Empire of Royals

his JULIET

AN AGE GAP
HURT COMFORT
MAFIA ROMANCE

Emilia Rossi

EMILIA ROSSI

Telif hakkı © 2025 Emilia Rossi'ye aittir.

Her hakkı saklıdır.

Kapak Tasarımı: Emilia Rossi

Düzeltme: Chelsea Adams, Starlight Editorial

İç Mekan Karakter Çizimleri: Incendio Eskizleri, Mary Begletsova

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Travmanın pençesine düşmüş herkes için
İşte aşka, bize yeniden ortaya çıkma cesaretini verdiğin için!

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Romeo
2. Juliet
3. Romeo
4. Juliet
5. Romeo
6. Romeo
7. Juliet
8. Romeo
9. Juliet
10. Romeo
11. Romeo
12. Juliet
13. Romeo
14. Juliet
15. Juliet
16. Romeo
17. Juliet
18. Romeo
19. Juliet
20. Romeo
21. Juliet
22. Romeo
23. Romeo
24. Juliet
25. Romeo
26. Juliet
27. Romeo
28. Romeo
29. Juliet
30. Romeo
31. Romeo
32. Romeo
33. Juliet
34. Romeo
35. Juliet
36. Romeo

37. Romeo
38. Romeo
39. Juliet
40. Romeo
41. Juliet
42. Romeo
43. Juliet
44. Romeo
45. Juliet
46. Romeo
47. Juliet
48. Romeo
49. Juliet
50. Juliet
51. Romeo
52. Juliet
53. Romeo
54. Juliet
55. Romeo
56. Romeo
57. Juliet
58. Juliet
59. Romeo
60. Juliet
61. Romeo
62. Juliet
63. Juliet
64. Juliet
65. Romeo
66. Romeo
67. Juliet
68. Juliet
69. Juliet
70. Juliet
71. Romeo
72. Romeo
73. Romeo
74. Romeo
75. Romeo
76. Juliet
77. Juliet
78. Juliet
79. Juliet

80. Romeo
81. Juliet

Emilia Rossi'nin diğer eserleri
Teşekkürler
Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

BUNU İÇERİK UYARISI İÇİN OKUYUN

His Juliet, Kraliyet Ailesi serisinin ikinci kitabıdır, ancak bağımsız olarak da okunabilir. Açık cinsel sahneler de dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik içerik içermektedir. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır.

Bu hikaye, agorafobi, panik atakları ve kendine zarar verme (kesme) gibi ruh sağlığı sorunlarını içermektedir. Kendine zarar verme sizin için tetikleyici bir unsur olabilirse, daha ayrıntılı bir içerik uyarısı için lütfen www.emiliaemerson.com/content-warnings adresini ziyaret edin.

Diğer potansiyel olarak rahatsız edici içerikler arasında şunlar yer almaktadır: geçmişte yaşanan bir uyuşturma ve tecavüz olayı, ebeveynlerin öldürülmesi ve bir arkadaşın intiharı. Sayfalarda şiddet, kanlı sahneler, adam kaçırma, işkence, cinsel istismar, uyuşturma, cinsel saldırı girişimi ve şişmanlara karşı önyargı bulunmaktadır.

Bu kitap mutlu sonla bitiyor!

1

ROMEO

SOĞUK YAĞMUR, karanlık Manhattan sokaklarındaki çoğu insanı uzaklaştırmıştı. Sokak lambaları, bu gece dışarıda olan az sayıdaki kişinin üzerine gölge düşürüyordu: Kaldırımda el arabası çeken parlak mor şemsiyeli yaşlı kadın, annesinin elini sıkıca tutarak bir binanın içine koşan çığlık atan küçük kız ve beni tek bir amaçla takip eden adam: beni öldürmek.

Telefonum titredi ve onu kulağıma götürdüm.

"Seni geberteceğim."

Kendimi tutamadım—New York'taki İtalyan Mafyasının lideri Matteo, *beni öldürmenin zevkini önce kendisinin yaşamak istediği için sakın kendimi öldürtmemem gerektiği* konusunda bir nutuk çekerken dudaklarım istemsizce gülümsedim.

“Ah, çok duygulandım,” dedim ara sokağa girerken. Sesi yükselmişti ve telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım. Matteo benim patronum, en iyi arkadaşım, kan bağı olmasa da kardeşim gibiydi. Babasının, eski Don'un öldürülmesinden beri onun ikinci adamıydım. İmparatorluğunu kazanmasına yardım etmek için her şeyimi feda etmiştim ve o bunu asla unutmamıştı.

"Sana bunun çok riskli olduğunu söylemiştim," diye öfkeyle bağırdı telefonda.

Omuzumun üzerinden şöyle bir baktım, sokak lambasının aydınlattığı silüette Arnavut'u görmeyince kaslarım gevşedi.

"Bana yardım edecek misin yoksa sadece bana söylenmeye devam mı edeceksin?" Başka bir sokağa girerken sesim kısıktı. Sokak, kapalı

tabelaları olan dükkanlarla doluydu.

Matteo uzun ve bıkkın bir iç çekti. "Saklanacak bir yer bulalım. Bir şekilde Franco'nun sokak kameralarına erişimini engelliyorlar, bu yüzden biz de göremiyoruz."

Küçük bir dükkanın önünden geçtim ve duraksayarak durdum. Kapıdaki tabelada *kapalı* yazıyordu ama içeride ışık yanıyordu. Kapı kolunu denedim ve kapı açıldığında rahat bir nefes aldım. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve perdeleri kapattım.

“Bir dükkanın içindeyim. Arkamda onu göremedim.” diye mırıldandım içeri doğru ilerlerken. *Her yerde* sıkışık kitap yığınları lambalarla aydınlatılmıştı. Anlaşılan kendimi bir kitapçıda bulmuştum. Yanlarından geçerken ışıkları kapattım ve koridorları karanlığa bürüdüm.

“Biz bölgeyi gözetleyene kadar orada kalın. Şu lanet olası Kasabın dikkatini çektiğinize inanamıyorum—”

Kasa tezgahını görünce birden durdum. Tezgahın arkasında, bir elinde kalem, diğer elinde pizza dilimiyle donakalmış bir kadın duruyordu.

“Gitmem gerek.” Matteo’yu kızdıracağımı bilerek telefonu kapattım, ama karşımda duran bu muhteşem güzellikle ilgilenmek gibi daha acil işlerim vardı. Saçları koyu kahverengi bukleler halindeydi ve alt yarısında pembe tutamlar vardı, taktığı pembe saç bandıyla uyumluydu. Gözleri parlak yeşil, yanakları pembe ve çilliydi ve yüzündeki ifade giderek artan bir dehşetti.

Sağ.

Bok.

“Merhaba,” dedim neşeli bir sesle telefonumu cebime koyarken. Ona en büyüleyici gülümsememi gösterdim, tüm kadınların ve bazı erkeklerin adeta ayaklarımın dibine düşmesine neden olan o gülümsemeyi, ama o ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. Sonunda, "Kapalıyız," dedi.

“Ah, evet, özür dilerim. Kapı açıktı.” Kaşlarımı çattım. “Bu gerçekten tehlikeli. Özellikle yalnızsanız, kapıyı kapattığınızda kilitlemeniz gerekir.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Kalemini hızla yere bırakıp cep telefonunu kaptı ve bir kitap yığınına çarpana kadar geri çekilirken sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. Pizza dilimi hâlâ elindeydi.

"Bunu yapmana izin veremem," dedim, kaşımı kaldırarak telefonuna baktım. Parmakları, benden habersiz 911'i nasıl arayacağını çözmeye çalışıyormuş gibi ekranın üzerinde geziniyordu.

"Ne istiyorsun?"

Sesindeki korku içimi burktu. Aramızdaki mesafeyi kapattım, tezgâhın üzerine eğildim ve elimi bileğine doladım. "Telefonu bırak, güzelim."

Telefonu bırakmadan önce bir an tereddüt etti. Ben de telefonu yakalayıp arka cebime koydum.

“İşte oldu. Endişelenecek bir şey yok.” Başparmağım, ne yaptığımı fark etmeden önce bileğinin iç kısmındaki yumuşak deriyi okşadı. İstemeyerek de olsa onu bıraktım.

"Eminim akşamınızı böyle geçirmeyi beklemiyordunuz, ama söz veriyorum pizzanıza ve muhasebe işlerinize karışmayacağım."

Çenesini sıktı ve gözlerime sertçe baktı. "Telefonumu geri vermenizi ve gitmenizi rica ediyorum. Kitaba ihtiyacınız varsa, mesai saatleri içinde geri gelebilirsiniz."

Dudaklarım seğirdi. Lanet olsun, çok tatlıydı.

"Maalesef, buradan ayrılamıyorum."

"Neden?"

Duraksadım, ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. "Biraz sıkıntıdayım ve işler yatışana kadar burada kalmam gerekiyor."

Ön kapıdan gelen bir ses beni aniden harekete geçirdi. Tezgahın üzerinden atladım, kadını belinden yakaladım ve ikimizi de yere çektim, silahım zaten elimdeydi. Kadın bana karşı direndi, nefes alışverişi giderek daha panik dolu hale geliyordu.

"Şşş, şşş, iyisin," diye mırıldandım, onu daha sıkı yanıma çekerek. Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

Nefesimi tuttum ve işte oradaydı—kesinlikle biri kapıyı açmaya çalışıyordu.

Cep telefonumu çıkarıp kadına uzattım. "Eğer içeri girerse, saklanabileceğin bir yere saklan ve Matteo'yu ara." Gözleri korkuyla donuklaşmış bir şekilde gözlerimle buluştu. Çenesini kavradım. "Anladıysan başını salla. Saklan ve Matteo'yu ara."

Başını salladı.

"Aferin kızım."

Çenesini bıraktım ve kendimi onun önüne yerleştirdim.

Gergin bir sessizlik içinde bekledik, ancak dakikalar geçtikçe başka hiçbir ses duyulmadı. Kasap gitmiş gibiydi.

Rahat bir nefes alarak arkama yaslandım. "Tamam, bu akşam için yeterince heyecan yaşadık sanırım."

Küçük kitapçı sahibime bakmak için arkamı döndüm. Yüzü solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Kahretsin. Panik atak mı geçiriyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından sadece bir inilti çıktı. Bu belirtileri, Matteo'nun kız kardeşi Sienna'nın küçükken geçirdiği panik ataklarından hatırladım.

“Tamam, tamam, her şey yoluna girecek.”

Yavaşça elinden gevşemiş pizza dilimini aldım ve üç büyük lokmada yedikten sonra ellerini kendi ellerime aldım.

Ağzım yemek dolu bir şekilde, "Sadece derin nefes alıp ver," dedim.

Kaşlarını çattı. "Benim pizzamı yedin resmen."

"Dilini düzelt," diye azarladım, çiğnerken sesim boğuk çıkıyordu. "Senin gibi tatlı biri küfür etmemeli."

Dudaklarını büzmesi, ne kadar saçma konuştuğumu bana açıkça gösterdi.

" *Neler oluyor böyle* ?" diye sordu, sesi daha sakinleşmişti.

Gülmekten boğazıma takıldı, sonunda pizzanın geri kalanını yuttum. "Hâlâ panik atak geçiriyor musun?" Ellerini sıktım, ne kadar soğuk olduklarına kaşlarımı çattım.

“İyiyim.” Titreyerek bir nefes daha aldı. “Ama hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Bana zarar vermek için mi buradasınız?”

Sesi o kadar kısık, o kadar kırılgandı ki, beni paramparça etti.

"Hayır, tatlım. Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece bir süre burada takılmamız gerekiyor."

Arkama uzanıp tezgahtan pizza kutusunu aldım ve ona bir dilim pepperoni pizza uzattım. "Bunu ye. İçecek bir şey ister misin? Su mu, viski mi?"

Hâlâ tedirgin bir ifadeyle pizzayı elimden aldı. "Şey, sanırım viskimiz bitti."

Sırıttım. "İyi ki değilim." Ceketimin cebine uzanıp dün gece kaldığım otel odasından aldığım birkaç seyahat boyu içki şişesini çıkardım.

"Sanırım gerçeklikle bir tür bağımı koparıyorum," dedi. Ama küçük tekila şişesini aldı.

"Önce pizzanı ye."

Elinde tuttuğu dilime baktı ve bir ısırık aldı. Ben de kendime bir tane daha aldım. Restoranın adını tanıdım; aile işletmesiydi ama daha önce hiç gitmemiştim. Çok lezzetli bir pizzaydı.

“Madem burada biraz daha kalacağız, içki oyunu oynayalım,” dedim.

"Eğer bir halüsinasyon değilsen, kimsin sen? Kim içeri girmeye çalışıyordu?"

Telefonum titredi ve kadının kucağında olduğunu fark ettim. "İzin verir misiniz?"

Onu eline aldı ve bir an tereddüt etti, belki de yardım çağırıp çağıramayacağını düşündü, sonra bana uzattı.

Matteo'nun mesajı ekranda belirdi ve bana hala bölgede gözetim olmadığını ve olduğum yerde kalmam gerektiğini bildirdi. Benim için sorun yoktu. Gözlerim kadının vücudunda gezindi. Genç görünüyordu—belki de otuz sekiz yaşımdaki benim aksine yirmili yaşlarının başlarında veya ortalarında—ve dolgun hatları, çekici dudakları ve muhteşem saçlarıyla dikkat çekiyordu.

Başımın üstüne doğru kollarımı uzattım ve bir dilim daha aldım. "Ye," dedim sert bir şekilde. Bir lokma daha aldıktan sonra devam ettim. "Yanlış kişinin dikkatini çektim ve güvenli bir ortam oluşana kadar beklemem gerekiyor."

“Burada kalmak istiyor musunuz? Ne kadar süreyle?”

Omuz silktim. "Benden kurtulmak için acele mi ediyorsunuz?"

"Eve gitmem gerekiyor."

"Bunu yapmana izin veremem. Bir süreliğine benimle kalmak zorundasın. O zaman, içki oyunu oynayalım mı?"

Pizzadan bir ısırık daha aldı. "Kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Gözlerimi kapatacağım ve açtığımda sen gitmiş olacaksın."

Gözlerini sıkıca kapattı, inanılmaz derecede sevimli görünüyordu. Ben de sessizce yana döndüm, böylece gözlerini açtığında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Sonra beni gördü ve abartılı bir şekilde içini çekti.

“İyi haber!” dedim. “Hayal görmüyorsun. Şimdi, çalmaya başlamadan önce kendimizi tanıtmamız gerek. Adın ne, güzelim?”

Yanakları pembeleşti. "Juliet."

Geniş gülümsememi engelleyemedim. *Asla olmaz* . "Juliet, sanırım bu gece yıldızlarda yazılmıştı. Ben Romeo'yum."

Gözlerini kırpıştırdı ve devirdi. "Evet, kesinlikle aklımı kaybediyorum."

"Hayır, gerçekten de adım bu."

“Hı hı.” Sırtını kitap dolu duvara yasladı, bacaklarını önünde uzattı. Bacakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve onlara

dokunmamak için kendimi zor tuttum. “Söyle bakalım *Romeo* , kiminle başın derde girdi?”

Adımı sanki sahte bir şeymiş gibi söyledi ama yine de dudaklarından dökülen o tınıyı çok sevdim.

"Şey, *Stellina* , herkes benim ne kadar komik ve yakışıklı olduğumu takdir etmiyor."

Burnunu buruşturdu. "Birileri peşinde, taşıdığın silahtan anladığım kadarıyla seni öldürmek istiyor, sırf çok komik ve yakışıklısın diye mi? Anlatacağın hikaye bu mu?"

"Bana olan güvensizliğiniz şaşırtıcı."

"Ayrıca, *küçük yıldız* ?"

“Küçük yıldız. Çünkü biz talihsiz aşıklarız. Romeo ve Juliet gibi, değil mi?”

Gözlerini tekrar devirdi ve ben bunu çok sevdim. Onda kırılgan, her an kırılabilecekmiş gibi bir şey vardı ama bu ukalalık anları göğsümdeki bir rahatlamayı sağlıyordu.

"Öyleyse Shakespeare'e çok düşkünsünüz, öyle mi?" diye sordu.

“Yok canım. Benim zevkime göre çok iç karartıcı. Şimdi, hangi içki oyununu oynayalım Juliet? Arkada bira pong kurmadıysan, Doğruluk mu Cesaret mi gibi klasik bir oyunla yetinebiliriz. Ya da striptiz poker oynayabiliriz.”

Yanakları kızardı ama bana attığı bakış çok sertti.

"Doğruluk mu Cesaret mi?" dedim, açılmamış küçük viski şişemi kaldırarak.

JULIET

HAYATIMDA geceleri karanlık ve korkutucu olaylar yaşanmamıştı elbette, ama bu kesinlikle kendimi içinde bulduğum en tuhaf durumdu. Çığlık atmalı, ağlamalı, kavga etmeliydim... Romeo'nun sert ifadesini yatıştırmak için bir lokma daha pizza almaktan başka *bir şey* yapmalıydım. Beni kaçıran kişi—hayır, bu tam doğru değildi... davetsiz misafir mi demeliyim?—yeterince akşam yemeği yemem konusunda çok endişeli görünüyordu.

Romeo'nun ellerimi tutmasıyla şaşırtıcı derecede çabuk geçen mini panik atağım dışında, panikleyecek enerjiyi bulamadım. İçimde her zaman bir sorun vardı; tehlikeyle karşılaştığımda işler yolunda gittiğinden daha sakin hissediyordum.

Romeo *pizzamdan* bir dilim daha yerken kaşlarımı çattım. Koca bir pizzayı yiyebilecek durumda değildim ama artanını istiyordum. En sevdiğim pizzacıdan sipariş vermiştim çünkü envanter sayımı gecesiydi. Bu öğleden sonra büyük bir kitap sevkiyatı almıştım ve hepsini raflara koymadan önce kataloglamam gerekiyordu.

Envanter sayım gecesini genellikle severdim. Genellikle bir sesli kitap veya podcast dinlerken sıkıcı, monoton işe dalabiliyordum.

Karşımda duran yakışıklı, neşeli adam kesinlikle sıkıcı değildi.

Hâlâ bunların hiçbirinin gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Bir noktada aklımı kaybedeceğimi tamamen bekliyordum, ancak beynimin bu adamı canlandırabilecek kapasitede olduğundan emin değildim. Uzun bacakları benimkilerin yanına uzanmıştı. Kot pantolonlu bacaklarımı onunkine sürtmem için neredeyse hiçbir şey gerekmezdi. Kravatsız siyah bir takım elbise giymişti ve gömleğinin üst düğmeleri açık bırakılmıştı, altın

kahverengi göğsünü ortaya çıkarıyordu. Siyah saçları –aralarında birkaç gümüş tel de vardı– dağınık, şekillendirilmemiş bir görünüme sahipti, ama bir şekilde aynı anda hem çekici hem de derli toplu görünüyordu. Sert çenesinde hafif sakal izleri vardı ve ateşli bakışları altında kızardığımı hissettim.

Tam bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu.

Ya da İtalyan, diye düşündüm.

"Oyunun kurallarını biliyorsunuz, değil mi?"

Tabii ki . Doğruluk mu Cesaret mi, birkaç yıl yaşadığım kız öğrenci yurdunda vazgeçilmez bir oyundu. Birçok geceyi böyle geçirirdik.

"Doğruluk mu Cesaret mi bir içki oyunu değil," dedim.

“Ah, işte burada yanılıyorsun. Tatlı Juliet, yeterince uğraşırsan her şey bir içki oyunu olabilir. Doğruyu söylemeyi veya cesaret gerektiren görevi yapmayı reddedersen, bir yudum içki içmek zorundasın.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gerçekten de o korkutucu, çekici suçluyla Doğruluk mu Cesaret mi oynayacaktım? Öyle görünüyordu.

“Pekala, Romeo.” Bunun onun gerçek adı olduğuna bir an bile inanmadım. Adımı öğrendikten sonra Romeo ve Juliet şakası yapan ilk kişi o değildi sonuçta. “Doğruluk mu cesaret mi?”

Sırıttı. "Cesaretin olsun."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tabii ki cesareti seçecekti. En iyi arkadaşım Breanna, oyun oynarken hep *cesareti* seçerdi. Ama o her zaman korkusuzdu ve şimdi o gittiğine göre, tüm cesaretimi de yanında götürmüştü.

"Dükkanımdan çıkmaya cesaretin var mı?"

Romeo başını salladı. "Üzüldüm." Ama viskisinden bir yudum alırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Sıra sende, güzelim. Doğruluk mu cesaret mi?"

Dudaklarımı büzdüm. Romeo belli ki çok çapkındı ve muhtemelen bir sürü kadına *güzel diyordu.* Bundan ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyordum.

"Gerçek."

“Sizce mükemmel bir gün nasıl olurdu?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Soru hiç de beklediğim gibi değildi, özellikle de Romeo'nun cevabı gerçekten öğrenmek istediğini gösteren açık ifadesiyle birleşince.

Dürüstçe cevap verme, savunmasız kalma düşüncesiyle göğsümde rahatsız edici, pençe gibi bir his oluştu. Son birkaç yıldır aşılmaz duvarlar örmüştüm. Ama bu adamı bir daha asla görmeyecektim ve bu gecenin tamamı *gerçek dışı* bir hava taşıyordu. Kaybedecek neyim vardı ki?

Kaygımı dindirmek için bir yudum alma isteğine karşı koyarak minik tekila şişesini sıkıca kavradım.

“Sanırım güne geç uyanmakla ve sonra apartmanımın yanındaki simitçide kahvaltıyla başlıyorum. Sonra da dükkanı açıp akşam yemeği için pizza sipariş ediyorum…” Romeo’nun gözlerine bakamadan sözlerim yarım kaldı. Mükemmel günüm son derece acınası geliyordu, ama agorafobimin o kadar kötüleştiğini, simitçi, bakkal ve kitapçı dışında hiçbir yere gidemeyecek kadar korktuğumu nasıl itiraf edebilirdim ki? Tek istediğim Breanna ile bir gün daha geçirmekken nasıl dürüstçe cevap verebilirdim? Arkadaşım ölmüştü ve onu kurtaramamıştım, bu yüzden sahip olamayacağım tek şey buydu.

"Anladığım kadarıyla mükemmel gününüzü böldüm ve daha da güzelleştirdim."

Sonunda cesaretimi toplayıp gözlerine bakabildiğim için homurdandım. Gözlerinde hiçbir yargılama yoktu ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Eminim ki mükemmel gününüz, gizemli bir katil tarafından kovalanmak ve birini rehin alırken onun pizzasını çalmak demektir."

Göz kırptı. "Anladım." Ne kadar seksi göründüğü inanılmazdı.

"Pekala, sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu sefer *doğruyu* söyledi ve bu adam hakkında ne öğrenmek istediğime karar vermem biraz zaman aldı. Sorumu akıllıca sormam gerekiyordu.

"Eğer bir süper güce sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" diye sordum.

Belki özgün olmayan bir soru, ama ne yapayım.

Gözleri parıldayarak homurdandı. "Senden daha iyisini bekliyordum, Juliet."

“Ah, tamam.” Daha iyi bir soru bulmak için beynimi zorladım. “Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey nedir?” Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım.

“Çok daha iyi.” Düşünmek için durakladı. “Şey, son zamanlarda yeni bir hobi edindim.” Saçlarını karıştırdı ve ben cevabını bekledim. Ne olacaktı acaba? Ağırlık kaldırma mı? Maratonlar mı? Düşmanlarını çıplak elleriyle yok etmek mi?

"Tığ işi."

"Ne?"

Omuz silkti, garip bir şekilde utanmış görünüyordu. Zeytin rengi teninin pembeye çaldığına yemin edebilirdim.

Telefonuna işaret ederek, "Fotoğraflarınız var mı?" diye sordum. "Görmek istiyorum."

“Şey, sanırım evet, biliyorum.” Telefonunda bir dakika kadar sayfaları karıştırdıktan sonra ekranı bana çevirdi. Ekranda büyükannelerin motiflerinden yapılmış bir yastık resmi vardı. Tığ işi yapmazdım—hiçbir sanatsal yeteneğim yoktu—ama geceleri yeterince el işi videosu izlediğim için bu konuda biraz bilgim vardı.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim Romeo'ya bakarak. Artık yanaklarının kızardığını inkar etmek mümkün değildi.

"Çok bir şey değil ama zaman geçiriyor," dedi sert bir şekilde, telefonu yanına bırakırken. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu, belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Gerçek."

“Eğer herhangi bir süper güce sahip olabilseydiniz, bu ne olurdu?”

Gülerek öne eğildim ve kolunu ittim. "Hadi ama."

"Cevap vermek zorundasın," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Kural bu."

Gözlerimi devirdim. "Pekala. Görünmezlik gücünü istiyorum."

Romeo beni dikkatlice inceledi. "Asla görünmez olamazsın."

Şimdi sıra bende kızarmaya gelmişti. Çok samimi konuşuyordu ve bu beni şaşırttı. Son iki yılı görünmez olarak geçirmiştim.

"Benimki ise uçabilme yeteneği olurdu, bu arada," dedi. "Ama bunu sıra bana gelmiş saymayacağım. Başka bir gerçeği tercih ederim."

Bunu iyi bir soru haline getirmem gerekiyordu. Telefonum yanımda olsaydı, soru fikirleri arayabilirdim. Tekila şişemle oynadım, bir yudum daha aldım ve sonunda bir soru buldum. "Eğer bir kristal küreye herhangi bir soru sorabilseydiniz, bu ne olurdu?"

Şimdi sıra ondaydı, viski şişesiyle oynamaya başladı ve cevap vermek yerine tekrar içeceğinden emindim. Ama şişeyi kucağına koydu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Babamdan, onu kurtarmak için yeterince çaba göstermediğim için beni affedip affetmeyeceğini sorardım."

Boğazımda öyle şiddetli bir yumru oluştu ki, neredeyse nefes alamıyordum. Çünkü Breanna hariç, benim de cevabım tam olarak buydu.

Onun cevabı beni anında ona daha yakın hissettirdi. Geç saat olması, loş ışık ve sadece ikimizin burada kilitli kalmış olması, her şeyi kutsal bir hale getirdi.

Öne eğildim ve daha önce panik halindeyken benim elimi tuttuğu gibi onun elini tuttum. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Keşke seni affedeceğinden emin olduğumu söyleyebilseydim, ama ben de affedildiğimden emin değilim." Breanna, bunu hak etmediğim halde beni nasıl affedebilirdi? Ben kendimi nasıl affedebilirdim?

"Kimi kaybettin?" diye sordu, sesi kısık bir şekilde parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Arkadaşım."

Başını salladı. Bir süre öylece oturduk, ta ki çok samimi bir hale gelene kadar ve ikimiz de geri çekildik. Sulu bir kıkırdama çıkardım ve tekilamdan bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı inerken yaktı.

Romeo öne eğildi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu çok seviyorum," dedi, parmaklarını pembe saç tutamlarının üzerinde gezdirirken.

“Arkadaşlarım bana nasıl yapılacağını öğretti.” Breanna ve Daniela'nın odalarımıza gizlice çamaşır suyu ve saç boyası sokup saçlarımızı boyadıkları anıyı hatırlayınca gülümsedim. Sonunda kendime düzgün bir ombre balayaj yapmayı öğrenmiştim ve bu, kendimi gerçekten güzel hissetmemi sağlayan birkaç şeyden biriydi.

"Sevgilin var mı?" diye sordu birden.

"Önce bana 'Doğruluk mu cesaret mi' diye sorman gerek sanırım," dedim sırıtarak.

Neredeyse hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Pekala. Doğruluk mu cesaret mi?"

Onunla dalga geçmek için cesaret oyununu seçtim. Başını salladı, dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen baş belasısın. Tamam... sana ne yaptırayım?"

Yüzlerimiz o kadar yaklaştı ki, beni öpeceğini ya da beni öpmeye cesaretlendireceğini düşündüm. Göğsümde bir heyecan *dalgası* hissettim ama bunun korku mu yoksa heyecan mı olduğundan emin değildim. Romeo gözlerini kırpıştırdıktan sonra geriye yaslandı, tezgâha oturdu. Etrafına bakındı ve kitap yığınının üzerinde duran Sharpie kalemlerimi aldı.

"Bana geçici bir dövme yapmanı istiyorum," dedi.

Kaşımı kaldırdım.

"Göğsümde."

Ne olduğunu anlamadan önce, tişörtünü çıkarıp bana bir kalem uzattı.

“Tam burada, kalbimin üstünde.” Sağ göğüs kasına dokundu. Gözlerimi kırpıştırdım. Davut heykeli bile Romeo'nun yanında sönük kalıyordu. Göğsü geniş, kaslı ve sıkıydı. Cildi pürüzsüz ve altın kahverengiydi, koyu renkli tüyler ta aşağıya kadar uzanıyordu…

Kasıklarına baktığımı fark edince yüzüm kızardı. Romeo'nun kendini beğenmiş ifadesi, ne yaptığımı tam olarak bildiğini gösteriyordu. Neyse. Muhtemelen herkes ona bakıyordu.

“Kalbinizin sol tarafta olduğundan oldukça eminim,” dedim burnumu çekerek. Ama teninin sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştım. Gözlerimiz buluştu, ama hemen bakışlarımı kaçırdım. “Sadece uyarıyorum, ben bir sanatçı değilim.”

Romeo gerindi ve ellerini başının arkasına koyarak göğsüne tam erişim sağladı. "Benimle istediğin gibi davran, stellina."

Burnumu buruşturdum ve ne çizeceğimi düşündüm. Kendimi fazla korkutmadan önce, bir elimi göğsüne koydum ve diğer elimle çizmeye başladım. Teninin sıcaklığı tenime değiyordu. Bu kadar yakınken vücudunun ne kadar büyük ve güçlü olduğunu görmezden gelmek imkansızdı. Çok korkmalıydım. Şu anda bana her şeyi yapabilirdi ve ona karşı koyamazdım. Düşündüğümden daha fazla kırılmış olmalıyım çünkü vücudumda hissettiğim şey korku değildi. "Dövmesinin" son rötuşlarını yaparken kızardım. Hayal ettiğim kadar çocukça ve çirkin olmuştu, ama geri çekilip elimi teninden isteksizce çektiğimde Romeo ona baktı ve gülümsedi.

"Mükemmel."

Burnumu çektim. Ortasına ismimi yazdığım, ortasından ok geçen yamuk bir kalp çizmiştim... Şimdi ona baktığına göre, ismimi ona yazmış olmaktan utandım. Ama Romeo sadece parmaklarıyla keçeli kalem izlerinin üzerinden geçti.

"Üzerimde senin adının olması hoşuma gidiyor. Sanki oraya aitmiş gibi geliyor."

“Çok saçmalıyorsun,” diye mırıldandım. Aramızda olup bitenlerden dikkatimi dağıtmak için bir yudum daha tekila içtim. Bu gecenin hiçbir yanı

gerçek değildi ve belki de bu bana onu kucaklamak için yeterli özgürlüğü veriyordu.

3

ROMEO

Saat sabah ÜÇTÜ ve Juliet'in enerjisi tükeniyordu. Gözleri kapanmış bir şekilde duvara yaslandı. Seyahat boyu içkilerimin hepsini bitirmiştik ve oyunun geri kalanında ne kadar çok kıkırdadığına bakılırsa, alkole karşı çok hassastı.

Ondan daha fazla gerçek öğrenmiştim; yalnız yaşıyordu ve erkek arkadaşı *yoktu* . Bana biriyle çıkıp çıkmadığımı sormamıştı, bu yüzden bilerek bu bilgiyi vermiştim. Bekar olduğumu bilmesi çok önemliydi gibi geliyordu ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Çıkacak halimiz yoktu. Farklı dünyalardan geliyorduk ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok etkileniyordum.

Juliet inanılmaz derecede güzeldi; yaptığı her hareket gözlerimi kalçalarının kıvrımına, dolgun uyluklarına, sevimli karnına çekiyordu. Saçlarına dokunduğumda o kadar yumuşaktı ki, onu kendime yakın tutmak için saçlarını avucumun içine almak istiyordum. İstemeyerek de olsa tişörtümü tekrar giydim ama ellerini tekrar üzerimde hissetmek ve bana yaptığı dövmeye bakmaya devam etmek istiyordum.

Sertleşmemi gizlemek için kıpırdandım. Juliet *, kendi dükkanında rehin tutulma durumunu* ortalama bir insandan çok daha iyi idare ediyordu -ya da ben öyle tahmin ediyordum, çünkü yıllardır Aile dışından kimseyle vakit geçirmemişti- ama yine de gözlerinde tedirgin bir ifade vardı.

Akıllıca bir hareketti. İyi. Tanımadığı erkeklere karşı dikkatli olmalıydı.

Ama onun benden korkmasını istemedim.

"Doğruluk mu cesaret mi, güzelim?" diye usulca söyledim, içimden ona *cesareti* seçmesi için yalvarıyordum.

Evet, yaptı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Buraya gelmeye cesaretin var mı?" Bacaklarımı araladım ve aralarındaki boşluğa elimle vurdum.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

“Çünkü sana meydan okudum,” dedim göz kırparak. Sonra sesimi yumuşattım. “Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Yavaşça, *çok yavaşça* bana doğru yaklaştı ve bacaklarımın arasına girdi. Kollarımı ona doladım, onu göğsüme doğru çektim, tamamen bana yaslandı. Parmaklarım saçlarının arasında dolaştı.

"Rahatla. Burada dinlenebilirsin. Ben seni güvende tutacağım."

Vücudu kaskatıydı ama ben sabırlıydım. Elimle yavaşça kolunda, sırtında, saçlarında yukarı aşağı doğru okşadım, ta ki gevşeyip tamamen bana yaslanana kadar. Çok geçmeden uykuya daldı.

Telefonumun ekranı aydınlandı ve aşağıya doğru baktım. Matteo'dan her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir mesajdı. Franco sonunda sokak kameralarına erişmiş ve Kasap'ın bölgeden ayrıldığını doğrulamıştı.

Bunu görmezden geldim ve Juliet'e daha sıkı sarıldım.

Yıllar boyunca kadınlarla kısa süreli ilişkiler kurup hiç uzun süreli ilişki yaşamadığım konusunda bir ün edinmiştim. Romeo'ydum, şakacı, çapkın. İnsanların beni ciddiye almaması, yüzeyin altında gizlenen karanlığı görmemesi benim işime yarıyordu.

Juliet benim hayatım için fazla saf biriydi ve bu da boğazımda garip bir gerginlik hissetmeme neden oldu.

Kollarımın arasında kıpırdandı, sanki bir kâbus görüyormuş gibi acı dolu bir inilti çıkardı. Kulağına, burada olduğu sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğine dair sessizce sözler fısıldadım. Sakinleşti, nefes alışverişi düzenli ve yavaşladı.

Keşke verdiğim sözler bu tek gecenin ötesine uzanabilseydi.

4

JULIET

Alarmı kaç kere *ertelediğime* sinirlenene kadar yatakta YATTIM . Kemiklerim kalbim kadar ağırdı. Her sabah kalkmak gittikçe zorlaşıyordu.

Kitapçı dükkanını işletmek beni ayakta tutan tek şeydi, ama yine de her günü kapana kısılmışlık hissiyle geçiriyordum. Sıkıcı hayatıma, zihnime hapsolmuştum. Nadiren de olsa geleceği düşündüğüm anlarda, gördüğüm tek şey karanlık bir uçurumdu.

Aklım bir anda koyu gözlü bir İtalyan adama kaydı ve küçük yatağımdan bacaklarımı sarkıtırken inledim. Romeo iki gün önce kitapçıdan ayrıldığında, o gecenin büyüsünü de yanında götürmüştü. Onunla geçirdiğim o saatler çoktan zihnimin derinliklerine yerleşmişti. Onunla birlikte olmak özel hissettirmişti… *bana* özel hissettirmişti. Ama şimdi, onun anısı kalbimi acıyla sıkıştırıyordu. Hayatımın geri kalanının ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu.

Dünyanın en küçük banyosunda hazırlanmayı bitirdim ve kasvetli stüdyo dairemin köşesindeki küçük sandalyeden kot pantolonumu kaptım. Ayaklarımı paçalardan geçirdim ve kalçalarımdan geçirmeye çalışırken zıpladım. Bunlar, tüm kıyafetlerim gibi eskiydi ve artık üzerime pek uymuyordu. Ama yeni kıyafet almak için ya internetten alışveriş yapmam gerekecekti ki aldığım her şey kaçınılmaz olarak üzerimde berbat duracaktı, ya da gerçek bir mağazaya gitmem gerekecekti.

Olmayacak.

Bu yüzden üzerime tam oturmayan kıyafetlerle elimden gelenin en iyisini yapmak zorunda kaldım.

Ayakkabılarımı giydim, çantamı kaptım ve üç kat merdiveni inerek küçük lobiye doğru yöneldim, daireden çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

Kapıdan yan taraftaki simit dükkanının girişine on basamak vardı. Her birini saydım. Tezgahın arkasındaki Kim, siparişimi hazırlamaya başlarken dalgın bir şekilde bana el salladı; sade simit, çilekli krem peynirle kızartılmıştı. Aynı yaşlardaydık ve hiç konuşmazdık, ama en azından ortadan kaybolsam birinin fark edeceğini bilmek güzeldi.

Elimde simitimle, Aşağı Manhattan caddesine geri döndüm ve haftanın altı günü kullandığım aynı yoldan kitapçıya doğru yürüdüm: yedi blok, bir sağa dönüş, bir sola dönüş. Sonra ön kapıyı açtım, parmaklarım camdaki solmuş Olive Branch Kitabevi yazısının üzerinde gezindi.

Saat çoktan 9:30 olmuştu, bu da her şeyi hazırlayıp kahvaltı etmek için otuz dakikam olduğu anlamına geliyordu. Şehre son geldiğinde, dükkan sahibi Arturo'ya, kitapçının açılış saatlerini sekiz yerine on'a çekip çekemeyeceğimi sormuştum. Yanaklarımı hafifçe okşayıp artık dükkanın tamamen bana ait olduğunu ve istediğimi yapabileceğimi söylemişti. Bunu, zaten büyük olan aşk romanları bölümünü daha da genişletmek için bir izin olarak algılamıştım. Arturo daha çok II. Dünya Savaşı tarihi kitaplarıyla ilgileniyordu, ama ben genişletilmiş aşk romanları bölümümüzle çok para kazanmıştım. Her zaman Arturo'nun bana bu işi acıdığı için verdiğini düşünmüştüm. Mağaza satışlarını artırmak, onun güvenine layık olduğumu, belki de tamamen işe yaramaz olmadığımı hissettiriyordu.

Dün gece envanter sayımı yaparken (bu sefer pizza yerine bir paket ramen almıştım) açmaya vakit bulamadığım bir kutudan bir yığın kitap çıkardım. Akşam boyunca kesinlikle birilerinin içeri girmesini umarak kapıya hiç bakmamıştım.

Tabelayı *açıp içeriye* doğru çevirdim ve yeni kitap sergileriyle ilgili birkaç sosyal medya paylaşımı yaptım; bunlar arasında, sadece bir hafta sonra kutlanacak Şükran Günü öncesinde yerli yazarlara yönelik öne çıkan sergimiz de vardı.

Arturo, ben burada stajyer olarak işe başladığımda sosyal medyanın ne olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarım Breanna, Vivian, Daniela ve ben, koruyucu aile sisteminden ayrıldıktan sonra önlisans derecelerimizin masraflarını karşılayan bir programa katılmıştık. Ne okuyacağımı bilmiyordum, bu yüzden danışmanımın önerdiği gibi işletme bölümünü

seçmiştim. Program bir stajı da içeriyordu ve ben de kitapçıda çalışmak üzere görevlendirilmiştim.

Hayatımı değiştirdi.

Arturo bana sadece bir çalışan gibi davranmadı. Mağaza ile ilgili fikirlerimi destekledi, bana sürekli olarak yiyecek dolu saklama kapları getirdi ve iki yıl önce yaşananlardan sonra hayata devam etmem için bana bir sebep verdi.

New Jersey'de keyifli bir hayat sürdüğü için onu özledim. Çocukluğundan beri babasıyla birlikte dükkânda çalıştıktan sonra rahat bir emekliliği hak ediyordu.

Üniversite çağındaki bir kız, romantik kitaplar masasından popüler bir kitabı eline alırken arkadaşına, "Bu kapak çok şirin," dedi.

Arkadaşı nefesini tuttu. "Aman Tanrım, okudum ve çok müstehcenmiş. Kapağından asla anlayamazsın."

Bilim kurgu rafındaki kitapları yeniden düzenlerken sırıttım. Okuduğumda da aynı tepkiyi vermiştim. Milyonuncu kez, dükkanda bir aşk romanı kulübü kurmayı düşündüm ve yine bu fikir beni kaygıya boğdu. Kitapçı benim güvenli limanımdı. Kaygım burada genellikle kontrol altındaydı, ama bir sürü insanın gelip *bana* bakacağı, benden ilginç bir şey beklemeleri fikri... *Onları* kesinlikle hayal kırıklığına uğratacaktım.

Kasaya doğru geri döndüm, ama bekleyen kimse olmayınca kendime bir espresso yapmak için küçük personel alanına yöneldim. Arturo artık neredeyse hiç dükkana gelmese de, filtre kahve hala kesinlikle yasaktı çünkü kendine saygı duyan hiçbir İtalyan, işletmesinde Amerikan filtre kahvesi bulundurmaya tenezzül etmezdi. Zaten bardağımı çoğunlukla süt ve şekerle doldurduğum için süslü espresso benim için bir anlam ifade etmiyordu, ama sabahları içmeye alışmıştım.

Gün çok yavaş geçti. Kitap okuyarak bile vakit geçiremedim çünkü okuduğum kitapta gizemli, koyu saçlı bir adam vardı ve her sayfayı çevirip diğer geceyi hayal etmeye başlıyordum.

Birlikte nasıl da gülerdik.

Onun güçlü kolları arasında tutuluyordu.

Mantıklı gelmese de, yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissediyorum.

"Bu, yüzde onluk indirime dahil mi?" Derin bir ses beni bir başka hayalden uyandırdı.

Önümde, gri sakallı ve yanağında büyük bir yara izi olan kel bir adam elinde bir kitapla duruyordu. İri cüssesi beni şaşırttı. En az bir metre boyundaydı ve o kadar geniş omuzlu ve kaslıydı ki, kolları kalın gövdesinden hafifçe dışarı çıkıyordu. Elinde *"Asla Uyumayan Raylar: New York'un Zaman İçindeki Metrosu" başlıklı bir kitap tutuyordu.* Bu, Arturo'nun seçtiği kitaplardan biri olmalıydı.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Almak ister misiniz?"

Başını salladı ve ben de onu aradım.

"Bu güzel bir dükkan. Uzun zamandır burada mı?" diye sordu.

Hafif aksanını çözmeye çalıştım. Belki Doğu Avrupa aksanı olabilir?

"Dükkan yüzüncü yıl dönümüne yaklaşıyor," dedim.

"Aile şirketi mi?"

"Evet, öyle. Sahibinin dedesi kurmuştu."

"Aileniz değil mi?"

Kitabı ve fişini ona uzattım. "Hayır, burada sadece birkaç yıldır çalışıyorum."

Çenesini yukarı kaldırdı ve dükkandan çıktı, çıkarken posta dağıtıcımızın yanından geçti.

"Merhaba Susan," diye seslendim el sallayarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

“Yok canım, hallettim. Bugün sadece birkaç paketin var.” Susan, masanın üzerine birkaç koruyucu zarf ve lastik bantla bağlanmış bir mektup yığını bıraktı.

"Espresso ister misiniz?" diye sordum.

"Bunu biliyorsun."

Gülümseyerek ona bir tane hazırladım ve küçük bir kağıt bardakta getirdim. Bardağı kaldırıp kadeh tokuşturdu ve rotasına geri döndü.

Mektupları tek tek inceledim. Çoğu gereksizdi, ama bir zarf dikkatimi çekti. Üzerinde Empire Properties logosunu görünce dudağımı ısırdım. Arturo'nun, bana her zaman Jane Austen kitaplarında olduğumu hissettiren eski mektup açacağını kullanarak zarfı açtım.

Yapmamalıydım.

Çünkü beni bekleyen şey, kirada önemli bir artış olacağını bildiren bir mektuptu.

Rakamlara bakarken donakalmış, şok olmuş bir halde öylece kaldım.

Gelecek aydan itibaren geçerli olacak .

Tam da tatiller öncesinde. Teşekkürler ev sahibi. Gerçekten çok minnettarım.

Arturo'ya söylemem gerekiyordu. Elim mağaza telefonunun üzerindeydi, sonra İtalya'daki akrabalarını ziyaret etmek için ayrılmak üzere olduğunu hatırladım. Belki de onu rahatsız etmek için beklemeliydim. Belki de artışı karşılayacak daha fazla gelir elde etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Başımı ellerimin arasına yasladım, kendime acıyarak birkaç dakika geçirdim, ta ki birkaç yeni müşteri içeri girene ve kendimi toparlamam gerekene kadar.

Mektubu zarfa geri koydum. Gelecekteki ben için bir sorun olacaktı.

5

ROMEO

Enzo'nun Matteo'nun ofisine dalarken attığı "FRANCO ONLARI BULDU!" sözü, yarı uykulu halimden beni birden uyandırdı.

Son dört günü Kasap'ın izini sürmeye çalışarak geçirmiştik. Kızları satmak için şehre getirdiğini biliyorduk, ama adam bir hayalet gibiydi. Bir şekilde tüm güvenlik kameralarından kaçmayı başarmıştı ve yakaladığımız birkaç Arnavut askeri de örgütte bize faydalı bir şey söyleyebilecek kadar yüksek bir mevkide değildi.

O beni ne kadar çok kışkırtırsa, onu ortadan kaldırma isteğim de o kadar arttı.

Matteo, kucağında oturan hamile Sofiya'yı daha sıkı tutarak, "Ne buldu?" diye sordu.

Enzo telefonunu uzattı ve hoparlörden Franco'nun sesi yükseldi. Yıllardır Matteo'nun en iyi bilgisayar korsanıydı. Onu dairesinden çıkarmak nadirdi, ama yaptığı işte inanılmazdı ve birden fazla kez hayatımı kurtarmıştı.

“Midtown'daki bu kulübü izliyordum. Bir Amerikan şirketine kayıtlı, ama çok araştırdıktan sonra sonunda Arnavutlarla bağlantılarını buldum. Bölgedeki tüm kameralara müdahale edilmiş, sadece bir ATM'deki kamera hariç. O kamerayı da hackledim ve dün gece geç saatlere ait görüntüleri aldım. Çoğu kadraj dışında, ama iki adam bir kadını kulübün arka tarafına götürüyordu. Adamların yüzlerini tanıma yazılımıyla inceledim ve Kasap çetesinin askerlerinden biriyle eşleşme çıktı.”

Matteo'nun çenesi kasıldı. "O bina hakkında ne bulabilirseniz bize verin. Planlara, görüntülere ve diğer tüm faydalı bilgilere ihtiyacım var. Bu

gece baskın yapacağız."

Enzo telefonu kapattı ve emir beklemeye başladı. Ben ise yanımda olmasını istediğim adamların ve silahların listesini çoktan gözden geçiriyordum.

Sofiya hafifçe ses çıkardı ve kocasının koluna sarıldı. Göz göze geldiler ve sessiz bir konuşmaya devam ettiler. Göğsümde, şüpheli bir şekilde özleme benzeyen bir şey kıpırdandı. Juliet kollarımda mükemmel hissettirmişti.

Matteo bana döndü. "Bu konuda sen önden gidebilir misin? Ben burada kalıp Franco ile iletişim işleriyle ilgileneceğim."

Şaşkınlığımı gizlemek için yüz ifademi nötr tuttum ve başımı salladım. Matteo kenarda oturup olayları izleyecek biri değildi, ama Sofiya'nın doğumuna iki aydan az kalmıştı, bu yüzden kocasını tehlikeden uzak tutma isteğini anlıyordum. Bir yandan eskiden nasıl olduğunu, Matteo ile birlikte şehirde çılgınlar gibi koşturduğumuz günleri özlüyordum, ama Sofiya'yı bir kız kardeş gibi seviyordum ve büyüyen ailelerini desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

"Franco'ya yardım etmesi için Sienna'yı da işin içine katmalısın," dedim.

Sienna tanıdığım en iyi bilgisayar korsanıydı, ama Matteo kız kardeşine karşı aşırı koruyucuydu ve onu asla aile işlerine karıştırmak istememişti.

Matteo, "Franco durumu kontrol altında tutuyor," dedi.

Bakışları sabitlendi ve bugün bu tartışmayı kazanamayacağımı anladım.

"Adamlarımıza hazırlık yapmaları için haber vereceğim," dedim.

"Kulüp sabah saat ikide kapanıyor," dedi Enzo.

Ellerim kolçaklara daha sıkı kenetlendi. Oraya daha saatler vardı ve içimdeki kan susamış karanlık beni *şimdi* gitmeye zorluyordu. Ama bu konuda akıllı davranacak, adamlarımın güvende kalması için sağlam bir planımız olmasını sağlayacaktım.

İntikam almaya hazırdım.

Minibüsün arkasında beklerken DİZİM HOPLAYIP HOPLADI . Arnavut kulübüne olabildiğince yakın park etmiştik, ama güvenlik kameralarından

da kaçınmıştık. Karşımdaki sağlık görevlisi ilk yardım malzemelerini ayıklıyordu.

“İhtiyacınız olan her şeye sahip misiniz?”

Bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve kekeleyerek " *evet"* dedi. Genç ve gergin görünüyordu, ama özel kliniğimizin başkanı Aria onun yetenekli olduğunu düşünüyorsa, ona güvenmek zorundaydım.

Kulübün güvenliğini sağladıktan sonra, bulduğumuz kızları taşımak için iki ambulans bizi bekliyor olacaktı.

Saatin her geçen dakikası benimle alay ediyordu. Kulübün kapanmasını beklemek akıllıca bir hareketti ama geçen her saniye o kızların zarar görmesi için yeni bir fırsattı.

İçime uzandım, derinlerde sakladığım canavara dokundum. Bu gibi gecelerde, o canavar hevesle bekliyordu.

Angelo beni dürttü. "İyi misin?"

Sesi alçaktı, bu yüzden askerlerimiz duymadı. Son birkaç yılda hızla yükselmiş ve Sofiya'nın koruması olmuştu. İyi bir adamdı ve arkamı kollayacağına güveniyordum, ama biraz fazla sezgisel olduğu, sakladığım yanlarımı gördüğü için ona lanet olsun.

"İyi."

Homurdandı.

Franco kulaklığımdan seslendi: "Müşterilerin ve personelin çoğu ayrıldı. Personelin tamamının Arnavut mafyası olup olmadığını bilmiyoruz, bu yüzden dikkatli olun."

Matteo araya girerek, "Arnavutları da sorgulamak için buraya geri getirin," dedi. "Onları hayatta tutun."

Adamlarıma baktım ve hepsi başlarını salladı. "Hazırız."

Kulübe kadar kalan birkaç blokluk mesafeyi sessiz sokaklardan geçerek kat ettik. Minibüsümüz ön girişe, diğerimiz ise (diğer adamlarımızı taşıyan) arkaya park etti. Derin bir nefes aldım, karanlığın içimi doldurmasına izin verdim ve ardından grubumuzu ön kapıya götürdüm. Kilitli kapı kolunu açtım ve Angelo omzuyla kapıyı açtı.

Franco kulüp içindeki kameralara sızmayı başaramamıştı, bu da kör uçuş yaptığımız anlamına geliyordu. Bu beni tedirgin ediyordu; Franco iyiydi, bu da Arnavut'un teknik sorumlusunun daha da iyi olduğu anlamına geliyordu.

Silahımı kaldırarak kapıdan içeri girdim. Gözlerim hemen barda duran dört adama takıldı. Koyu renk takım elbise giymişlerdi ve altmışlı

yaşlarında görünüyorlardı.

"Eller havaya!" diye bağırdım, Angelo'nun arkamda olduğunu biliyordum.

Silahlarına uzandılar ama çok yavaş kaldılar. Kollarına ve ellerine kurşunlar isabet ettirdikçe çığlıklar havayı doldurdu.

"Bağlayın onları," diye emrettim. Sorgulamak için onları hayatta tutmak zorunda kalmanın verdiği öfke damarlarımda dolaşıyordu. Acı çekmeyi hak ediyorlardı.

Sorgulamayı ben yapacaktım ve bu da kan dökme arzumu yatıştırıp devam etmemi sağladı.

Geri kalan adamlarımız da arkadan girerek bize katıldı.

Yeni infazcımız Accardi, "Ofiste birini bağladık ama başka kimseyi görmedik," dedi.

“Şu herifleri etkisiz hale getirmeme yardım edin.” Yerde kıvranan dört adama işaret ettim. “Ve ara sokak ile sağlık görevlilerinin güvende olduğundan emin olun. Geri kalanlarınız dağılın ve bir şey veya birini bulursanız bana haber verin.”

Angelo'ya başımla işaret ettim ve o da beni koruyarak kalan odaları aramaya koyuldum, tüm kapıları ardına kadar açtım. Bir depoda gözüme bir şey takılana kadar şüpheli bir şey bulamadık. Tavandan tek bir ampul sarkıyordu, bu da gözlerimi kısmama neden oldu.

"Bu sana garip mi geldi?" diye mırıldandım.

Angelo silahını kaldırdı, monte edilmiş el feneri büyük, yamuk bir kontrplak levhayla kaplı arka duvarı aydınlatıyordu. Birbirimize baktık ve kontrplağı kenara çekmek için hareket ettik. Bunu yaptığımızda, başka bir kapı ortaya çıktı. Angelo kapıyı açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü merdivenleri ortaya çıkardı.

"Merdivenleri bulduk," diye bildirdim Franco ve Matteo'ya kulaklığım aracılığıyla.

"Dikkatli ol," diye homurdandı Matteo.

"Ah, senin önemsediğini biliyordum."

Gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Merdivenlerden aşağı indik ve karşımızda bir başka kapı daha belirdi. İçimde kötü bir his oluştu. Bizi iyi bir şey beklemiyordu.

Kapı kilitliydi ve Angelo'nun kilidi açabilmesi için silahımın ışığını kapı koluna doğrulttum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Beni ilk etkileyen şey koku oldu. Ter, kan, idrar ve çaresizlik kokusuydu. Oda karanlıkla kaplıydı, hiçbir şey görünmüyordu ama bu yerin kabuslarıma gireceğini zaten biliyordum.

Monte edilmiş el fenerimi boşluğa doğru tuttum ve hemen keşke tutmasaydım diye düşündüm.

Altı kız arka duvara zincirlenmişti. Kirli ve zayıf düşmüşlerdi, sadece iç çamaşırlarıyla sert beton zeminde oturuyorlardı. Geniş, dehşet dolu gözleri benimkilerle buluştu. Çığlık atacaklarını, merhamet dileyeceklerini veya yardım isteyeceklerini bekliyordum, ama sessizdiler. Bu kadar sessiz kalmalarına neden olan şeyleri düşününce boğazımda bir burukluk hissettim.

“Size yardım etmek için buradayız,” dedim usulca. İngilizce anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum ama umarım ses tonumu anlamışlardır. “Sizi güvenli bir yere götüreceğiz, söz veriyorum.”

Yaklaştım ve kızlar sonunda tepki verip benden uzaklaştılar. Onlara silah doğrultmuş olmam ve zincirlerini daha iyi görebilmem de işleri kolaylaştırmadı.

Geride kalan Angelo'ya döndüm. "Ya kelepçelerin anahtarlarına ya da bir cıvata kesiciye ihtiyacımız var. Ve bir de lanet olası el fenerlerine."

Karanlıkta yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum, ama bakışlarında gördüğüm şey benimkilerdeki kızgın öfkeyle aynıydı. Başını salladı ve odadan çıktı.

Kızların üzerine doğru eğilmemek için onlardan biraz uzaklaştım. "Aranızda İngilizce bilen var mı?"

Sessizlik.

İtalyanca denedim ama yanıt alamadım.

Arnavutlar tarafından kaçırılan diğer kızların Ukraynalı olduğunu tespit etmiştik. Sofiya ile bir iddiayı kaybetmiştim, bu yüzden bana "Ben bir kaybedenim" demeyi öğretmişti ve beni yendikten sonra poker oyununda bunu söylememi zorlamıştı.

“Ya nevdakha,” dedim, eminim ki beceriksiz bir aksanla.

Bu durum çok hafif bir tepkiye yol açtı ve umut verici görünüyordu. Ancak şimdi muhtemelen silahlı bir adamın neden kendini kaybeden olarak adlandırdığı konusunda daha da şaşkınlardı.

"Matteo," dedim kulaklığıma. "Altı kız bulduk ama İngilizce konuşmuyorlar. Sofiya'nın beni aramasını ve Ukraynaca veya Rusça denemesini sağlayabilir misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu strese sokmak istemiyorum."

Elimle yüzümü sildim. Matteo'nun karısına olan koruyucu tavrı hamileliğiyle birlikte tavan yapmıştı. Onu suçlamıyordum ama Sofiya'nın yardımına ihtiyacımız vardı ve biliyordum ki o da yardım etmek isteyecekti. "Onları güvenli eve götüreceğimizi ve onlara zarar vermeyeceğimi bilmelerini istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Pekala. Ona soracağım."

Angelo geri döndü. "Anahtarı ve bir el feneri buldum." El fenerini kızlara doğrulttu. Kızlar duvara bağlı zincirlere kelepçelenmişti.

Telefonum cebimde titredi ve cevap verdim.

“Hey, buradayım,” dedi Sofiya. “Aşırı korumacı efendi sonunda telefonu bana verdi. Hoparlörde miyim?”

"Şimdi sizi hoparlöre alıyorum."

Düğmeye bastım ve kızlara doğru yaklaştım, daha az korkutucu görünmek için çömeldim. Sofiya bir şeyler söyledi ve kızlar birbirlerine baktılar. Sofiya konuşmaya devam etti ve sonunda bir kadın cevap verdi. En büyükleri gibi görünüyordu; iki küçük kız onun kollarına yapışmıştı.

Kadın Sofiya ile birkaç cümlelik bir konuşma yaptı.

Sofiya İngilizce olarak, "Onlara sana güvenebileceklerini ve onları güvenli bir yere götüreceğini söyledim, ama bana inanıp inanmadıklarını kim bilir?" dedi. "Ama Romeo, odada başka bir kız daha olduğunu söyledi. Dolapta kilitli falan mı?"

Kalbim tekledi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin* . Kadın gözlerime baktı ve arka köşeyi işaret etti. Angelo el feneriyle odayı taradı ve karanlık duvara karışmış metal bir kapıya odaklandı. Kapıya doğru gidip kolunu denediğinde kalbim hızla çarpıyordu.

Bu hemen açıldı.

Angelo'nun bedeni görüşümü engelliyordu ama yüksek sesle ettiği küfürler bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Dizlerinin üzerine çöktü. "Sanırım hâlâ yaşıyor."

Omuzunun üzerinden bakabilmek için kenara çekildim. Genç bir kadın, küçücük bir dolabın içinde, tamamen çıplak bir şekilde kıvrılmıştı. Solgundu, bilinci kapalıydı ve bacağında kötü bir yara vardı. Birisi onu bez parçalarıyla sarmaya çalışmıştı ama kan ve irin içinde bir karmaşa olmuştu.

“Tatlım, beni duyuyor musun?” Angelo elini kızın alnına koydu ve tekrar küfretti. “Ateşi çok yüksek. Hemen hastaneye götürülmesi

gerekiyor.” Solgun, cansız bedenini kollarına alırken sesi öfke doluydu. Odadan koşarak çıkmak için döndü ama ben onu durdurdum.

"Onu kucağındayken ateş edemezsin. Beni bekle, seni koruyayım."

Cinayet işlemeye hazır görünüyordu ama bana kelepçe anahtarını uzattı ve kadını serbest bırakabilmem için zincirlere ışık tuttu. Acele ettim, Angelo'nun kollarındaki kızın daha fazla dayanamayacağını biliyordum.

Yaklaştığımda kızlardan biri sessizce gözyaşı döktü, ama hepsi hareketsiz kaldı ve kapılarını açmama izin verdi.

"Sofiya, onlara beni yakından takip etmelerini söyler misin?"

Bilgiyi kızlara aktardı ve onlar da başlarıyla onayladılar.

"Pekala, hadi gidelim."

Önce ben gittim, silahımı doğrultup koridoru kontrol ettim. Adamlarım kulaklığım aracılığıyla benimle konuştular. Binanın geri kalanını da kontrol etmişlerdi ama ben rahatlamadım ve grubumuzu, sağlık görevlilerinin ve araçların onları güvenli bir yere götürmek için beklediği arka çıkışa doğru yönlendirdim. Sofiya, şehirde ve eyaletin kuzeyinde, kalmak isteyen insan ticareti mağduru kızlar için güvenli ve uzun süreli barınma sağlamak amacıyla daireler kurmuştu.

Accardi bizi arka kapıda bekliyordu. “Burada bulunan adamlar zaten gözaltına alınıyorlar. Arkada iki kişi daha bulduk. Bize silah çektiler ve bu sırada bir kişi öldü.”

Kahretsin. Umarım yakaladığımız adamlar ihtiyacımız olan bilgilere sahip olurlardı. Onları alt etmeyi dört gözle bekliyordum.

Karanlık sokağa çıktım. Angelo'ya işaret ettim, kadını sağlık görevlilerinin beklediği minibüsün arkasına taşırken onu korudum. İçlerinden biri öne çıktı ve kadını almaya çalıştı.

"Onu yakaladım," diye homurdandı, sağlık görevlisini iterek geçti ve onu doğruca minibüse taşıdı. " *Hemen* kliniğe gitmemiz lazım."

“Sen önden git,” dedim. “Ben de diğerleriyle birlikte ikinci minibüsle arkadan geleceğim.” Kadının cansız bedeni beni çok korkutmuştu.

Arabaları ara sokaktan çıkardıktan sonra, diğer kadınlara dönüp kalan minibüse binmelerini işaret ettim. Yüzlerindeki dehşeti görmekten nefret ettim ve onlar için daha rahat bir ulaşım aracım olmasını diledim, ama itaat ettiler. Ben de yolcu koltuğuna oturdum ve kliniğe giderken saldırıya uğrama ihtimaline karşı silahımı yeniden doldurdum, ancak yolculuk sorunsuz geçti.

Vardığımızda Aria çoktan dolaptaki kadını inceliyordu ve Angelo'nun onun üzerinde nasıl durduğuna kaşlarımı çattım.

"Bunu halledebilir misin?" diye sordum Aria'ya.

El sallayarak beni uzaklaştırdı ve bu da benim için oradan ayrılıp bu kızların çektiği tüm görünür ve görünmez yaraların intikamını alma işareti oldu.

BIÇAĞIM ETİ KESTİ. Dün gece bilemiştim, bu yüzden bu herifin vücudu neredeyse hiç direnç göstermedi, ama bu bana hiçbir tatmin vermedi.

Derin kesikten fışkıran kan, zemini ıslattı ve havayı bakır kokusuyla doldurdu.

Arnavut erkekler hemen ciyaklamaya başladılar. Dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığıydı. Bir meydan okumaya hazırdım.

New York'taki Arnavut çetesinin bir parçası olduklarını doğruladılar. Liderleri Arben'in geçen yılki ölümünden beri parçalanmış ve kendi aralarında kavga ediyorlardı. Matteo'nun Arben'i öldürmesinden sonra tüm örgütün bizim fazla baskımız olmadan çökeceğini bekliyorduk, ancak Kasap liderlik boşluğunu doldurmuştu.

O, Avrupa'daki en büyük Arnavut aşiretinin lideriydi ve şimdi bu şerefsiz, para kazanmak ve ahlaksız zengin pisliklerin beğenisini kazanmak için Amerika'ya kız ithal ederek güç elde etmeye çalışıyordu; bu zenginler de seks kölesi satın alma fırsatından zevk alıyorlardı.

Ağlayan adamlardan biri, kulübe getirdikleri ilk kızların bunlar olmadığını ve üçünün daha öldüğünü doğrulayınca, sonunda Enzo'nun şaka hediyesi olarak verdiği kılıcı kullanma fırsatı buldum. Adamın elini kolayca kesti. İşe yaramaz uzuv yere düştü ve her yere kan sıçradı. İçimdeki canavar, o piç kurusunun önümde kanlar içinde ölmesini kayıtsızca izlerken, diğer adamlar inleyip merhamet dilendiler.

Bu adalet gibi gelmedi. O kızların yaşadıklarını hiçbir şey silemezdi. Bu adamlara ne yaparsam yapayım, hiçbir şey durumu daha iyi hale getiremezdi.

“Kalan çöpleri hücrelere koy,” diye emrettim Accardi'ye. Bana kısa bir baş sallaması verdi, yüzünde ifadesiz bir ton vardı. Otuzlu yaşlarının

ortalarındaydı ve Domenico bize ihanet ettikten sonra infazcılığa terfi etmişti. Şimdiye kadar iyi bir karar olduğu ortaya çıkmıştı.

Ellerimi yan taraftaki lavaboda yıkadım. Daireme döndüğümde duş alacaktım ama binanın her yerine kan damlatmak istemedim.

Asansörde yukarı çıkarken Matteo'yu aradım ve Arnavutların söylediklerini ona anlattım. Tahmin ettiğim gibi, hiçbiri bir şey hakkında fazla bilgi sahibi olacak kadar yüksek rütbeli değildi. Kızları bodrumda tutmak için para alıyorlardı ve her alıcıyı tanımlayan bir numara listesi verilmişti. Bir sonraki alıcı grubu iki gün sonra kulübe gelecekti. Baskınımızdan haberdar olurlarsa, uzak durmaları gerektiğini bileceklerdi. Ama içlerinden herhangi biri gelmeye cesaret ederse, onları bekliyor olacaktık.

Asansörden inerken telefonu kapattım. Sienna ile bu katı paylaşıyorduk ve o dairemi dekore etmişti, sanki burada gerçekten biri yaşamış gibi görünüyordu. Ama içeri girdiğimde, beni karşılayan tek şey sessizlikti ve kendimi boş hissettim.

ROMEO

Bir bardak daha viski İÇTİM ama hiçbir alkol miktarı içimdeki girdap gibi dönen karanlığa etki edemedi.

Daireme döndüğümde neredeyse öğlen olmuştu. Duş aldıktan sonra yatağa gitmeliydim ama bunun yerine yangın merdivenine oturdum ve güneş gökyüzünde ilerlerken ışığın değişimini izleyerek şehre baktım.

Ellerim soğuktan uyuşmuştu.

Bir ara aklımı sakinleştirmek için tığ işi yapmayı denemiştim, ama sonunda sinir krizi geçirip bütün projeyi yangın merdiveninden aşağı atmıştım.

O yerin görüntülerini, seslerini, o lanet olası *kokusunu* aklımdan çıkaramıyordum. O kızların gözlerindeki kırıklık, yıllar önce annemin gözlerinde gördüklerimi yansıtıyordu. Hepsi çok daha iyisini hak ediyordu. Daha hızlı bulunmayı hak ediyorlardı... bunların hiçbirinin en başından yaşanmaması gerekiyordu.

Bu çaresizlik ve pişmanlık duygusunu hissetmek istemiyordum. Hissetmemeye *ihtiyacım vardı* . Ama her zamanki yöntemlerimden hiçbiri - kavga etmek, sevişmek veya içki içmek- cazip gelmiyordu.

Göz kamaştırıcı yeşil gözleri ve yumuşak gülümsemesi zihnimi doldurdu ve birdenbire nerede olmam gerektiğini anladım. Onun yanında.

Daha kararımı vermeden harekete geçmiştim bile.

Garaja doğru yöneldim ama araba kullanmaktan vazgeçtim. Nereye gittiğim konusunda herhangi bir soru işareti uyandırmak istemedim. Ayrıca biraz *sarhoş* da olabilirim. Şehir merkezine trenle, tam bir örnek vatandaş gibi gittim ve sonunda Olive Branch Kitabevi'nin önündeydim. Sıcak ve

davetkar görünüyordu, beni içeri çekiyordu. Dükkan birkaç saat daha açıktı, bu yüzden Juliet'i yalnız başıma görmeyecektim, ama sadece onun yakınında olduğumu bilmek bile içimdeki acıyı yatıştırıyordu.

İçeri girdiğimde kapı zili çaldı. Raflara göz atan birkaç kişiden şaşkın bakışlar aldım ama onları görmezden geldim. Buraya gelme sebebim tek bir şeydi.

Juliet'in kasada olmadığını görünce kaşlarımı çattım ve birden aklıma şu geldi: Ya bugün çalışmıyorsa? Saçlarımı elimle karıştırdım, tüylerim diken diken oldu. Belli ki tek çalışan o olamazdı, ama onu görmem *gerekiyordu* . Nedenini anlamıyordum. Tek bildiğim, Juliet'in yanında olmadığım sürece hiçbir şeyin doğru gelmeyeceğiydi.

Kalbim gümbür gümbür atarak koridorlarda dolaştım, sonunda onu mağazanın arka tarafındaki çocuk bölümünde buldum. Rahatlama hissiyle başım dönerken derin bir nefes aldım.

Bu alan, duvarlarında alıntılar ve sanat eserleriyle aydınlık ve renkliydi. Juliet, bir minder üzerinde birbirlerine sıkışmış iki küçük çocuğun önünde çömelmişti. Çocuklar, Juliet onlara iki farklı resimli kitap gösterirken gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona hayran kalmışlardı.

"Dinozorlu olanı istiyorum!" diye bağırdı bir çocuk, ellerini uzatarak.

“Buyurun,” dedi Juliet, kitabı ona uzatarak. İkinci çocuğa döndü. “Tek boynuzlu atlı olanı ister misin?”

Çocuk kararsız görünüyordu. Ona doğru eğildi. "Erkek çocukların tek boynuzlu atlar hakkında kitap okumasına izin veriliyor mu?"

Juliet tiyatral bir şekilde nefes nefese kaldı. "Elbette ki öyleler! Tek boynuzlu at büyüsü herkes içindir."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kitabı alıp ona sanki bir melekmiş gibi baktı. Eminim ben de aynı ifadeyi takınmıştım.

Ayağa kalktı ve alt raflardaki birkaç kitabı düzelttikten sonra arkasını döndü. Beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. Yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Gözlerinin üzerimde olması *her şey* demekti.

"Merhaba, Juliet."

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı, sanki Juliet adında başka biriyle konuştuğumu sanıyordu. "Romeo. Geri döndün."

"Benim." Adımı tekrar söylemesini istemek garip olur muydu? Belki. Ama gece bitmeden adımı onun dudaklarından duymaya kararlıydım.

Yavaşça yaklaştı ve onu kollarımda tutma isteğiyle ellerim yanmaya başladı.

"Yine birinden mi saklanıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, Kasapla yaşadığım o yakın karşılaşmayı hatırlayınca göğsümde bir endişe dalgası sıkıştı. Onu Juliet'le aynı gezegende bile istemiyordum ve onu bulup yok etmek için sabırsızlanıyordum. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.

Kurbanlarının her birine yaşattığı acıların bedelini ödeyecekti.

Ama bu gece tüm dikkatim Juliet'teydi.

"Okuyacak yeni bir kitaba ihtiyacım vardı ve bunu önerecek en iyi kişi de şehrin en iyi kitapçı sahibi olabilir miydi?" Eminim en son kitap okuduğum zaman geçen yüzyıldı, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Juliet kızardı ve gülmemeye çalışarak dudaklarını büktü. "Ne tür bir kitap arıyorsunuz?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, pembe saç uçlarını parmağımın etrafına doladım. Artık onun hafif çilek ve vanilya kokusunu içime çekebilecek kadar yakındım.

"Hangisini daha çok seviyorsan, güzel kızım."

Kaşları çatıldı, gözlerinin arasında sevimli bir çizgi oluştu. "Buraya en sevdiğim kitabı okumak istediğin için mi geldin?"

"Buna inanmak bu kadar zor mu?"

“Yok canım. Bu, senin çok yakışıklı olduğun için korkutucu bir yabancıdan saklanman kadar inanması kolay bir şey.” Bana içten bir gülümseme verdi ve nefesim kesildi.

Ruhumdaki karanlık dindi. Onun yanında geçirdiğim birkaç dakika beni nasıl yeniden hayata döndürmüştü?

Çanın sesi Juliet'in omzumun üzerinden bakmasına neden oldu ve ondan gözlerini tekrar bana çevirmesini istemek istedim.

“Kasaya gitmem gerekiyor. Bir dakika beklerseniz size birkaç kitap önerisi verebilirim.”

"İşini yap, Stellina. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzü daha da kızardı ve yirmili yaşlarında iki gencin ödeme yapmak için beklediği resepsiyona doğru yanımdan sıyrılıp gitti. Daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusu beni sardı. Juliet'i onlarla yalnız bırakmanın imkanı yoktu. Çenemi sıkarak onu resepsiyonun arkasına kadar takip ettim. Kalçasına sert bir şekilde elimi koyduğumda irkildi.

Göremediği şey ise, ona fazlasıyla ilgi gösteren o iki aptala attığım uyarıcı bakıştı.

"Şey, burası sadece çalışanların girebileceği bir alan," dedi.

Elimi kalçasından daha sıkı tuttum. "İşini yap bebeğim. Zaten hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim."

"Bugün birileri her şeyi çok kelime anlamıyla düşünüyor." Ben hâlâ fikrimi değiştirmeyince içini çekti ve iki adama döndü.

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Aptal Bir, bana bakarak. *Yukarı* , çünkü ondan yaklaşık 15 santim daha uzundum. Ona sinsi bir gülümseme verdim ve o da küçük bir adım geri çekildi.

Juliet cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır, iyi." En üstteki kitaba göz gezdirdi. "Bu kitabı çok iyi seçmişsin. Gerçekten çok beğendim."

“Ah, biliyorum. Kindle’ımda zaten okudum ama basılı halini de edinmem gerekiyordu,” diye coşkuyla söyledi İkinci Aptal. Gözleri Juliet’in kusursuz göğüslerine kaydı ve ben de çok sinirlendim.

“Nereye baktığına dikkat et,” diye çıkıştım, onu kendime doğru çekerek vücuduma iyice yaklaştırdım. Juliet karnıma dirseğiyle vurdu ama ben irkilmedim. Homurdandı ve işlemi bitirdi, mağazadan aceleyle çıkanlara iyi akşamlar diledi.

Onlar gittikten hemen sonra bana doğru döndü. "Bu neydi?"

Gözleri tekrar bana döndüğünde içimde yeniden bir sıcaklık hissettim. Kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış olması bile önemli değildi.

"Peki?" diye sordu. Onun her bir mükemmeliyetini kaydetmekle o kadar meşguldüm ki, bir yanıt beklediğini fark etmemiştim.

Omuz silktim. "Sana nasıl baktıklarını beğenmedim sadece."

"Bana hiç bakmıyorlardı bile. Sadece kısa bir sohbet ediyorduk."

Olumsuz anlamda homurdandım.

Juliet hafifçe bıkkın görünüyordu. "Sana bir kitap alalım."

Eğer bana bir kitap bulmanın beni uzaklaştıracağını düşünüyorsa, tamamen yanılıyordu. Juliet'in yanında olduğumda kendimi canlı hissediyordum ve ayrılacak gücüm yoktu.

JULIET

Romeo'ya birkaç kitap tavsiyesi VERMENİN ONU GİTMEYE İKNA EDECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORSAM , fena halde yanılmışım.

Ve bundan daha çok sevinemezdim.

Geçtiğimiz birkaç saati mağazada peşimden gelerek, daha ağır kitap kutularını yere indirmeme yardım ederek ve ben müşterilerin kasada ödeme yaparken tehditkar bir şekilde arkamda durarak geçirmişti.

Davranışları sahipleniciydi. Mantıklı değildi. Sadece bir gece birlikte geçirmiştik ve onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama bu, vücudunu bana yakın tutma şeklini, sürekli saçlarımla oynamasını ve kalçamı okşamasını sevmemi engellemedi.

Bu, sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir yanımı uyandırdı. Onun ilgisiyle başım dönen ve *heyecanlanan* yanımı.

Resimli kitap yığınını düzelttim. "Kapanış kontrol listesindeki son madde de bu." Romeo'ya kaşlarımı çatarak bakmadan önce, artık düzenli ve tertipli olan çocuk bölümünü gözden geçirdim ve bir şey kaçırmadığımı kontrol ettim. "Resmi olarak kapandık."

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme attıktan sonra minderlerden birine geri yaslandı. "Sonunda. Artık tamamen bana aitsin."

Gözlerindeki ateş beni ürpertti.

"Burada ne işin var Romeo?" Bu yakışıklı adamın gerçekten benimle ilgilendiğine imkan yoktu ve onunla geçirdiğim son birkaç saati çok sevmiş olsam da, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Seni akşam yemeğine çıkarmaya geldim, sevgilim."

"Akşam yemeği mi?" diye tekrarladım, sanki bana tamamen yabancı bir kavrammış gibi.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Evet, akşam yemeği. Günün bu saatinde yediğimiz yemek. Hadi gidelim." Kendini minderden kaldırdı ve gözlerim kaslı ön kollarında oyalandı. Daha önce düğmeli gömleğinin kollarını sıyırmıştı ve bir anlığına bakmaktan kendimi alamadım.

Ama elimi tuttuğu anda donakaldım.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam bana çıkma teklifi etti. Muhtemelen bir randevuya.

Ve benim gitmemin hiçbir yolu yoktu.

Boğazımda bir yumru oluşturan yoğun özleme karşı yutkundum, her şeyden çok normal olup bu adamla dışarı çıkabilmeyi diliyordum. Romeo'nun benimle yaptığı her neyse ondan vazgeçeceğinden emindim, dürüst olmak gerekirse muhtemelen gecenin sonunda vazgeçerdi, ama ben açgözlüydüm ve onunla geçirebileceğim her dakikayı istiyordum.

"Yapamam." Bu kelimeleri söylerken bile kendimden nefret ettim.

Romeo'nun kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

Çabuk bir bahane uydur. "Burada kalıp envanter sayımı yapmalıyım."

Aferin. Bu mantıklı geliyor.

“Okuldan kaytar. Herkesin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Romeo'nun umut dolu bakışlarıyla karşılaştığımda, ilk kez gerçeği yüksek sesle söyleme isteği duydum. Agorafobimden kimse haberdar değildi. Arturo'nun şüphelendiğinden emindim, ama bunu asla itiraf etmemiştim.

Zorlukla yutkundum. Utanç, kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

“Yapamam işte.”

Romeo başını yana eğdi ve onun önünde çıplak kalmış gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki çok fazla şey görmüş gibiydi. "Benimle gitmek istememenin bir sebebi var mı?"

Yüz ifadesi yoktu ama sözlerinde bir kırılganlık seziliyordu. Midem bulandı. Onunla birlikte olmak istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Söz veriyorum."

Gülümsemeden önce bir an bana baktı. "O zaman dışarıdan yemek sipariş edeyim." Başparmaklarıyla kalçalarımda hafifçe daireler çizdi. Ne zaman bu kadar yakına gelmişti? Kendimi ona daha da yaklaşmaktan zor tuttum.

“Burada kalıp benimle yemek yemek mi istiyorsun? Neden?”
"Çünkü gecenin bitmesini istemiyorum," dedi kısaca.
Göğsüm sıkıştı. "Tamam."
"Pekala," diye yanıtladı memnun bir gülümsemeyle.

8

ROMEO

JULİET HOMURDANARAK GERİYE YASLANDI. Yine yerdeydik, bacaklarımız birbirine değecek şekilde karşılıklı oturuyorduk, etrafımızda Tayland yemek kapları dağılmıştı.

Juliet'in vücuduna yapışan kot pantolonunun içindeki bacaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Sertleşmiş penisimi görmemesi için sürekli kendimi düzeltmek zorunda kalıyordum ama kahretsin, onu çok istiyordum. Onu kucağıma çekip, o ateşli küçük vajinasını penisime bastırıp, tek yapabildiği şeyin adımı haykırmak olacağı kadar iyi hissettirmek istiyordum.

"Çok fazla yemek sipariş ettiniz," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım, gerçekliğe geri döndüm. "Çok fazla yemek diye bir şey yok," diye alay ettim, ama köşedeki dokunulmamış kap yığını bana adeta meydan okuyordu. Belki de *biraz* haklıydı. Çok daha fazla kişi için paket yemek sipariş etmeye alışmıştım—Sofiya, Sienna, Matteo, Angelo, Enzo ve gece nöbetine gelenler için artan yemekler.

"Burada buzdolabınız var mı?"

Başını salladı.

Omuz silktim. "Güzel. O zaman isterseniz artanları yiyebilirsiniz."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

Başımı yana eğdim. "Elbette sorun yok."

Mutluluktan kıpır kıpır etti ve ben daha da şaşırdım. Paket servis yemeklerinin artıkları için bu kadar mı heyecanlıydı? Her gün buraya yemek gönderilmesini isteme gibi garip bir arzu duydum.

Ayağa kalktı ve aniden yüzüm vajinasıyla aynı hizaya geldi. Biraz daha öne eğilsem...

Kadın *eğilip* kapları almaya kalktığında içimden bir inilti çıktı. Kalçaları o kadar dolgun ve baştan çıkarıcıydı ki... Her bir kalçasını avucumun içine alıp sıkmak istedim...

"Bunları buzdolabına koyacağım," dedi elinde bir yığın kapla durarak.

Hemen ayağa fırladım ve kutuları elinden kaptım. Juliet'in hiçbir şey taşımasına gerek yoktu. Beni dükkanın arkasındaki küçük buzdolabına götürürken bana meraklı bir ifadeyle baktı.

“Tuvalete gideceğim.” Bir an tereddüt etti. “Hâlâ burada olacak mısın?”

Yüz ifadesinde beni onu göğsüme çekip bir daha asla bırakmak istememe neden olan bir kırılganlık vardı. Gitmek istemiyordum. Ona haksızlık olsa bile, Juliet'in yıldız ışığında olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum. Ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok risk altında kalıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Utangaç gülümsemesi her şeye değdi.

Masayı toparlamak için geri döndüm, ancak gözüm Empire Properties logosu bulunan bir zarfa takılınca durdum. Bu, Matteo'nun yasal işletmelerinden biriydi ve ben de teknik olarak Finans Direktörüydüm. Bu, bu mektubun Juliet'in olduğu kadar benim de işim olduğu anlamına geliyordu. En azından, zaten açılmış olan zarftan çıkarırken kendime böyle söyledim. İçindekileri incelerken göğsüm sıkıştı.

Juliet'in ayak seslerinin yumuşak sesiyle başımı hızla kaldırdım. "Bu ne?" Zarfı tutarken sesim sertti.

Elimden alırken kaşlarını çattı. "Özel postalarım mı?"

“Kitapçının kirasında artış olduğu yazıyor. Bu normal mi?”

Juliet mektubu posta yığınının içine geri koydu ve eliyle düzeltti. Omuz silkerek bana bakmadı. "Evet. Yani, bence kiraların artması normal."

“Ödeyebilir misiniz?”

Gözlerinin arasında ince bir çizgi belirdi. "Bunu bir şekilde halledeceğim."

Hayır. Bu cevabı beğenmedim.

Arkasından yaklaştım, kollarımı ona sararak onu masaya doğru bastırdım. "Bana yalan mı söylüyorsun, meleğim?"

Kıpırdandı ama bu sadece vücudunun benimkine değmesi anlamına geliyordu. "Bu senin sorunun değil, Romeo."

Bu cevabı da beğenmedim. Bana bencil bir herif diyebilirsiniz ama Aile dışındaki hiç kimseyi pek umursamazdım. Nedense, Juliet'le ilgili her şeyin benim meselem olmasını istiyordum.

"Zam çok mu fazla?" Yüz ifadesini görebilmek için çenesini yukarı kaldırdım.

“Bilmiyorum.” Beni itmeye çalıştı ama ben olduğum yerde kaldım. Birkaç saniye sonra, dokunuşuma karşı yumuşadı. “Belki de bunu yapmakta iyi değilimdir.” Çok kararsız bir ses tonuyla konuştu.

Ne yapıyorsunuz?

“Bu kitapçıyı işletmek... Belki de bu işlere uygun değilim. Arturo'nun bana bu işi emanet ettiğine hala inanamıyorum ve şimdi…”

Gözlerimin önüne kızıl bir sis çöktü. Kalçalarından kavrayıp onu kendime doğru çevirdim ve bedenimi onun bedenine iyice bastırdım. "Arturo da kim lan?"

Juliet başını yana eğdi. "Kitapçı dükkanının sahibi o."

"Kitapçının sahibi sizmişsiniz sanıyordum."

“Hayır, ben sadece müdürüm. Arturo geçen yıl taşındı ve beni sorumlu bıraktı, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Mağazaya insanları çekmek için yeni yollar deniyorum, imza günleri düzenlemek ve sosyal medyada paylaşım yapmak gibi, ama bilmiyorum.” Utandığı için yanakları kızararak sözünü kesti.

Ellerimle yüzünü kavradım. "Bence inanılmaz bir iş çıkarıyorsun. Bugün buraya gelen herkes seninle konuşmaktan çok keyif aldı." Bana sorarsan, fazlasıyla keyif aldılar. "Sana yardım edecek biri var mı?"

Yavaşça başını salladı. "İki yarı zamanlı çalışanım var. Birinin bugün çalışması gerekiyordu ama hasta olduğunu söyleyip işe gelmedi ve şimdi ona ödeme yapacak kadar param olmayacağından endişeleniyorum."

Ona kira ödeme konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istedim ama işimi ifşa etmeden bunu söyleyemezdim. Ve eğer araştırırsa, Matteo'nun Mafya üyesi olduğuna dair internetteki söylentileri bulabilirdi. Dünyalarımız arasındaki bu keskin zıtlık beni derin ve rahatsız edici bir korkuyla doldurdu. Şimdi hiçbir şey söylemeyecektim ama kesinlikle kira artışıyla ilgili ne olup bittiğini öğrenip onun için düzeltecektim. Juliet'in yüzünde herhangi bir stres görmek istemiyordum.

"Eminim her şey yoluna girecek, bebeğim."

Ona doğru eğilip alnından öptüm ve bu çok doğru hissettirdi. Fazla doğru. Bugün buraya gelmemeliydim. İkimizin de iyiliği için bunu

bitirmem gerekiyordu, ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettirdi.

Bana doğru yumuşadı ve ben de ona daha da yaklaştım, ta ki sırtı masaya yaslanana, kıvrımlı vücudu benimkine iyice yapışana kadar.

JULIET

ROMEO VÜCUDUMA YAPIŞMIŞTI ve arkamdaki masa yüzünden uzaklaşamıyordum.

Bunu istediğimden değil.

Gözlerindeki ateş beni ürpertti. Ona sarılıp sonsuza dek yanımda kalmasını istedim.

Yanaklarım kızardı ve Romeo'nun aklımı okuyamadığına sevindim. Eğer ona çoktan takıntılı olduğumu bilseydi, buradan çok hızlı bir şekilde kaçardı.

Elleri yanlarımdan aşağı doğru kayarken nefesim kesildi. Kalçalarımdan kavrayıp beni masanın üzerine kaldırdı ve bu hareket karşısında şaşkınlıktan tiz bir çığlık attım, beni bu kadar kolay kaldırabilmesine inanamadım.

"Bir dahaki sefere biraz önceden haber verirsin," diye haykırdım.

Elleri yavaşça uyluklarımda gezindi. "Ama seni böyle seviyorum. Pembe yanaklı"—dudakları tenimde gezindi—"ve kalbi gümbür gümbür atarken." Parmakları bileklerimi kavradı, şüphesiz hızlanan nabzımı hissediyordu.

Onun benden ne kadar daha güçlü olduğunu hatırladığımda, heyecanımın arasına bir de korku karıştı. Beni alt etmesinin ne kadar kolay olacağını düşündüm.

“Juliet?” Romeo’nun sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. “İyi misin?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, değişimi fark etmiş olmasına inanamadım. Derin bir nefes aldım ve deri, viski ve sıcaklık kokusu beni sardı, kaygımı hafifletti.

"Evet, iyiyim."

Ellerimizi ters çevirdim, böylece artık onun bileklerini tutuyordum, parmaklarım bileklerini tamamen kavrayamıyordu. Teni çok sıcaktı, avuç içleri nasırlıydı ve ellerinin sırtı minik beyaz yara izleriyle doluydu. Nabzının düzenli atışı beni sakinleştirdi, sanki geçmişim ve tüm karanlığı bir anda yok oldu.

Romeo yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen ne kadar melek gibi bir insan olduğunun farkında mısın?"

Çenesinin kenarını okşadım, sakalları parmak uçlarıma sertçe değdi. "Ben bir melek değilim." Sözlerim fısıltılı bir itiraf gibi ağzımdan çıktı.

“Öylesin.” Beni kendine daha da yaklaştırdı, bacaklarımın beline dolanmasını istedi. “Ve ben şeytanım, bu yüzden bilirim.”

Dudaklarımız kıl payı uzaklıktaydı, etrafımızdaki hava adeta elektrik yüklüydü. Kalbim heyecandan gümbür gümbür atıyordu. Beni öpecekti ve ben de bunu istiyordum.

Ve sonra Romeo'nun telefonu çaldı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekranda ne varsa okurken yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Hızlıca bir cevap yazdı ve bana baktı. “Gitmem gerekiyor. Üzgünüm.”

Kalbim sıkıştı ve hayal kırıklığımı yuttum. Gerçekten de pişman görünüyordu.

"Sorun değil," dedim.

"Kesinlikle hayır," diye mırıldandı ve telefonunu bana uzattı. "Numaranı gir."

Telefonu aldım ama hiçbir şey yazmadım. "Neden?"

“Çünkü iletişim kurabilmek istiyorum.”

İçimden bir ah çektim ve göğsüne hafifçe vurdum, ama kıpırdamadı. "Ama *neden* ?" Aramızdaki bu durumun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bugün neden gelmişti? Benden ne istiyordu?

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı. "Söyleneni yap."

Onun son derece küstahça emrine kaşlarımı çattım ama nedense sözleri içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Telefon numaramı girdim.

"Aferin kızım." Telefonunu geri aldı. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"Yürüyorum."

Çenesi kasıldı. "Dışarısı karanlık."

“Daha önce de gece yürüyüşü yapmıştım,” diye takıldım. Ama Romeo’nun ifadesi daha da karardı.

"Ceketini al. Seni eve kadar götüreceğim."

“Ne? Hayır, öyle değil…”

"Tartışmaya gerek yok."

Onun kararlı bakışları, benim kaşlarımı çatmış bakışlarımla karşılaştı.

"Genellikle tanımadığım insanlara nerede yaşadığımı söylemem."

“Çok zekice. Neyse ki yabancı değilim.” Kımıldamadığımı görünce iç çekti. “Juliet, istesem adresini saniyeler içinde bulabilirim. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Ama yapmayacağım şey, seni şehrin berbat bir bölgesinde karanlıkta tek başına eve yürümeye bırakmak.”

Dur, ne? Adresimi nasıl bulabilir ki? Gerçi, yeterince parası olan herkesin internetten her şeyi bulabileceğini tahmin ediyordum.

“Burası şehrin berbat bir bölgesi değil.” Kollarımı kavuşturdum. “Peki nerede *yaşıyorsunuz* ?”

“Upper West Side.”

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki öyle. Tamam, beni eve kadar bırakabilirsin. Ama şunu bil ki, benim cinayetimle ilgili bir suç podcast'i yapıldığında, tüm dinleyiciler benim bir aptal olduğumu haykıracaklar."

Burun kıvırdı. "Çok aktif bir hayal gücün var, tatlım." Sonra ellerini tekrar kalçalarıma koydu ve beni masadan indirirken, bedenimi yavaşça kendi bedenine yasladı. Bir an orada kaldım, ona yaslanmış, kokusunu içime çekiyordum, sonra isteksizce geri çekildim.

Davranışımı, Romeo'yu hayatıma alma isteğimi açıklayamıyordum, tek söyleyebileceğim şey etrafımda çok sayıda istismarcı erkek olmuştu ve Romeo bana onları hatırlatmıyordu. Onda bir tehlike havası vardı... dürüst olmak gerekirse belki de sadece bir tehlike havasından daha fazlasıydı, ama hissedebildiğim kadarıyla bir zulüm yoktu.

Ceketimi giymeme yardım etti, elleri kollarım boyunca aşağı doğru gezindi.

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten de bir beyefendi."

"Her zaman." Kapıyı gösterişli bir hareketle açık tuttu.

Kapıyı kilitlediğim anda Romeo kolunu omzuma attı ve yürümeye başlarken beni yanına çekti. Normalde sokağa çıkmadan önce kendimi güçlendirmem gerekirdi, ama o yanımda olunca anında daha rahat hissettim.

Agorafobim şimdiki kadar kötüleşmeden önce bile hep böyleydim; halka açık yerlerde kaygılıydım. Şehri sadece arkadaşlarımla birlikte keşfederdim ve onlar da bu yüzden benimle hiç dalga geçmediler. Meslek yüksekokulu derslerine başladığımızda, programlarını benimkine uydurmaya özen gösterdiler, böylece her zaman en az bir kişi benimle birlikte derse gidip eve dönebiliyordu.

Tek başıma gitmek zorunda kalmamanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Romeo beni sokağa en yakın yere yerleştirdi ve yanımızdan biri geçtiğinde beni daha sıkı tuttu. Kitapçıya daha da yakın bir daire bulmayı sık sık hayal ederdim, ama bugün, yedi blokluk mesafeyi uzatmanın bir yolu olmasını diledim.

10

ROMEO

HAYIR, ASLA.

Kesinlikle *hayır* .

Juliet'in *burada* yaşamasının imkanı yoktu, kesinlikle yoktu.

Apartman binası kocaman, kirli, dikdörtgen bir yapıydı ve ön kapıda bekleyen üç adamın uyuşturucu ticareti yaptığını anlamak için bir bakış yeterliydi.

Onu daha sıkı tuttum. Eğer yürümeye devam edersek ve yeterince iyi bir daire bulursak, fark etme ihtimali neydi ki? Şehrin hangi binasını isterse, onun için satın alırdım. Ya da onu evime götürebilirdim.

Onu yatağımda uyurken hayal etmek gözlerimin önünde canlanıyordu, garip bir şekilde cezbediciydi. Matteo'nun mesajında acil bir bilgi aldığımız yazıyordu. On dakika önce evde olmalıydım ama şimdi Juliet'i de yanımda getirme düşüncesinden kurtulamıyordum. Sofiya'nın Matteo ile sık sık yaptığı gibi, kucağımda sevimli sevimli oturabilirdi.

"Romeo? Her şey yolunda mı?"

Juliet'in şaşkın ifadesine baktım.

“Ne?” Sesim çok sert çıktı ve dudaklarını ısırdı. Derin bir nefes aldım ve ses tonumu yumuşattım. “Bu bina güvenli mi?”

“Ah. Burada birkaç yıldır yaşıyorum ve hiçbir sorun yaşamadım. Genellikle kendi halimde takılıyorum.”

Hareket etmedim, zihnim ne yapacağımı anlamaya çalışırken karmakarışık haldeydi.

Juliet yanıma dürttü. "Acele ettiğini sanıyordum."

“Öyleyim.” Ama yine de gitmesine izin vermedim. Neden bu kadar zordu? Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bu yoğunluk beni rahatsız ediyordu.

Telefonum tekrar titredi ve içimden bir ah çektim. "Güvende kalmanı istiyorum, Stellina. Ciddi söylüyorum."

Gülümsedi. "Yapacağım."

Onu merdivenlerdeki üç adamın yanından geçirdim ve lobiye açılan kapıyı açtı. Telefonum tekrar titredi ve çenemi sıktım. Onu dairesine kadar götürmek istiyordum ama gitmem gerekiyordu. Ayrıca, şimdi gitmezsem, onu omzuma atıp buradan kaçardım.

"Yakında görüşürüz," dedim onu son bir kez kucaklamak için. "İyi geceler, meleğim."

Bana bakarken yanakları pembeleşti. "Sen de. Ne yapıyorsan yap, kendine dikkat et."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Anladım."

Kadının loş lobiden geçip merdivenlerden yukarı çıkışını izledim. Gözden kaybolduktan sonra, ön merdivenlerdeki satıcılara doğru döndüm.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Hemen konuşmayı kestiler ve başlarını salladılar. Kim olduğumu bilmeyebilirlerdi ama etrafımdaki tehlikeyi hissedebiliyorlardı.

"Ben Romeo De Luca'yım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Güzel, artık kim olduğumu biliyorsun. Birlikte olduğum o kızdan uzak dur.”

Başlarını şiddetle salladılar.

Omuzlarımı silkip sokağa çıktım. Gerçek hayatıma dönme vaktim gelmişti.

"Nerede kaldın lan?" diye sordu Matteo, ofisine girdiğimde.

“Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.”

Bana şüpheci bir bakışla baktı ama Juliet hakkında kimseye bir şey anlatmaya hazır değildim, bu yüzden onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Franco bir şey buldu mu?" diye sordum.

İçini çekti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hayır, ama Sofiya senin kurtardığın kızlarla konuştu."

Sofiya'nın güvenli evdeki dairelere gitmesine izin vermesine şaşırdığım için kaşımı kaldırdım.

"Benim tercihim değildi. O ısrar etti," diye tersledi.

“Şimdi onu dinlenmeye mi zorluyorsun?” Bakışlarına karşılık gülümsemem daha da genişledi. Onunla dalga geçmekten zevk alıyordum ama birdenbire karısından ayrı kalmak istememesinin nedenini anladım. “Kızlar ne dedi?” diye sordum.

"Çok az İngilizce biliyorlardı, ama onları kulübe götüren adamlar sürekli 'özgürlük' kelimesini tekrarlayıp durdular."

Kaşlarımı çattım. " *Heykeli anlamında mı?* "

“Ya da Liman.”

Kahretsin. Staten Island'da Port Liberty adında bir konteyner sevkiyat tesisi vardı.

"Sence kızları bu şekilde mi içeri alıyorlar?"

“Franco güvenlik kameralarından elde edilen bazı görüntüleri ele geçirdi. Yüz tanıma yazılımı, Kasap'la kısmi bir eşleşme buldu. Adamın yüzü gölgedeydi, ama o olabilirdi. Bu iki gece önceydi.”

"Sence daha fazla kız getirdiler mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Görüntüleri takip etmeye devam edeceğiz, ancak bu gece sizin de incelemenizi rica ediyorum."

Başımı salladım. "Küçük bir ekip kurup Franco ile iletişim kuracağım."

“Teşekkür ederim.” Matteo sandalyesinde kıpırdandı. Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim. “Sizinle gelemediğim için üzgünüm. Sofiya, özellikle de doğumuna yaklaştığı şu dönemde, benim sahada olmamı istemiyor.”

“Mantıklı. Bunu hallederiz kardeşim. İşte bu yüzden ben varım.”

Elini yüzüne sürdü ve pencereden karanlık şehre baktı. "Kenarda oturup izlemeye alışkın değilim."

“Durumlar değişti.”

Sofiya ile tanışmadan önce, kardeşimin bir kadın için davranışlarını değiştireceğini asla hayal etmezdim, ama sanırım aşk insanı böyle değiştirir.

"Evet," dedi. "Bu gece telsiz görüşmelerini dinleyeceğim."

Başımı salladım ve gitmek için döndüm, ama Matteo beni durdurdu.

“Bir şeyler olup bitiyorsa bana söyler miydin? Biliyorum dün gece zordu.” Sözleri yapmacık bir şekilde çıktı.

Burun kıvırdım. "Şimdi mi duygularımızdan bahsedeceğiz?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle orta parmağını gösterdi. "Sofiya duygularım ve benzeri şeyler konusunda sürekli beni eleştiriyor."

"İyiyim. O şerefsizlerden intikamımı aldım."

Ama ofisten çıkarken, intikamın yeterli olmadığı hissine bir kez daha kapıldım.

11

ROMEO

TELEFONUMA BAKTIM, parmağım Juliet'in adının üzerinde geziniyordu. Limana gittikten sonra daireme dönmüştüm. Hiçbir şey bulamamıştık ama saatlerce nakliye konteynerlerinin arkasında çömelmek sırtımın fena halde acımasına neden olmuş, artık genç bir adam olmadığımı hatırlatmıştı.

Koltuğa geri çöktüm ve ekrandaki ismine sanki onu çağıracakmış gibi baktım. Juliet'le birlikte olmamın üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama şimdiden yoksunluk belirtileri göstermeye başlamıştım.

Onu düşünmeye devam ettim. Gülerken çıkardığı o hafif hırıltıyı. Vücudunun yumuşak kıvrımlarını. Babamın affına ihtiyacım olduğunu, daha önce hiç dile getirmediğim şeyi itiraf ettiğim ilk gece beni teselli etmek için nasıl yaklaştığını.

Tam öpüşmek üzereyken biri bizi böldü. Belki de sorun buydu. Onu aklımdan çıkaramamıştım.

Bu düşünce aklıma geldiği anda midem bulandı. Juliet zaten aklımdaydı ve onu bu durumdan çıkarmak istemiyordum. Onu yakınımda tutmak, kıymetini bilmek ve şımartmak istiyordum. Onunla daha fazlasını istediğim gerçeği beni şaşkına çevirdi. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamış mıydım? Heyecanım anında buz gibi bir gerçeklik dalgası altında ezildi. Juliet benim dünyamın bir parçası değildi. Yaşadığım karanlığı anlamayacaktı ve onu o karanlığın içine sürüklemeyecektim.

Telefonumu homurdanarak kanepeye fırlattım. Onun kendi hayatını yaşamasına izin verip kendi hayatıma devam etmeliydim, ama bunun için yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Belki arkadaş olabiliriz. Bu sayede, onun iyi bakıldığından emin olurken, güvenliğini sağlamak için yeterli mesafeyi de koruyabilirim.

Onunla ilgilenmekten bahsetmişken, yapmam gereken başka bir şey daha vardı. Dizlerimin gıcırdamasını umursamadan koltuktan kalktım ve Sienna'nın dairesine doğru yöneldim. Koridorda nöbet tutan koruması Dante'ye başımla selam verdim ve kapısını çaldım.

Saniyeler geçti ve sabırsızlığım arttı. Sonunda kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde kapıyı açtı.

"Biliyorsun, saat gece yarısını geçti. Uyuyor da olabilirdim."

Gözlerimi devirdim. Bu binada hepimiz gece kuşuyduk. "En az iki saat daha ayakta kalacağını biliyorsun."

Homurdandı ama içeri girmem için kenara çekildi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Şaşırtıcı değil mi?" dedi Sienna.

Onu mutfağa kadar takip ettim; kaynayan su ısıtıcısının yanında bir tabak kurabiye beni bekliyordu. Uyuyormuş gibi yapıyormuş.

Onlara baktığımı fark etti ve gözlerini devirdi. " *Bir* kurabiye, tamam mı? Yemin ederim kardeşim az önce neredeyse hepsini yedi. Bunları zar zor gizlice alabildim."

Sofiya harika bir pastacıydı ve hepimiz olabildiğince çok tatlıdan pay almak için çılgına döndük.

İki tane çikolatalı kurabiye aldım ve o kaşlarını çattı. "İyilik isteyen bir adamın davranışı değil bu."

Sırıttım. Sienna'yla dalga geçmek eğlenceliydi. Tek çocuk olsam da, o benim için bir kız kardeş gibiydi.

Bize çay fincanları doldurdu ve sonra dik dik baktı. "Peki, gecenin bu yarısında senden ne gibi bir iyilik istiyorsun?"

“Empire Properties tarafından yönetilen belirli işletmeler hakkında bilgi görebiliyor musunuz?”

Burnunu buruşturdu. "Böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmezdim. Şimdi de işin meşru tarafıyla mı ilgileniyorsun?"

“Sanki,” diye alay ettim. Aileyi terk edip yasal yollara başvurabileceğim bir dünya hayal bile edemiyordum. Kanun dışı çalışmak çok eğlenceliydi. “Sadece belirli bir işletme hakkında bilgiye ihtiyacım var.”

“Hı hı,” dedi çayını bırakıp dizüstü bilgisayarını alırken. “Bu ne iş?”

“Olive Branch Kitabevi.”

O bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de kurabiyelerimi yedim.

“Tamam. Zeytin Dalı Kitabevi. Sahibi Arturo Prati. Kitabevinin sahipleri birkaç nesildir oradalar ve her zaman aileyle bağları olmuştur.”

Homurdandım. "Son zamanlarda kira artışı olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

"Burada neler olup bittiğini bana mutlaka anlatmalısın," dedi.

"Geçen gece Kasap'tan kaçmak için o kitapçıya saklanmak zorunda kaldım. Kira artışıyla ilgili bir mektup gördüm ve teşekkür etmek adına orayı inceleyeyim dedim."

Sienna uzun tırnaklarıyla klavyeye vurdu. "Şey, bu düşünceli bir davranış. Orada saklanmaktan sıkılmış olmalısın ki postalarını karıştırmaya başladın. Tamam, kirada yüzde onluk bir artış görüyorum."

"Bu çok mu?"

Omuz silkti. "Sanki hiç kira ödemişim gibi."

Tamamen farklı dünyalarda yaşamak gibi. Juliet para konusunda endişelenmek zorundaydı ve yaşadığı berbat apartman binasına bakılırsa, çok parası yoktu. Bu haksızlıktı. Juliet kitapçı kirası için stres yaparken, benim neden sınırsız param olsun ki?

Saçlarımı elimle düzelttim. "Geri alabilir miyiz? Kirayı düşürebilir miyiz? Ödeyemez."

“O mu? Kim o?” Sienna’nın gözleri parladı ve ben de dil sürçmemden dolayı kendime lanet ettim. “Şimdi bir yere varıyoruz,” dedi ellerini birbirine sürerek.

Hatamı örtbas etmeye çalıştım. "O sadece kitapçı müdürü. Arturo emekli oldu."

"Emekli olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Kahretsin. Normalde soruları savuşturmakta bundan daha iyiydim.

"Müdür diğer gece orada olabilirmiş."

"Ah, demek ki o sevimli kitapçının daha fazla kira ödemek zorunda kalmamasını sağlamak istiyorsunuz."

Kollarımı kavuşturdum. "Onun sevimli olduğunu nereden biliyorsun?"

Sienna sadece güldü. "Hayır, yapmadım. Sistem üzerinden kiralarını düzenleyebilir ve ona resmi bir mektup göndererek durumu bildirebilirim."

"Teşekkürler," dedim sert bir bakışla.

"Sanırım demek istediğin şu: *Teşekkürler, sen dünyanın en iyi, en zeki, en yakışıklı bilgisayar korsanısın."*

"Evet, evet."

“Belki şu kitapçıya giderim. Bir göz atarım.”

Çıkmak için ayağa kalktım. "Karışma Sienna. Kitapçıya dokunma."
"Ne derseniz deyin."

Kararlılığımı kaybetmeden DAİREME DÖNDÜM .

ROMEO

Akşamınızın geri kalanı nasıl geçti?

JULIET

Artık senin gece kuşu olduğunu biliyorum.

Kahretsin. Saat sabahın biriydi.

JULIET

Ama sorun değil. Ben de öyleyim. Akşamımın geri kalanı iyi geçti. Sakin. Ya sen?

ROMEO

Burası da oldukça sessiz.

Sırılsıklam ter içindeydim. Bu neden bu kadar zordu ki? Juliet'e mesaj yazmaktansa silahlı çatışmaya girmeyi tercih ederdim.

ROMEO

Size bir teklifim var.

JULIET

Ne tür bir teklif?

ROMEO

Bence arkadaş olmalıyız.

Mesaj balonu belirdi, bana onun yazı yazdığını bildirdi, sonra kayboldu ve tekrar belirdi. Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

JULIET

İlginç bir öneri.

ROMEO

Evet, çok ilginç.

Cevabınız nedir?

JULIET

Bir keresinde pizzamı çalıp beni rehin almıştın... ama sanırım bu gece dışarıdan yemek sipariş ederek telafi ettin.

Kabul ediyorum.

Başımı döndüren bir rahatlama hissi beni sardı. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu... *onun* neden bu kadar önemli olduğunu fazla düşünmeme izin vermedim.

ROMEO

Bu çok nazik bir davranışınız.

JULIET

O benim

Ama aynı zamanda... teşekkür ederim. Çok fazla arkadaşım yok.

Boğazımda sert bir yumru oluştu. Benim dünyam sırlar ve entrikalar üzerine kuruluydu, oysa Juliet burada dürüst ve savunmasız bir haldeydi.

ROMEO

Artık benimle baş başasın.

JULIET

Dışarı çıkmadan önce paltomu daha sıkı TUTTUM ve derin bir nefes aldım. Aralık ayına yaklaştığımız için günler soğumaya başlamıştı ve bu sabah penceremden hafif kar yağışı bile görmüştüm. Her gün gibi sıradan bir gündü. Ancak binamın ön kapısını açtığımda aniden durdum. Çünkü karşımda takım elbisesi ve siyah paltosuyla çok yakışıklı görünen, sırıtan bir Romeo duruyordu.

"Günaydın," dedi.

O kıkırdayana ve aramızdaki mesafeyi kapatana kadar ona bakakaldım. Elini kolumdan aşağı doğru kaydırdı ve hafifçe sıktı. "Seni sözsüz bıraktığımı görüyorum."

Rutinden tamamen sapmak beynimi alt üst etti.

"Merhaba," diye zar zor söyleyebildim sonunda.

"Sabah insanı değil misiniz?"

Başımı salladım.

“Ben de. Hadi sana bir kahvaltı hazırlayayım. Bu sabahı daha iyi hale getirir. Burası senin gittiğin simitçi mi?” Yan taraftaki dükkanı işaret etti.

İlk tanıştığımızda simit almak istediğimi söylediğimi hatırlamasına inanamadım. Sadece başımı sallayabildim. Gülümsedi, nazikçe beni girişe doğru yönlendirdi ve kapıyı açık tuttu.

"Siparişin nedir, meleğim?"

Onun bana *"melek"* diye seslenmesini duyunca kalbim sızladı ve Romeo ile sadece arkadaş olduğumuzu ona sert bir dille anlatmak zorunda kaldım.

Dün gece bana "evlenme teklifi" mesajı attığında şok oldum. Romantik hikayelere bağımlı kalbimin bir kısmı, sadece arkadaş kalmak istediğini

söylediğinde acıdı, ama bu gerçekten hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bu adamın neden hayatıma girdiğini anlamadım, ama günlük hayatımın griliğine renk kattı.

"Çilekli krem peynirle kızartılmış sade simit."

"Kulağa iyi geliyor."

Her zamanki gibi elini savurarak bizi geçiştirmek yerine, Kim bize dik dik bakıyordu. Romeo dükkanın arkasına bakmak için döndüğünde, Kim geniş bir hareketle *"aman Tanrım"* diye fısıldadı, bu da beni güldürdü. Romeo başını hızla bana çevirdi, gözleri hayretle açılmıştı.

Başımı yana eğdim. "Ne?"

Saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı. "Sadece senin gülüşünü duymayı seviyorum."

Yüzüm kızardı ve o da tezgahın önüne doğru ilerlerken kolunu omzuma attı. Romeo benim için sipariş verdi, kendisi için de aynısını aldı ve itirazlarımı görmezden gelerek ödeme yaptı. İki çantayı da aldı ve beni tekrar yanına çekti. Çıkarken Kim bana bir kez daha baktı ve yarın bunun hakkında bana soru soracağını biliyordum.

"Benimle kitapçıya geliyor musun?" diye sordum.

"Sakıncası yoksa?"

Gülümsememi gizleyerek başka yöne baktım. "Evet, sorun değil."

Bizi kaldırımda dikkatlice yönlendirdi ve ben de onun bedeninin sıcaklığının tadını çıkardım. Bana kendimi güvende ve korunmuş hissettirdi.

Sokakta ilerlerken sersemlemiştim, ama bir inşaat alanına rastlayınca kendime geldim.

“Sanırım bir dolambaçlı yol yapmamız gerekecek,” dedi Romeo. Soldaki bir blok öteye yürümemizi söyleyen işaretler vardı ama vücudum donup kalmıştı. “Juliet?”

Kalbim hızla çarpıyordu ve kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. Rotamdan sapmam gerekecekti ve beynim buna hiç de razı değildi. Başım dönmeye başladı. Bayılacağım korkusuyla yumruklarımı sıktım.

Romeo'nun beni hafifçe dürttüğünü, sırtım bir binaya yaslanana kadar ittiğini ve kendisinin de önümde durarak dünyayı dışladığını fark ettim. Eli yüzümü kavradı, sıcaklığı panik duygumu biraz olsun dağıttı.

"Sorun ne?" Kaşları çatılmıştı.

Sözlerim boğazımda düğümlendi. Eğer o burada olmasaydı, geri dönüp eve gider ve kitapçıyı bugün kapatırdım. Dükkana giden tek güvenli yolum

vardı ve bu sapma paniklememe yetmişti. Ama Romeo buradaydı ve ona bir şey söylemeliydim.

“Ben…benim…”

“Şşş,” dedi, vücudunu benimkine daha da sıkıca bastırarak. “Acele etme. Hiç telaş yok. Sadece bir nefes al ve hazır olduğunda bana söyle.”

Nefes alışverişimi onunkiyle eşleştirdim, göğsüm aynı ritimde inip kalkıyordu, ta ki bayılacak gibi hissetmeyene kadar.

Konuşurken gözlerimi göğsünden ayırmadım. "Agorafobim var."

Parmakları saçlarımla oynadı. "Bunu duydum ama hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana anlatır mısın?"

“Evden dışarı çıktığımda panik atak geçiriyorum. Güvenli olduğunu düşündüğüm birkaç yerim var, mesela simitçi dükkanı, bir de kitapçıya giderken kullandığım tek bir yolum var.”

Sözlerim karmakarışıktı ve Romeo'ya bakmaya cesaret edemedim. Orada göreceğim tek şeyin yargılama ve kafa karışıklığı olacağından emindim.

Yüzümü iki eliyle nazikçe kavradı. "Yani, normal rotanızdan sapmanız sorun mu?" Yüzümü nazikçe yana çevirdi, ben de isteksizce gözlerine baktım. Orada bulduğum nezaket karşısında gözlerim yaşardı. "Sorun bu mu?" diye sordu.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

“Peki. Eve mi gitmek istersin yoksa dolambaçlı yoldan mı gitmeyi tercih edersin? Dolambaçlı yoldan gidersek, yanından ayrılmam. Seni güvende tutacağım.”

İçimdeki her şey geri dönüp eve gitmemi, daireme kilitlenip yorganımın altına saklanmamı haykırıyordu. Ama küçük bir parçam cesur olmamı istiyordu. Artık rutinime hapsolmak istemiyordum. Eskiden paniklemeden şehirde dolaşabiliyordum. Belki Romeo yanımda olduğu sürece bunu başarabilirdim.

“Eğer alternatif yolu denesek ve ben paniklersem—”

"Hemen geri döneceğiz, söz veriyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, dokunuşu beni rahatlattı.

"Çok tuhaf olduğum için özür dilerim," diye fısıldadım.

Saçlarımı daha sıkı kavradı. "Kendin hakkında kötü konuşma."

Gözlerimiz buluştu ve bir an için tüm dünya kayboldu; aklımdan sadece onun yakınlığı ve bedeninin benimkine değmesinin ne kadar güzel olduğu geçiyordu.

"Arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar," diye tekrarladım beynime.

“Pekala. Bir deneyelim,” dedim.

Romeo beni göğsüne çekti, sıkıca kucakladı. Saçımı kokladığına yemin edebilirdim ama sonra geri çekildi. Yine de kolunu etrafımda tutmaya devam etti ve sokağa döndük. Anında nefes alışverişim hızlandı.

Birkaç adım attıktan sonra Romeo, "Şu anda hangi kitabı okuyorsun?" diye sordu.

“Şey, ne?” Dünya dönüyordu ama onun sıkı tutuşu beni ayakta tuttu.

"Bir şey okuyorsunuz, değil mi?"

Her zamanki gibi ters yöne doğru, sokağa girdik.

“Bilmiyorum. Biraz okuma isteksizliği yaşıyorum. Dün gece yeni bir kitaba başladım. Uzaylılarla ilgili bir aşk romanı.”

Uzaylılar hakkında okumanın, sürekli aklımdan geçen esmer İtalyan sevgilimden beni uzaklaştıracağını sanmıştım, ama uzaylı adam sürekli Romeo'yu hatırlatan şakalar yapıyordu.

“Uzaylı aşkı mı? Bu da ne demek?” Yaya geçidi ışığı yeşile döndü ve Romeo beni yarı sürükleyerek karşıya geçirdi. Karşıdan karşıya geçen uzun boylu bir adam mesajlaşırken bana çarptı ve ben de endişeli bir ses çıkardım.

Romeo adama kaşlarını çatarak, "Sorun yok," dedi. "Neredeyse vardık."

Sağa dönüp sokağı aşağı doğru yürürken, uzaylı aşkı hakkında benimle dalga geçerek sohbeti sürdürdü, ta ki başladığımız sokağa geri dönene kadar. Durdu ve bizi tekrar kenara çekti, beni kollarına sardı. Göğsüne yığıldım. Eli başımın arkasına geldi, yüzümü boynunun kıvrımına bastırdı. Onun kokusunu içime çektim, kokusu beni sakinleştirdi.

"Başardın," dedi alçak sesle.

Orada ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda biraz geri çekildim ve Romeo'nun gülümsemesiyle karşılaştım.

“Teşekkür ederim,” dedim, bir kez daha gözlerine bakmak için çabalayarak. Beni en savunmasız halimde görmüştü, benim hakkımda başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bana güvenip anlattığın için teşekkürler." Elimi sıktı ve bizi kitapçıya doğru yönlendirdi.

"Biraz kahve içmeliydik," dedi. "Sabah kafeinime ihtiyacım var."

"Dükkanda espresso makinesi var. Sana bir tane yapabilirim."

Bana gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Kitapçının kilidini açtığımda ellerim hâlâ titriyordu. Kitapların hafif kokusu ve Romeo'nun belime koyduğu eli beni sakinleştirdi.

"Simit zamanı mı?" diye sordu.

“Geç kalıyorum ama sen yemeğini yiyebilirsin.” Programın yaklaşık on beş dakika gerisindeydim ve mağazayı açma görevlerimi yerine getirmem gerekiyordu.

“Biraz durun lütfen.” Romeo beni koltuklara doğru yönlendirdi ve ben otururken önümde diz çöktü. “Nefesinizi toplamanız gerekiyor. Az önce çok büyük bir iş başardınız.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları yeterince hızlı silemedim. Yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı o sildi. Yaptığım tek şey her zamankinden farklı bir sokaktan geçmekti, ama o bunun ne kadar önemli olduğunu fark etti ve bu her şey demekti.

Poşetten simidimi çıkardı ve yanıma oturmadan önce elime tutuşturdu. "Bakalım bunlar güzel mi? Daha önce hiç çilekli krem peynirli simit yememiştim."

Midem bulanırken ne kadar yiyebileceğimden emin değildim ama bir lokma aldım.

“Bu harika,” dedi Romeo. Ona baktım ve simidinin neredeyse bittiğini gördüm. Kaşlarımı eğlenceyle kaldırarak, kocaman bir ısırık daha almasını izledim.

Simidimin yarısını bitirdim ve diğer yarısını ona ikram ettim.

"Hayır, onu yemelisin."

"Doydum. Söz veriyorum," diye ekledim, bana inanmaz gözlerle baktığında.

Yarım simidimi aldı ve birkaç lokmada yedi, bu da beni gülümsetti. Sandalyeden kalktım. "Espresso ister misin?" Dükkanın beş dakika içinde açılması gerekiyordu, ama bugün biraz geç kalmamın sorun olmayacağını düşündüm.

"Bir tane edinmeyi çok isterdim."

O kahvesini sade içerken ben içine bolca süt ve şeker ekledim, sonra da dükkanı açmama yardım etti. Eklediğim Noel ışıkları da dahil olmak üzere tüm ışıklar yandığında, mekan sıcak ve davetkar görünüyordu.

Eski bilgisayarımı açıyordum ki Romeo'ya bir telefon geldi. Sesini alçak tuttu ama duyabildiğim birkaç kelime İtalyancaydı.

Telefonu kapattıktan sonra, "İşe gitmem gerek," dedi.

Kalbim sıkıştı. Elbette bütün gün burada kalamayacaktı, ama keşke kalabilseydi. Hayatımda tekrar bir arkadaşım olmasına çok alışmıştım.

“Kahvaltı ve her şey için teşekkürler.” Boğazımdaki yumruyu temizledim.

Romeo, "Eve ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen sekiz buçuk civarında."

"Seni eve kadar götürmek için geri geleceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana sert bir bakış attı ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. O da bana gülümsedi ve eğilerek yanağımdan öptü. "İyi günler, meleğim."

"Sen de."

Ve sonra gitti. Elim, dudaklarının az önce değdiği yanağıma gitti, içimde bir sıcaklık hissettim.

ROMEO

Juliet'in kitapçısına vardığımda nefes nefese KALMIŞTIM . Brooklyn'deki patronumuzla yeni bir silah sevkiyatı hakkında görüşmüştüm ve buraya gelmek için trafikle mücadele etmek zorunda kalmıştım. Matteo'nun beni dairede geri çağırması gerekiyordu, ama Juliet'e onu eve kadar bırakacağımı söylemiştim ve sözümden dönmeyecektim.

Üstelik onu tekrar görmek istiyordum. Bu sabah çok kısa sürdü.

Kitapçıya sessizce girdim ve Juliet'i tezgahın başında bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum. Beni görünce utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba güzelim. Gitmeye hazır mısın?"

Başını yana eğdi. "Bir envanter işini daha bitirecektim ama aceleniz varsa yarına bırakabilirim?"

Onun beni ne kadar kolay anladığına şaşırdım. "Yakında gitmem gereken bir yer var. Bir iş toplantısı," diye hemen açıkladım, çünkü bunun bir randevu anlamına geldiğini düşünebileceğini fark ettim.

Tezgahın arkasındaki askıdan ceketini aldı ve ona giymesine yardım etmediğim için kendime lanet ettim.

Sadece arkadaşsınız, diye hatırlattı bana içimdeki sinir bozucu ses.

Evet. Arkadaşlar birbirlerinin kıyafetlerini giymelerine her zaman yardımcı olurlardı.

Tezgahın etrafından dolaşıp önümde durdu. “Tekrar geldiğin için teşekkürler. Gerçekten gerek yoktu.” Bakışlarını kaçırdı. “Genellikle bu kadar”—ellerini salladı—“bu sabahki kadar beceriksiz değilim.” Hafifçe kıkırdadı. “Şey, belki de tam olarak doğru değil. Ama genellikle daha iyi saklarım.”

Sesindeki kendini küçümseme bana tanıdık geldi. Ben de kendimden sık sık aynı şekilde bahsederdim, ama Juliet'in ağzından duymayı sevmedim.

Çenesini avuçlarımın arasına aldım. "Kendin hakkında böyle konuşma. İşlevsiz biri değilsin ve sorunlarını benden saklamak zorunda değilsin."

Teninin pembeleştiğini görünce, onu bırakıp geri çekilmek için kendimi zor tuttum. Kıvrımlı vücudunu kollarımda hissetmek, dudaklarının tadına bakmak istiyordum ama kendimi tuttum. Dışarı çıktığımızda Juliet'i dikkatle izledim. Bu sabahki sapmaya neden olan inşaatın temizlendiğini görünce titreyerek nefes verdi. Yine de, işlek caddeden geçerken elini tuttum. Parmaklarını benimkilerle kenetledi ve bu, sanki bir ergenmişim gibi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Ergenlik çağımda hiç kimseye karşı bu kadar güçlü duygular beslememiştim.

Çok geçmeden yine onun binasının önündeydik. Elimi sıktı. "Toplantına bir an önce gitmelisin."

Ben de karşılık verdim. "Evet." Sözlerim çakıl taşı gibiydi.

Lobiye açılan kapıyı açtı, ama elini geri vermeden önce onu kendime doğru çektim ve başının tepesinden öptüm. "İyi geceler, meleğim."

"Sen de, Romeo," diye fısıldadı.

Arabamı park ettiğim yere doğru koşarak geri döndüm ve trafiğe takılıp, onu yalnız bırakmamam gerektiği hissiyle boğuşarak şehir merkezine doğru sürdüm.

SOFİYA, YANIMDA OTURDUĞU KOLTUKTAN DERİN BİR İÇ ÇEKTİ . Kaşımı kaldırdım.

"İyi misin?"

“Hayır,” diye inledi. “Bu bebeğin şimdi gelmesi gerekiyor. Çok hamileyim.” Pozisyonunu değiştirerek uzandı, bacaklarının arasına büyük bir yastık koydu.

Matteo bu akşam yeni bir silah tedarikçisiyle görüşecekti. Normalde ben de onunla giderdim ama Sofiya'nın yanında kalmamı emretmişti. Sofiya'nın zaten koruması Angelo vardı, ancak bu yeni Arnavut fraksiyonuyla artan gerilim ve karısının hamile olması, Matteo'yu her zamankinden daha baskıcı hale getirmişti.

"Artık sadece birkaç hafta kaldı."

İnledi. "Bir an önce gelse iyi olur."

Tuhaf bir gençlik vampir filmi izliyorduk; filmde erkek karakter, hoşlandığı kızı uyurken izliyordu.

"Birinin dairesine, ona haber vermeden kamera yerleştirmenin sınırları aşmak olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Angelo.

"Evet," diye yanıtladı Sofiya aynı anda.

Kaşlarını çattı. "Burada kimden bahsediyoruz? Kameralara neden ihtiyacınız var?"

Omuz silktim. "Bu sadece bir varsayım. Ama ya kameralar onu güvende tutmak için oradaysa?"

“O mu?” Sofiya birden canlandı, artık sinirli ve yorgun görünmüyordu. “Kim *o* ?”

“Kimse yok,” diye mırıldandım. “Boş ver.”

Angelo'nun gözleriyle karşılaştım ve o da çenesini kaldırdı. "Yapman gerekeni yap."

Yüz ifadesinde derin bir anlayış vardı ve bu beni düşündürdü.

"Geçen gün kurtardığımız kızlar nasıl?" Gözlerimi korumadan ayırmadım. Çenesi kasıldı ve birdenbire filme dalmış gibiydi.

“Onlar… Bilmiyorum, iyi olduklarını söylemek yanlış geliyor,” dedi Sofiya, sesi yumuşak bir tonda. “Yaşadıkları şeyden nasıl iyileşilir bilmiyorum. Ama şimdi hepsi güvende ve onları desteklemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

"Angelo, dışarı taşıdığın kadına ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Bacağını kaybetti."

"Kahretsin, bu çok kötü."

"Bunu hak etmedi," dedi sert bir şekilde.

Angelo'yu çocukluğundan beri tanıyordum. Her zaman tatlı ve nazik biriydi, sevgi dolu bir evde, iki şefkatli ebeveynle büyümüştü. Babası Aile'de muhasebeciydi, ama Angelo asker olmaya kararlıydı. Bunun için fazla yumuşak kalpli olduğundan endişelenmiştim, ama Matteo'nun hayatını kurtardığında kendini kanıtlamıştı. Rütbelerde yükselmiş ve Sofiya'nın koruması olup onu canını dişine takarak savunduğunda, bu süreçte vurularak, kendini bir kez daha kanıtlamıştı.

Bu hayatın onu mutlu edip etmediğini hâlâ merak ediyordum.

"Adı ne?" diye sordum.

Bana doğru baktı. "Kim?"

Gülümsememi zor tuttum. "Kadın. Adı neydi?"

“Anya.” Yüzü karardı. “Neden bilmek istiyorsun?”

Vay canına, bu gerçekten ilginçti. Görünüşe göre sır saklayan tek kişi ben değilmişim... Ne sırrı? Aşk mı?

Juliet'e sadece *hoşlanmak* demek yeterli gelmiyordu, ama onunla daha fazlasını yaşayabilir miydim? Matteo ve Sofiya'nın sahip olduğu şeye sahip olabilir miydim?

Filmin geri kalanında aklımdan sadece Juliet'in teninin ne kadar yumuşak olduğu, saçlarının ne kadar güzel koktuğu geçti. Bugün çok kusursuz görünüyordu. Kendimi de çok kusursuz hissediyordum.

O mükemmeldi.

Ertesi sabah Juliet'in dairesinden çıkışını İZLEDİM . Yan taraftaki simitçiye girdi ve birkaç dakika sonra elinde poşetiyle çıktı. Gözden kaybolur kaybolmaz, binasına girdim. Yüze yakın dairenin bulunduğu devasa bir binaydı. Neyse ki, Juliet'in daire numarasını Sienna'dan almıştım; bana numarayı verirken çok kibirli bir ifade takınmıştı.

Kameraları yerleştirmek kolaydı. Biri kapısına doğru, diğerini de binanın ön girişine koydum. Birini dairesinin içine koymayı düşündüm ama bunun sınırları aşmak olduğunu biliyordum. Yoksa aşmamış mıydım?

Evet, evet, öyleydi.

En azından artık her gün eve sağ salim döndüğünden emin olabiliyordum.

Arabamın yanına döndüğümde, kameraların doğru şekilde yayın yapıp yapmadığını kontrol etmek için uygulamayı açtım ve doğru şekilde yayın yaptıklarını görünce rahat bir nefes aldım.

Direksiyon simidine parmaklarımla vurarak yeni bir mesaj açtım.

ROMEO

Bu sabah seni kaçırdığım için üzgünüm. İşine sorunsuz bir şekilde ulaştın mı?

Juliet'in cevabını beklerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Belki de kitapçıya ve çevresine kameralar yerleştirmeliyim. Ya işe giderken başına

bir şey gelirse?

Saniyeler geçtikçe kalp atış hızım daha da yükseldi. Ya bir yerlerde bayılmışsa? Arabamla mı yoksa yaya olarak mı peşinden gitmeliyim?

Arabanın kapısını hızla açıp koşmaya hazırlanırken, ekranda yazı yazan baloncuk simgesini gördüm. Rahat bir nefes alarak koltuğuma yığıldım.

JULIET

Bu sabah herhangi bir sapma yok 😊

ROMEO

Bunu duyduğuma sevindim.

Kalp atışlarım normale dönerken başımı direksiyona yasladım. Şimdi kitapçıya gitmek istiyordum. Juliet'in muhtemelen öğle yemeğine ihtiyacı vardı ve ona getirebilirdim. Ama sonra Matteo'dan Enzo ve Dante'yi kokain sevkiyatlarımızın bulunduğu, eyaletin kuzeyindeki depolarımızdan birine götürmemi isteyen bir mesaj aldım. Stok rakamları uyuşmuyordu ve Matteo, adamlarımızdan birinin zimmetine para geçirdiğinden endişeleniyordu.

Eskiden Don'un ikinci adamı olarak görevimi çok severdim. İşim bana heyecan ve amaç veriyordu. Ama son zamanlarda dikkatimi başka bir şey çekiyordu. *Birisi* ... Ve bu beni endişelendiriyordu. Matteo benim kardeşimdi ve Mafya benim ailemdi. Onlar benim önceliklerim olmalıydı.

Arabayı çalıştırdım. Aklımı toplamam gerekiyordu. Juliet iyi olacaktı ve benim de yapacak işlerim vardı.

JULIET

Kitapçıdaki büyük masaya başımı YASLADIM . Bugün çok yavaş geçmişti. Hava berbattı; yağmur ve kar karışımı, aklı başında herkesi evde kalmaya iten iğrenç bir çamur halinde yağıyordu.

Kitapçı güzel ve samimi bir yerdi. Ne yazık ki benden başka kimse burada değildi ve keyfini çıkaramadı.

Telefonumu elime aldım ve Google'a gitmeden önce sosyal medya hesaplarımda amaçsızca gezindim. Arama yaparken etrafa göz gezdirdim, garip bir şekilde suçluluk hissettim. *Romeo iş adamı, New York Şehri.*

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilgili hiçbir şey ortaya çıkmadı. Şaşırtıcı değil çünkü gizemli adam bana gerçek adını, soyadını veya mesleğini söylememişti. İş dünyasında veya finans sektöründe çalışıyor olması beni şaşırtmazdı—açıkçası parası vardı—ama şu anki tahminim, gizli bir görevde olan uluslararası bir casus olduğu yönünde.

Baş parmağım otomatik olarak mesajlaşma sayfamıza yöneldi. Romeo birkaç kez mesaj atmış, halimi hatırımı sormuştu. İşleri yoğundu, bu yüzden bir süredir kitapçıya gelmemişti ve onu özlemiştim.

Ona çok fazla kapılmamaya dikkat etmeliydim, yoksa kalbim kırılırdı. Ama mesaj atacak başka kimsem yoktu ve çok sıkılmıştım, bu yüzden yazmaya başladım.

JULIET

Gününüz nasıl geçiyor?

Telefonuma burun kıvırdım. Çok sıkıcı bir mesajdı ama üzerinde uzun uzun düşünmeye vaktim olmadı çünkü hemen cevap yazmaya başladı.

ROMEO

Her şey gri ve korkunç, çünkü sen bunun içinde değilsin.

Mesajı okuyunca yüzüm kızardı, içim burkuldu. Romeo benimle flört ediyordu. En azından ben öyle sanıyordum, ama belki de herkese böyle konuşuyordu.

JULIET

Sanırım şu anda yaşadığımız kış karışımı bu.

ROMEO

Hayır, çünkü Juliet'e olan özlemimi gidermem gerekiyor.

Gününüz nasıl geçiyor?

JULIET

Çok sıkıcı. Hava kötü olduğu için kimse gelmiyor.

ROMEO

Daha sonraki günler için herhangi bir planınız var mı?

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Beni görmek istediği için mi soruyordu?

JULIET

Aslında değil. Sadece yıkamak istemediğim çamaşırlar.

ROMEO

Çamaşır yıkamak zor değil, değil mi?

Kaşlarımı çatmış bir şekilde telefonuma baktım.

JULIET

Daha önce hiç çamaşır yıkamadınız mı?

ROMEO

Elbette yaptım. Yapmamış olsaydım garip olurdu.

JULIET

Hı hı. Peki çamaşırları nasıl yıkıyorsunuz?

ROMEO

Makineyi kullanıyorum.

JULIET

Aman Tanrım! Gerçekten çamaşır yıkamayı bilmiyorsun!

ROMEO

Canın sıkıldığını sanıyordum, ama seçtiğin konu çamaşır yıkamak mı??

JULIET

Gelebilirsin, sana nasıl yapılacağını öğreteyim.

Kendimden şüphe etmeden önce mesajımı yazdım, ama gönderdiğim anda telefonu masaya utanç verici bir çığlıkla fırlattım. Yanan yanaklarımı kapattım, koltuk altlarımda ter birikiyordu. Ciddi ciddi Romeo'yu berbat daireme, loş bodrum katındaki çamaşırhanede çamaşır yıkamayı öğrenmesi için mi davet etmiştim? Bana ne olmuştu böyle?

ROMEO

Bugün aldığım en iyi teklif bu. Maalesef kuzeye doğru yola çıkmam gerekiyor ve geç saatlere kadar geri dönemeyeceğim.

JULIET

Bunu kaçırdığın için üzgün olduğunu biliyorum.

ROMEO

Tamamen yıkıldım

Derin bir nefes alıp rahatladım. Mesajıma garip bir tepki vermemişti. Tişörtümü silkeleyip kendimi yelpazeledim. Dükkan eski ve biraz rüzgarlıydı, bu yüzden genellikle üşürdüm ama bu konuşma beni aşırı ısıtmıştı.

AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, ilk çamaşır yükünü çamaşır makinesine koyarken, Romeo'dan dışarı çıkmamı söyleyen bir mesaj aldım. Orada, Juliet için büyük bir pizza getiren bir pizza dağıtımcısıyla karşılaştım.

ROMEO

Çaldığım dilimlerin telafisi için

JULIET

Öğle yemeği vaktine yakın, kapının üzerindeki zil çaldı ve kurgusal olmayan kitaplar sergisine baktığım yerden başımı kaldırıp içeri iki kadının ve iki iri adamın girdiğini gördüm. Bir an için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, adamlardan birinin Romeo olduğunu sandım ama tabii ki hayal görüyordum. Yine de duruşları bana onu hatırlattı. Her iki adam da uzun boylu, kaslı ve bronz tenliydi. Birinin koyu saçları topuz yapılmıştı, diğerinin ise kısa kesilmişti.

İçeri giren ilk kadın yirmili yaşlarında görünüyordu. Uzun, koyu renk saçlarını o kadar havalı bir atkuyruğuyla toplamıştı ki, kıskandıracak kadar güzeldi. Ben atkuyruğu yaptığımda, ilk iş gününe giden sömürge döneminden kalma bir çırak çocuğa benziyordum. Ten rengi altın gibiydi ve kıyafeti lüksü haykırıyordu. İkinci kadın ise tekerlekli sandalyede oturan, hamile, muhteşem bir sarışındı. Topuzlu adam, kadın içeri girerken kapıyı açık tuttu, yanında da bir golden retriever vardı. Kendimi sevinçten zıplamaktan zor tuttum. Köpekleri *çok severdim* . Ama bu köpek, hizmet köpeği olduğunu gösteren kış temalı bir yelek giymişti, bu yüzden kendimi frenledim.

"Aferin sana, Noodle," dedi kadın elini karnına koyarak. Köpek kendinden çok gurur duyuyor gibiydi.

"Hoş geldiniz," dedim. "Bir şey bulmakta yardıma ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Burası sizin kitapçınız mı?" diye sordu Atkuyruğu Saçlı Kız.

“Ben müdürüm,” diye yanıtladım. “Adım Juliet.”

Kadın gülümsedi. "Ben Sienna, bunlar da Sofiya, Dante, Angelo ve Noodle. Buraya ilk defa geliyoruz ve birkaç aşk romanı almayı umuyoruz."

“Harika. Burada, girişe yakın masaları işaret ederek, en çok satan aşk romanlarımız için iki tane aşk masası kurduk. Şuradaki rafta da daha fazlası var. Ne tür kitaplardan hoşlandığınızı söylerseniz, size önerilerde bulunmaktan da mutluluk duyarım.”

Sofiya, Noodle ve Sienna, özenle hazırladığım sergileme masalarından birine doğru ilerlerken, iki adam da yakınlarında durup isteksizce birkaç kitap aldılar. Kadınların erkek arkadaşları mıydılar? Kocaları mıydılar? İki adamın da yüzükleri yoktu.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?” diye sordu Sofiya, masanın üzerinden bakarak. Oldukça gurur duyuyordum. Bu teşhirler satışlarımızı çok artırmıştı ve kitapları kapak renklerine ve içeriklerinin koyuluğuna göre düzenlemiştim.

"Birkaç yıldır böyle."

Sienna, parlak pembe kapaklı bir kitabı eline alarak, "Dükkan harika görünüyor," dedi.

“Eğer o kitabı beğenirsen, yazarla birlikte bir etkinlik düzenliyoruz.” Bu, düzenlediğim ilk etkinlikti ve çok korkmuştum, ama yapılması gereken bir şey olduğunu biliyordum. En azından dükkandan ayrılmak zorunda kalmayacaktım, yani güvenli bölgemde olacaktım.

“Aa!” dedi Sofiya. “Gerçekten mi? O kitabı çok sevmiştim. İşte sana bahsettiğim kitap o, Sienna. Etkinliğe kesinlikle geleceğiz.”

Sakin kalmak için çaba sarf etmem gerekti. Çok cana yakın davranıyorlardı ve uzun zamandır hiç kız arkadaşım olmamıştı. Birkaç dakika daha konuştuk, sonra başka bir müşteriye yardımcı olmam gerekti. Kızlar aralarında on kitap aldılar ve korkutucu adamlardan biri de iki bilim kurgu kitabı aldı. Yaklaşan imza günü için bir broşür alıp katılacaklarına dair söz vererek ayrıldılar.

ROMEO

Juliet'im nasıl?

Juliet'i okurken yüzümde inanılmaz bir neşe vardı. Romeo'ya olan takıntım ise her konuşmamızda daha da arttı.

JULIET

Bugün güzel bir gündü :) Yeni müşterilerim oldu ve önümüzdeki ay düzenleyeceğim etkinliğe gelmek istiyorlar.

ROMEO

Bu harika. Etkinlik ne?

JULIET

Mağazada ilk imza günüm. Çok heyecanlıyım.

ROMEO

Endişelenecek bir şeyiniz olmadığına eminim. Ne zaman?

JULIET

14 Aralık, saat 19:00'da

ROMEO

Mümkün olursa orada olacağım.

JULIET

Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bu bir aşk romanı yazarı.

ROMEO

Yani, romantik ilişkilerdeki yeteneklerim o kadar iyi ki, hiçbir şey öğrenmeme gerek yok mu diyorsun?

Yanaklarım kızardı. Kesinlikle flört ediyordu.

JULIET

Her zaman gelişmeye yer var.

ROMEO

Meydan okuma kabul edildi, melek.

ROMEO

İÇİMDEN BİR AH ÇEKTİM, kolumu yüzüme kapattım. Saat sabahın ikisiydi. Uyuyor olmam gerekirdi ama çoğu gece olduğu gibi, uykum gelmiyordu. Telefonumu elime aldım, isteksizce uygulamalar arasında gezindim. Parmağım yine Juliet'in iletişim bilgilerine tıkladı. Artık uyanık olduğum her dakikayı onu düşünerek, onunla konuşmak isteyerek geçiriyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Seni düşünmeden duramıyorum.

Daha fazla pizza ister misiniz?

Yeni bir ev mi arıyorsunuz?

Peki ya bir erkek arkadaş?

Yastığıma yumruk attım. Hiç kimseye gerçek bir erkek arkadaş olmamıştım ve kesinlikle Juliet'e, bir yabancıya, olamazdım. Düşüncelerim anneme kayarken çenem kasıldı. Beni daha önce aramıştı ve cevap vermemiştim. Kendime meşgul olduğum için olduğunu söyledim ama onun için zaman ayırabilirdim. Ayırmalıydım. Ancak ne zaman konuşsak, onu koruyamadığım gerçeğini... ve içimdeki canavarı gördüğünde gözlerindeki dehşet ifadesini hatırlıyordum.

Ya benim yüzümden Juliet'e bir şey olursa?

Tekrar mesajlaşma bölümüne girdim. Sadece adını görmek bile göğsümde garip bir sıkışma hissi yarattı. Yanıma döndüm ve bu sırada yanlışlıkla adını tıkladım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin . Telefon çalıyordu. Panik içinde elimden düşürdüm ve çarşafların arasında kaybettim. Tekrar küfrettim ve Juliet'in sesi hoparlörden gelirken telefonu yakalamayı başardım.

"Merhaba?"

Beni şimdi öldür.

"Hey. Kahretsin, özür dilerim. Aramak istememiştim. Seni uyandırdım mı?"

Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

“Ah, hayır. Uyanıktım. Ama, eee, eğer aramak istemediyseniz, sanırım şöyle yapabiliriz—”

“Hayır!” Ayağa fırladım ve odada volta atmaya başladım. “Yani, hayır, eğer konuşmak istiyorsan konuşabiliriz.”

Telefonun diğer ucundaki sessizlik dayanılmazdı, ama sonunda cevap verdi. "Neden bu kadar geç saatte ayaktasın?"

“Uykusuzluk çekiyorum. Çoğu gece geç saatlere kadar ayakta kalıyorum.”

"Zaman geçirmek için bir şeyler yapıyor musunuz?"

Pencereye doğru gittim ve şehre bakabilmek için perdeyi araladım. "Çoğunlukla kasvetli düşünceler düşün."

Burunundan bir ses çıkardı ve bu ses beni gülümsetti.

"Gülüşün çok tatlı," dedim.

"Ah, teşekkür ederim. Şey, sizin gülüşünüz de çok tatlı."

Bu beni güldürdü. "Öyle mi?" diye mırıldandım. "Zaman geçirmek için ne yapıyorsun?"

"Genellikle uyuyana kadar kitap okurum."

"Uykuya dalmanızı sağlayan şeyin kitaplar olmadığından emin misiniz?"

"Sizi tanımak güzeldi..."

“Şaka yapıyorum. Şu an ne okuyorsun?”

"Hiç ilginç bir şey yok."

"Hadi ama, anlat bana. Bu konu senin için ilgi çekici ve seni tanımak istiyorum."

Bir an tereddüt etti. "Romantik bir roman okuyorum."

Sırıttım. Sofiya'nın etrafta bıraktığı kitaplardan bazılarını görmüştüm. "Kirli mi?"

"Belki."

"Şirin küçük Juliet, müstehcen kitaplarını okuyor."

"Derin ve karanlık düşüncelere dalmış, kederli Romeo."

"Beni yakaladın." Yatağıma döndüm ve şilteye oturdum. "Bazen, tüm düşüncelerimi bitirdikten sonra, video oyunları oynarım."

"Ah, büyük bir Animal Crossing hayranıymışsınız?"

Şimdi de benim homurdanma sıram gelmişti. "Beni yakaladın. Gecelerimi bir ada inşa ederek ya da o oyunda her ne bok yapılıyorsa onu yaparak geçiriyorum."

“Aslında hiç oynamadım ama eğlenceli görünüyor. Yarın ne yapıyorsun? Fark ettim ki ne iş yaptığını hiç sormamışım.”

“Bir emlak şirketinin finans müdürüyüm.”

Bana şirketin adını sorma.

“Masa başı bir işin mi var? Bunu hiç beklemiyordum.”

"Ne bekliyordunuz ki?"

"CIA ajanı ya da gizli casus falan olduğunu tahmin ediyordum."

Onun tahmininin gerçeğe bu kadar yakın olması içimi burktu. Ama ben hukukun diğer tarafındaydım.

Zoraki bir kahkaha attım. "Hayır, benim için sadece bir masa başı işi. Ama bana bol bol düşünme fırsatı veriyor."

"Eminim ofistekiler buna bayılıyordur."

Ona yalan söylemek zorunda kalmak göğsümde rahatsız edici bir his uyandırdı. Juliet'in gerçek beni tanımasını istiyordum, ama beni olduğum gibi kabul edebilir miydi acaba?

"Bu kadar geç saatlere kadar seni ayakta tutan nedir?" diye sordum konuyu değiştirerek.

“Emin değilim.” Sesi alçaktı ve içinde bir kırılganlık seziliyordu. “Hayatımın büyük bölümünde böyleydim. Sanki vücudum uyumama izin vermek istemiyor.” Derin bir nefes aldı. “Bazen kötü rüyalar görüyorum.”

"Üzgünüm, meleğim." Ben de kabuslar görüyordum ama bunu paylaşmak çok hassas bir konu gibi geldi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ama sorman çok nazikçe."

"Çok az insan bana tatlı der."

"Muhtemelen seni yeterince tanımadıkları içindir."

Keşke öyle olsaydı, ama ne yazık ki tam tersinden korkuyordum. İnsanlar bana yaklaştıkça içimdeki karanlığı daha net görüyorlardı.

"Uyumaya çalışmalısın. Bir kitapçı dükkanını işletmen gerekiyor."

Juliet mırıldandı. "Aradığınız için teşekkürler. Çok güzeldi."

Bu yüzümde bir gülümseme oluşturdu. "Tatlı rüyalar."

"Sen de, Romeo."

JULIET

ROMEO

Mutlu Şükran Günü!

Bugün için herhangi bir planınız var mı?

Telefonum titreyince İRKİLDİM . Bu aralar sadece bir kişi mesaj atıyordu ve telefonu koltuk minderlerinin arasından çıkarırken kalbim zaten hızla çarpıyordu.

Romeo'nun mesajını görünce gülümsememe engel olamadım. İki gece önce yanlışlıkla beni aradığından beri hiç konuşmamıştık. Zihnimde sürekli konuşmamızı tekrar ediyordum... *tatlı rüyalar* deyişini alçak sesle, yatıştırıcı bir şekilde dile getirmişti.

O gece ya da ertesi gün hiç tatlı davranmamışlardı. Hiçbir zaman da davranmamışlardı. Ama beni uykumdan uyandırdıklarında, zihnimde konuşmamızı tekrar tekrar canlandırdım, sözlerini ezberlemeye çalıştım.

JULIET

Pek sayılmaz. Şükran Günü benim tarzım değil.

Senden ne haber?

En azından son birkaç yıldır durum böyle değildi. Kutladığım son Şükran Günü, her şey olmadan önceydi. Breanna, Vivian, Daniela ve ben, kaldığımız grup evinin yakınındaki Harlem'de, küçük bir Çin restoranına gitmiştik. Yaşlı bir çiftin işlettiği bu restoranda, yıllar içinde onları, çocuklarını ve torunlarını tanımıştık. Viv, gerektiğinde onların Mandarin

dilini tercüme ediyor ve bize karşılık olarak söyleyebileceğimiz ifadeler öğretiyordu.

O Şükran Günü'nde, okul, stajlar ve gelecek hayallerimiz hakkında konuşup gülerek gece geç saatlere kadar kalmıştık; her şeyin kısa süre sonra altüst olacağını ve bir daha asla o Çin restoranına geri dönmeyeceğimizi bilmiyorduk.

ROMEO

Benim için de çok büyük bir şey değil. Annem her zaman makarna yiyebilecekken neden hindi pişirmek için bu kadar zaman harcaması gerektiğini anlamadığını söylerdi.

JULIET

Akşam yemeğinde makarna yiyeceğim.

Kutudan spagetti, kavanozdan sos. Romeo'nun annesinin böyle yapacağını hiç düşünmemiştim.

ROMEO

Zevkinin iyi olduğunu biliyordum.

ROMEO

Gününüz nasıl geçiyor?

JULIET

Ah, insanlar bugünlerde çok sinir bozucu. Kitaplar çok daha iyi.

ROMEO

İnsanlar ne yapıyor?

JULIET

Bu adam az önce kitapçıya girdi ve bana romantik kitapların "gerçek edebiyat" olmadığını falan filan söyleyerek çok küçümseyici bir tavırla konuştu. Ben de kibar olmak zorunda kaldım.

ROMEO

Adı ne, bebeğim?

JULIET

burun çekme sesi Neden, onu bulup azarlayacak mısın?

ROMEO

Evet

JULIET

☺ Çok tatlısın

ROMEO

Bana güzel bir şey söyle.

JULIET

Çamaşır yıkamaya hazırlanıyorum, yani burada tam bir umutsuzluk hali var.

ROMEO

Az önce çamaşır yıkamadınız mı?

JULIET

Ha, doğru, çamaşır yıkamayı bilmediğinizi unutmuşum. Yılda bir kereden fazla yıkamanız gerekiyor.

Romeo'nun gönderdiği cevap noktalarına BAKAKALDIM , mesajının gelmesini beklerken dudağımı ısırdım. Mesajım çok kaba mıydı acaba?

ROMEO

Şımarık çocuk. Çamaşır yıkamak yerine daha fazla kıyafet al. Mükemmel çözüm.

Sırıttım. Daha önce kimse bana şımarık çocuk dememişti ve belki de Romeo bunu söylediğinde hoşuma gitmişti.

JULIET

Vay, ne muhteşem bir fikir!

ROMEO

Biliyorum

JULIET

Romeo.

ROMEO

Juliet.

JULIET

Bunu yapamazsın.

ROMEO

Ne yap?

JULIET

Utangaç davranmaya bile kalkışma. Hiç de sevimli değil.

ROMEO

Ben her zaman sevimliyim.

Sen de öylesin.

Yatağımın üzerindeki yepyeni kıyafet yığınına BAKAKALDIM . Tüm paketleri getirmek için posta odasından defalarca gidip gelmek gerekmişti; hiçbirinde iade adresi veya fiş yoktu.

Hepsi mükemmeldi. Çoğunlukla kışlık kıyafetlerdi; daha önce sahip olduğum her şeyden daha lüks, yumuşak ve rahat kazaklar, polar astarlı taytlar, yün çoraplar ve muhteşem zümrüt yeşili bir kaban. Ama aynı zamanda *üzerime tam oturan* iki kot pantolon, neredeyse kadife gibi hissettiren yeşil bir tulum, yan tarafında yüksek yırtmaçlı, yere kadar uzanan siyah pullu bir elbise ve bol miktarda dantelli sütyen, iç çamaşırı ve body de vardı. Özellikle yumuşak bir kazağın üzerinde parmaklarımı gezdirirken gözlerimden yaşlar süzüldü.

JULIET

Bunu daha fazla saklayamam.

Telefonum titredi, ama mesaj yerine Romeo beni arıyordu. Aramayı reddetmeyi düşündüm, ama sonunda cevap verdim.

"Hepsini sizde kalacak," dedi lafı uzatmadan. "Ama bir şey hoşunuza gitmezse, yenisini alırım."

"Yapamazsın," dedim güçsüzce.

Telefonda bile olsa, kısık sesle kıkırdaması beni ürpertti. "Elbette yapabilirim."

“Ama bu, arkadaşların yapacağı bir şey değil.”

"Elbette, çok güzel."

"Arkadaşların sana bir sürü iç çamaşırı mı alıyor?" diye tersledim.

"Mmm, bunları kendim seçtim. Beğendin mi?"

"Romeo," dedim bıkkınlıkla.

“Juliet. Uslu bir kız ol ve *teşekkür et* .”

"Teşekkür ederim."

Somurtkan sesime güldü ve bu beni içten içe ısıttı. Kıyafetleri bir *arkadaştan* hediye olarak kabul edebileceğimi hala hissetmiyordum ama kendimi çok özel hissettirdi. Gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerimi kırpıştırdım.

“Angel?” Romeo’nun kahkahası aniden kesildi. “Sorun ne?”

"Hiçbir şey." Gözyaşlarımı silerken burnumu çektim.

"Benimle konuş." Onun nazik sözlerine karşı koyamadım.

"Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış." Tekrar burnumu çektim. "Ve beden ölçülerimi nasıl doğru tahmin ettiğinize dair hiçbir fikrim yok."

"Seni tekrar çamaşır yıkamaktan şikayet ederken dinlemeye dayanamadım."

Göğsümden boğuk bir kahkaha koptu ve üzerimdeki ağırlık kalktı. "Yani bu bencilce bir hediye mi?"

"Tamamen bencil."

Telefonu kapattığımda hâlâ gülümsüyordum.

ROMEO

Juliet'in ağlamasını duymaktan NEFRET ETTİM ve birkaç parça kıyafet yüzünden bu kadar bunalması da beni çok rahatsız etti. Bu durum, ona daha çok şey almak istememe neden oldu.

Beden ölçülerini nasıl bildiğimi sormadığı için sevindim, çünkü o kitapçıdayken dairesine gizlice girip tüm kıyafet etiketlerinin fotoğraflarını çekip, alışverişin büyük kısmını yapan (iç çamaşırlarını seçmek hariç) Sienna'ya gönderdiğimi kesinlikle itiraf etmeyecektim. İç çamaşırlarını kendim seçmiştim.

Juliet ile sadece arkadaş olduğumuza kendimi ikna etmek giderek zorlaşıyordu, özellikle de onun bana yeni iç çamaşırlarını sergilediği canlı bir rüya gördükten sonra uyandığımda.

Onun muhteşem göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarını emmek istedim. Yumuşak karnından aşağı doğru bir öpücük çizgisi çekmek ve kalın bacaklarının arasında saatler geçirmek istedim.

Kahretsin.

Kapolarla yapacağım toplantıdan hemen önce tekrar sertleşmiştim.

JULIET

ROMEO

Bakın, yanağını eline nasıl yaslıyor.

Ah, keşke o elin üzerindeki bir eldiven olabilseydim.

Keşke o yanağa dokunabilsem!

JULIET

Şu anda bana Romeo ve Juliet'ten alıntı yapmıyorsunuz.

ROMEO

Eğer gözünüzden kaçtıysa, bu Shakespeare'in "Yüzünü özledim" anlamına gelen ifadesidir.

JULIET

Flört

ROMEO

😘😘😘

ROMEO

TELEFONUM ÇALDI VE beni aniden uyandırdı. İçgüdüsel olarak, yataktan fırlarken elim komodinin üzerindeki silaha uzandı, vücudum gergin ve her şeye hazırdı. Gece geç saatlerde gelen aramalar asla iyi haber getirmezdi. Gözlerim sonunda ekrana odaklandığında, arayanın Juliet olduğunu gördüm. Kalbim bir an durdu. Telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna almıştım, sadece onun ve Matteo'nun aramalarına izin veriyordum. Daha önce hiç aramamıştı, hele ki sabah dörtte hiç aramamıştı.

“Juliet, neyin var?”

Telefonun diğer ucunda sadece hafif bir hıçkırık sesiyle bozulan bir sessizlik vardı.

“Melek? Benimle konuş.”

Geçen her işkence dolu saniyeyle kalbim gümbür gümbür atıyordu. Arabama atlayıp şehri alt üst ederek ona ulaşmaya hazırdım.

"Özür dilerim." Sesi telefondan yumuşak ve kırık bir şekilde geldi. "Aramamalıydım."

“Kesinlikle yapmalıydın. Bir şey mi oldu? Yaralandın mı?”

“Hayır, aptalca. Sadece—” Tekrar burnunu çekti ve gözyaşlarını duyunca kalbim kırıldı. “Kötü bir rüya gördüm.”

Titreyerek nefesimi verdim ve başımı ellerimin arasına alıp yatağın kenarına oturdum. "Çok üzgünüm, güzel kızım. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Özür dilerim. Aradığım için çok utanıyorum. Sadece korkmuştum ve ne yapacağımı bilmiyordum."

"Kesinlikle doğru olanı yaptın. Ben senin yanındayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Yatakta mısın?"

"Evet."

Silahımı komodinin üzerine koydum ve tekrar uzandım. "Ben de." Başka ne söyleyebileceğimi, durumu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Bugün kitapçıda mı çalışıyorsunuz?"

"Evet. Yeni bir kitap sevkiyatım geliyor."

"Okumayı dört gözle beklediğiniz bir kitap var mı?"

"Şey, evet."

"Anlat bakalım bebeğim."

Yeni kitapların çıkışından bahsederken hıçkırıkları azaldı. Hiçbir şey anlamadım ama sesindeki tutkuyu çok sevdim. Onu saatlerce dinleyebilirdim.

“Sanırım daha önce hiç romantik roman okumadım. Belki bir denemeliyim,” dedim.

"Dükkana gelirseniz size bir kopyasını vereceğim."

Onun utangaç davetine gülümsedim.

“O zaman yakında gelmem gerekecek.” Aslında yapmak istediğim şey, onu kollarımda tutmak için hemen şimdi dairesine gitmekti. Ama yakında kalkmam gerekiyordu. Matteo ile birlikte şehrin her yerindeki savunmamızı güçlendirmek için çalışıyorduk. Arnavutların kızları ve silahları kameralarımıza yakalanmadan nasıl taşıdıklarını çözemiyorduk.

İkimiz de sessizleştik, ama böyle birbirimize bağlı olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Romeo?"

"Evet, Juliet?"

"Teşekkür ederim."

Cevap verirken boğazım düğümlendi. "Her zaman, güzelim. Her zaman."

JULIET

JULIET

Şu anda hangi tığ işi projesi üzerinde çalışıyorsunuz?

ROMEO

Resim gönderiyor

RESME UZUN UZUN BAKTIM. Orman yeşili tığ işi bir kare vardı, ama *Romeo'nun kucağında duruyordu.*

Daha doğrusu, kucağındaki *dar boxer şortunun üzerinde* .

Daha doğrusu, kucağındaki boxer *şortunun altından görünen çıkıntının üzerinde* .

İçimden bir şeyler koptu. Ciddi ciddi bana tığ işiyle mi mesaj atıyordu? O minicik kare neredeyse edepsiz görünüyordu, *her şeyi* zar zor örtüyordu.

Yakınlaştırdım.

Tasarımı daha iyi görebilmek için.

Başka hiçbir sebep yok.

ROMEO

Beğenmedin mi?

JULIET

Güzel

ROMEO

Örgüdeki ustalığım karşısında hayrete düştüğünüzü anlayabiliyorum.

JULIET

ROMEO

Telefonuma SIRITTIM . Belki Juliet'i bana çıplak halde kitap okurken çekilmiş bir fotoğrafını göndermeye ikna edebilirdim... Onu düşünmeden edemiyordum, sadece altımda nasıl görüneceğini, çıplak ve zevkten çığlık atarkenki halini hayal etmekle kalmıyordum, sadece *onu* düşünüyordum. En sevdiği kitaplardan bahsederken gözlerindeki heyecan. Gece yarısı konuştuğumuzda sesinin nasıl yumuşadığı. Yanaklarındaki pembe kızarıklık.

Kapıdaki bir tıkırtı beni hayal dünyamdan çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Angelo, paketi açtığımda.

Franco, Arnavutların yarın gece Liberty Limanı'na bir kız sevkiyatı yapacaklarına dair istihbarat almıştı ve biz de onları nasıl durduracağımızı planlamak için toplanıyorduk. Kasap'ın orada olmasını umuyordum. O piçi alt etmeye hazırdım.

Arnavutları beklerken bir nakliye konteynerinin arkasında PARMAKLARIM SOĞUKTAN UYUŞMUŞTU . Burada kaldığımız süre uzadıkça huzursuzluk içimi kapladı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama nedenini tam olarak belirleyemiyordum.

Angelo'ya şöyle bir baktım, hiç de endişeli görünmüyordu. Omuzlarımı silktim. Paranoyak davranıyordum. İstihbaratımız, Arnavutların gece yarısından sonra bir kız sevkiyatı aldığını ve onları körfezin karşısına, Newark yakınlarındaki bir depoya taşıdıklarını söylüyordu.

Eğer bu tarafta onları kaçırırsak diye, suyun diğer tarafına adamlarımızı yerleştirmiştik, ama ben bunun olmasına izin vermemeye kararlıydım.

Bu gece buna son vereceğim.

Uğultulu bir ses beni alarma geçirdi, ama ses sudan değil, yoldan geliyordu. Aniden, limanın bizim bulunduğumuz bölümünü aydınlatan devasa bir projektör neredeyse gözümü kör etti.

"Yere yatın!" diye bağırdım. Yere yattım, kurşunlar havada vızıldarken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Tam bir pusuya düşmüştük.

Projektör, yerimizi ele verdi ama aynı zamanda Arnavut askerlerini de aydınlattı. Bu durum, özellikle tüm atışlarının metal nakliye konteynerlerinden sekip ıskalaması nedeniyle, onları hedef almayı garip bir şekilde kolaylaştırdı.

Yuvarlanarak adamlarıma hâlâ gölgede kalan bir başka sıraya dönmelerini işaret ettim. Köşenin arkasından baktım ve iki Arnavut askerini etkisiz hale getirdikten sonra tekrar siper aldım. Angelo, onları arkadan kuşatmak için bir grup adamı yönetiyordu.

"Vedi qualche ragazza?" diye mırıldandım Bluetooth telefonuma. " *Dor you see any girls?"*

“Hayır,” diye yanıtladı Angelo, yanlış istihbarat aldığımız şüphesini doğrulayarak. Bu gece asla sevkiyat gelmeyecekti.

İki uzun konteyner sırası arasındaki bir ara sokaktan koştum. Eğilerek bir kurşundan kıl payı kurtuldum, ardından ateşe karşılık verdim. Kandırılmış olmamıza çok öfkelenmiştim, ama böyle savaşmak içimdeki canavara serin bir zevk veriyordu.

Ben bunun için yaratılmıştım.

Şarjör değiştirirken çömeldim, dikkatimi dağıtan tek şey cebimdeki telefonumun titremesiydi. Telefonu çıkardım ve arayanın Juliet olduğunu gördüm. Kahretsin. Bu hafta her gece gece yarısına doğru konuşuyorduk. Muhtemelen neden onu aramadığımı merak ediyordu.

Derin bir nefes aldım, cevap vermeden önce karanlığımı dağıtmaya çalıştım ve öncelikle görev iletişim cihazlarımı sessize aldım.

"Merhaba bebeğim. İyi misin? Henüz arayamadığım için özür dilerim."

Arnavutların duymaması için sesimi alçak tuttum.

"Evet. Ben sadece... şey... Neden fısıldıyorsun? Orada biri mi var?"

Sırıttım. "Neden, kıskanıyor musun?"

Bir anlık sessizlik oldu. "Şey, eğer meşgulseniz..."

“Hayır,” dedim hızla sözünü keserek. “Senin için asla çok meşgul değilim. Yanımda kimse yok. Sadece… kütüphanedeyim.”

Kendi silahımla kafama vurma isteği duydum. *Kütüphanede mi?* Bu nasıl bir cevaptı Allah aşkına?

“Ah. Kütüphaneyi çok severdim. Bu kadar geç saate kadar açık olduklarını bilmiyordum.”

Gülmemi bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Lanet olsun. Nasıl olur da her zaman bu kadar tatlı olabilir?

“Bağlantılarım var.” Şimdi ona koca bir kütüphane kurmak istiyordum. Dairemde bir sürü boş oda vardı.

"Şey, sizi fazla oyalamayayım ama aklıma geldi de, yarın akşam kitapçıya pizza sipariş edebilirim, vaktiniz varsa uğrayabilirsiniz. Bu sefer pizzayı çalmanıza bile gerek kalmaz."

İki kurşun, arkasına çömeldiğim konteynerin yan tarafına isabet etti. Hızla telefonumu göğsüme bastırıp ateşe karşılık verdim, Arnavut askerlerinden birini vurduğumda gülümsemem daha da genişledi.

“Romeo? O ses neydi? İyi misin?”

Juliet'in sesindeki paniği hiç sevmedim ama benim için duyduğu endişeyi de çok beğendim.

“Araba egzozundan patlama sesi geldi. Seninle pizza yemek isterim. Saat sekizde işe mi başlıyorsun?”

“Sekiz iyi. Emin misin iyi olduğuna?”

“Kız arkadaşım beni pizza yemeye davet etti, yani harika gidiyorum. Pizzayı ben getireceğim. Geçen seferkiyle aynı olsun ister misin?”

“Ah, bunu yapmak zorunda değilsiniz—”

"Juliet," dedim sert bir şekilde.

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Evet, lütfen geçen seferki gibi olsun."

"Aferin kızım. Yarın akşam görüşürüz. Şimdi biraz uyu, meleğim."

O cevap veremeden telefonu kapattım ve kalan askerlere ateş ettim.

ROMEO

“BU GECE LİMANA ULAŞMAMIZ İÇİN BİZE SAHTE BİR İZ BIRAKTILAR ve biz de buna kandık.” Matteo’nun buz gibi öfkesi, hepimizin hissettiğiyle örtüşerek konferans salonuna yayıldı. Saat sabah beşti ve hiçbirimiz uyumamıştık. Arnavut askerleri, sürpriz unsuru onların tarafında olsa bile, bize denk olamamışlardı. Çoğunu öldürmüş, üçünü de canlı yakalamıştık.

Şu anda bodrumda beni bekliyorlardı.

Yine de askerlerimizden ikisi kurşun yaraları nedeniyle hastanedeydi.

“Askerlerimizi, kameralarımızı nasıl atlatıyorlar? Burası bizim şehrimiz!” Matteo yumruğunu masaya vurdu.

Franco, gözlerinin altındaki koyu halkalarla dizüstü bilgisayarının başına kamburlaşmıştı. Limanla ilgili istihbaratı bulan oydu ve kendini suçladığını biliyordum. Ama bu ondan daha büyük bir meseleydi. Arnavutları hafife almaya devam edemezdik.

“Limanda savaştığımız askerler iyi eğitilmemişti,” dedim. “Sayıca üstünlükleri ve sürpriz avantajları vardı. Bizden daha fazlasını etkisiz hale getirebilirlerdi. Ama düzensizdiler. Atışları hedefi ıskaladı. Bazıları kaçmaya çalıştı.”

Enzo sözlerine şöyle devam etti: "Onlar da gençti. Açıkça disiplinsizlerdi. Bu mantıklı değil."

"Eğer bunlar sadece bir oyalama taktiği, Kasap'ın bu gece aslında ne yaptığından dikkatimizi dağıtmak için yapılan bir kurban değilse," dedi Matteo.

Don'un sözleri yankılanırken odada huzursuz mırıltılar duyuldu. Kapoları süzdüm. Özellikle Carlo çok öfkeli görünüyordu; yaralı iki adam

onundu. Birbirimize güvenmemiz şarttı, ama geçen yıl infazcımız Domenico'nun bize ihanet etmesinden sonra rehavete kapılmayacaktım. Onun ihaneti Sofiya'yı ve tüm Aileyi tehlikeye atmıştı. Diğer örgütlerin herhangi bir zayıflığımızı sezmesine izin veremezdik, yoksa şehre girmeye çalışırlardı.

“Şehirdeki olabildiğince çok kamerayı tespit ettim ve Kasap'ı ve tespit edebildiğimiz diğer Arnavutları izlemek için sürekli yüz tanıma yazılımı çalıştırıyorum. Onları kısa süreliğine görüyoruz, ama sonra sanki havaya karışıyorlar.” Franco saçlarını yoldu.

"Esaret bölgelerinizdeki devriye sayısını yarına kadar iki katına çıkarın. Gerekirse Angelo plan ve programların koordinasyonunda size yardımcı olacaktır," dedi Matteo.

Kapolar onaylayarak başlarını salladılar.

“Göreviniz bitti. Kısa süre içinde daha fazla talimat göndereceğim.”

Bodrumdaki adamlara öfkemizi boşaltmaya hazırlanarak kapıya doğru döndüm ki Matteo konuştu: "Romeo, burada kal."

Herkes gittikten sonra kardeşime döndüm. Artık yalnız olduğumuz için daha rahat konuşabiliyordum.

“Siena’dan yardım istemelisin,” dedim. “Franco iyi bir oyuncu, ama nedense şu anda Arnavutlara karşı yeterli performansı gösteremiyor.”

"Onu bu işe dahil edemem."

“Onu korumak istediğini biliyorum—”

“Tek seçeneğimiz kalmadıkça onu işin içine katmayacağım. Güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.” Matteo'nun eli telaşla havada savruldu.

Onun ne demek istediğini anladım, ama yine de hata yaptığını düşündüm.

"Bunu bir türlü anlayamıyorum," dedi başını sallayarak. "Arben'i öldürdükten sonra Arnavutların paramparça olması gerekiyordu. Onları kolayca yok edebilmeliydik, ama şimdi daha fazla desteğe ihtiyacımız var."

Yüzümü elimle ovdum, bu işin nereye doğru gittiğini fark ettikçe içimde bir korku yükseldi.

"Şikago'ya gidip Dimitri Ivanov ile görüşmenizi istiyorum," dedi.

Dimitri, Sofiya'nın erkek kardeşi ve Rus Bratva'sının yeni lideriydi. İttifakımızı sağlamlaştırmak için birkaç ay önce onunla telefonda konuşmuştuk, ancak şimdiye kadar ikimiz de birbirimizden destek istememiştik.

"Bratva askerlerini şehrimize mi getirmek istiyorsunuz?"

"Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Aklıma parlak bir cevap gelebilmesini çok isterdim ama hiçbir şey aklıma gelmedi. Matteo kadar öfkeli ve şaşkındım. New York bizimdi. Kardeşimle birlikte şehri yozlaşmış amcasından geri almak için savaşmıştım—bu mücadelede çok şey feda etmiştim—ve o zamandan beri şehri elimizde tutuyorduk.

“Bu anlaşmayı *benim* yapmamı gerçekten mi istiyorsunuz?” İkinci komutan olarak yaptığım işten tam anlamıyla zevk alıyordum çünkü bu pozisyona kendi tarzımda bir kaos getirebiliyordum. Uzun, sıkıcı toplantılarda oturup anlaşmalar ve ittifaklar kurmak benim için sefaletin tanımıydı. Aksiyonu tercih ederdim. Şiddeti. Ve New York'tan ayrılmak, Juliet'ten ayrılmak anlamına gelirdi. Kasap şehirde dolaşırken ondan yüzlerce kilometre uzakta olma düşüncesi göğsümde bir rahatsızlık hissi uyandırırken sandalyemde kıpırdandım.

“Senden daha çok güvendiğim kimse yok.” Matteo gözlerini bana dikti. “Sofiya benimle Chicago'ya geleceğini söyledi ama doğumuna sadece birkaç hafta kaldı ve onu ya da bebeği strese sokacak hiçbir şey istemiyorum.”

"Dimitri buraya gelebilir mi?"

“Sordum ama önümüzdeki birkaç gün içinde gelemiyor çünkü elmas sevkiyatını bekliyor.” Kaşımı kaldırmam üzerine devam etti. “Yurtdışında yaşarken elmas ticaretinde bağlantılar kurmuş ve buraya getirmek istiyor. Dün Bratva'nın ticaret yollarımızı kullanma olasılığı hakkında konuştuk. Ama bu gelecek haftaya kadar bekleyemez. Arnavutlara şimdi son vermemiz gerekiyor.”

"Kahretsin." İnleyerek sandalyeme yaslandım. "Yine mi kahrolası toplantılar?"

Matteo homurdandı. "Dünyama hoş geldin."

"Dışarı çıkıp birini vurmamı istemediğinden emin misin?"

“Umarım yakında bu fırsatı yakalarsınız. Umarım ikimiz de yakalarız.”

Sırıttım. "Yeni evlilik hayatından sıkılıyor musun, dostum?"

Gözlerini devirdi. "Ben sadece..." Yutkundu ve pencereden dışarı baktı. "Bebeğin burada olması ve ikisinin de güvende ve sağlıklı olması gerekiyor. Kontrolümün bu kadar dışında hissetmeye dayanamıyorum."

Onun kırılganlığını göstermeye istekli olması, aramızdaki güvenin bir işaretiydi.

“İkisi de iyi olacak. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylüyor, değil mi?” Matteo, bebeğin iyi durumda olduğundan emin olmak için doktorun Sofiya'yı kontrol etmek üzere her gün eve gelmesi konusunda ısrar etmiş, hatta kendi ultrason cihazını bile satın almıştı.

Başını birden sertçe salladı. "Ama ya yanılıyorlarsa?"

"Ona en iyi tıbbi ekibi sağladınız. Sanırım bu gibi durumlarda sadece güvenmeniz gerekiyor."

"Bu benim güçlü yönüm değil."

"Şaka yapmıyorsun. Beni ne zaman Chicago'da görmek istiyorsun?"

"Bu akşam."

Kahretsin. Bu, Juliet'le pizza randevumu kaçırmak anlamına gelir.

"Başka yapmanız gereken bir şey yoksa?" Parmaklarını birbirine kenetledi, bakışları deliciydi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi. Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu, sonunda dayanamadım.

"Bunu nereden öğrendin lan?"

“Her şeyi biliyorum.”

"Ancak-"

Matteo gözlerini devirdi. "Allah aşkına Romeo, seni tanıyorum. Toplantılarda telefonuna bakıp gülümsüyorsun. Garip zamanlarda gizlice uzaklaşıyorsun. Sonra da Sofiya ve Sienna'nın ziyaret ettikleri bir kitapçı hakkında konuşmalarını duydum."

"Ne?" diye tersledim.

“Evet, bir de tanıştıkları o sevimli kitapçı sahibi. Bunu onlardan, benden saklayabileceğini mi sandın?” Matteo’nun sesi yükseldi ve yutkundum. Kardeşimden bir şey saklamaktan hoşlanmıyordum ama Don’dan saklamak tehlikeliydi. İlişkimiz tam bir dürüstlük ve güven gerektiriyordu. Juliet’i gizli tutarak bunu bozmuştum.

"Peki, o kim?" diye sordu.

"Adı Juliet," diye hemen cevap verdim. "Kasap'tan saklandığım kitapçının müdürü o."

"O da sizinle birlikte miydi?"

Başımı salladım. "Geceyi birlikte geçirdik."

Matteo'nun kaşları birden yukarı kalktı.

“Öyle değil,” dedim homurdanarak. “İkimiz de orada mahsur kalmıştık, bu yüzden konuştuk.”

"Peki," dedi yavaşça. "Peki, o senin için ne ifade ediyor?"

Bu, yüzyılın en önemli sorusuydu, değil mi?

"Biz arkadaşız," dedim sonunda.

"Arkadaşlar," diye tekrarladı Matteo kuru bir sesle.

"Evet."

"Ne zamandan beri arkadaşın var?"

"Bu odadaki asosyal kişi ben değilim."

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ailenin dışında bir arkadaşın olduğunu hiç görmedim, hele ki bir kadın arkadaşın hiç olmadı.”

Omuz silktim. "Her şeyin bir ilki vardır."

“Bunları benden saklayamazsın.” Sesinde çelik gibi bir sertlik vardı ve bunu hak etmiştim.

“Biliyorum. Özür dilerim. Onunla konuşmaya veya görüşmeye devam etmeyi planlamamıştım. Öylece oldu.”

"Ona kim olduğunu söyledin mi?"

Başımı salladım.

“Güzel. Dikkatli olmalısınız. Özellikle şimdi, Aile dışındaki insanlara güvenemeyiz.”

Juliet'in bana bir risk oluşturması fikri gülünçtü. Çok daha muhtemel olan, benim onu riske atmamdı. Bu düşünce mideme ağır bir yük gibi çöktü.

Matteo masasından doğruldu. "Uçağın yarın gece saat onda kalkması için rezervasyon yaptırdım."

Juliet'le akşam yemeği randevuma gidebileceğim için içim rahatladı, ama yüz ifademi değiştirmemeye çalıştım. "Orada olacağım."

“Yanınıza üç adam alın. İvanov'un güvenilirliğinden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok, özellikle de Sofiya'yı önemsediği için, ancak bu ittifak yeni ve dikkatli olmalıyız. Tehdit geçene kadar kızlar tecrit altında kalacak.”

“Buna bayılacaklar.” Sözlerimden alaycılık damlıyordu. Matteo bu konuda tavizsiz olacaktı ve ben de ona katılıyordum. Sofiya ve Sienna içeride mahsur kalmaktan nefret edeceklerdi, ama hiçbir şey onların güvenliğini riske atmaya değmezdi.

Matteo kapıya yöneldi. "Hadi bodruma inelim de şu heriflerin kendilerini nasıl savunduklarına bakalım."

"Sence bir şey biliyor olacaklar mı?"

"Eğer gerçekten piyonlarsa, muhtemelen hayır. Ama Arnavutların ne yaptıkları veya gelecek planlarının ne olduğu konusunda bize fikir verecek

her şeye razıyım."

Omzuna dokundum. "Sofiya ve Sienna'ya hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Bana ani bir baş selamı verdi.

"Ve Juliet'ten sana bahsetmediğim için özür dilerim."

Derin bir nefes aldı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı; affedildiğime dair aldığım tek işaret buydu. Matteo duygularını ifade etmeyi seven biri değildi, ama bunca yıl sonra, onun küçük ipuçlarını okuyabiliyordum.

En alt katta asansörden çıktığımızda, bodrum katının nemli ve soğuk havası etrafımı sararken, içimdeki karanlığın üzerindeki kısıtlamaları gevşettim ve onun yüzeye çıkmasına izin verdim.

Hücrelerin kapısını gülümseyerek açtım.

JULIET

ROMEO HER AN PİZZAMIZLA BİRLİKTE DÜKKANA GELECEKTİ ve ben de kararımı vermiştim.

Onu öpmek istedim.

Yıllardır birini öpmek ya da ona *yakın* olmak gibi en ufak bir arzum olmamıştı, ama şimdi bunu düşünmeden edemiyordum. Romeo'nun varsayılan ayarının "aşırı flörtöz" olması ve arkadaşlığın ötesinde bana hiçbir ilgisinin olmaması kesinlikle mümkündü ve bunu kabul edebilirdim. Ama tüm mesajlaşmalarımız ve gece geç saatlerdeki telefon görüşmelerimizden sonra, onun daha fazlasını isteyebileceğine kendimi ikna etmiştim.

Kapı çalındı ve hemen pencereye koştum; içeride gülümseyen Romeo'yu gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Haksız yere yakışıklıydı; kar, siyah saçlarının uçlarına yapışmış, ceketini de tozlandırmıştı.

“Merhaba,” dedim kapıyı açıp içeri giren soğuk hava dalgasıyla titreyerek. Romeo hızla kapıyı arkasından kapattı ve beni yanına çekti. “Üşüyorsun,” diye ciyakladım sıcak tenim buz gibi ceketiyle çarpışınca, ama uzaklaşmadım.

"Bunun sebebi, içimi ısıtmak için Juliet'e ihtiyacım olması olmalı."

Yanaklarım kızardı ve boğazımı temizledim. "Bunlarla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum, elinde dengede tuttuğu iki büyük pizzayı işaret ederek.

“Onları ben hallederim.” Göz kırptı ve diğer elini belimin alt kısmına bastırarak beni mağazanın daha derinlerine doğru yönlendirdi. Ön masaya

vardığımızda pizzaları bıraktı ve kutuların üzerinde kahverengi bir kağıt torba olduğunu fark ettim. Sorgulayan bakışım üzerine Romeo cam bir kap çıkardı.

"Bu, hayatınızda yiyeceğiniz en iyi tiramisulardan biri."

"Başardın mı?"

Romeo kıkırdadı, kabı masanın üzerine koydu ve ilk pizza kutusunu açtı. "Bu benim yeteneğim değil. Bunu arkadaşım Sofiya yaptı."

Bir duygu dalgası beni altüst etti, göğsümde aynı anda hem sıkışma hem de boşluk hissi oluştu. Sofiya kimdi ki? Romeo bu *arkadaşına* da bana davrandığı gibi mi davranıyordu?

Elindeki kağıt tabakta bir dilim pizza vardı, ben de aldım. Kaşları çatıldı. "Sorun ne?"

“Hiçbir şey.” Umursamaz görünmeye çalıştım ama sesim buz gibi çıktı. “Tiramisuyu paylaşması güzel olmuş.”

Bana dikkatle baktı, parmakları yanağıma dokundu. "Güzeldi. *Kocası* bunu verdiği için memnun olmadı. Karısının kazandığı şeylere karşı çok sahiplenici."

"Ah." Kıskançlığımın aniden ortaya çıkmasına çok şaşırdım, ama Romeo sadece gülümsedi ve burnuma hafifçe vurdu.

"Çok tatlısın. Hadi yemek yiyelim bebeğim, sonra da bana gününü anlatırsın."

İlk tanıştığımız geceki gibi aynı yerlerde, birbirimize dönük oturuyorduk. Bu sefer yağmur yerine hafif kar taneleri yağıyordu, içeri girmeye çalışan tehditkar bir figür yoktu ve bacaklarımız sıkıca birbirine yapışmıştı. Pantolonunun içinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı, vücudunun geri kalanının gücüne uyan kalın, kaslı ön kolları ortaya çıkmıştı. Benim kıvrımlı vücudumu bile savurabilecek kadar güçlü görünüyorlardı.

Onu gereğinden çok daha uzun süre izlediğimi fark ettim. Bakışlarımı göğsünden yukarı, keskin çenesine doğru kaydırdım ve sonra eğlenceyle parıldayan gözleriyle karşılaştım. Utanarak bakışlarımı kaçırdım ve pizzadan büyük bir lokma aldım, Romeo bacağımı sıkınca hafifçe irkildim. Yerken elini orada tuttu ve bana günüm hakkında sorular sordu. Konsantre olmakta zorlandım, tüm dünyam bacağımı hafifçe masaj yaparken sıkıca tuttuğu eliyle sınırlı kaldı.

"Günün nasıl geçti? Gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra biraz dinlenebildin mi?" diye sordum.

"Benim için endişelenmeyin. Bol bol espresso içtim."

Bu cevabı beğenmediğim için kaşlarımı çattım. "Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Sen de öyle."

İkimiz de yemeğimizi bitirmiştik, boş tabaklarımızı kenara koymuştuk. Romeo öne eğildi, eli bacağımda yukarı doğru kaydı ve hava elektriklendi. Gözleri gözlerime takıldı ve bakışlarımı onlardan ayıramadım. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve ben de onun pürüzlü avucuna yaslandım.

"Juliet." Sesi alçak ve hipnotize ediciydi.

İşte buydu. Bu benim şansımdı.

Nefesim kesildi ve sonra—

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. İlk başta nazik ve tereddütlüydü, ama onun tadıyla, dudaklarının yumuşaklığıyla daha fazlasını istedim. Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım.

Romeo küfretti ve sonra beni kucağına oturtup bacaklarımın arasına aldı. Hareketleri kendinden emin, buyurgan ve ben bunu çok sevdim. Bir eliyle kalçamı okşarken diğer eliyle çenemi kavradığında nefesim kesildi. "Aç ağzını, meleğim."

Dudaklarım aralandı ve onun baskınlığının klitorisime nasıl zevk pompaladığına inledim. Beni kendine iyice çekti ve sert, büyük ve sıcak ereksiyonunu kasıklarıma karşı hissettim. Bu anın bitmesini istemediğim için boynunun arkasını kavradım, ama endişelenecek bir şey yoktu— Romeo, dili benimkine sürtünürken geri çekilme belirtisi göstermiyordu.

Adımı inleyerek söyledi ve o kıpırdanıp beni daha da sıkıca penisinin üzerine bastırırken ben de inledim. "Kahretsin, Juliet. Nasıl gerçek olabiliyorsun?" Elleri kalçalarımdan ayrılıp yanlarımdan yukarı doğru kayarak dolgun göğüslerimi kavradı. Giysilerimin üzerinden meme ucumu hafifçe sıktığında irkildim. "Bu sorun değil mi?"

Başımı salladım ve bana dokunmasını aynı şeyi yapmam için bir izin olarak algıladım. Ellerim önce tereddütle göğsüne doğru indi, ama inlediğinde daha da cesaretlendim.

Bir erkeğe dokunmayalı yıllar olmuştu ve kesinlikle hiç böyle hissetmemiştim. Hiç istediğim, *özlediğim* bir şey olmamıştı.

Kendimi ona kaptırdım, zevk arayışına daldım ve nefes nefese ayrıldığımızda ne kadar zaman geçtiğini fark etmedim bile. Başparmağıyla şişmiş dudaklarımın üzerinden geçti.

"Tatlı da tam hayal ettiğim gibi."

Romantik bir şey söyleyin. "Kitapçının zemininde öpüştüğümüze inanamıyorum."

Evet, aynen öyle.

Umutsuzluğa kapılmıştım ama Romeo'nun umurunda değil gibiydi. Sırıttı. "Umarım kitaplar bizi ele vermez."

Gülümsedim ama içimden bir güvensizlik dalgası geçti. Hâlâ onun kucağındaydım ama şimdi burada öylece oturuyorduk ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Sıkı elleri tekrar uyluklarımdaydı, yavaş yavaş yukarı, kasıklarıma doğru yaklaşıyordu.

İçimde ufak tefek panik atakları belirse de nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Bunu daha ileri götürmek mi istiyordu? Panik yapmadan bununla başa çıkabilir miydim? Bedenim onu istiyordu, onun için *yanıp* tutuşuyordu, ama zihnim daha karanlık anılarla kilitlenmişti.

Başparmağı cinsel organıma değdi ve irkildim. Hemen geri çekildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Hayır, özür dilemene gerek yok."

Ama onun güvencesine rağmen, içim utançla dolup taşmıştı. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve koşup saklanmak istiyordum. Neden normal olamıyordum?

“Ah, Stellina. Buraya gel.” Beni göğsüne çekerken o kadar nazikti ki, kollarını bana sararak öyle şefkatli ve mükemmel bir kucaklama yaptı ki, ağlamak istedim. Ona yaslandım, erkeksi kokusunu içime çekmek için yüzümü boynuna bastırdım.

"Tempoyu her zaman sen kontrol edersin."

“İstemediğimden değil—” diye başladım.

“Şşş,” dedi. “Acele yok.”

Oturuş şeklimiz yüzünden penisi kasıklarıma iyice bastırılmıştı. Biraz kıpırdandım, sürtünmeyle birlikte midemde zevk kıvılcımları belirdi.

"Boş ver. Dünyanın en güzel kadınına bu kadar yakın olmanın yan etkisi işte."

İstemsizce bir hırıltı çıkardım. "Bunu söylemene gerek yok."

Romeo yüzümü görebilmek için beni nazikçe geriye itti. "Affedersiniz?"

Bakışları o kadar ciddi, o kadar sertti ki içim ürperdi. "Ben sadece... beni pohpohlamak için böyle şeyler söylemene gerek yok."

Parmaklarını saçlarımın arasına doladı, ta ki onun insafına kalana kadar. "Seni pohpohlamaya çalışmıyorum Juliet. Eğer dünyanın en güzel kadını olduğunu söylüyorsam, bunun sebebi gerçekten öyle olman." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi, bu da beni gerdi. Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Bana inandığını söyle." Bu bir rica değil, bir emirdi.

Dudaklarımı ısırdım.

"Juliet," diye homurdandı.

Gülmenin de bir payı olan bir iç çekişle, "Pekala, tamam. Dünyanın en güzel kadını olduğuma *inandığını* kabul ediyorum. Memnun musun?" dedim.

"Çok mutluyum," diye ciddi bir ifadeyle yanıtladı.

Sadece canım istediği için elimi tekrar saçlarının arasından geçirdim. "Bence hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın. Ama eminim bunu sana sürekli söylüyorlardır."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, onu seksi ve hüzünlü halinden tamamen büyüleyici birine dönüştürdü. "Senden gelmesi daha anlamlı." Başparmağıyla dudaklarımın üzerinde gezindi ve nazikçe ağzımın içine bastırdı. Parmağını emerken gözlerim büyüdü ve neredeyse *"Lanet olsun, hadi şimdi seks yapalım"* diyecektim. Vücudum çok *canlı* hissediyordu. Ama hızla başparmağını çekti ve iç çekti. "İş için şehir dışına çıkmam gerekiyor ve ne kadar süre uzakta olacağımı bilmiyorum."

Kalbim yerinden oynadı. "Ah."

"Üzgünüm. Gitmek istemiyorum."

Benden dolayı mı gitmek istemedi? Öyle görünüyordu ama sormaya çok korktum.

“Ne yapacaksınız?”

“Şirketimiz Şikago'daki bir şirketle birleşmeyi düşünüyor. Normalde patronum giderdi ama karısı yakında doğum yapacak, bu yüzden işimi bizzat kendim yapmalıyım.” Başını geriye yaslayıp inledi ve ben de sırıttım.

"Ah hayır, Romeo'nun gerçekten çalışması gerekecek."

"Bunun benim için ne kadar berbat bir durum olduğunu görmenize sevindim."

“Çok kötü.” Ellerimi vücudunda gezdirdim, onu ne kadar özleyeceğimi düşünerek göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalıştım. “Chicago'ya hiç gitmedim ama güzel bir yer olduğunu duydum.”

Sadece homurdandı. "Rüzgarlı ve soğuk, New York Şehri gibi değil."

“Ama onların kalın hamurlu pizzaları var.”

Kaşlarını daha da çattı. "Evet, peki bu da neyin nesi?"

“Hadi canım. Çok iyi olduğunu duydum.”

"Hiç yaşamadınız mı?"

Başımı salladım.

"Sana bir tane getirmem gerekecek."

Güldüm. "Pekala, yokluğumu telafi etmek için bana bir Chicago pizzası getirebilirsin."

"Anlaşmak."

Parmaklarım onun parmaklarıyla kenetlendi ve o da elimi sıktı.

"Hepiniz şehirde mi yaşadınız?" diye sordum.

Başını salladı. "Annem ve babam İtalyalıydı, ama ben burada doğdum. Ya sen?"

“Evet.” Dudaklarımı ısırdım. “Aslında ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bir yerlerden buraya göç etmişler, ama emin değilim.”

Romeo'nun başparmağı kalçamda küçük, yatıştırıcı daireler çiziyordu. "Onlara ne oldu?"

“Öldüler.” Gömleğinin yakasıyla oynadım. “Aslında, öldürüldüler.” Karanlık, kopuk anılar zihnimde bir anda belirdi. Uğursuz bir ses. Bir çığlık. İki yüksek sesli patlama. Ve sonra, polis beni bulana kadar bir dolapta hapsolmuş halde yatarken hissettiğim tam bir umutsuzluk ve yalnızlık.

Romeo boğazından kısık bir ses çıkardı ve beni göğsüne daha da yaklaştırdı. "Kaç yaşındaydın?"

“İki yaşındaydım, bu yüzden onları hatırlamıyorum. Çocukluğumu koruyucu aile yanında, daha sonra da kız çocukları için bir grup evinde geçirdim.”

Geçmişim hakkında kimseye bir şey anlatalı, birine *güveneli* çok uzun zaman olmuştu, ama Romeo ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken panik hissetmedim. Kendimi güvende hissettim.

“Babam da öldürüldü,” diye mırıldandı. “Ben yetişkindim, yirmili yaşlarımın başındaydım, bu yüzden onun büyümesini izleme fırsatım oldu. Ama en azından böyle birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu az çok biliyorum.”

"Çok üzgünüm." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, acısını dindirebilmeyi diledim. "Bu korkunç bir şey."

“Evet.” Sesi boğuktu. “Evet, öyle.”

Başımı onun göğsüne yasladım ve kollarımı olabildiğince sıkıca ona sardım.

"Annen mi?" diye sordum.

“Olaydan sonra İtalya’ya geri döndü. Telefonla konuşuyoruz.” Saçlarımla oynadı ama sesindeki acıyı duyabiliyordum. Böylesine korkunç bir şey olduktan sonra bir aile olarak hayatı sürdürmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

“İtalya'ya gittiniz mi?”

"Birkaç kez gittim," dedi. "Bence hoşunuza gider. Büyüleyici kasabalar, güzel sanat eserleri ve inanılmaz yemekler."

"Gençken seyahat etmenin eğlenceli olacağını düşünürdüm."

"Hâlâ yapabilirsiniz."

Boğazımın arkasından inanmaz bir ses çıkardım. "Tek blokluk bir sapmayı bile yönetemem. İtalya'ya gitmek gerçekçi bir seçenek değil."

Agorafobi için bir tedavi var mı?

Aniden bir utanç dalgası beni sardı, kaçıp saklanma isteğiyle birlikte. Gayet mantıklı bir soruydu, defalarca Google'da aramıştım, ama Romeo'nun bunu sorması bana ne kadar kırık dökük olduğumu hatırlattı. Hiçbir yere gidemezken nasıl onun kız arkadaşı olabilirdim ki? Tüm buluşmalarımız kitapçıda mı gerçekleşecekti? Özellikle ne kadar kırık dökük olduğumu öğrenirse, kısa sürede sıkılacağı kesindi.

"Hey, neyin var?" diye sordu, elleriyle yüzümü kavrayarak.

Zorlukla yutkundum. "Hiçbir şey." Derin bir nefes aldım ve yapmacık bir gülümseme takındım. "Eminim bir tedavisi vardır ama bilmiyorum... İyileştireceğinden şüpheliyim." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

Kaşlarını çattı. " *Düzeltilmeye* ihtiyacın yok Juliet. Sadece acı çekmeni görmek istemiyorum."

Başımı çevirdim. "Evet, hayat bazen böyledir işte."

Aramızdaki sessizlik garip ve yapmacık geldi ve özellikle bir süre birbirimizi görmeyecekken her şeyi mahvettiğim için kendime lanet ettim.

"Bir dahaki sefere buluştuğumuzda, Marco's adlı İtalyan pastanesinden tatlı getireceğim. Buradan sadece birkaç blok ötede," dedi.

Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere demişti. Bunu mahvetmemiştim.

Elleri hâlâ yüzümü nazikçe ve sağlamca kavrıyordu. Ona şöyle bir baktım, yumuşak gözlerini ve gülümsemesini içime sindirdim. "Pizza ve pastalar. Beni şımartacaksın."

"Plan bu, meleğim."

Sözleri içimi ısıttı ama aynı zamanda kafamı da karıştırdı. Biz neydik? Çıkıyor muyduk? Birlikte mi oluyorduk? Ara sıra öpüşen sıradan arkadaşlar mıydık? Ama sorum boğazımda düğümlendi. Muhtaç biri gibi görünmek ya da ondan bir şey talep ediyormuşum gibi hissettirmek istemiyordum. Zaten bana hak ettiğimden fazlasını vermişti.

Başını yana eğdi. "Bu nedir?"

"Hiçbir şey," dedim hızla, başımı hafifçe sallayarak. "Şiko'ya geldiğinde seni özleyeceğim."

Beni göğsüne doğru sıkıca sardı ama karşılık vermedi. İtirafım yüzünden utanarak gözlerimi sıkıca kapattım, ama sonra duydum. Yüzü saçlarıma yaslanmışken sözleri kısık ve boğuktu.

"Ben de seni özleyeceğim."

ROMEO

Uçağın merdivenlerinden inerken CHİCAGO'NUN SOĞUK rüzgarı yüzüme çarptı.

Bu lanet şehirde olmak istemiyordum.

Uçuş boyunca Juliet'i düşündüm. Ereksiyonum yolculuğu rahatsız edici hale getirmişti, ama meleğimi düşünürken penisimi kontrol etmem mümkün değildi zaten.

Pembe dudakları çok yumuşaktı, yanakları kızardığında çok güzeldi. Bütün vücudunu keşfetmek, zevkle adımı haykırana kadar onu soyup baştan çıkarmak istiyordum, ama daha ileri gitmeye çalıştığımda nasıl gerildiğinin anısı zihnimde tekrar tekrar canlandı. Ona zarar verecek veya onu rahatsız edecek herhangi bir şey yapma düşüncesi beni öldürüyordu. Tereddüdünün deneyimsizliğinden kaynaklandığını varsaydım. Beynim başka bir olasılığa izin vermiyordu; belki de Juliet bir şekilde incinmişti. Sebebi ne olursa olsun, şaşırtıcı bir şekilde acelem yoktu. Yıllarca süren isimsiz tek gecelik ilişkilerden sonra, Juliet'in yanında oturup, güneş ışığını emen bir çiçek gibi keyif sürmekten tamamen memnun olacak bu yeni Romeo'yu neredeyse tanıyamıyordum.

Enzo, Dante, Alessandro ve ben pistte bizi bekleyen zırhlı SUV'ye yaklaşırken kaşlarımı çattım. Ivanov bize şoför teklif etmişti ama reddetmiştik. Yeni Pakhan'a olan güvenimiz zayıftı ve bu yolculukta kontrolü elimizde tutmamız gerekiyordu.

Arabaya biner binmez sürücü tarafındaki kapıyı sertçe kapattım, diğerleri de arkamdan geldi.

Özel havaalanından ayrılırken Enzo, "Patronla çok fazla vakit geçiriyorsun," dedi.

"Ne?"

"Onun surat asma ifadesini çaldın."

Chicago trafiğine tek elimle girerken ona orta parmağımı gösterdim.

"Öyleyse ihtiyacımız olan Bratva desteğini alalım ve buradan gidelim," dedim.

"Birine geri dönmek için can atıyor musun?" diye sordu Dante, alaycı bir gülümsemeyle.

"Çeneni kapat," diye mırıldandım.

Juliet hakkında Sienna ve Matteo dışında kimseye bir şey söylememiştim, ama belli ki sandığım kadar gizli davranmamışım. Mafya adamları dedikodularıyla ünlüydü.

Pakhan'ın evine giderken adamların söylediklerini duymamazlıktan geldim. Chicago'ya son gidişim, Sofiya'nın kız kardeşi Mila'nın Arnavut Mafyası'nın eski lideri Arben ile olan düğününü durdurmak içindi. Arnavut çatışmasının bittiğini sanmıştık, ama sonra o kahrolası Kasap şehrimize geldi.

Malikanenin önündeki kapıya yanaştım ve camı indirerek muhafızlarla konuştum.

“Canavarın şatosuna benziyor,” dedi Alessandro. Hepimiz ona şaşkın bakışlarla baktık. “Biliyorsun, *Güzel ve Çirkin* filminden.” Hiçbirimiz cevap vermeyince, kollarını kavuşturdu, koltuğuna yaslandı ve mırıldandı, “Güzel bir film.”

Muhafız bizi kapıdan içeri ve dolambaçlı yoldan malikaneye doğru yönlendirirken gözlerimi devirdim. Malikane, kapısından içeri giren herkesi korkutmak için özel olarak inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Dışarıda bizi karşılayan bir insan kuyruğu vardı; hepsi siyah takım elbise giymiş ve hepsi silahlıydı. En önde Dimitri Ivanov duruyordu. Onu son gördüğümde saçları kısa kesilmişti. Şimdi sarı saçları uzamış ve kare çenesinin etrafında kısa bir sakal vardı, ama bu görünüşünü hiçbir şekilde yumuşatmıyordu. İri yarıydı, omuzları ve göğsü genişti ve tıpkı benim gibi ellerinin arkasında küçük yara izleri vardı. Pirinçten yapılmış muştaların tercih ettiği silah olduğu söylentilerini duymuştum.

"De Luca," dedi çenesini kaldırarak. "Hoş geldin."

El sıkıştık, ikimizin de elleri birbirini sıkıca kavradı.

"Bu benim ikinci adamım Maxim Petrov, Sovyet adamım Nikolai Antonov ve fedaim Sergey Sokolov."

Adamlarımı tanıttım ve müzakerelere başlamak için içeri girdik.

“RUSYA, dünyanın en büyük ham elmas üreticisidir. Burada karaborsada daha büyük bir yer edinmek isteyen birkaç Rus elmas ihracatçısıyla anlaşmamız var. New York şehrine ve yukarı eyalet ticaret yollarına erişimin açılması, dağıtım açısından büyük bir adım olacaktır.” İvanov uzun bir masanın başında oturuyordu. Odanın mobilyaları, eski Pakhan'ın tarzından kalma, neredeyse gösterişli bir ihtişam sergiliyordu. Dimitri'nin bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim. Babasına ne kadar benziyordu acaba?

“Ticaret yolu erişimi karşılığında bize ne vermeye hazırsınız?” diye sordum.

Dimitri bana bakarken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Satışlardan bir pay almak isteyeceğinizi varsayıyoruz."

Başımı öne eğdim.

“Ama biz bunu sunmuyoruz.”

"Öyle mi?" diye kaşımı kaldırdım.

"Arnavutları yenmek için yardımımıza ihtiyacınız var, çünkü şu ana kadar tehdidi ortadan kaldırmakta başarısız oldunuz."

Ben ve adamlarım anında ayağa kalktık, ellerimiz silahlarımızdaydı. Dimitri'nin adamları silahlarını çekti, ancak Pakhan hiç etkilenmemiş bir şekilde oturmaya devam etti. Adamlarına Rusça bir şeyler söyledi ve onlar da silahlarını indirdiler.

"Burada bulunmanızın sebebi bu değil mi? Kasap'a ve diğer Arnavutlara karşı desteğe ihtiyacınız var," dedi.

Arkamdaki adamlarım tetikte beklerken ben de koltuğuma geri çöktüm. Zayıflığımı kabul etmekten nefret ediyordum ama İvanov haklıydı.

"Ya öyle yapsaydık?" diye sordum.

“Sizin davanız için adamlarımın bir kısmını feda etmeye hazırım. Karşılığında, ilk beş yıl boyunca elmas ticaretinden pay almadan New York ticaret yollarına erişim izni vermeniz gerekiyor.”

Alaycı bir şekilde, "Bir avuç adam için beş yıl mı?" dedim.

“Şehriniz üzerindeki kontrolü yeniden kurmak için beş yılınız var. Tüm gözler New York'ta, kimin galip geleceğini görmek için bekliyor. Ve şu anda, sizin şansınıza bahse girmezdim.”

“Kız kardeşin şehirde. Arnavutların şehri ele geçirmesine ve onun hayatını tehlikeye atmasına izin vereceğini mi söylüyorsun?”

"Eğer Don karısını koruyamıyorsa," dedi alaycı bir şekilde, "gelip *benim* koruyabileceğim bu yerde yaşayacak."

Kanım kaynarken ve kalbim gümbür gümbür çarparken, kendi insanlarımızı koruyamayacağımız iması karşısında yüz ifademi zorla bastırdım. Matteo'nun burada olmaması iyi oldu, yoksa Dimitri Ivanov bu hakaret yüzünden ölmüş olurdu ve ailelerimiz savaşa girerdi.

"Kız kardeşini yıllarca babanızın kötü muamelesine terk eden bir adam için çok ağır sözler," dedim.

Pakhan'ın çenesi kasıldı; bu, etkilendiğinin ilk belirtisiydi.

Birbirimize bakakaldık, aramızda buz gibi bir soğukluk vardı, ta ki Dimitri başını eğene kadar. "Hedeflerimizde birleşmiş durumdayız. Sofiya'nın güvenli olmasını istiyoruz. Ben ticaret yollarının korunmasını istiyorum. Sen de şehrinin Arnavutlardan kurtulmasını istiyorsun."

Koltuğuma yaslandım. "Anlaştık. Bize kaç adam gönderebilirsiniz?"

“Yirmi dört kişi. Hepsi de son derece eğitimli.”

Arnavutlar bizim gözetimimizi engelledikleri için, şehirde Arnavutların hareketlerini takip etmek üzere onun adamlarına ihtiyacımız vardı.

"Kameralarınızı nasıl atlattıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Dimitri.

Başımı salladım. "Şehrin her yerinde gözlerimiz var, ama nedense gözlerimizden kaçmayı başarıyorlar."

"Hackerınız iyi mi?"

“Öyle.” Franco, sahip olduğumuz en iyisiydi. Belki de Matteo'nun getirmeyi reddettiği Sienna hariç. Ama Arnavutlar hâlâ bize karşı üstünlük sağlayamıyordu.

Dimitri mırıldandı. "Anlaştık mı yani?"

“Otuz dört adama ihtiyacımız var. Ticaret yollarımızı altı ay boyunca ücretsiz kullanmanıza izin verebiliriz. Sonrasında ise tipik yüzde otuzluk ücrete geçeceğiz.”

Pakhan alaycı bir şekilde güldü ve böylece müzakerelerimiz başladı. Alessandro önderlik etti—sayılar konusunda daha yetenekliydi—ve sıkıcı konuşma gece geç saatlere kadar sürdü. Gözlerimin donuklaşmasını

engellemek için kendimi zor tuttum ve Juliet'in arayıp aramadığını veya mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol etme isteğiyle parmaklarım kaşınıyordu. Ondan bu kadar uzakta olmak hoşuma gitmiyordu. Ya bir şey olursa?

Sonunda, sekiz aylık serbest ticaret karşılığında otuz Bratva askerini işe aldık; ardından da alacağımız komisyon oranında kademeli bir artış olacaktı.

Dimitri ellerini birbirine vurdu. "Tamam. Uzun bir geceydi. Yarın akşam yemeğine gel, evrakları imzalayabiliriz."

Sandalyeden kalkabildiğim için rahatladım. Bu durum çok uzun sürmüştü.

Dimitri ile bir kez daha kemik kıran bir tokalaşmanın ardından kapıdan çıktık ve şehir merkezinde rezervasyon yaptırdığımız otel odalarımıza doğru yöneldik.

JULIET

Telefonum titrediğinde KALBİM YERİNDEN FIRLADI . Saat gece birdi ve Romeo arıyordu. Dün gece ayrıldığından beri ondan neredeyse hiç haber alamamıştım. İş seyahatinde olduğunu biliyordum ama sessizliğiyle reddedilmiş olma hissini bir türlü üzerimden atamamıştım.

"Merhaba." Sesimin ne kadar nefes nefese çıktığına utandım.

"Merhaba meleğim. Bu akşam kitap okuma keyfin nasıl?"

Battaniyenin altına daha da sokuldum, sesinin derin uğultusuna kendimi bıraktım. Göğsümde tuttuğumun farkında olmadığım gerilim, onun sesiyle birlikte eriyip gitti.

"Pek ilgimi çekmiyor. Neyse ki yanımda beni oyalayacak bir beyefendi var."

Romeo kıkırdadı, ama sesi zorlama geliyordu.

Kaşlarım endişeyle çatıldı. "İyi misin?"

"Beni telefonda bile nasıl bu kadar kolay anlayabiliyorsunuz?"

"Gece geç saatlere kadar süren sohbetlerden olsa gerek." Sözlerim alaycı olmalıydı ama biraz fazla içten çıktı.

"Öyle olmalı," diye mırıldandı.

“Peki neler oluyor?”

“Önemli bir şey yok. Sadece işte uzun bir gün geçirdim.”

“Yorgun musun? Uyuman gerek.”

"Hayır, senin gününün nasıl geçtiğini duymak istiyorum."

Hayatım hakkında gerçekten bilgi edinmek istemesi, içimi sıcacık ve hoş bir duyguyla doldurdu. "Olaysız bir gündü."

Mırıldandı. "Bana bundan daha fazlasını vermelisin. Yaşlılar içeri girdi mi?"

Romeo'ya geçen gün dükkânda karşılaşan yaşlı bir kadın ve bir adamdan bahsetmiştim. İkisi de aynı anda kasaya ödeme yapmak için gelmişlerdi ve kadın adama baştan aşağı bakıp bir dahaki görüşmelerinde kendisini dışarıya davet etmesini beklediğini söylemişti.

"Evet, yaptılar."

"Ve?"

"Ve adam ona çıkma teklifi etti. Kız da 'Zamanı gelmişti' dedi ve akşam yemeğine çıkmayı kabul etti."

"Sence işler yolunda gidecek mi?"

“Umarım öyledir. Ne istediğini kesinlikle biliyor gibi görünüyor.” Keşke onun kadar girişken olsaydım. O zaman belki Romeo'dan daha fazlasını talep edebilirdim. Bunu düşünmek bile yanaklarımı kızarttı.

Günümden bahsetmeye devam ettim, kimseyle paylaşma fırsatı bulamadığım küçük şeyleri ona anlattım. Romeo mırıldandı ve ek sorular sordu. Bir süre sonra sustu ve telefondan duyabildiğim tek şey nefes alışverişiydi. Sonunda uykuya daldığına sevindim ve gülümsedim.

O anın samimiyeti beni sarıp sarmaladı. Telefonumu kulağıma bastırıp gözlerimi kapattım ve Romeo'nun yanında uyumanın nasıl olacağını hayal ettim. Belki ona sokulurdum, hatta başımı göğsüne yaslardım. Uyurken yüzünün nasıl gevşeyeceğini, sıcak bedenini benimkine sararken gerginlik çizgilerinin nasıl yumuşayacağını hayal ettim.

Telefonu kapatmak istemedim. Bunun yerine lambamı söndürdüm ve yorganı başımın üzerine çektim.

ROMEO

DİMİTRİ'NİN KULÜBÜ karanlık ve lüks bir yerdi, tam da yeni ve gizemli Pakhan'ın sahip olmasını bekleyeceğim türden bir mekandı.

Burası aynı zamanda geçmişte gelip oynamayı çok sevdiğim türden bir yerdi. Ama şimdi, daha derinlere doğru ilerledikçe, dikkatimi çekmeye çalışan neredeyse çıplak kadınlarda artık bir çekicilik bulamıyordum. Tek istediğim, Juliet'in mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol etmekti. Daha önce hiç birlikte olmadığım, hatta çıplak halini bile görmediğim bir kadın nasıl olur da dikkatimi bu şekilde çekebilirdi? Ondan uzaklaştıkça, kararımdan daha da emin oluyordum—onunla daha fazlasını istiyordum. Onun *benim* olmasını istiyordum.

Dimitri bizi köşedeki büyük bir kabine götürdü. Maxim, Pakhan'ın yanına oturdu ve onun koruması da benim adamlarımla birlikte kabinin önünde durdu.

Göğüs uçları piercingli, üstsüz bir kadın yanıma geldi. Hafifçe eğilerek, sallanan takılarıyla birlikte göğüslerini yüzüme yaklaştırdı. Çenemi sıktım.

"Beyler, ne alabilirsiniz?"

"Sek viski," dedim ve vücudumu ondan uzaklaştırdım.

Diğerleri sipariş verdi ve kadın masamızdan ayrıldı. Ortam, hafif ritimli müzik, zevk inlemeleri ve ara sıra duyulan çığlıklarla doluydu. Salonun ön tarafındaki yükseltilmiş bir sahnede, bir Aziz Andrew Haçı'na bağlı çıplak bir kadın ve deri giysili bir adamın onu kırbaçla dövdüğü gösteriliyordu. Yanımızdaki masada, tasma ve zincir takmış bir kadın bir grup erkeğin önünde diz çökmüştü. Adamlardan biri diğerleriyle konuşurken kadının saçlarını nazikçe okşuyordu. Gözlerimin önünde Juliet'in diz çöktüğü bir

görüntü belirdi, ama hemen reddettim. Eğer burada olsaydı, onu hak ettiği yerde, bir kraliçe gibi kucağımda isterdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dimitri, koltuğuna yaslanarak.

"Etkileyici." Bu bir yalan değildi. Her şey lüks düşünülerek tasarlanmıştı ve odanın etrafında güvenlik sağlamak için her şeyi izleyen personel olduğunu fark ettim.

“Ortamı düzeltmek için çok çalıştık.” Bildiğim kadarıyla Dimitri'nin merhum babası, eski Pakhan'a karşı hiçbir sevgisi yoktu. “Buraya giren herkesin gönüllü olarak burada olduğundan emin olmak için önlemler aldık ve personel maaşlarını artırdıktan sonra bile kârlar önemli ölçüde arttı.”

Kahkaha sesleri gözlerimi büyük odanın başka bir köşesine çekti ve garsonumuzun bir ABD senatörünün kucağında oturduğunu gördüm. Matteo'nun da kulüpleri vardı ve onları benzer amaçlar için kullanıyorduk. İşletmelerimizin bazıları para, silah veya uyuşturucu aklamak için paravan olarak kurulmuştu. Diğerleri ise bilgi ve nüfuz elde etmek için vardı.

Maxim, "Ronan Finnegan hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "İrlandalılarla ittifak kurmakla ilgileniyor musunuz?"

"Ben bir iş adamıyım," dedi Dimitri. "Tüm olası yolları değerlendirmem gerekiyor ve Boston erişim için iyi bir liman."

Masaya parmaklarımla vurarak ses çıkardım. "İrlandalılarla ateşkesimiz var. Resmi bir ittifak değil."

Matteo, Ruslar tarafından açılan ateş sonucu aldığı kurşun yarasından hayatını kurtaran mafya babası Ronan'a bir hayat borcu duymuştu. Matteo, İrlandalıların en iyi suikastçısı Leona'nın geçen yıl Sofiya'nın hayatını tehlikeye atmasından dolayı kırgın olsa da, hayat borcunu her zaman yerine getirirdi.

Garson içeceklerimizi getirdi. "Başka bir şey ister misiniz beyler?" Gözleri üzerimde oyalandı ve bu beni ürpertti. Başımı salladım ve Dimitri ona gitmesi için işaret etti.

Maxim yüzünde rahat bir gülümsemeyle, "Eğer o hoşuna gitmediyse, ilgini çeken başka biri var mı?" diye sordu.

Ben de belirsiz bir ses çıkardım, bu da Maxim'in kıkırdamasına neden oldu. "Ünlü çapkın Romeo'dan bunu beklemiyordum."

“Şöhretimin benden önce geldiğini bilmiyordum,” dedim kuru bir sesle. İnsanların beni hafife alması için özenle oluşturduğum bir şöhretti bu. Bu gece o şöhrete ayak uydurmalıydım ama başkasıyla ilgileniyormuş gibi yapmak bile yanlış geldi.

Dimitri, votkasından bir yudum alarak, "İsterseniz sizi özel bir odaya yerleştirebiliriz," dedi.

“Bu gece olmaz. Ama eğer planlarınız varsa—” diye kulübü işaret ettim.

Pakhan bana nadir rastlanan, anlamlı bir gülümsemeyle baktı. "Adı ne?"

Bir yudum su içerken yüz ifadem değişmedi. "Kimin adı?"

"Takıntılı olduğun kız."

Viskinin geri kalanını bir dikişte içtim. "Ne dediğini anlamıyorum."

Maxim kahkaha attı. "Elbette, öyle düşünmüyorsunuz." Patronunun omzuna dokundu. "Şuradaki sevgilimize diğer kulübümüzü mü gösterelim?"

Dimitri çenesini yukarı kaldırdı. "Yeni müttefiklerimiz için, aile bağlarıyla bize bağlı olanlar için sadece en iyisi."

Büyük bir depo alanına girdiğimizde kahkaha ATTIM . İçeride gürültülü bağırışlar yankılanıyordu; burası açıkça bir yeraltı dövüş ringiydi. Kaba dış görünüşü, lüks iç mekanı gizliyordu; odanın kenarında uzun, parlak bir bar vardı ve şık kıyafetler giymiş kadınlar ve erkekler gösteriyi izlemeye gelmişti.

"Bu daha çok hoşuna gitti mi?" diye sordu Maxim, omzuma vurarak.

Boynumu kütlettim, kalabalığın enerjisi damarlarımda yankılandı. "Bu bir şey. Bu önceki Pakhan'a mı aitti?"

“Hayır. Dimitri burayı birkaç ay önce açtı ve iş çok hızlı büyüdü.”

Buradaki kalabalık da tıpkı seks kulübündeki gibi varlıklı ve güçlüydü. Ünlüler ve politikacılar barda oturmuş, bahis oynuyor ve dövüşün başlamasını bekliyorlardı.

"Kim dövüşecek?" diye sordum. Kanım kaynıyordu ve kendim de ringe atlamak istiyordum. Tüm toplantılardan sonra, bir şeyler *yapmaya* hazırdım.

“Göreceksin.” Maxim başını eğdi ve ben de yüzüğe doğru döndüm.

Dimitri Ivanov yükseltilmiş platforma çıktı, çıplak göğsü koyu dövmeler ve katman katman yara izleriyle kaplı kas kütlelerini ortaya koyuyordu. Döndüğünde, daha da yoğun yara izleriyle kaplı sırtını gösterdi. Gözlerimi kıstım. Bu yeni Pakhan hakkında çok az şey bildiğimiz aşikardı.

Son on yılda babası için neler yaptığının ayrıntılarını kimse bilmiyordu, sadece zamanının çoğunu Rusya'da geçirdiğini biliyorlardı.

Maxim, patronunun ringe çıkmasına şaşırmamış gibiydi. Dimitri'nin karşısına iri yarı bir rakip çıktı; kel kafalı ve kaslı göğsünde Bratva dövmeleri olan bir adam.

Herkes etrafına toplanmış, bağırıp çağırıyor ve son dakika bahisleri yapıyordu. Ringdeki diğer adam bir canavardı—yaklaşık iki metre boyunda, devasa uzuvlara sahipti—ama ben paramı Pakhan'a yatırmıştım. Bakışlarında karanlık bir yoğunluk vardı… bazen aynada kendime bakan aynı karanlık.

Zil çaldı ve katliam başladı. İki adam ringde birbirlerinin etrafında dönerken, şiddet havayı sarmıştı. Dimitri'nin rakibi ilk yumruğu attı, Dimitri bunu savuşturduktan sonra kaburgalarına sert bir yumruk daha indirdi. Birbirlerinin etrafında dans ettiler, Pakhan tahmin ettiğim gibi çevikti. Çenesine sert bir darbe aldı, kalabalıkta bulunan birkaç kadın çığlık attı. Ama o sadece ağzındaki kanı tükürdü ve rakibine bir dizi sert darbe indirdi, sonunda bacaklarını altından çekerek dengesini bozdu. Minderde birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir kasırga gibiydiler, ama Dimitri rakibini hızla boğma pozisyonuna aldı ve bilincini kaybedene kadar bırakmadı.

Maxim kaşını kaldırarak gözlerime baktı. Tek bir şey kesindi: Yeni Pakhan hafife alınacak biri değildi.

ROMEO

Boğazımdan aşağıya doğru VOTKA BİR ÇİZGİ GİBİ İNDİ . Votkadan nefret ederdim ama Bratva ile sözleşme görüşmelerimizin üzerinden iki saat geçmişti, ticaret anlaşmamızın her sıkıcı detayını titizlikle ele alıyorduk ve bunu tamamen ayık bir şekilde kaldıramazdım.

Beni şimdi öldür.

Telefonum çalınca rahatladım, bu kabustan kurtulmak için bir nedenim olmuştu.

Matteo'nun aramasını yanıtlamak için toplantı odasından çıktım.

“Romeo.” Sesi acı doluydu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. “Kasap, Sienna ve Sofiya'ya suikast emri verdi.”

Kalbim duracak gibi oldu, göğsüm sıkıştı. "Kahretsin."

“Şehre geri dönmen gerekiyor. Yapamam—” Boğazını temizledi. “Onlara hiçbir şey olamaz.”

Sienna ve Sofiya'yı çok seviyordum. Onları tehdit edebilecek herhangi birinin düşüncesi bile içimdeki karanlığın zincirlerini kırmasına neden oluyordu.

"Teklifi kimin aldığını biliyor muyuz?" Kiralık katiller, dünyanın dört bir yanından suikast görevlerini kabul etmek için karanlık ağdaki bir ağı kullanıyorlardı.

“Hayır. Franco konuyu araştırıyor ama henüz bir sonuca varılmadı.”

Sienna'dan Franco'ya yardım etmesini istemesini önermek istedim ama biliyordum ki şimdi ona karşı daha da koruyucu davranacaktı, bu yüzden ısrar etmedim.

Toplantı odasına geri döndüm ve adamlarıma işaret ettim, onlar da hemen yanıma geldiler. Dimitri'ye tehditten bahsetmekten çok korkuyordum. Bu iyi sonuçlanmayacaktı.

“Şehre geri dönmemiz gerekiyor. Kasap, Sofiya ve Sienna'ya suikast düzenledi.”

Dimitri ayağa fırladı ve küfretti. Maxim'e döndü ve hızlı hızlı Rusça konuştu.

“Adamlarımdan beşi şimdi sizinle gelecek, diğer yirmi beşini de önümüzdeki hafta göndereceğiz.”

Çenemi yukarı kaldırdım. "Teşekkür ederim."

“Onları koru, De Luca.” Dimitri’nin yüzü sertti, yumrukları sıkılıydı. Kız kardeşini kendisinin korumayı tercih edeceği açıktı, ancak Pakhan olarak sorumlulukları vardı.

“Yapacağım.”

Bratva askerleri, uçağa ulaşana kadar zırhlı araçlarıyla bizi takip ettiler. Ben de metal merdivenlerden koşarak çıktım.

New York'a geri dönüyorduk.

Juliet'e geri dönelim.

Uçağın koltuğuna oturduğumda midem bulandı, etrafımda askerlerim vardı. Kasap Sofiya ve Sienna'nın peşindeyse, onu Juliet'e götüremezdim. Uçağın penceresinden dışarı baktım, ama ondan uzak durmam gerektiği gerçeğiyle birlikte manzaranın tüm renkleri solmuştu. Babamı kurtaramamıştım, annemi koruyamamıştım. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyi reddediyordum.

JULIET

JULIET

Merhaba! Şehre geri döndün mü henüz?

ROMEO

Hayır, maalesef toplantılarım beklenenden çok daha uzun sürüyor.

JULIET

Ah, ne kötü. Üzgünüm.

ROMEO

Ne ile meşgulsün?

JULIET

Bu akşam mağazadaki kitap imza günü için hazırlanıyorum.

ROMEO

Kahretsin. Orada olamayacağım için üzgünüm.

JULIET

Sorun değil! Anlıyorum! Zaten aşk konusunda tavsiyeye ihtiyacın yok haha

Telefonumu tezgâhın üzerine koyarken YUTKUNDUM . Romeo'nun gelememesi büyük bir sorun değildi. Zaten muhtemelen sıkılırdı ve ben de onunla konuşacak vakit bulamayacak kadar meşgul olurdum.

Hiçbir bahanem acıyan kalbimi ikna edemedi. Rehber köpekli iki kızın gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ettim. Katılım teyitlerinin olduğu

etkinlik sayfasını açtım ve isim listesine baktım. Hangi senaryonun daha kötü olduğunu bilmiyordum: kimsenin etkinliğe katılmaması ve yazarı hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek mi, yoksa tüm bu insanların gelmesi ve onlarla yüzleşmek, normal ve sosyal olmak zorunda kalmak mı?

Derin bir nefes aldım ve kendimi dik durmaya zorladım. Bu etkinliği planlamayı ben seçmiştim, her ayrıntısı üzerinde uzun uzun düşünmüştüm. Artık yapacak başka bir şey yoktu, mağazayı hazırlamaktan başka.

DOĞRULANDI. En kötü senaryo, aslında herkesin imza gününe gelmesiydi. Dükkan tıklım tıklım doluydu ve not kartlarımı tutarken ellerim titriyordu. Tanrıya şükür ki yazarla röportaj yapan ben değildim—son dakikada bana yazarlık ortağının gelip akşamın soru-cevap bölümünü yönetmesini rica etmişti—ama yine de herkesi dükkana hoş geldiniz demem ve bir giriş yapmam gerekiyordu. Bunu neden iyi bir fikir sanmıştım? Tüm bu insanları güvenli alanıma davet etmiştim ve şimdi onları ağırlamanın baskısı ve kaygısı altında boğuluyordum.

Telefonuma şöyle bir göz attım, içten içe Romeo'nun bana şans dilemek için bir mesaj ya da benzeri bir şey göndermiş olmasını umuyordum.

Yeni mesaj yok.

Yutkunarak cebime geri koydum. İki kadın da burada değildi. Bu sorun değildi. Sadece... kalabalıkta tanıdık yüzler görmek güzel olurdu. Belki de arkadaş olmak istiyorlardır diye düşündüm.

Uyluklarımın derisi kaşınıyordu. Eskiden olduğu gibi duygularımla karanlık yollarla başa çıkma dürtüsünü bastırmak için nefes aldım. Artık o ben değildim.

Aman Tanrım.

Vakit gelmişti.

Odanın ön tarafına doğru ilerlerken bacaklarım sanki betondan yapılmış gibiydi. Yazar ve röportajcı ön tarafta oturmuş, bana gülümsüyorlardı.

Elimde tuttuğum not kağıtları buruşmuştu. Dişlerimi sıktım ve zoraki bir gülümseme takındım.

"Herkese, Olive Branch Kitabevi'ndeki ilk yazar imza gününe hoş geldiniz!"

Sesim normalde böyle mi çıkıyor?

Panik halinden bulanıklaşan kalabalığın içindeki yüzler, konuşmamın geri kalanını kekeleyerek tamamlarken gözden kayboldu, ama zihnimin bir köşesindeki küçük bir ses herkesin *gülümsediğini* söylüyordu. Garip bir şekilde el salladım ve kenara çekildim. Arka plana karışıp nefesimi tutarken ter tenimi yakıyordu, ama aynı zamanda göğsümde bir sıcaklık dalgası da vardı. Başarmıştım. Sadece konuşmayı değil, herkesi bu etkinlik için bir araya getirmeyi de başarmıştım.

Bu, dönüm noktası niteliğinde bir andı. Son birkaç yılda yaptığım ilk cesur şeylerden biriydi ve bana istediğim hayata ve olmak istediğim kişiye doğru ilerlediğimi hissettirdi.

Etkinlik boyunca kenarda durup her şeyi gözlemledim. Katılımcıların çoğu genç kadınlardı, ancak kalabalığın arasında birkaç erkek de vardı. Gözüm arka sıradaki iri yarı, kel bir adama takıldı. Kaşlarım çatıldı. Bana biraz tanıdık geliyordu ama tam olarak kim olduğunu hatırlayamadım. Romantik kitapların onun tarzı olduğu belli değildi, ama insanlar sizi şaşırtabilir. Ancak kalabalığa tekrar baktığımda gitmişti, belki de etkinliğin ona göre olmadığına karar vermişti.

Yazarın konuşması bittikten sonra, imza sırası için düzenleme yaptım. Herkes çok nazikti ve hatta biraz sohbet etmeyi bile başardım. Son insanlar dükkandan çıktığında, yorgun ama her şeyin nasıl gittiğinden memnundum. Belki de kendimle biraz gurur duyuyordum. Yazar, katılımın bu kadar yüksek olmasından çok mutlu olmuştu ve çıkarken bana bol bol teşekkür etti.

Tabelayı *"kapalı" konumuna çevirirken gülümsedim.* Ana odayı temizlemem bir saat daha sürdü ve sonunda esnemeye başlamıştım. Yatağa kıvrılıp kitap okumayı ve belki de Romeo ile geç saatlerde telefonda konuşmayı dört gözle bekliyordum. Son birkaç gecedir onu çok özlemiştim.

Kasanın arkasından ceketimi alırken gözüme kırmızı bir şey çarptı. İki kez baktım; kahverengi kağıda sarılmış küçük, parlak kırmızı gelincik buketi kasanın üzerindeydi. Etrafa bakındım ve nazikçe aldım. Birisi bunları benim için mi bırakmıştı? Çiçekler narin ve kırılgandı ama kesinlikle muhteşemdi.

Dükkandan çıkıp eve doğru yürürken buketi göğsüme bastırdım. Kimin bıraktığını bilmiyordum ama o gün kendimi biraz unutulmuş hissettiğim bir günde bana özel hissettirdiler.

ROMEO

"İŞARETİMİ VERİN. Üç, iki, bir, başla."

Matteo'nun sesi kulaklığım aracılığıyla bana ulaştı ve ben de balkon penceresinden dışarı süzüldüm. Sessizliğe gülümsedim. Franco alarm sistemini devre dışı bırakmayı başarmıştı.

Çok uzun zaman almıştı ama sonunda Arnavutların kaldığı apartmanı bulduk. İvanov'un adamlarının geri kalanı da gelince, her daireye ikişerli gruplar halinde girip onları aynı anda etkisiz hale getirecek kadar adamımız oldu.

Bunu sonlandırıyorduk.

Enzo, çatı katındaki daireye doğru ilerlerken arkamı kolladı. Parmaklarım silahımı kavradı. Elimde Kasap'ın adının yazılı olduğu bir mermi vardı.

Saat sabahın ikisiydi ve daire karanlıktı. Daha önce incelediğim planlardan tanıdığım dairenin koridorunda sessizce ilerledim. Yatak odasının kapısının önünde durdum. Enzo'nun başıyla işaret etmesiyle kapıyı tekmeleyerek açtım ve karşımda kıvranan, buruşuk bir kalça gördüm. Adamın yüzünü göremiyordum ama yatağın üzerinde eğilmiş bir kadına doğru itişirken çıkardığı kabızlık dolu inlemelerini kesinlikle duydum.

Kahretsin, şimdi de gözlerimi yakmam gerekiyordu.

Kadına zarar verme riskini göze alamazdık, bu yüzden Enzo ile birlikte öne çıktık ve onu kadının üzerinden çektik. O herifin Kasap'ın en üst düzey generallerinden biri olduğunu hemen fark edince kalbim yerinden çıktı, ama kendisi değildi. Yine de ölmesi gerekiyordu. Kafasına bir kurşun sıkmadan önce ne olduğunu anlamaya vakti bile olmadı.

O şerefsiz yere gürültüyle düştü. Altında kan birikti.

Enzo çenesini yatakta yatan kadına doğru çevirdi. Kadın, tüm kargaşa ve silah sesine rağmen hareketsiz ve sessizdi. Midemde kötü bir his yükseldi. Enzo generalin cansız bedenini fotoğraflarken ben de öne doğru bir adım attım.

Çömelirken dehşet dolu gözlerle karşılaştım. "Merhaba." Öfkem patlamak üzere olsa da sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalıştım. On sekiz yaşında bile görünmüyordu. "Bize güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama bizimle gelirsen seni güvenli bir yere götürürüz." Gözbebekleri büyümüş, gözleri donuktu, bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. Bir yanıt almaya çalışarak onunla daha fazla konuştum, ama gözleri kapandı.

“Kahretsin. Ona bir şeyle uyuşturulmuş.” Nabzının düzenli olduğundan emin olmak için parmağımı nabzının üzerinde tuttum. Onu yanımızda götürüp Aria'nın ona bakabileceği güvenli evlerden birine götürecektik. Onun iyi olduğundan emin olmak için daha fazla zamanım olmasını isterdim, ama askerlerimden durum raporu almam ve buradan defolup gitmemiz gerekiyordu.

Bluetooth cihazım aracılığıyla raporlar birer birer gelmeye başladı. Otuz beş daire, yirmi yedi ölü Arnavut, dokuz kaçırılmış kız ve Kasap'tan hiçbir iz yoktu.

"GÖNDERİLDİLER." Franco, bilgisayar koltuğuna yaslandı, yüzünde nadir görülen bir gülümseme vardı.

Ben de onun omzunun üzerinden, aynı alaycı gülümsemeyle baktım. Franco, suikastçıların kullandığı karanlık ağ forumunda her Arnavut cesedinin fotoğraflarını yayınlamıştı. Dünya artık bize suikast düzenleyenlerin başına ne geldiğini anlamıştı.

Bu bir zaferdi; şehrimizdeki Arnavut askerlerinin büyük bir kısmını hiçbir kayıp vermeden ortadan kaldırmıştık. Ancak Kasap'ın yokluğu, içimde yanan, derin bir öfkeye dönüşen bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

ROMEO

NEW YORK ŞEHRİ karla kaplıydı ve Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı, ama Juliet olmadan benim için bu mevsimin hiçbir büyüsü yoktu.

Arnavutlar -ya da onlardan geriye kalanlar- apartmanlarına yaptığımız baskından beri sessiz kalmışlardı. Katliamı kimse keşfetmeden önce ortalığı temizlemiştik, ancak eylemlerimiz yeraltı dünyasında bir dalgalanma yaratmıştı. Sienna ve Sofiya'ya yönelik suikast planları geri çekilmişti. Bununla da kalmayıp, dünyanın en güçlü suikastçı sendikasının başı, suç dünyasında masum kadınlara yönelik gelecekteki suikast girişimlerine karşı misilleme sözü veren bir bildiri yayınlamıştı. Bu bize biraz nefes alma imkanı vermişti, ancak Kasap'ı hala bulamamıştık. Onu bulana kadar kızlar hala tecrit altındaydı ve Juliet'ten uzak durmam gerekiyordu. Onu riske atamazdım.

Şikago'dan döndüğümden beri ona birkaç mesaj atmıştım ama kitapçıdan uzak durmuştum ve artık gece geç saatlerde telefon görüşmelerimiz olmamıştı. Dairesinin dışındaki kameraları sürekli izliyor ve işe gidip gelirken onu kısa kısa görebildiğim anlar için yaşıyordum. Özellikle de neden uzaklaştığım konusunda dürüst olamadığım için, böyle kendimi tutmak beni kahrediyordu. Ona verdiğim tek bahane, tatillerden önce işlerim yoğun olmasıydı. Tabii ki Juliet şikayet etmedi ya da beni bu konuda eleştirmedi. Hayattan çok az şey beklediğini, oysa dünyayı beklemesi gerektiğini öğrenmiştim.

Ona Noel için ne yaptığını sormaktan kendimi alıkoydum çünkü konuyu açarsam, bir şekilde kendimi onun kutlamalarına dahil etmekten kendimi alamayacaktım. Ruhuma nasıl bu kadar derinden işlediğini anlamıyordum.

Onunla tanışmadan önceki halimden tamamen farklı bir insan gibi hissediyordum.

Sienna'nın dairesine doğru giderken içimden bir ah çektim. Kapıyı kar taneleriyle süslü gümüş bir pijama takımı giymiş halde açtı.

İçeri girerken "Kış havasına mı girdin?" diye takıldım.

“Bunları kendim ve Sofiya için internetten sipariş ettim. Sen de bir set ister misin?” Şaka yapıyordu ama Juliet için de bir tane almak aklıma yattı. Bu haddini aşmak veya karışık sinyaller göndermek olur muydu? Muhtemelen, ama şimdi aklıma gelen tek şey, sevimli pijamalarıyla, yanımda kanepemde kıvrılmış oturmasıydı.

“Belki daha sonra,” dedim. “Ama şu anda başka bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Sienna kendini kanepeye bıraktı. "Elbette ki öyle düşünüyorsun."

Yanına oturdum ve *Frozen* filmini izlediğini fark ettim.

“Bu bir Noel filmi değil.”

“Yeterince iyi. Neye ihtiyacınız var?”

Derin bir nefes aldım. "Birine para kazandığını bildiren sahte bir mektup oluşturmama yardım etmen gerekiyor."

Burnunu buruşturdu. "Ah evet, eminim ki rastgele *birine* haber veriyorlardır. ″

“Pekala, Juliet. Hani, sana gitmemeni söylediğim halde ziyaret ettiğin kız.” Ona ters ters baktım ama Sienna sadece gülümsedi.

"Neden ona doğrudan para vermiyorsunuz? Neden bu kadar kurnazca bir oyun oynuyorsunuz?"

“Ona versem bile alacağını sanmıyorum.” Özellikle de ondan kaçındığım için. “Ama bunu hak ediyor. Çok parası ya da desteği yok. Koruyucu aile yanında büyüdü.” Kahretsin, belki de son kısmı söylememeliydim ama çocukken, dünyada yapayalnız olan halinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

“Ooo, tamam.” Sienna ellerini birbirine sürdü. “Şimdi anladım. Bu eğlenceli! Kazanabileceği inandırıcı bir şey bulmalıyız. Eğer bir yarışmaysa, önce onun katılmasını sağlamalıyız.” Parmaklarını çenesine vurdu. “Ne tür şeylerle ilgileniyor da bir yarışmaya katılabilir ki?”

"Kitap okumayı çok seviyor."

“Sanırım para ödüllü bir kitap yarışması olabilir. Bir açılış sayfası ve bülten oluşturup ona gönderebilirim, ancak katılacağının garantisi yok.”

Koltuğa yaslanıp homurdandım. "Birine para vermek neden bu kadar lanet olasıca karmaşık?"

"Ne kadar düşünüyorsun?" diye sordu, telefonunu çıkarırken.

“Bilmiyorum. Gerçekçi olan ne? Yarım milyon gibi mi?”

Sienna kıkırdadı. "Sence de bir muzun on dolar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Boş ver," dedi sırıtarak. "Bir kitap yarışmasının ödülünün birkaç bin dolardan fazla olacağını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. Bu yeterli değildi. Juliet her şeyi hak ediyordu.

“Ah!” dedi Sienna, doğrulup otururak. “Koruyucu aile! New York şehrinde sistemden yaşça büyük olanlara yönelik bir tür hibe olduğunu söyleyebiliriz. Bu şekilde, onun sisteme girmesine gerek kalmaz ve belki de on bin dolar dağıtabiliriz.”

"Bunu, onun izini süremeyeceği ve meşru görüneceği şekilde ayarlayabilir misiniz?"

"Evet, elbette," dedi. "Ona parayı havale edebilirim, böylece reddedemez."

"Bunun için onun banka bilgilerine ihtiyacınız yok mu?"

Bana sert bir bakış attı ve ben de yatıştırıcı bir hareketle ellerimi kaldırdım. "Yeteneklerinizden şüphe duymuyorum."

“Belki de en iyi yol budur. Bana on bin doları gönderin, ben de resmi görünümlü bir mektup yazıp ona postalayayım ve parayı da havale edeyim.”

"Teşekkürler." Parayı transfer etmek için telefonumu çıkardım, keşke on katı olsaydı diye düşünsem de. On bin dolarla bugünlerde ne alınabilirdi ki?

"Ne zaman onunla görüşmemize izin vereceksiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Onunla zaten tanıştın."

"Evet, hem de harika biri. Arkadaş olmak istiyorum. Onu akşam yemeğine davet etmelisin."

Çenemi sıktım ve parmaklarımı bacağıma vurdum. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Onunla görüşmeye devam edeceğimden emin değilim."

Sienna'nın yüzü düştü. "Bekle, neden?"

“Siz ve Sofiya, size yönelik tehditler nedeniyle haftalardır bu dairede mahsur kaldınız. Juliet bizim dünyamızda değil. Onu bu dünyaya nasıl dahil

edebilirim ki? Bu, hayatını tamamen değiştirecek ve onu tehlikeye atacaktır.”

Gözleri yumuşaktı. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

Koltuktan kalktım. "Parayı havale ettiğinizde bana haber verin yeter."

"Onu koruyacaksın Romeo. Risk almaya değip değmeyeceğine karar verme şansını hak ediyor."

Kapı arkamdan tık diye kapandı, ama daireme doğru yürürken sözleri zihnimde yankılanmaya devam etti.

ROMEO

Babam öldüğünden ve annem İtalya'ya taşındığından beri NOEL GÜNÜ BENİM İÇİN SESSİZ GEÇMİŞTİ . Matteo, Sienna ve ben genellikle Çin yemeği sipariş eder ve berbat filmler izlerdik. Ama bu yıl Matteo evlendiğinden beri durum farklıydı. Sofiya'nın da hiç mutlu bir aile Noel'i olmamıştı, bu yüzden bugünü büyük bir kutlamaya dönüştürmek için bizden yardım istemişti. Yemekler, oyunlar ve bizim için ördüğü korkunç kazaklar vardı.

Ailemle mükemmel bir gün geçirmem gerekiyordu ama Juliet'in yokluğu kalbimi acıtıyordu. Birkaç saat önce ona *Mutlu Noeller mesajı atmıştım ama cevap vermemişti. Akşam yemeğini bitirirken güneş batıyordu ve Sienna bizi poker oynamaya ikna etmişti. Telefonumu kontrol etmekle çok meşgul olduğum için yine bir oyunu kaybediyordum. Juliet'ten uzak durmak, hatta Noel'de ne yaptığını sormamak için uydurduğum tüm bahaneler zayıf ve aptalca geliyordu. Noel'i* geçireceği biri olup olmadığını bile bilmiyordum. Elbette vardı, değil mi? Juliet gibi biri Noel'de nasıl yalnız olabilirdi ki?

Binanın kamera kayıtlarını yüzüncü kez açtım. Dairesinden çıkmamıştı ve kimse içeri girmemişti. Bunun sıradan bir şey olduğu, fazla dahil olmamam gerektiği konusundaki ısrarım bana pahalıya mal oluyordu. Juliet'in hayatında hiç kimseden bahsettiğini duymadığımı fark ettiğimde midemde kötü bir his yükseliyordu.

"Kartlarını göster," dedi Sofiya ve ben birden gerçekliğe geri döndüm.

Tekrar kaybettiğimi bile umursamadım.

Oyun tahtasını masadan kaldırdık ve Sofiya'nın hazırladığı tatlıları almak için mutfağa gittik. Matteo'nun telefonuna bakarken yüksek sesle

küfrettiğini duyduğum anda oturma odasına geri döndüm.

Sofiya onun kucağında oturuyordu. "Sorun ne?" diye sordu.

"Franco az önce bana mesaj attı. Kasap Arnavutluk'ta görüldü."

Masayı dolaşıp Matteo'nun telefonuna baktım.

İşte oradaydı. Görüntü, güvenlik kamerasından alınmış grenli siyah beyaz bir görüntüydü, ama açıkça oydu. Son birkaç aydır bize musallat olan stronzo gitmişti.

Kalbim hızla çarpıyordu. Kasabı şehirden kovmuştuk, bu da Juliet için artık bir tehdit kalmadığı anlamına geliyordu. "Bir işim var, dışarı çıkmam gerek." Zaten kapıya doğru gidiyordum.

Herkes şaşkınlıkla bana baktı.

"Bir işiniz mi vardı?" diye sordu Sienna, kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım. "Harika bir Noel oldu. Ev sahipliğin için teşekkürler Sofiya. Hepinizi daha sonra tekrar göreceğim."

Arkamdan bağırdılar ama ben çoktan ön kapıdan çıkıp asansöre binmiştim. Garajdan zırhlı araçlardan birini kaptım ve sokağa çıktım. Şehir merkezine doğru giderken trafikte ustaca ilerledim. Bugün yolda çok fazla insan vardı ve hepsi beni Juliet'ten uzak tutuyordu.

Çekici levhasını umursamadan, apartmanının önüne park ettim ve kapısının önüne kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ancak o zaman ona hediye getirmediğimi fark ettim. Kahretsin. Bana ne olmuştu? Gitmeli, ona bir şey almalı ve geri mi gelmeliyim? Bu biraz zaman alabilir ve saat zaten akşam sekiz olmuştu.

Noel günü tek başına otururkenki görüntüsü çok fazlaydı.

Kapıyı çaldım.

İçeriden bir hışırtı geldi. Kapının açılmasını beklerken sabırsızca kıpırdandım. Sonunda açıldı ve bol eşofman altı ve üzerinde kitapçının adı yazılı yeşil bir sweatshirt giyen, yorgun görünen Juliet karşımda belirdi. Kızarmış gözleri beni süzdüğünde irileşti.

"Mutlu Noeller," dedim.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve sonunda konuştu: "Bu gerçekten de harika bir kazak."

Aşağıya baktım ve Sofiya'nın bana yaptığı o korkunç Noel kazağını hala giydiğimi fark ettim. Koyu yeşil renkteydi ve üzerine simler yapıştırılmıştı.

"Noel coşkusuna kapılıyorum."

Gülümsedi ama gülümsemesi hemen kayboldu. "Şey, burada nasılsınız? Hangi dairenin benimki olduğunu nereden bildiniz? Bu binada yüz tane

daire var."

Kahretsin. KAHRETSİN.

İyi bir bahane bulmaya çalışırken aklım bomboş kaldı.

"Telefon rehberi," diye patladım.

Juliet, dayanılmaz birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Hâlâ üretiliyorlar mı?"

Başımı şiddetle salladım.

"Peki, tamam. Yani... bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Saçlarımı parmaklarımla düzelttim. Ölümcül suç örgütü liderlerinin karşısında nasıl sakin kalabiliyordum da, Juliet'in yanında bir dakika geçirdiğimde beceriksiz bir aptala dönüşüyordum?

"Mahalledeydim." *Mahallede olmanın* ne anlama geldiğini göstermek istercesine koridorunu işaret ettim. "Ve seni düşünüyordum, Noel'i nasıl kutladığını merak ediyordum." Hiçbir şey söylemeyince, "Sana mesaj attım ama cevap alamadım," diye ekledim.

Juliet dudağını ısırdı ve bana defolup gideceğinden emindim, ama sonra kapıyı biraz daha araladı. "İçeri gelmek ister misin?"

Rahatlamış bir nefes verdim. "Evet." İçeri girdim ve fikrini değiştirmeden kapıyı kapattım. Elbette daha önce bu dairede bulunmuştum, ama Juliet bunu bilmiyordu.

"Güzel bir yer." Hiç de güzel değildi. Duvarlarda su lekeleri ve yılların birikmiş boyası vardı; duvarlar o kadar inceydi ki yan dairedeki komşusunun hareketlerini duyabiliyordum.

Juliet burnunu kırıştırdı. "Teşekkürler." Kollarını kavuşturdu ve gözlerim hemen göğüslerine kaydı. Sweatshirt'ü boldu ama tahminime göre sütyen giymiyordu. Gözlerimi zorla kaçırdım. Odaklanmalıyım.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır."

Birbirimize bakarak öylece dururken garip bir sessizlik çöktü. Gerçek işkence bile bundan daha kötü değildi; kesinlikle ağlıyor gibi görünen Juliet'in berbat dairesinde, işe yaramaz bir şekilde onun önünde durmak. Söyleyecek bir şey bulmak için etrafa bakındım. Dairesi stüdyo daireydi; köşede küçük bir yatak, yıpranmış bir kanepe, üzerinde mikrodalga fırın bulunan katlanır bir masa, tek bir sandalye ve küçük bir mutfak bulunan tek büyük bir oda. Televizyon olmadığını fark edince kaşlarım çatıldı.

"Eğlenmek için ne yapıyorsunuz? Televizyon yok."

Omuz silkti. "Çoğunlukla okuyorum."

“Bu sıkıcı olmuyor mu?”

Ağzı açık kaldı. "Okumanın sıkıcı olduğunu *mu* söyledin?"

Dudaklarım onun küstahlığı karşısında seğirdi. "Kim böyle bir şey söyler ki? Ama hayatında biraz çeşitliliğe ihtiyacın var." Juliet için işleri daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir plan hızla şekilleniyordu. Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

"Akşam yemeği yedin mi?"

“Ben… Romeo, burada ne yapıyorsun? Bana mutlu Noel dilemek istemene minnettarım, ama eminim ki daha iyi yerlerde olman gerekir.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak zorlukla ağzımı açtım. "Hayır, Stellina. Gidecek daha iyi bir yerim yok. Eğer beni kabul edersen, Noel'in geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Yanakları pembeleşti ve kendini daha sıkı kucakladı. "Ah. Tamam," diye fısıldadı.

"Şimdi, akşam yemeği için ne sipariş edelim?"

“Noel geldi. Her yer kapalı.”

Sırıttım. "Burası New York Şehri. Her yer her zaman açık."

İki kişilik koltuğa doğru gidip oturdum ve yanımdaki yastığı okşadım. Juliet pembe tüylü çoraplarıyla yavaşça yanıma geldi ve temkinli bir şekilde oturdu.

“Çin yemeklerini sever misiniz?”

Başını salladı ve ben de ona telefonumun ekranını gösterdim. "İstediğini ekle, meleğim."

Telefonumu sanki bomba yüklüymüş gibi aldı ve sepete tek bir yemek ekledikten sonra geri verdi. Sinirlenip altı şey daha ekledim ve siparişi verdim.

“Harika, yakında burada olmalı.” İkimiz için de koltukta zar zor yer vardı ve ben de bacağımı onun bacağına yaslayıp kolumu da omzuna birkaç santim mesafede koltuğun arkasına yaslayarak uzanmaktan keyif aldım. “Bugün neler yaptın?” Parmaklarım pembe saçlarının uçlarını okşadı.

"Sanırım sadece bu kadar." Sesinde ve omuzlarının çömelmesinde kırılgan bir yan vardı.

“Noel’i kutlamıyor musunuz? Yoksa başka bir günü mü kutluyorsunuz?”

Juliet'in parmakları sweatshirt'ünün kollarını birbirine doladı. "Kutlayacak kimsem yok."

"Ne demek istiyorsun bebeğim?"

Boğazını temizledi ve bana zoraki bir gülümseme verdi. “Böyle acınası bir şekilde konuşmak istememiştim. Ailem gibi gördüğüm en yakın kişi Arturo. Ama o şimdi New Jersey'de yaşıyor ve Noel'i torunlarıyla geçiriyor.” Derin bir nefes aldı. “Ama önemli değil. Benim için sıradan bir gün.” Sesindeki yapmacık neşeden nefret ediyordum.

İlk defa hayatımdan nefret ettim. Juliet ile olan bu *ilişkinin* her zaman geçici olmasından nefret ettim. Onu Noel'i arkadaşlarımla geçirmeye davet edememekten nefret ettim çünkü bu onun hayatını riske atardı. Kasap gitmiş olsa bile, Mafya hayatım onun için asla güvenli olmayacaktı. Bugün buraya gelirken içgüdülerime göre hareket etmiştim ama ondan uzak durmaya devam etseydim onun için daha iyi olurdu. Bu düşünce göğsümü öyle sıkıştırdı ki nefes almakta zorlandım.

"Ne yapıyordun bunca zamandır?" diye sordu.

"Oldukça sakin geçti," diye geçiştirdim, içimi suçluluk duygusu kaplamıştı. "Arkadaşlarımla yemek yedim."

"Bu gerçekten çok güzel."

"Seni özledim." Bu sözler ağzımdan engel olamadan çıktı, ama Juliet'in yanaklarının zevkten pembeleşmesi buna değdi.

Kapıya gelen bir tıkırtı, başka bir şey söylememi engelledi.

“Yemeğimiz bu mu? Çok hızlı oldu,” dedi, koltuktan kalkarken. Ben de kalktım, kapıyı açan ben olmak için önüne geçtim. Onu her şeyden ve herkesten koruma isteğim çok güçlüydü.

Gözetleme deliğinden baktım ve sonra kapıyı sonuna kadar açtım.

"Bu yiyecek değil," dedi.

"GERÇEKTEN BİR TELEVİZYONA YA DA PAHALI BİR OYUN SİSTEMİNE İHTİYACIM YOK ," diye yakındı Juliet, montaj ekibi işlerini bitirirken.

Kolumu omzuna attım. "İşte burada yanılıyorsun. Bu kesinlikle şart."

Kapı çalındı. "Yemekler geldi," dedim.

Çin yemekleri dolu poşetleri kuryeden aldım ve bahşiş olarak birkaç yüz dolar nakit verdim. Televizyonu kuran ekip de dışarı çıkarken aynı şeyi yaptım.

“Romeo.” Juliet, evini neredeyse tanıyamamış gibi etrafına bakınıyordu. Ona yeni bir kanepe ve yatak almam gerekiyordu. Yastıklar. Kitapları için

raflar.

"Yemek yerken oynayacağımız bir oyun seçelim. Daha önce oynamadıysanız, Mario Kart iyi bir başlangıç olabilir."

Kıpırdamayınca, ona ağzına kadar yemek dolu bir tabak hazırladım, onu koltuğa doğru ittim ve tabağı kucağına koydum.

JULIET

“EŞYALARI ALMAK İÇİN BU DÜĞMEYİ BASILI TUTUN . Mermi toplarsanız, kendinizi korumak için saklayabilir veya birine fırlatabilirsiniz. Sanırım bu kadar. İlerledikçe anlayacaksınız.”

Ekranımda Yoshi arabasında zıplayıp dururken, Baby Peach de Romeo'nun arabasında bir şeyler bağırıyordu.

Evet. *Bebek Şeftali.*

"İşte başlıyoruz!"

Ekranımda geri sayım başladı ve kumandayla uğraştım. Çocukluğumda hiç video oyunlarına erişimim olmamıştı; koruyucu ailelerimden birinin PlayStation'ı vardı ama onu kullanmama asla izin verilmemişti.

Yarış başladı, ama arabam stop etti ve başlangıç çizgisinde mahsur kaldım.

“Ne oldu?” diye bağırdım, düğmeye tekrar basarak. Arabam sonunda hareket etmeye başladı. “Herkes benden önde.” Rekabetçi yanım devreye girince dudaklarım istemsizce büzüldü.

Romeo, "Onları senin için yok edeceğim," dedi.

Ona şöyle bir baktım, sesindeki yoğunluk beni ürküttü.

"Gözlerini ekranda tut bebeğim. Onları bulmalısın."

Moo Moo Meadows'da dolaşırken gülümsememe engel olamadım.

"Hayır! Bir ineğe çarptım!" diye bağırdım ve direksiyonu çevirmek için kumandayı kullandım.

Romeo, etrafındaki herkese kaplumbağa kabukları fırlatırken "Alın bunu!" diye bağırdı. "Neredeyse başardınız." Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi, hadi, hadi!"

Bitiş çizgisi görünür hale gelince tiz bir çığlık attım. Son bir ineği de atlattım ve Prenses Peach'i kıl payı geçerek on birinci oldum.

Romeo sırıttı. "Bunu da zamanla öğrenirsin. Başka bir parça deneyelim."

İki saat sonra, zaferle kollarımı havaya kaldırarak koltuktan fırladım. "Alın işte! Sizi sonsuza dek yendim!"

Romeo ayağa kalkıp belimden yakalayarak beni küçük odanın içinde döndürürken sevinçle bağırdı: "Başardın. İnanılmaz. Böylesine bir beceri, böylesine doğal bir Mario Kart yeteneği daha önce hiç görmemiştim."

Burnumu çektim. Tamamen yalan söylüyordu. Kazanmamın tek sebebi onun yarışmamı sabote etmesiydi, ama umurumda değildi. Hatırladığım en güzel Noel'di bu.

Romeo dönmeyi bıraktı ve beni yavaşça yere indirdi, ama kollarını belimde sıkıca tutmaya devam etti. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesildi, yakınlığıyla her sinir ucum elektriklenmişti. Yüzümü yukarı kaldırdım ve dudakları dudaklarıma değdi. Bu öpüş, mağazada paylaştığımızdan bile daha yoğun ve sahipleniciydi. Elleri çenemi kavradı, parmakları saçlarımın arasında dolandı.

"Kahretsin, Juliet. Çok güzelsin. Çok mükemmelsin."

Dudaklarının dokunuşu onunla tartışmamı engelledi. Kusursuz olmaktan çok uzaktım, ama onun kollarında neredeyse ona inanıyordum.

Elleri vücudumda gezindi, sonunda kalçalarımı kavradı ve sertleşmiş penisini kasıklarıma sürttü. Küfür ederek öpüşmemizi kesti ve ardından koltuğa oturdu, beni de üzerine oturttu.

"İşte bu, Stellina. O ateşli küçük amını sikime sürt."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Aman Tanrım, bu inanılmaz derecede müstehcen bir konuşmaydı. Ne yaptığımın farkında değildim ama onu memnun etme arzusuyla kalçalarımı kıpırdattım.

"Çok iyi gidiyorsun. Beni kullan. Kendini iyi hissettiren her şeyi yap."

Bu tehlikeli bir teklifti. Benim ona ne kadar takıntılı olduğumu, bu anı ne kadar çok hayal ettiğimi anlamıyor muydu?

Ritmi yakalamaya çalışırken destek almak için omuzlarından tuttum. Giysilerimizin üzerinden bile, klitorisime uygulanan baskı bana zevk kıvılcımları gönderiyordu.

"Romeo," diye nefes nefese kaldım.

“Benim Juliet’im.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için cesaretimi topladım. Çok yumuşaktı. Dokunuşuma karşılık verdi ve avucumu öptü.

Parmakları kalçalarıma saplandı, sonra bir eli tişörtümün altına girip sırtımda yukarı doğru ilerledi.

Üşüdüm.

"Daha ileri gitmek ister misiniz?"

Başımı salladım. Bunu uzun zamandır düşünüyordum, bunun hayalini kuruyordum. Tüm kötü anıları silip yerlerine Romeo'yu koymak istiyordum.

Elini daha sıkı tuttu. "Bunu senin ağzından duymam gerek."

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım.

"Aferin kızım. Ama devam edeceksek, televizyonu kapatmamız gerekecek çünkü Mario Kart müziği eşliğinde seninle sevişmeyeceğim."

Kahkahalarım patladı ve o da bana katılarak beni göğsüne iyice bastırdı, ikimiz de titriyorduk.

"Unutulmaz olurdu," dedim.

"Bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum."

Sesi o kadar içten ve samimiydi ki nefesim kesildi. Ben daha bir şey söyleyemeden, bacaklarımın arkasından kavradı ve koltuktan kalktı, bu da beni çığlık atmaya zorladı.

"Beni yere indir," diye bağırdım, kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına daha da sıkıca sardım.

“Hayır, sanmıyorum. Seni böyle seviyorum.” Beni kollarında hafifçe salladı, bu da vajinamın penisinin üzerinde sürtünmesiyle daha da ıslanmasına neden oldu.

Romeo, kaslı kollarını kullanarak bir şekilde eğildi ve televizyon kumandasını kaptı. Beni düşüreceğinden emin bir şekilde, vücuduna sıkıca tutunarak bir çığlık daha attım. Ama o televizyonu kapatmadan önce yatağıma giden üç basamağı yürürken, kollarında güvende kaldım.

O, benim onun üzerine oturmam şartıyla yanına oturdu.

Romeo yatağımdaydı. Bir hayır kurumundan aldığım o minicik yatakta. Bu adamın burada nasıl olabileceğini, onun dünyasıyla benim dünyamın nasıl kesişebileceğini anlayamıyordum, ama işte buradaydı. Bana sanki özel bir şeymişim gibi bakıyordu.

“Çok güzelsin.” Parmakları sweatshirt'ümün altından çekiştirip çıkardı, beni siyah askılı tişörtümle bıraktı. Sırıttı, eli hemen göğsüme yerleşti.

“Lanet olsun, sütyen takmadığını biliyordum. Çok seksi görünüyorsun.”

Atletimin alt kısmından çekiştirdi ve ben de kollarımı kaldırdım. Vücudumun nasıl göründüğünü bilmiyormuş gibi değildi ama burada, tüm kıvrımlarım açıkta kalmış halde oturmak, kaçıp saklanmak istememe neden oluyordu. Ama sonra gözlerindeki ateşli bakışı gördüm, ellerinin yanlarımda yukarı aşağı doğru gezinişini, saygılı ve çaresizce hissettim. İnledi ve öne eğilerek meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emmeye başladı. Küçük bir çığlıkla ona doğru kıvrıldım.

"İşte bu kadar tatlı kızım. Bırak gitsin."

Diğer meme ucumu da ağzına aldı ve hafifçe ısırdı. Acı doğrudan klitorisime yayıldı ve aramızda kat kat giysi olmamasını umutsuzca dileyerek ona sürtünmeye devam ettim. Utangaç ellerim tişörtünün altına uzandı. Tişörtünü çıkarmama yardım etti ve altın rengi, kaslı bir göğüs ortaya çıktı. Göğüslerim çıplak tenine bastırıldı, onun sıcaklığı içimde ürpertiler yarattı ve meme uçlarımı sertleştirdi.

Dudakları vücudumda yukarı doğru hareket etti, sonunda başımı kavrayıp dudaklarımı öptü. O kadar sıcaktı ki, pencerelerimden sızan soğuk havayla tam bir tezat oluşturuyordu.

O beni sırt üstü çevirip hareket ettirince istemsizce inledim. Elleri belime yapışmıştı ve devam ederse bulacağı yara izlerinin ne kadar kötü olacağını bilerek donakaldım.

"Beklemek."

Romeo hemen durdu, ellerini kalçalarıma götürüp sıktı.

“Şunu yapabilir miyiz…” Boğazımı temizleyerek kelimeleri bulmaya çalıştım. “Işıkları kapatabilir misiniz?”

Elleri tenime bastırdı ve yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde üzerime doğru eğildi.

“Seni görmek istiyorum.” Sesi yoğundu ve uzun zamandır ilk defa belki de görülmek istiyordum. Ama şu an risk çok büyüktü. Yaralarımı görseydi, iğrenir miydi?

"Lütfen," diye fısıldadım.

Çenesi seğirdi. "İhtiyacın buysa. Ama bir dahaki sefere seni görmek istiyorum." Yüz ifadesi sertti ve ben başımı salladım. İçimde bir heyecan ve bir endişe karışımı vardı; Romeo'nun beni tamamen görme düşüncesi endişe vericiydi, bir de *"bir dahaki sefere"* demesi heyecan vericiydi.

Işıkları kapatıp yatağa döndüğünde oda karanlığa büründü. Bu daha iyiydi, daha güvenliydi ama onu artık göremeyecek olmaktan pişmanlık

duyuyordum. Pencereden süzülen loş ay ışığı, iri bedenini arkadan aydınlatıyordu. Eşofmanımı aşağı çekti ve ellerini çıplak tenimde, külotuma kadar gezdirdi. Yüzünü külotuma bastırdı ve inleyerek nefes aldı.

"Çok güzel kokuyorsun." Sözleri, yüzünün *orada* olmasından duyduğum tüm endişeyi dağıttı ve ben daha da ıslanırken inledim.

Bacaklarımın iç kısmına ateşli öpücükler kondurdu, ben de daha fazlasını yalvarana kadar.

"İşte benim kızım. Dokunuşuma çok açgözlü."

Hiç tereddüt etmeden iç çamaşırımı indirdi, beni çıplak bıraktı. Derin bir nefes aldım, bu kadar açıkta olmanın verdiği hisle kalbim hızla çarpıyordu. Göğsümde bir panik hissi oluştu ve nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Ama sonra elini uzattı, vücudumda gezdirdi ve gerginliğim azaldı.

Bu Romeo'ydu.

Onunla olan ilişkimizin ne olduğunu bilmiyordum ama nazikti ve bana gerçekten değer veriyor gibiydi. Güven vericiydi. Bunu istiyordum.

Yumuşak, ıslak dili vajinamda yukarı doğru kaydı ve bu hisle nefesim kesildi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve ne kadar çok şey kaçırmışım! Ama içten içe biliyordum ki bu kadar güzel olmasının sebebi Romeo'ydu.

"Çok tatlı," diye inledi.

O devam ederken inledim, dili klitorisimi çevreleyip zevkimi artırıyordu.

"Romeo!" diye neredeyse bağırdım, kalın parmağı içime girerken.

Küfür etti. "Adımı haykırdığını duymayı çok seviyorum." Tekrar daldı, bu sefer parmağını içeri ve dışarı iterken klitorisimi emmeye başladı. Girişime bir parmak daha koyduğunda biraz gerildim, ama klitorisimden gelen bir zevk dalgası ikinci parmağını içeri sokarken rahatlamama yardımcı oldu.

O çok iyi hissediyordu ve zevk dalgaları giderek artıyordu, ama ben bir türlü orgazm olamıyordum. Vibratörümü kullandığımda bile uzun zaman alabiliyordum.

Birkaç dakika sonra "Özür dilerim," dedim.

Romeo, hoşnutsuz bir ses çıkararak dudaklarını geri çekti. "Özür mü? Ne için?"

"Çok uzun sürdüğü için. İsterseniz, eee, devam etmek zorunda değilsiniz..." Sözüm yarım kaldı.

"Eğer ben neysem?"

"Sıkıldım," diye ağzımdan kaçırdım.

Vücudumda yukarı doğru hareket ederken kaskatı kesildim. Durabileceğini söylemiş olmama rağmen, durmak istemesi içimde bir hayal kırıklığı hissi uyandırdı.

Yüzü karanlığa bürünmüş bir şekilde benimkinin üzerinde duruyordu.

"Beni dinlemeni istiyorum Juliet. Tatlı amını yemekten sıkıldığım gün... işte o zaman kafama kurşun sıkabilirsin."

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Kıkırdadı. "Demek istediğim, bu asla olmayacak, meleğim. Bütün gece sürse bile umurumda değil. Senden orgazm olacağım." Burnunu yüzümün yanından aşağı doğru sürdü. "Birden fazla orgazm."

Tartışmaya başladım ama beni bir öpücükle susturdu. Dudaklarında kendi tadımı hissettim ve hoşuma gitti. Onun verdiği güven duygusu içimi rahatlattı, göğsümdeki rahatsız edici gerginliği hafifletti.

"Şimdi dikkatimi dağıtıp ödülümden uzaklaştırıyorsunuz, bu yüzden gerçekten bir itirazınız yoksa devam edeceğim."

Parmaklarım yüzündeki sakallara değdi. "İtirazım yok."

Beni tekrar öptü. "İşte benim iyi kızım."

Bu sefer, beni tekrar yalamaya başladığında, kendimi tamamen ona bıraktım. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Romeo her yerdeydi; eli kalçamı sıkıyor, nefesi cinsel bölgemi okşuyor, parmakları içimdeydi.

Zevkim bir dalga gibi yükseldi. Romeo bacaklarımı daha da açtı ve kontrolü ele alıp beni istediği yere götürmesine inledim. Sert eli vücudumda yukarı doğru hareket etti ve göğsümü sıktı. Meme ucumu sıkıp aynı anda klitorisimi emdiğinde boşaldım. Ani oluşu nefesimi kesti. Orgazm, daha önce yaşadığım hiçbir orgazmdan daha uzun sürerken istemsiz inlemeler dudaklarımdan döküldü. Yatağa tamamen yapışmış haldeyken, Romeo parmaklarını benden çıkardı ve bana son bir yalama yaptı.

"Çok iyi iş çıkardın, güzel kız. Benim için nasıl da dağıldın, bak."

Beni kollarına çekti, sanki yakınlığa ve güvenceye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi eli sırtımda yukarı aşağı gezindi.

İlk orgazmımı başkasının ellerinde yaşadım—elbette o bunu bilmiyordu. Ne kadar deneyimsiz olduğumu ona belli etmek istemediğim için ona daha sıkı sarıldım, keşke bedeninin içine girebilsem de daha da yakın olabilsek diye düşündüm. Kalın kolları beni sıkıca tuttu, dünyadan korudu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Bunu söylemek aptalca geliyordu ama ona karşı minnettarlıkla dolup taşıyordum; burada olduğu için, beni yalnızlığımdan kurtardığı için, benim mutluluğumu önemsediği için.

"Ah, Juliet. Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Hatta, bir kraliçe gibi bunu talep etmelisin."

Gülümsememi boğazına bastırdım. "Saçmalamayı bırak."

Üzerime doğru yuvarlandı. "Ciddi söylüyorum. Tamamen senin insafına kalmış durumdayım." Vücudunun ağırlığı benimkini yatağa bastırdı ve titrememe neden oldu. Kendimi ona doğru kıvrılmaktan alıkoyamadım. Muhtemelen pantolonunda ıslak bir leke bırakıyordum ama umurumda değildi. Pantolonunu çıkarmasını istiyordum.

"Tamamen ve mutlak surette senin insafına kalmış durumdayım," diye inledi, sertleşmiş penisini bana bastırarak.

“Öyleyse bunları çıkar.” Sözlerim emirden çok çekingen bir öneri gibi çıktı ağzımdan, ama Romeo beni derin bir öpücükle öperek karşılık verdi.

"Dileğiniz benim emrimdir."

Üzerime tekrar uzandığında, bu sefer de o benim karnıma meni akıtarak ıslak bir leke bıraktı. Şimdi keşke ışıklar açık olsaydı da onu çıplak görebilseydim diye düşündüm. Merakıma yenik düşerek elimi aramızdan geçirmekten, parmaklarımı sertleşmiş penisinin etrafında gezdirmekten kendimi alamadım. Ya da *neredeyse hiç* gezdirmiyordum çünkü çok büyüktü, kullandığım vibratörden çok daha büyüktü. Elimle pürüzsüz, sıcak teninde yukarı aşağı hareket ettim.

“Kahretsin, bebeğim. Aynen böyle.” Romeo elimi itti ve parmaklarım penisinin ucundaki sert bir şeye değdi. Donakaldım. Bunun hayal ürünü olmadığına oldukça emindim.

“Şey…”

Güldü. "Hadi, hisset bakalım."

Elimi hareket ettirdim ve parmaklarım iki küçük metal topa değdi. "Delmişsin?" diye fısıldadım.

“Mmm.” Dudaklarını yüzümün yan tarafında gezdirdi. “İyi hissettireceğine söz veriyorum.”

"Buraya sığacağınızdan bile emin değilim."

"Ah Juliet, hâlâ anlamadın mı? Sen benim için yaratılmışsın."

Penisinin başı girişimi okşarken, onun elinde adeta bir oyuncağım gibiydim. İçeri gireceğini bekliyordum ama bunun yerine üzerimde donakaldı ve küfretti. "Kahretsin, prezervatifim yok."

Gözlerimi kırpıştırdım. Doğru, bunu düşünmeliydim. "Ben de düşünmüyorum."

"Doğum kontrol yöntemleri kullanıyor musun?"

"Spiral taktırdım."

“Her şey için yapılan test sonuçlarım negatif çıktı. Her zaman prezervatif kullandım.”

Sorumlu olan durup korunma sağlayana kadar beklemek olurdu, ama eğer önümüzdeki otuz saniye içinde o içimde olmazsa ölecekmişim gibi hissettim.

“Pekala,” dedim.

"Tamam aşkım?"

"Seni içimde istiyorum."

İnledi ve ilk santimi içeri ittiğinde girişimde bir gerilme hissettim. Kaslarım kasılırken Romeo parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Şşş, endişelenecek bir şey yok." Başparmağı klitorisime bastırdı. "Benim için ıslanmışsın. İhtiyaç duyan küçük vajinana gireceğim, seni dolduracağım. Seni çok sert bir şekilde orgazma ulaştıracağım."

Kaslarım gevşeyene kadar parmaklarıyla klitorisime dokunarak benimle oynamaya devam etti.

"İşte bu, benim iyi kızım. Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun."

Bir santim daha içeri girdi ve dudakları benimkine değdi, iniltimi yuttu.

"Kendimi çok iyi hissettiriyorsun." Kalçalarını esneterek daha da içeri bastırdı. Her hareket, içimden minik acı ve zevk dalgaları geçmesine neden oluyordu. Zaten o kadar doluydum ki, daha fazlasını nasıl sığdıracağımı bilmiyordum.

Burnunu yanağımdan aşağı kaydırdı ve çeneme bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" Sesi ve kasları gergindi, sanki kendini tutmak için muazzam bir çaba sarf ediyordu.

"Şimdiden çok doydum," diye nefes nefese kaldım.

Alçak kahkahası içimde yankılandı. "Egomu tatmin ediyorsun." Eli kalçamı kavradı, bacağımı yukarı itti ve beni daha da açtı. Son, sert bir hamleyle, tamamen içime yerleşti.

Gerinmenin verdiği zevke bir de acı karıştı, çığlık attım. Orada, nefes nefese yattım, ta ki Romeo'nun övgü dolu mırıltılar çıkardığını fark edene kadar. Yüzü yüzüme yapışmış, dudakları kulağımın kenarına değiyordu. "Özür dilerim, güzel kız. İyisin. Çok iyi gidiyorsun. Beni tamamen içine aldın, çok iyi bir kız gibi."

Paniklemeyi, bedenimin bu hisleri bir ihlal olarak yorumlamasını bekledim ama hiç gelmedi. Kollarımı Romeo'nun etrafına sardım ve yüzümü boynuna bastırarak onun nefesini içime çektim. Bir şekilde, bedenim onunla güvende olduğumu biliyordu.

"Bu ilk defa mı geliyor?" diye mırıldandı.

Yüzümü olduğu yerde tuttum, gözlerine bakmaktan kaçındım. "Hayır."

“Tamam bebeğim.” Yanağımdan öptü. “Sadece rahatla ve bırak sana iyi hissettireyim.” Neredeyse tamamen dışarı çekti ve sonra tekrar içeri itti.

Bu sefer her şey zevkten ibaretti ve çığlıklarımı tutamadım. "Aman Tanrım." Omuzlarından tuttum, o da sertçe itişlerine devam etti, eli tüm süre boyunca klitorisime baskı uyguluyordu. Onun delici hareketleri bana zevk dalgaları gönderdi ve yüksek sesle inledim. Utançtan yanaklarım kıpkırmızı olurken elim ağzıma gitti ve ağzımı kapattım.

Milyon yılda bile seks sırasında bu kadar yüksek sesle inleyeceğimi düşünmezdim. Ben, olabildiğince az yer kaplamak için kendimi küçültmeye çalışan biriyim. Ama Romeo benden yüksek sesli inlemeler koparıyordu ve bu da bana, apartmanın kağıt kadar ince duvarlarından sık sık duyduğum sesleri anlamamı sağlıyordu.

"Hayır," dedi elimi çekerek. "Hepsini duymak istiyorum. Bu seslerin her biri bana ait."

İçimde öyle bir noktaya dokundu ki, tekrar çığlık attım. "Birileri duyacak," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel. O zaman tamamen benim olduğunu anlayacaklar."

Sadece bu gece için mi yoksa daha uzun süreli bir şey için mi demek istedi?

Bu işin ne kadar derinlerine gömüldüğümü fark ettim. Her mesaj ve gece geç saatlerde yapılan her telefon görüşmesi, etrafıma sıkı bir altın ağ örmüş, beni uğruna her şeyi yapabileceğim bu adama bağlamıştı.

Bu duyguyu daha fazla yaşamak için her şey.

Bakım görmek.

Sanki seviliyormuş gibi hissettim ve bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Kahretsin, Juliet. Gelmen gerek, meleğim. Daha fazla dayanamayacağım."

Tenim elektriklenmiş gibiydi, teninin tenime değmesi aynı anda hem çok fazla hem de yetersizdi. "Yapamam," diye bağırdım. Daha önce hiç arka arkaya iki kez orgazm olmamıştım.

"Yapabilirsin, lanet olsun." Dudaklarımı ısırdı ve penisi tahmin edebileceğimden de derine girdi. "Bir tane daha ver bana, güzel kız."

Onun ustaca parmakları klitorisimi çevreledi. Bacaklarım titredi ve karnımdan şimşek gibi zevk dalgaları geçti, ta ki orgazm nefesimi kesene kadar. Birkaç dakika sonra Romeo inledi, vücudu benimkinin üzerinde kasıldı. Yüzünü saçlarıma gömdü, odanın içinde sadece hırıltılı nefeslerimiz duyuluyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doladım, aramızda hiçbir mesafe olmasını istemiyordum. Göğsümde duygu dalgaları yükseliyordu ve bunaltıcı gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Romeo bizi döndürdü, ben onun üstündeydim, yumuşamış penisi hâlâ inanılmaz derecede büyüktü içimde. Ondan kalkmaya çalıştım ama elleri uyluklarımı sıkıca kavradı.

"Lütfen, birkaç dakikalığına burada seni kucaklamama izin ver."

Vücudumda hafif bir endişe ve huzursuzluk vardı ama bunu bir kenara ittim, bu anın tadını çıkarmak için can atıyordum. Göğsüne sokuldum, parmakları uyluklarımda ve kalçamda küçük, yatıştırıcı daireler çizerken ona iyice gömüldüm.

ROMEO

SONUNDA JULİET'TEN AYRILMAK ZORUNDA KALDIĞIMDA , hemen kalkıp tişörtünü ve eşofmanını giydi ve banyoya girdi. Kahretsin. Onu temizleyen, ona bakan ben olmak istiyordum. Başucu lambasını açtım ve boxer şortumu aldım.

Banyodan çıktığında kollarını önünde kavuşturmuştu. Çok kararsız görünüyordu, sanki dağılmak üzereydi.

Kollarımı açtım ve odayı hızla geçip bana doğru atıldığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Onu yakaladım, göğsüme bastırarak yatağa uzandık. Ama Juliet kollarımda huzursuzdu ve endişem giderek artıyordu. Onu üzecek bir şey mi yapmıştım?

"Sorun ne tatlım? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Omuz silkti. "Hayır, ben sadece..." Birden doğruldu. Kaşlarımı çattım ve ben de aynı şekilde davranarak elimi sırtında yukarı aşağı doğru gezdirdim.

"Sorun nedir?"

Ellerini yüzüne bastırdı. "Bilmiyorum. Çok bunaldım."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark edince kalbim yerinden fırladı.

Kahrolası bir *gözyaşı* .

Yatağın üzerinden kalkıp önünde diz çöktüm. "Seni incittim mi? Lütfen nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Başını salladı. "Hayır, senin yaptığın bir şey değil. Ben sadece—" Endişeli bir ses çıkardı. "Yoga yapmam gerekiyor," diye birden söyledi.

Daha fazla açıklama gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim, ama başka hiçbir şey söylemedi. Tamamen çaresiz kalmıştım. İlişki olayını hiç yaşamamıştım, sorunları şiddet veya parayla çözmeyi tercih ederdim. Bu çok daha karmaşık bir şeydi, ama umurumda değildi. Juliet için her şeyi yapabileceğimi hızla fark ediyordum.

“Tamam,” dedim, bacağını hafifçe sıkarak. “Hadi biraz yoga yapalım.”

Ellerini indirdi ve ben de kendimi tutamayıp yanağını avuçladım. Çok üzgün görünüyordu.

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor." Çenesi kasılmıştı, sesi savunmacıydı.

"Söylediklerin hiç de çılgınca değil. Sadece sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum."

Titreyerek derin bir nefes aldı ve yatağının altındaki yoga matını almak için yanıma çömeldi.

"Sadece bir minderim var, ama istersen bana katılmak için onu kullanabilirsin."

Kahretsin. Çok tatlıydı.

"Sen kullan onu, bebeğim. Ben de senin peşinden gideceğim."

Tereddütlü görünüyordu ama onu hafifçe dürttüm ve inanılmaz derecede dar olan zemin alanında paspası serdi. Yanına sıkışabileceğim kadar yer vardı.

Ayakta durmaya başladı ve bir dizi esneme hareketi yaptı, ben de elimden geldiğince onu takip ettim. Her gün birkaç saat spor yapıyordum, bu yüzden ona ayak uydurmam kolay olmalıydı. Ama sonra dengede durma pozlarına geçti ve ben neredeyse yere düşüyordum, oysa kız arkadaşım hiç titremiyordu bile. Ben tekrar neredeyse düşerken dudaklarını ısırarak gülümsemesini bastırdı.

"Şey, hadi yere inelim."

Minnetle onu takip ettim, yüzüstü yatıp göğsünü yerden kaldırırken kalçalarının görüntüsünden büyük keyif aldım.

Yoga yapmanın nedenini anlamadım ama kesinlikle nefret de etmedim.

Sessizce devam ettik, tek sesimiz uzaktan gelen trafik sesiydi. Sonunda Juliet hareketsiz kaldı, sırtüstü uzandı. Elim onun eline değdi ve o da elimi tutarak parmaklarını benimkilerle kenetledi.

Konuşmak istercesine keskin bir nefes aldı. Ona karşı sabırlı olabilmek için tüm içgüdülerime karşı gelerek bekledim.

"Bu ilk seferim değildi, ama ilk defa seks yapmak istedim."

Sessiz sözleri bir an havada asılı kaldı, sonra da göğsüme kurşun gibi saplandı. İçimde öfke dalgalanırken elini sıktım, ama kendimi yerde yatmaya zorladım.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" Sesimi yumuşak tutarak sordum.

“Çok aptaldım. Arkadaşlarım ve ben Vivian'ın yirmi birinci yaş gününü kutlamak için bir kulübe gitmiştik. Orada bir adamla tanıştım. Gecenin büyük bir bölümünde birlikte dans ettik ve bana gerçekten ilgi duyuyor gibiydi.”

Sanki hayatımda tanıdığım en güzel, en harika insan olmasına rağmen birinin onunla ilgilenmesi şok edici bir şeymiş gibi söyledi.

“Numaralarımızı değiştirdik ve beni dışarı çıkmaya davet etti. Beni güzel bir yere götürmek istediğini söyledi. Doğu yakasında bir restorana gittik. Tüm akşam yemeği boyunca ilgili ve nazikti. Kendimi özel hissettirdi. Yemekten sonra arabasına bindim. Beni eve götüreceğini sanıyordum ama onun yerine beni kendi evine götürdü. İçeri girmek konusunda biraz gergindim ama biraz daha kalacağımızı ve sonra beni eve bırakacağını söyledi.”

Bundan nefret ettim. Hikayeyi robot gibi anlatmasından, sanki acıdan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi davranmasından nefret ettim.

Elini sıktım. "Artık güvendesin."

Titreyerek nefes aldı. “Öpüşmeye başladık ve güzeldi, ama sonra sürekli kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştı. Hayır dedim ve hemen geri çekildi, ama yine de huzursuz hissettim. Eve gitmek istedim, ama kalmamı ve gerçekten izlememi istediği bir filmi izleyebileceğimizi söyledi. Gitmeliydim, ama ilgiye çok ihtiyacım vardı.” Sesi titredi. “Çok acınasıyım. Özel ve istenen biri gibi hissetmeyi sevdim, bu yüzden kaldım.”

“Kendin hakkında öyle şeyler söyleme.” Sözlerim boğuktu, boğazımdan çakıl taşı gibi çıkıyordu. “Lütfen, tatlım. Hiçbir yanlış yapmadın.”

Tekrar burnunu çekti ve ben de boşta kalan elimle yanağından süzülen gözyaşlarını sildim.

“Bana bir soda aldı,” diye devam etti. “İçine bir şey katılmış olmalı çünkü ondan sonra her şey bulanık. Uyandığımda sabah olmuştu. Sanki uyuyakalmışım gibi davrandı ama orası ağrıyordu ve kanıyordu, benimle cinsel ilişkiye girdiğini biliyordum. Bu benim ilk cinsel deneyimimdi.”

“Şerefsiz,” diye fısıldadım. Juliet'i göğsüme bastırmak, onu kaçırmak ve bir daha kimsenin ona zarar verememesini sağlamak istiyordum, ama hikayesini bölmek istemedim.

“Eve ulaşmayı başardım ve kendimi daireme kilitledim. Ve işte o zaman arkadaşım Breanna'nın—”

Yumuşak hıçkırıklar göğsünü sarsarken sesi titredi. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Uzandım ve Juliet'i nazikçe çekerek göğsümün üzerine yerleştirdim. Onun varlığı içimdeki canavarı geri püskürtecek kadar sakinleştirdi.

Şimdilik.

Bu tecavüzcüyü avlamaya gittiğimde onu serbest bırakacaktım.

"Breanna'nın neyi vardı?" diye sordum usulca.

“Kendini öldürdü. Zor bir dönemden geçiyordu, ama o gece beni aramıştı. Ben de telefonu açmadım.”

Onu daha sıkı tuttum. "Senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil; ne onun yaptıkları, ne de onun yaptıkları."

“Ama onunla gitmeseydim, telefonumu cevaplardım. Ya onu durdurabilseydim?”

Göğsüme damlayan her bir gözyaşı, küçük asit damlaları gibiydi. Onları içime kabul ettim, sanki onun acısının bir parçasını alıyormuş gibi hissettim.

“O acı çekiyordu, ama sen de çekiyordun. Ve kendini suçlamak sadece bu acıyı artırıyor.” Bu sözleri söylerken, kendime konuşuyor olabileceğimi fark ettim. Ama içimde karanlık vardı. Beni kirletmişti, ellerimi kirletmişti, oysa Juliet yıldız ışığı kadar saf ve temizdi.

“Cenazesine gitmedim,” diye fısıldadı Juliet. “Arkadaşlarım beni aramaya çalıştılar. Buraya geldiler ama kapıyı açmadım. Çok utanıyordum. Ve o zamana kadar, dışarı çıkmaktan da korkuyordum. Çocukluğumda yaşadığım bir olaydan sonra hep küçük alanlardan korkardım. Ama şimdi geniş açık alanlarda da panikliyorum. Her zaman dışarı çıkmak benim için zordu, ama arkadaşlarım yanımdayken yapabiliyordum. Ama son iki yıldır işler daha da kötüye gitti. Nasıl olduğumu gördün. Rotamdan sapamıyorum. Zihnimin güvenli kabul ettiği sadece birkaç yer var.”

Ona gençliğinde neler yaşadığını sormak istedim. Anne babasını kaybetmesiyle bir bağlantısı var mıydı? Juliet gibi değerli birinin içinde bu kadar travma varken nasıl bu kadar tatlı olabildiğini anlayamadım.

"Benimle güvendesin, meleğim. Her zaman."

Sonunda göğsüme yaslandı ve kollarını bana doladı. "Seninle kendimi bu kadar güvende hissetmem mantıklı gelmiyor ama hissediyorum."

Ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. Bana olan güveni, hayatımda aldığım en büyük hediyeydi.

“Olaylardan sonra, görüntülü görüşme yoluyla birkaç ücretsiz terapi seansı aldım. Şiddet mağdurları için devlet tarafından sağlanan bir hibe vardı. Bana bunaldığımda yoga yapmayı öğreten de o oldu.”

"Seni bunalttım." Midem bulanıyordu, yutkundum.

Bana daha sıkı sarıldı. "Hayır, senin yaptığın bir şey değil. Ben istedim. Vücudum sadece... sonrasında bir tepki verdi."

“Eğer bilseydim, şöyle yapardım…” Sözüm yarım kaldı çünkü neyi farklı yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, onun için her şeyi yapacağımdı.

“Bana farklı davranmanı istemiyorum.” Göğsüme yaslandı ve ağlamayı kestiğini görünce rahatladım. “Senin farklı olmanı istemiyorum. Sadece keşke ben farklı olsaydım.”

“Hayır,” diye hırladım, saçlarını elimle kavrayarak. “Sen mükemmelsin.”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ben bir trençkotun içinde bir yığın bavulum."

Onu daha sıkı kavradım. "Seni trençkot gibi giyeceğim."

Bir an sessizlik oldu, sonra ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık.

İnledim. "Bu romantik bir şey olmalıydı."

"Oh, merak etmeyin. Öyle oldu. Romantizmin zirvesi."

Hafifçe poposuna vurdum ve sonra elimi orada tutarak, sanki benim kişisel stres topummuş gibi nazikçe yoğurdum. Ona doyamıyordum. Benim Juliet'im.

"Olanlar hakkında bu kadar üzülmek aptalca, çünkü hatırlamıyorum bile. Neden bu kadar çok kafama takıldığını bilmiyorum."

Çenemi sıktım. "Öyle deme. Başına gelenler korkunçtu. Ve bilinçsiz olmak belki de daha da kötü, çünkü beynin boşlukları doldurmak için acımasız hikayeler uydurabiliyor."

Burnunu çekti ve başını göğsüme yasladı.

"Olaydan sonra polise mi gittiniz yoksa hastaneye mi?"

“Hayır. Korkmuştum. Bana inanacaklarını düşünmemiştim.”

Saçlarını parmaklarımın arasına doladım. Son birkaç yıldır adaletsizliğe mahkum edilmiş olmasından nefret ediyordum, ama bu durum artık adaleti yerine getirebileceğim anlamına geldiği için içimde hastalıklı bir zevk

yükseldi. "Adı ne?" Sesimi sanki hava durumu soruyormuş gibi sakin tuttum.

"Şey, neden?"

"Sadece merak ettim."

"Nedense sana inanmıyorum."

“Juliet.”

“Geçmişte kaldı. Önemli değil.”

"Gerçekten de önemli."

Kadın içini çekti. "Sadece adını biliyorum. Chase."

Elimde pek fazla bilgi yoktu ama bu beni durduramazdı. Tecavüzcü yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Aramızda hafif bir sessizlik oluştu. Parmaklarımı yüzünde gezdirdim ve hâlâ çıplak olmasını diledim, ama şimdi neden örtünmenin onu daha rahat hissettirdiğini anlıyordum. "Sana zarar vermediğimden emin misin?"

"Olağanüstü büyük penisinizle mi? Sanırım hayatta kalırım."

Kalçasına tekrar vurdum, onun arsızlığı karşısında göğsüm rahatladı. Ona sormak istediğim daha çok soru, söylemek istediğim daha çok şey vardı, ama şimdilik onu kucaklamak yeterliydi.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Juliet."

"Burada olduğun için teşekkürler, Romeo."

JULIET

ROMEO

Seni özledim, tatlı kızım.

JULIET

Ben de seni özledim. Nasılsın? Patronunun karısı doğum yaptı mı?

ROMEO

Evet, bugün daha erken saatlerde. Şimdi hastaneden ayrılıyorum.

JULIET

Onları görmeye gitmen çok güzel.

ROMEO

Bu akşam patronumun yerine halletmem gereken işler var ama yarın akşam müsaitim.

JULIET

Eyvah. Planlarım var.

ROMEO'NUN cevabı yıldırım hızıyla geldi ve ben de gülümsedim.

ROMEO

Ne sikim planlar?

JULIET

Bu çok önemli bir Mario Kart turnuvası.

ROMEO

Juliet.

JULIET

Romeo.

ROMEO

Yaramaz çocuk. Akşam yedide yemekle geleceğim.

JULIET

Çok otoriter

Bu akşam kitapçının sessiz olması iyi oldu çünkü telefonuma aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyordum. Noel'den sonraki sabah, Romeo yanıma yapışmış halde uyanmıştım. Yatağım küçüktü, bu yüzden ikimizden birinin düşmeden uyuyabilmesinin tek yolu buydu, ama kolları ve bacakları beni sıkıca sarmıştı. Tekrar sevişmiştik ve Romeo ben üç kez boşalana kadar durmamıştı.

İkimiz de ayrılmak konusunda isteksizdik, ama Romeo bana patronunun karısının doğum yapacağı için ek iş alacağını söylemişti. Ancak o sabah ayrıldıktan sonra gün boyunca sürekli mesajlaştı ve çoğu gece telefonda konuşmaya başladık.

Hayatımda işlerin *iyi* olduğunu kabullenmek benim için zordu. İyiden de öte. Parmaklarım otomatik olarak milyonuncu kez banka uygulamama yöneldi, sadece bakiyeye bakmak için. 10.583 dolar. Bu rakamı her gördüğümde kalbim hızla çarpıyordu. Hesabıma on bin dolarlık bir hibe yatırıldıktan sonra, sahip olabileceğimden çok daha fazla paraydı, hayal edebileceğimden bile daha fazla. Noel'den önce Çocuk Hizmetleri İdaresi'nden gelen mektubu aldığımda, bunun bir dolandırıcılık olduğundan emindim. Ama sonra para banka hesabıma yattı. Mektupta, bir hayırseverin sistemden yaşça büyük çocuklara doğrudan gönderilmek üzere para bağışladığı yazıyordu. Neden benim seçildiğimi veya banka bilgilerime nasıl sahip olduklarını anlamıyordum. Bana bunun bir hata olduğunu ve parayı geri aldıklarını söyleyen başka bir mektup almayı bekliyordum, ama hesabımı her kontrol ettiğimde para hala oradaydı.

Kitapçı dükkanını gece için kapatırken, parayla neler yapabileceğim hakkında hayaller kurdum. Daha güzel bir daire mi?

Kitap yığınları mı?

Daha büyük bir yatak, Romeo ile benim rahatça sığabileceğimiz bir yatak?

Bu düşünceyi hemen susturdum. Romeo ilişkimiz hakkında bana hiçbir söz vermemişti. Belki de her türlü sevgiye o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki, ona bunun ne olduğunu, *bizim* ne olduğumuzu sormamıştım. Daha fazlasını istememiştim, başka kadınlarla yatıp yatmadığını ya da Noel'de canı sıkıldığı için ve yapacak başka bir şeyi olmadığı için mi geldiğini sormamıştım. Çünkü sorsaydım ve bana bunun onun için sadece sıradan bir şey olduğunu söyleseydi, kalbimin buna dayanamayacağını düşünmüştüm.

Korkaklığı bırak. Bir erkek tarafından reddedilmekten daha kötü şeyler yaşadın zaten.

Bu doğruydu ama Romeo ile birlikte olmak, son iki yıldır gerçekten yaşadığımı hissettiğim ilk zamandı. Eğer o giderse, karanlığa geri dönmemi engelleyebilecek miydim?

ROMEO

Sienna, müzik sistemini Bluetooth'a geçirmeden önce , "BURADAKİ RADYO İSTASYONLARI BERBAT," diye homurdandı.

"Radyoyu neden dinlediğinizi anlamıyorum."

Omuz silkti. "Yeni müzikler keşfetmeme yardımcı oluyor."

"Saçma sapan yorumlara ve milyonlarca reklama katlanma karşılığında, çok düşük bir bedel karşılığında."

“Yorumlar ve telefonla katılım gerektiren oyunlar sadece eğlenceli bir bonus. Nostaljik bir hava katıyor.”

Gözlerimi devirdim ama yüzümden gülümseme hiç eksilmedi. Juliet'i görmeme sadece birkaç saat kala nasıl eksilsin ki? İş ve Sofiya'nın doğum yapması yüzünden Noel'den beri onu görmemiştim. Tam bir işkenceydi.

Umarım bir gece daha onunla gecelememe izin verir.

Yanında uyuduktan sonra, sırtıma batan yayları olan o berbat küçük yatağında bile, Juliet'in vücuduma yapışık olmadığı her gece boşa geçmiş gibiydi.

Bu akşamki randevumuzdan önce, Matteo ve Sofiya'nın bebek odası için özel yapım bir sallanan sandalye almak üzere Sienna ile birlikte şehrin kuzeyine gidiyordum. Bebek Clementine bir hafta erken doğmuştu ve bu durum, Matteo'nun huysuzca bu sandalyeyi almamızı istemesine neden olmuştu, böylece bebek odası Sofiya için mükemmel olacaktı. Onu bu kadar abartılı baba modunda görmek paha biçilmezdi.

Clementine bir gündür evdeydi ve kısa ömrünün tamamını birinin kollarında geçirdiğinden oldukça emindim. Çoğunlukla Matteo'nun kollarında, çünkü onu yere bırakmayı reddediyordu, ama hepimiz ona

tamamen takıntılıydık. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, ama Clementine'i göğsüme yaslamak? Bana… bir şeyler hissettirdi.

Juliet çocuk istiyor muydu?

“Peki… kitapçı sahibinle işler nasıl gidiyor?” Sienna’nın kurnaz sorusu beni hayallerimden uyandırdı ve gerginleştirdi. Bir yanım, Juliet’i inimde saklamak isteyen bir ejderha gibiydi. Ama diğer yanım onu tüm dünyaya – ya da en azından aileme– göstermek istiyordu.

“Bu akşam onunla görüşeceğim.”

Sienna yanağıma dürttü ve güldü. "Ondan bahsederken kendini gülümsemekten alıkoyamıyorsun bile."

Evet, çünkü o mükemmeldi.

Ama sonra gülümsemem soldu. "Ona kim olduğumu anlatacağım."

"Kahretsin."

Şaşkın ifadesine baktım. "Sence kötü bir fikir mi? Yapmam gerektiğini söylemiştin."

Kolumu tutmak için elini uzattı. "Hayır, özür dilerim. Kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sadece şaşırdım. Bu gerçekten çok iyi bir şey."

Yutkundum. "Aramıza mesafe koymaya çalıştım ama... uzak kalamıyorum."

Sienna sevinçle çığlık attı. "Senin adına çok mutluyum. Onun da buraya taşınmasını sağlayacak mısın? Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

“Ondan eve taşınmasını istemek için muhtemelen henüz çok erken,” diye homurdandım.

Bana, saçmaladığımı bildiğini belli eden bir bakış attı. Tamam, Juliet'in benimle yaşamasının nasıl olacağını hayal ediyordum. Sabahları ona sarılıp uyanmak. Bütün gece onunla sevişmek. Dairemde benim kıyafetlerimi giyerek dolaşmasını izlemek.

“Sofiya ve Matteo, birlikte yaşamaya başlamadan önce yaklaşık iki saat kadar birbirlerini tanıyorlardı.”

GPS talimatlarını takip ederken gözlerimi devirdim ve sessiz bir arka yola sola döndüm. "Görücü usulü evlilik farklı. Ve ikisi de mafya. Bizim dünyamız normal işlemiyor."

“Biliyorum. Ama bu şu anlama gelmiyor—”

Sözlerinin geri kalanı, bir dizi yüksek sesli patlama ve metalin gıcırtısı ile kesildi. Karşıdan gelen arabadan çıkan kurşunlar, ön camımızda ve yan camlarımızda örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturdu.

"Yere yat ve Matteo'yu çağır!" diye bağırdım, elimi Sienna'nın başının arkasına koyup onu öne doğru ittim. SUV kurşun geçirmezdi ama yıkılmaz değildi.

Yan konsoldan silahımı kaptım ve yanımda daha fazla adam getirmemiş olmama lanet ettim. Kasap şehirden ayrıldıktan sonra rehavete kapılmıştım.

Bize ateş eden araba keskin bir U dönüşü yaptı ve peşimizden hızlanarak uzaklaştı. Arabayı takip ederken gözlerim sürekli dikiz aynasına kayıyordu. Sienna ise koltuğunda eğilmiş bir şekilde aceleyle Matteo'ya neler olduğunu anlatıyordu.

“Kahretsin!” Bize doğru gelen yeni bir arabadan SUV'ye daha fazla kurşun isabet etti. Bu sefer lastiğimize isabet etmeyi başardılar. Sienna, dönmeye başlarken çığlık attı. Arabayı düzeltmeye çalışırken parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu, ama yoldan çıktık ve bir hendeğin içinde aniden durduk. Şehrin kuzeyindeki yoğun ağaçlık bir devlet parkının hemen kenarındaydık.

Sienna'nın omzunu kavradım. "İyi misin?"

Gözleri kocaman açılmıştı ama başını salladı.

"Orada bekleyin."

Konsoldan başka bir silah kaptım ve SUV'den çıktım, beklerken arkasına saklandım. Kalbim hızla çarpıyordu, ama içimdeki karanlığa teslim oldum ve onun beni sarmasına izin verdim.

Bu şerefsizlerin Siena'ya zarar vermesine izin vermeyecektim. Buna asla izin vermeyecektim.

İlk araba yolun ortasında durdu ve kapıları açıldı. Yolcu koltuğundaki adam tamamen dışarı çıkmadan önce, onu alnından vurdum. Karşılık gelen kurşunlar SUV'nin gövdesine isabet etti ve ben de arkasına çömeldim. Çakıl taşlarının gıcırtısından ikinci arabanın da geldiğini anladım. SUV'nin önüne doğru sessizce ilerledim ve ikinci arabaya doğru bir kurşun yağdırdım. Bir bağırış en az bir hedefi vurduğumu gösterdi, ancak zaferimin tadını çıkaramadım çünkü onlar da karşılık verdiler. SUV'nin ön camı paramparça olurken cam kırılma sesi beni paniğe sürükledi. Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve Sienna'nın cam parçalarıyla kaplı olduğunu gördüm. Onu arabadan dışarı çektim, yere bırakırken eğilmesini sağladım.

Yüzünden süzülen kan damlası beni midemi bulandırdı.

"İyiyim," diye fısıldadı.

Güvenli bir yere vardığımızda onu kontrol ederdim, ama şimdilik silahlarımdan birini ona verdim. Sofiya'nın talimatlarıyla oldukça iyi bir

nişancı olmuştu.

"Onlara canlı ihtiyacımız var!" diye bağırdı ağır aksanlı bir ses.

Sienna kolumu sıkıca kavradı, tırnakları koluma saplandı. Arnavutlar olmalıydı. Bizi neden canlı istediklerini bilmiyordum ama asla yakalayamayacaklardı. Başımı birkaç metre ötedeki ağaçlık alana çevirdim. Matteo yerimizi biliyordu ama şehre yaklaşık bir saat, en yakın depoya ise yirmi dakika uzaklıktaydık. Askerlerimiz gelene kadar dayanmamız gerekiyordu.

Sienna'ya önümden geçmesi için işaret ettim. Ormana girmek için koşmamız gerekecekti. Oraya girdiğimizde Arnavutların bize saldırması çok daha zor olacaktı, ama o birkaç metreyi geçmek bizi savunmasız bırakacaktı.

"Hazır mısın?" diye sessizce sordum ona.

Başını salladı ve olabildiğince yere yakın koşarak koşmaya başladı. Ağaçlık alana doğru depar atarken ben de hemen arkasından koştum.

Kurşunlar ayaklarımın dibinde yere çarpıp sekti ama biz koşmaya devam ettik. "Sağa," dedim, Sienna patikadan ayrılıp çam ağaçlarıyla dolu daha sık ormanlık alana girerken onu takip ederek.

Kulaklarımda yankılanan, kulakları sağır eden kurşun seslerinden sonra neredeyse acı veren sessizliğe rağmen yolumuza devam ettik. Sienna tökezlediğinde, düşmesini engellemek için öne atıldım.

"Buraya otur." Onu büyük bir ağacın arkasına götürdüm ve Arnavutların herhangi bir izini bulmak için ormanı taradım.

Nefes alışverişini kontrol altına almaya çalışırken kamburlaştı. Saçları minik cam kırıklarıyla doluydu ve daha fazla derisini kesmemeleri için onları ayıklamaya çalışırken lanetler savurdum.

Sienna titreyen elleriyle telefonunu çıkardı ve erkek kardeşinden gelen aramayı cevapladı. "Pusuya düşürüldüğümüz yerden uzakta, ormanda saklanıyoruz," diye fısıldadı.

Elimde silahımı tuttum, gözlerim geldiğimiz yöne dikilmişti ki Sienna telefonuyla beni dürttü. Telefonu ondan aldım.

Matteo, "Depodan altı asker on dakika içinde gelecek," dedi.

"O zamana kadar ormanda kalacağız."

"Onu canın pahasına koru."

"Her zaman."

Sienna'ya telefonu verdim ve oturması için işaret ettim. Bacakları titriyordu ve adrenalinin etkisiyle yere yığılmak üzere gibi görünüyordu.

"Takviye ekip geliyor," diye onu rahatlattım, sesimi alçak tutarak. "Başka bir yeriniz yaralandı mı?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, karışmış saçlarını yüzünden çekti. "İyiyim."

Daha büyük cam parçalarını almıştım ama içinde daha küçük parçaların kalmış olmasından endişeleniyordum.

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeli miydik? Hareket edersek, bu ağacın arkasında saklanmamıza kıyasla bizi daha iyi duyabilir veya görebilirlerdi, ama sessizce beklemek içgüdülerime tamamen aykırıydı. Yola geri koşup hepsini ortadan kaldırmak istiyordum, ama Sienna'yı düşünmem gerekiyordu.

Çatlayan bir dal parçası ikimizi de dondurdu.

Silahını işaret ettim ve o da başıyla onaylayarak silahını daha sıkı kavradı ve dizlerinin üzerine çöktü. Büyük ağaç gövdesinin yanından geçerken, yerinde kalması için elimi kaldırdım.

Orman yolunda, benden on beş metre uzakta duran Kasapla göz göze geldim.

Kasap, *aslında Arnavutluk'ta* olması gerekiyordu.

Ağaçların arasından bana gülümsedi, sanki aramızda özel bir şaka paylaşıyormuşuz gibi. İçimdeki karanlık yüzeye çıktıkça nefret kaynadı. Silahım elimdeydi ama tereddüt ettim. Silah sesi diğer Arnavutlara nerede olduğumuzu işaret edecekti ve Siena'yı riske atmadan onları tek başıma püskürtebileceğimden emin değildim.

Kasap'ın silahı, anlaşılmaz bir şekilde, bizi öldürmeye gelmediğini teyit edercesine yere doğru doğrultulmuş, rahat bir şekilde elindeydi. Bizi rehin almanın, Don üzerinde bir koz sağlayacağını mı sanıyordu?

Uzaktan gelen bir bağırış, ardından yoldan gelen bir dizi silah sesi, adamlarımızın geldiğini gösterdi. Bu kısacık dikkat dağılmasından faydalanarak Kasap'a ateş ettim. Adam kahkaha atarak yana doğru atılırken kurşun ıskaladı.

Ağacın arkasından fırlayıp patikaya doğru koşarken Sienna'ya, "Burada kal," dedim.

Önümde beliren siyah kumaş parçası, Kasap'ın kaçtığına dair tek uyarım oldu. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı—neden bana ateş etmiyordu? Beni bir tuzağa mı çekiyordu?

"Benimle yüzleşmeye cesaret edemeyecek kadar mı korkaksın?" diye bağırdım.

Hırlayarak arkasını döndü. Aramızda hâlâ çok fazla ağaç vardı, net bir atış yapamıyordum ama yine de yaptım. Kükredi ve elini tuttu, elinden kan damlıyordu.

"Romeo!"

Sienna'nın çığlığı beni tam zamanında döndürdü ve bir adamın silahını bana doğrulttuğunu gördüm. Yere atladım, ama kolumdaki yakıcı bir acı vurulduğumu gösterdi. Sadece sıyrık olmasını umdum, ama durup kontrol edecek vaktim yoktu. Yuvarlanıp ayağa kalktım ve silahımı saldırganımın yönüne doğrulttum, ama o çoktan yerdeydi. Sienna bir ağacın arkasından çıktı, elleri titreyerek vurduğu adama baktı. Kasap'ı aramak için hızla arkamı döndüm, ama gitmişti. Bunun yerine, iki adamım Elio ve Gianni'nin patikadan bize doğru koştuğunu gördüm.

“Gianni, Sienna ile kal. Elio, benimle. Kasap buralarda bir yerlerde.” Onu en son gördüğüm patikayı işaret ettim ve Elio patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. Ben de peşinden koştum, ağaçların arasından hızla geçerken kolumu olabildiğince sabit tutmaya çalıştım.

Ancak on beş dakikalık aramadan sonra, onu hiçbir yerde bulamadılar.

" *Cazzo!* " diye küfrettim, aniden durduğumda.

"Nereye gitmiş olabilir ki?" diye sordu Elio.

Elimle yüzümü ovdum. Hiçbir fikrim yoktu. Onu takip edebilmek için orman zemininde kan damlaları arıyordum ama hiçbir şey bulamamıştım.

"Hadi Siena'ya geri dönelim, ama tetikte olun," dedim.

Sienna, Gianni ve Antonio'nun bizi beklediği yola geri döndük. Sienna'ya sarılmak için kollarımı açtım ve onu kendime doğru çektim.

"Çok cesursun," dedim. "İyi misin? Başka yaran var mı?" Yüzündeki kanı temizlemişti.

"Hayır, iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Gianni, “Don ile temizlik konusunda konuştum,” dedi. “Tüm cesetleri Arnavutların arabalarına taşıdık ve temizlik ekibimiz yolda. Antonio ve ben onları karşılamak için burada kalacağız. Elio, SUV aracımızla sizin ve Sienna ile birlikte şehre dönecek.”

Elio, "Don, Kasap'tan haberdar mı?" diye sordu.

Antonio'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kasap mı?"

Çenem kasıldı. "O buradaydı. Yola çıktığımızda Matteo'yu arayacağım. Arabayı elden çıkarmadan önce takip cihazı olup olmadığını kontrol et."

Sienna dudağını ısırdı. "Takip edildiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bir şekilde yerimizi buldular."

Ben ve adamlarım, depodan getirdikleri zırhlı SUV'yi takip cihazı olup olmadığını dikkatlice kontrol ettik, ancak hiçbir şey bulamadık. Temizlik ekibinin her şeyin halledildiğinden emin olmasını bekleyebilirdim, ancak Sienna'yı mümkün olan en kısa sürede geri almak istiyordum ve Matteo ile birlikte misilleme planımızı yapmamız gerekiyordu.

ROMEO

“ONUN ÜLKEYİ TERK ETTİĞİNİ SÖYLEDİNİZ ! Birçok kameranın onu Arnavutluk'ta görüntülediğini ve yerel muhbirimizin de bu sabah orada olduğunu doğruladığını söylediniz! Öyleyse bu Kasap nasıl oluyor da hâlâ *benim* şehrimde?”

Franco, Matteo'nun karşısında sinmedi ama ben bilgisayar korsanının gözlerindeki korkuyu gördüm. "Bilmiyorum patron. Kasabın fotoğraflarını bu sabah kendiniz gördünüz."

Matteo'nun gözleri kısıldı. "Evet, eminim senin gibi birinin bu tür görüntüleri sahte olarak üretmesi çok kolay olurdu."

"Sana asla ihanet etmem, Don Rossi. Asla."

Franco'nun ailesi Matteo'nun babasına sadıktı ve gaspçı amcasının yönetimini asla kabul etmemişti. Franco on sekiz yaşında bir "Made Man" (Madde Üyesi) olduğunda, Matteo'ya bilgisayarlarla ilgilendiğini ve bu şekilde Aileye daha faydalı olacağını düşündüğünü söylemişti. Matteo, bilgisayar mühendisliği diplomasını almasını desteklemiş ve Franco, takip eden yıllarda dünyanın en iyilerinden biri olana kadar birçok hacker'ın yanında eğitim almıştı. Sessiz, içine kapanık adamın neden bize ihanet edeceğini hayal edemiyordum, ama Matteo'nun şüphelerini anlıyordum. Hiçbirimiz Domenico'nun geçen yıl bize ihanet edeceğini beklemiyorduk ve bu çok fazla acı ve ıstıraba yol açmıştı.

“Görevinizden azad edildiniz ve ev hapsine alındınız. Enzo sizi dairenize kadar götürecek. Tüm bilgisayarlarınızı ve diğer cihazlarınızı alacağız.”

"Efendim, lütfen, ben asla..."

Matteo elini savurarak sözünü kesti. "Git."

Franco omuzları düşük bir şekilde yanımdan geçti. Kapı açıldığında Enzo, kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarla onu bekliyordu. Matteo'ya kısa bir baş selamı verdikten sonra Franco'yu uzaklaştırdı.

Bizim adamlarımız Franco'yu severdi. Biraz tuhaf biriydi ve nadiren ofis mağarasından çıkardı, ama bilgisayar korsanlığı sayesinde Ailenin birçok hayatını kurtarmıştı. Bu, saflarımızda büyük dalgalanmalara yol açacaktı.

“Bundan emin misin?” Matteo'ya karşı hiçbir zaman çekinmeden konuşmamıştım. Don olmadan önce de arkadaşımdı. Ama şimdi bana dikilen buz gibi bakış, düşmanlarımızın ona neden Ölüm Meleği dediğini hatırlattı.

"Beni sorguluyor musun?" Bana doğru bir adım attı, ama ben yerimde durdum.

“Bunun bir diktatörlük olduğunu fark etmemiştim.”

“Saldırı altındayız. Karım, yeni doğmuş bebeğim ve kız kardeşim saldırı altında! Franco ya hain ya da beceriksiz; bu özelliklerin hiçbirine tahammül edemem.” Matteo nefes nefese kalmış, gözleri vahşi bir şekilde bakıyordu ve ben biraz yumuşadım.

Keşke onun mantığına karşı çıkabilseydim. Ailede bir hainin daha olduğuna inanmak istemiyordum, hele ki hayatımı defalarca kurtarmış bir adamın hain olduğuna hiç inanmak istemiyordum. Ama tehlikeli bir durumdaydık; sadece ailemizin güvenliği açısından değil, organize suç dünyasındaki konumumuz açısından da. Zayıf görünmemeliydik, yoksa diğer gruplar devreye girerdi.

"Onları ne kadar çok sevdiğimi de biliyorsun."

Matteo başını salladı. "Biliyorum. Ama odaklanmana ihtiyacım var."

Sinirlendim. "Odaklanmış durumdayım."

Hayır. Bir başka adi herif yüzünden dikkatin dağılıyor.

Yumruklarım sıkılıydı ve ona yumruk atmamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti. "Bir daha ona hakaret etme *sakın* . Ve beni de mi rahatsız edeceksin? Sofiya'nın seni rahatsız ettiği gibi?"

Göğüs göğüse dururken Matteo'nun yüzü öfke maskesi gibiydi. "Sofiya benim için, Mafya için, ittifak kurmada *faydalıydı* . Bu kadının kim olduğunu bile bilmiyorum."

Nefes nefese birbirimize bakakaldık, ta ki Matteo bir adım geri çekilip elini saçlarının arasından geçirene kadar. "Kahretsin. Kahretsin! Sofiya'ya

bunu söylediğimi söyleme sakın."

Oturdu ve ellerini başına koydu. Son birkaç ay kardeşimi çok yıpratmıştı. Arnavutların yarattığı stres, Bratva ile ittifakı yeniden kurma çabası ve Sofiya ile Clementine hakkındaki endişeler yüzünden yeni beyaz saçları çıkmıştı.

“Sofiya’yı çok sevdiğimi biliyorsun. Her şeyden çok. Demek istediğim şu değildi—”

"Biliyorum, kardeşim." Sandalyeme geri çöktüm.

Matteo'nun Sofiya'ya gösterdiği gibi bir aşkı, belki de babam hayattaykenki anne babamın ilişkisi dışında, daha önce hiç görmemiştim.

"Bu kızı seviyor musun?" diye sordu.

Yutkundum. Juliet'i seviyor muydum? Onsuz bir hayat düşüncesi beni mahvetti. Ama ya aramızda olanları gerçekten kucaklasaydım, onu hayatıma çekseydim ve tehlikeye atsaydım? Bu aşk mıydı?

“Belki,” diye itiraf ettim. “Ama belki de onu bırakmak daha sevgi dolu bir davranış olur. Onu bu hayata nasıl getirip tehlikeye atabilirdim ki?”

“Karar vermeniz gerekiyor. İlişkiyi tamamen sonlandırın ya da onu işe alın. Şu anki halinizle hem onu hem de bizi riske atıyorsunuz.”

Ona karşı çıkmak, yanlış yaptığını söylemek istedim ama yapamadım. Juliet'le bağlantımı ne kadar uzun süre korursam, o kadar büyük bir tehlike altındaydı.

ROMEO

Yapmam gereken şeyden korkarak TELEFONUMA BAKTIM . En azından Kasap hâlâ şehirdeyken Juliet'in yanında olmak benim için güvenli değildi.

Ona uygun biri değildim. O şefkat ve güveni hak ediyordu. Saygın bir iş adamı olan Romeo ile konuştuğunu sanıyordu, oysa karşısında Mafya'nın alt kademesindeki Romeo vardı. Arnavutları alt ettikten sonra onunla ilişkimizi yeniden kurabileceğim umudunu taşıyordum. Tabii, eğer beni hâlâ istiyorsa. Sonunda ona gerçek kimliğimi anlatmak zorunda kalacaktım ve reddedilme korkusu beni sürekli rahatsız ediyordu.

Şu an ne yapmam gerektiğini biliyordum. Güvende olabilmesi için onu bırakmalıydım.

ROMEO

Bu akşamki randevuyu iptal etmek zorundayım. Son dakika iş nedeniyle şehir dışına çıkmam gerekiyor.

JULIET

Ah, ne kötü. Ne zaman gidiyorsun? Gitmeden önce hızlıca bir şeyler yemek için benim evime gelmek ister misin?

ROMEO

Havaalanına doğru yola koyuldum bile.

JULIET

Bu çok hızlı oldu.

ROMEO

Şahsen veda edemediğim için üzgünüm, bu durum çok hızlı gelişti.

JULIET

Chicago'ya geri mi dönüyorsunuz?

ROMEO

Evet, bu birleşme üzerinde hala çalışıyoruz. Çok yoğun olacak, bu yüzden muhtemelen fazla konuşamayacağım.

Juliet yazarken bir konuşma balonu belirdi, durdu, tekrar başladı ve tekrar durdu.

JULIET

Tabii ki

Benim için endişelenme.

Sen benim için endişelenmiyordun, ha.

Beni görmezden gel

Umarım her şey yolunda gider. Benim için biraz kalın hamurlu pizza ye.

Onun her mesajıyla kalbim biraz daha kırılıyordu. Ne kadarını hak ettiğini anlamayan Juliet'im. Koltuktan bir yastık kapıp çığlık atarak fırlattım. Tatmin edici olmayan bir şekilde yere düştü.

Odanın içinde dönüp dururken saçlarımı yoluyordum, sonraki adımlarımı düşünmeye çalışıyordum. Orada ne kadar uzun süre dursam, çaresizliğim o kadar öfkeye dönüşüyordu. Bütün bu durum Arnavutların suçuydu. Beni kızımdan uzak tutuyorlar ve ailemin güvenliğini tehdit ediyorlardı ve onları yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

JULIET

BUGÜN O GÜNDÜ.

Romeo'nun bahsettiği İtalyan fırınına gidecektim.

Normal olabilirdim, normal şeyler yapabilirdim. Bunu kendime tekrarladım, bunun beni buna inandıracağını umdum.

Lobi kapısını açıp sokağa adım attığımda zaten titriyordum. Bir an Romeo'yu aramayı düşündüm. Sadece sesini duymak bile kaygımı hafifletirdi, ama geçen hafta ne kadar meşgul olduğu yüzünden neredeyse hiç konuşamamıştık. Sessizliği beni incitmişti, ama bunu bir kenara bırakmaya çalıştım. Ondan benim için zaman ayırmasını isteyemezdim, ama onu özlemiştim. Yürümeye başlarken, kafamda onun sesini hayal ettim, bana iyi iş çıkardığımı söylüyordu.

Şimdiye kadar bu, işe giderken yaptığım her zamanki yürüyüşümdü. Bunun üstesinden gelebilirdim. Ama kavşağa yaklaştıkça ellerim daha da titremeye başladı. Köşede durdum ve bir çöp kutusuna yaslanmak zorunda kalana kadar bir baş dönmesi dalgası beni sardı. Nefes nefese kalmış bir halde tenim bir sıcak bir soğuktu. Kaldırımda etrafımdan geçen kimse bana dikkat etmedi ve New Yorkluların garip davranışlara karşı bağışıklığına minnettar kaldım.

Şu an bir kalabalığın önünde duramam.

Sonunda başımı zorla kaldırdım. Fırın, iş yerimden tam ters yönde iki blok ötedeydi. Güvenli rutinimin iki blok dışında. Romeo'ya başardığımı söylediğimde yüz ifadesini hayal ettim. Benimle çok gurur duyacaktı. Sanki başımın tepesini öperken beni kucakladığını hissedebiliyordum.

İşte o anda Romeo'nun benimle gurur duyması için neredeyse her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Kollarının beni sarmasını istiyordum, buna *çok özlem duyuyordum* .

Doğrulup, New York şehrine ait bir çöp kutusuna dokunduğumu fark edince burnumu buruşturdum *-iğrenç-* ve sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki boğuluyormuş gibi hissediyordum, ama yürümeye devam ettim.

Bir blok aşağıda.

Fırın görünürdeydi. Cephesi, yemeklerin muhteşem olacağının işaretini veren, gösterişsiz, biraz bakımsız bir görünüme sahipti.

Ve sonra kendimi onun önünde buldum. Uzun zamandır girdiğim ilk yeni yerdi. Koşmalı mıydım, saklanmalı mıydım, bağırmalı mıydım, yumruklarımı sıkmalı mıydım yoksa başka bir şey mi yapmalıydım bilmiyordum. Sonunda, sadece kapı kolunu tuttum ve kapıyı açtım.

İçeri adımımı attığımda üzerime sıcak bir şeker battaniyesi yayıldı. Hemen kendimi evimde hissettim. Görsel olarak algılayabileceğimden çok daha fazla şey vardı, bu yüzden gözlerimi tezgaha diktim. Her şey muhteşem görünüyordu. Cannoli ve tiramisu gibi tanıdığım bazı şeyler vardı, ama aynı zamanda farklı kremalı kruvasan benzeri hamur işleri, maritozzi denilen bir şey ve çeşitli kurabiyeler de vardı. Tezgahtaki yaşlı adam siparişimi alırken bana gülümsedi ve sorularıma şaşırtıcı derecede sabırlı davrandı. Hepsini istiyordum. Kutuma birkaç ekstra hamur işi koyarken bana göz kırptı.

Ödemeyi yaptım ve adamın siparişimi paketlemesini beklemek için kenara çekildim, işte o zaman onu gördüm. Romeo. Fırının arka tarafındaki bir masada takım elbiseli iki adamla oturuyordu. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve göğsümde taşıdığım ağırlık kayboldu, ona doğru sevinçle koştum.

Onu görmenin heyecanı, şehir dışında olması gerektiğini unutturdu bana. Bu hatamın pişmanlığını yaşayacaktım.

ROMEO

KAHRETSİN, KAH ….

Juliet buradaydı.

Kapıdan içeri adım attığı anda, sanki vücudum onu her zaman fark edecek şekilde özel olarak ayarlanmış gibi, gözlerim ona takıldı.

Onun burada olduğuna inanamıyordum. Kalbim paramparça olmuştu çünkü Juliet'im *yeni bir yere gitmişti,* her ne kadar bu onu çok korkutsa da. Çok cesurdu. Sandalyemden fırlayıp onu kucaklayıp döndürmek istedim. Kızımı kutlamak için bütün pastaneyi satın almak istedim. Herkese ne kadar havalı olduğunu göstermek istedim, sonra da hepsini dışarı atmak istedim çünkü onu tamamen kendime saklamak istiyordum. Bugün de çok güzel görünüyordu, ona *aldığım* yeşil tulum ve uyumlu ceketle, burnu soğuk rüzgardan pembeleşmişti.

Ama bunların hiçbirini yapamazdım çünkü burada o lanet Sırplarla iş yapıyordum. Matteo, Sofiya'yı yeni doğmuş bebeğiyle evde yalnız bırakmak istemiyordu ve onu suçlamıyordum. Ama bu benim için daha fazla aptalca toplantı anlamına geliyordu. Bunlar kızımın yanında güvenilmeyecek tehlikeli adamlardı. Eğer onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilselerdi, onu tehlikeye atarlardı. Onu bana karşı koz olarak kullanabilirlerdi ve bu kesinlikle işe yarardı çünkü Juliet'in zarar görmesini görmektense ölmeyi tercih ederdim.

Onları şaşırtmak için toplantı yerini fırında yapmayı önermiştim; ofiste buluşmak yerine orada buluşmanın bazı şeyleri göz ardı etmelerine yol açabileceğini düşünmüştüm. Şimdi her şeyden pişmanım. Kızımın yaşadığı yere onları getirmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Tarihin tekerrür etmesini istemiyorsam, onun için daha iyisini yapmalıydım, daha iyi olmalıydım. Babamın cansız bedeninin görüntüsü gözümün önünden geçti ve ellerimi yumruk yaptım.

Hemen dikkatimi tekrar erkeklere, Vlad ve Dragan'a çevirdim. Umarım Juliet beni görmez ve burada olduğumu hiç bilmeden giderdi.

Dragan, “İnsanların anladığı şey şu ki, bu zengin aptallar, özellikle karaborsa olduğu için, karaborsa sanat eserleri için neredeyse sınırsız miktarda para harcayacaklar. Öyle özel bir şey istiyorlar ki, sadece ona sahip olan tek kişiler onlar olmakla kalmasın, başka hiç kimse onu elde etmeyi hayal bile edemesin,” dedi.

Vlad sözlerine şöyle devam etti: “Şu anda ABD'deki sanat piyasasında kimse sağlam bir hakimiyete sahip değil. Ruslar elmas ve diğer değerli taşlar üzerindeki hakimiyetlerini genişlettiler. Yakuza, Asya sanat piyasasının bazı kısımlarını kontrol ediyor. Ancak Orta Doğu ve Kuzey Afrika'ya erişimimiz var. Nijeryalılarla ittifakımızı kesinleştirdiğimizde ise Orta Afrika'ya da erişimimiz olacak.”

"Sanat eserlerini sizin kontrolünüz altındaki New York limanlarından içeri getirecek ve özel yeraltı müzayedeleri aracılığıyla dağıtacağız."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken, umursamaz bir tavır takınarak sandalyeme yaslandım. Gözümün ucuyla Juliet'in tezgahta Marco'dan sipariş verdiğini gördüm. Seksen yaşına yaklaşmış olsa da, onun gülümsemelerinden birini alması bile göğsümde kıskançlık yakıyordu. Onu ne kadar özlediğimi düşününce kalbim sızlıyordu.

“Peki, size bu ticaret yollarına erişim izni vermemizin sebebi ne?” diye sordum. “Bize ne sunabilirsiniz?”

İki adam da çenelerini sıktı. Sırplar, özellikle de yeni Bratva İttifakımızla birlikte, İtalyan Mafyası'nın gücüne sahip değillerdi, ama bunu hatırlatılmasından hoşlanmadıkları açıktı.

Dragan söze şöyle başladı: "Don'a sunabileceğimiz çok şey var..."

"MERHABA!"

Juliet'in ışıldayan yüzünü görünce kalbim durdu ve içimi korku kapladı. Masama doğru yürüdü, gözleri önce iki adama, sonra tekrar bana döndü. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, inanamıyorum—"

"Sen kimsin?" diye sertçe sözünü keserek sordum.

Ağzı birden kapandı, gözleri acıyla doldu ve kalbim ikiye bölündü.

“Evet, kim bu?” dedi Vlad. Gözleri kadının bedenini süzdü ve elim masadaki çatala doğru uzandı. Gözlerini yuvalarından sökmem sadece

birkaç saniye sürerdi.

Juliet'in yüzü kıpkırmızı oldu ve bir adım geri çekildi.

“Bunun senin tipin olduğunu bilmiyordum Romeo,” dedi Dragan gülerek. “İstersen sana birkaç kız hediye edebiliriz. Dünyanın en iyi eskortlarından bazılarına erişimimiz var. Hatta istersen şişman olanlarını bile bulabiliriz.”

Zoraki bir kahkaha attım. "Hayır, teşekkür ederim." Juliet'in gözlerine baktım. "Kaçsan iyi olur küçük kız. Aradığın şeyi burada bulamayacaksın."

Yutkunarak arkasını döndü ve kapıdan hızla çıktı. Kaşlarını çatmış Marco, tezgahın arkasından gözlerime baktı ve Juliet'in geride bıraktığı fırın ürünleri kutusunu kaldırdı.

JULIET

Fırından sendeleyerek çıkıp daireme dönmeye çalışırken gözlerimden YAŞLAR SÜZÜLÜYORDU . O kadar şaşkındım ki yanlış bir dönüş yaptım ve tamamen bilmediğim bir sokağa girdim. Yönümü bulmaya çalışırken panik boğazımı sıkıyordu. Birkaç kişi durup bana baktı ve endişeli yaşlı bir kadın iyi olup olmadığımı sordu. Bu sadece daha hızlı koşmama neden oldu.

Güvenli değil. Güvenli değil. Güvenli değil.

Sonunda binama geri dönebildim. Tek istediğim bir köşeye kıvrılıp yatmakken, güçsüz bacaklarım beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Kapıyı açmaya çalışırken ellerim titriyordu, görüşüm karanlık ve lekeliydi. Sonunda kapıyı açtım ve arkamdan sertçe kapatıp yere yığıldım.

Boynumu tırmaladım, nefes alamıyordum. Her şey etrafımda yıkılıyordu. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey, Romeo'yla konuştuğumda yüzündeki küçümseme, diğer adam bana şişman dediğinde attığı kahkaha sesiydi. Romeo, iş için *şehir dışında* olduğunu ve bu yüzden beni göremediğini söylemişti... Benimle konuşmaya bile vakti olmamıştı.

Bu çok adaletsizdi. Onsuz da *iyiydim* . Hayatım küçük ve acınası olabilirdi, ama *benim* hayatımdı. Sonra o, tatlı sözleri ve vaatleriyle hayatıma daldı ve beni bu acıyla baş başa bıraktı. Bu yüzden kimseye güvenemiyordum. Bu yüzden yalnız kalmak zorundaydım.

Dayanılmaz derecede ağır acı dalgaları beni sardı. Eğer bu acıdan kurtulamazsam boğulacaktım. Bu hissi dindirecek tek bir şey olduğunu bilerek banyoya doğru süründüm. Lavabonun altından jilet bıçağını alırken içimde utanç kabardı.

Tulumun fermuarıyla uğraşırken, yeterince hızlı çıkaramadığımda çığlık attım. Bana *aldığı* bir şeydi, sadece bana ilgi gösteriyormuş gibi yapmasının bir parçasıydı. Tulumu üzerimden sürükleyerek çıkarırken yırtıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kirli fayans zemin bacaklarıma ve kalçalarıma soğuk geliyordu. Penceredeki çatlaklardan buz gibi bir hava esiyordu. Ve bunların hiçbirinin sikim önemi yoktu.

Bacaklarımdaki, zaten yara izleriyle dolu olan yerlere baktım ve elimdeki bıçağı kaldırdım.

İlk kesikten sonra acıyı hissetmedim bile.

Ya da ikincisi.

Üçüncü olayda kan banyo zeminine sızdı.

İşe yaramıyordu.

Kalbim hâlâ *hissedebiliyordu* .

Tekrar dilimledim.

Beni mahvetmişti. Bana çok fazla şey hissettirmişti.

Bir diğer.

Ve bir diğeri.

Kırmızı renk, kasvetli gri odanın ve kasvetli gri hayatımın karşısında çok canlıydı. Elimdeki bıçağı doğrulttum, yapıp yapmamam gerektiğini düşünüyordum. Her şeye son vermeli miydim?

Zihnimin bir köşesinde bir ses kıpırdandı. *Gerçekten bir erkek için kendini öldürecek misin Juliet? Hadi ama, yapma. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.*

Duvara yaslandım, jilet yere düştü. Ses Breanna'ya çok benziyordu. Bacaklarımın altında kan birikirken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve sonunda her şey uyuştu.

Hiçbir şey hissetmiyordum, acı yoktu, soğuk yoktu. Suyun üzerinde yüzüyordum, tüm bu yorgunluk ve stres beni aşağı çekiyordu.

ROMEO

SIRPLARLA birlikte, Upper West Side'da bulunan ve Family'ye ait olan seçkin bir seks kulübü olan Nocturne'e girdik. Akşamın erken saatleri olduğu için henüz sakindi, ancak barda birkaç çift vardı ve odanın çeşitli yerlerinde üstsüz garsonlar içki servisi yapıyordu.

Köşe bir masaya oturduk. Vlad ve Dragan, şaşkın gözlerini ifadesiz yüzlerinin ardına saklamaya çalışıyorlardı.

Dragan öne eğildi. "Burası tam da müşteri bulabileceğimiz türden bir yer. Hatta sanat müzayedelerini bile burada düzenleyebiliriz."

"Avrupa'daki benzer kulüplerde de bu tür etkinlikler düzenledik. Elbette, ticaret yollarını ve alanı kullanmamıza karşılık size kârın bir kısmını verirdik."

İki adam bana karaborsa sanat ticaretinin inceliklerini anlatırken aklım başka yerlere daldı ve Matteo'nun dikkatsizliğime duyduğu hoşnutsuzluğu adeta hissedebiliyordum. Sırplara müttefik olarak ihtiyacımız yoktu, ama onların sanat ticareti ek gelir sağlamanın bir yoluydu ve gerek yokken düşman edinmek aptallıktı. Ama şu anda, kızımın yüzündeki gözyaşlarını silmekten daha önemli hiçbir şey yoktu.

Ona ulaşmalıydım ama burada mahsur kalmıştım. Toplantı uzadıkça uzuyordu ve her geçen dakika Juliet'in benden daha da uzaklaştığını hissediyordum. Peşinden koşmak yerine oturduğum yerde kalmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Masamıza bir garson geldi; göğüs altından korse giymiş sarışın bir kadındı. Sırplar onun kıvrımlarına ve gülümsemesine hayran kalarak ona doğru eğildiler, ama ben şimdi sadece bir kadını görmek istiyordum.

Fırındaki davranışımı açıklamazsam Juliet'i kaybederdim, ama bu her şeyi ona anlatmak anlamına geliyordu ve bu da onu yine de kaybetmek demek olabilirdi.

Telefonum cebimde titredi ve Juliet'in arıyor olabileceği umuduyla aceleyle çıkardım. Arayanın Sienna olduğunu görünce kalbim yerinden çıktı. Sırplar hâlâ sarışın kızla meşguldü, bu yüzden bir şeye ihtiyacı olabileceği ihtimaline karşı telefonu açtım.

"Romeo." Ses tonundaki sertlik beni anında tedirgin etti.

"Ne?"

"Arnavutlar az önce Juliet'in dairesinin önünden arabayla geçtiler."

Dünya durdu.

"Onlar olduklarından emin misin?"

"Franco'dan, en azından tespit edebildiğimiz plaka numaralarının listesini aldım. Arabada kimin olduğunu bilmiyorum ama onların arabası."

Ayağa kalkıp kabinden çıktım. Sırplar bana şaşkınlıkla baktılar.

"Gitmem gerekiyor. Lütfen, keyifli bir akşam geçirin."

Onlar cevap veremeden arkamı döndüm ve giderek büyüyen kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledim. "Ne zaman geçtiler buradan?"

“İki dakika önce. Şimdilik geri dönmediler. Şu an onları şehir içinde takip ediyorum.”

“Yoldayım. Herhangi bir gelişme olursa beni arayın.” Telefonu kapattım ve odanın kenarında nöbet tutan Alessandro'ya işaret ettim. “Gitmem gerek,” dedim aceleyle. “Şu lanet Sırplara göz kulak olun. Onların mutlu olmaları gerekiyor, ama sakın bir şey yapmalarına izin vermeyin.”

Alessandro kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıya doğru yarı yoldaydım bile. "Sadece onları izleyin."

Çenesini yukarı kaldırdı ve ben gitmiştim.

Manhattan'da deli gibi ARABA SÜRDÜM , Juliet'in berbat dairesine giderken bana korna çalan sinirli New Yorkluları umursamadım. Onu neden daha iyi bir yere taşımamıştım? Neden onu korumaları için adamlar görevlendirmemiştim? Doğru, çünkü ondan uzak durmam gerektiğine, mesafemin onu güvende tutacağına dair saçma bir fikrim vardı.

Artık bunun için çok geçti. Arnavutların onu nasıl bulduğunu bilmiyordum, ama onları bulduğumda onlara ne yapacağımı biliyordum. İçimdeki canavar kabardı, onları avlamamı, karınlarını yarıp, benzinle doldurup, içten dışa yakmamı istiyordu.

Onun tehlikede olmasının sebebi bendim. Bugün, dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunu ve benim dünyamın bir parçası olmanın ona neye mal olacağını hatırlattı. Hayatı bensiz daha iyi olurdu ve daha iyi bir adam olsaydım, o ilk gece kitapçıda ondan uzak dururdum.

Ama ben uzak durmamıştım.

Yapamadım.

Telefon ekranımda beliren mesajı görünce küfrettim.

SİENA

Arnavutlar ikinci kez arabalarıyla geçtiler. Yavaşladılar ama durmadılar.

Angelo ve diğerleri destek için yolda.

Juliet'in dairesinin önünde bulabildiğim en yakın yere gelişigüzel park ettim ve araba kapısını arkamdan sertçe kapattım. Kapısının önünde durduğumda nefes nefese kalmıştım. Çok kısa bir an durakladım, ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Sana yalan söylediğim ve seni reddettiğim için özür dilerim. Ayrıca, hemen ayrılmamız gerekiyor çünkü cinsel tacizciler apartmanınızın önünden geçiyorlar, muhtemelen seni kaçırıp bana şantaj yapmayı planlıyorlar.

Tanrım, ne kadar da işe yaramaz bir herifmişim. Onu nasıl böyle bir tehlikeye atabilmiştim?

Elimle kapıyı kaldırdım ve vurdum.

Cevap yok.

Tekrar, bu sefer daha sertçe vurdum.

Hâlâ yanıt alamayınca telefonunu aradım ve telesekretere ulaştım.

Tekrar aradım.

Geçen her anla birlikte, göğsümde bir şeylerin çok yanlış olduğunu söyleyen o tırmalayan his daha da büyüyordu. Arnavutlar çoktan içeri mi girmişti? Yoksa Juliet, ona nasıl davrandığımdan dolayı beni görmezden mi geliyordu?

Kapıya daha sert vurdum. "Juliet, kapıyı aç."

Sırtımdan terler damlıyordu. Hemen şimdi oraya girmem gerekiyordu.

Kapı kolunu kavradım ve omzumu kapıya çarptım. Bu binanın berbat yapısının tek iyi yanı, ilk denemede kırılması, ortasında büyük bir çatlak oluşması ve kapı kolunun kısmen kopmasıydı.

“Juliet?” Gözlerim stüdyo daireyi tararken kalbim hızla çarpıyordu. Köşedeki minik yatak. Eskimiş kanepe. İki Mario Kart kumandasının bulunduğu iskambil masasının önündeki küçük tahta sandalye.

Boş.

Kahretsin, ne kadar aptalmışım. O burada bile değilken kapısını kırmıştım. Kitapçıda mıydı acaba? Bugün kapalıydı ama kesinlikle oraya gitmişti. Telefonumu çıkardım ve tamir işlerimizi halleden Aile'den birine mesaj attım, ona tüm ön kapıyı, tercihen kurşun geçirmez bir şeyle değiştirmesi için detayları gönderdim. Ben kitapçıya giderken, Arnavutlar içeri girerse diye Angelo ve yolda olan diğer adamlar burada bekleyebilirlerdi.

Daireden çıkmak üzereydim ki ensemde bir karıncalanma hissettim ve midemde yavaş, bulantılı bir his oluştu. Boş odaya doğru hızla döndüm, ama gözlerim sağdaki kapalı kapıya takıldı. Ne yaptığımı anlamadan, küçük dairenin bir ucundan diğer ucuna geçtim ve banyo kapısını hızla açtım.

Karşıma çıkan manzara, ömür boyu zihnime kazınacaktı.

Kızım, banyo zemininde kendi kan gölü içinde oturuyor.

“Juliet!” diye bağırdım.

Hayır, hayır, hayır . Gitmiş olamazdı, olamazdı.

Pantolonuma kan sızdığını umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. "Juliet!" Omuzlarını silkeledim ve gözleri aralandı.

“Romeo?” Alt dudağı titredi. “Git buradan. Seni burada istemiyorum.”

“Oh, çok şükür.” Onu kollarıma aldım ve sıkıca kucakladım. Eğer bana kızgınsa, bu hâlâ nefes alıyor olduğu anlamına geliyordu.

Aşağıya baktım ve uyluklarında düzgünce açılmış bir dizi kesikten kan sızdığını fark ettim. Kanama büyük ölçüde durmuştu, ancak bir kesik diğerlerinden daha derindi ve sürekli olarak yere kan damlıyordu. Küfür ettim ve kesiğe bastırmak için biraz tuvalet kağıdı aldım.

"Ne oldu melek?"

Juliet geriye yaslandı, başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı.

"Hayır bebeğim, benim için uyanık kalman gerekiyor." Neyse ki kanama yavaşlıyordu. "Bu nasıl oldu?"

Beynim panikten uyuşmuştu, midem bulantıdan alt üst olmuştu.

"Neden buradasınız?" Sesi çok yorgun geliyordu.

“Senin için endişelendim.” Kesiklere hafifçe bastırırken yutkundum ve en derin olanına baskı uyguladım. “Sana şehir dışında olduğumu söylediğim için özür dilerim ve fırında söylediklerim için de çok özür dilerim. Yanımda olan adamlar… Sana değer verdiğimi onlara belli edemezdim.”

"Sen beni umursamıyorsun."

Ensesini kavradım. "Bunu söyleme." Sesim sert ve çaresizdi. Alnımı onun alnına yasladım. "Lütfen, asla ama asla bunu söyleme Juliet. Buna dayanamam."

Gözleri tekrar kapandı. "Neler olduğunu anlamıyorum. Belki de gerçekten öldüm."

Göğsüm sıkıştı ve ağzımdan boğuk bir ses çıktı. "Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Küçük banyoda etrafıma bakındım, ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum. Hastaneye gitmesi mi gerekiyordu? Her geçen dakika Arnavutların bana daha da yaklaştığının farkındaydım.

Daire numarasını Angelo'ya mesaj olarak gönderdim ve biz ayrılana kadar bizi korumasını söyledim.

Tüm kesiklerin kanaması durunca göğsümdeki baskı biraz hafifledi. "Hadi seni duşa sokalım," diye mırıldandım.

Doğru şeyi yaptığımı umarak sıcak suyu açtım. Juliet zaten neredeyse tamamen çıplaktı, sadece sütyeni ve iç çamaşırıylaydı. Ben de boxer'ımı üzerimde bırakarak kıyafetlerimi çıkardım.

“Buraya gel.” Kollarımı ona doladım ve onu yerden kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve dudaklarından bir inilti kaçtı.

"Sorun yok. Bunu çözeceğiz."

Su artık sıcaktı, bu yüzden onu duşa yönlendirdim. Duş küçüktü ama önemli değildi. Zaten aramızda hiç mesafe olmasını istemiyordum.

Juliet yanağını göğsüme yasladı ve titreyerek iç çekti. Sıcak su üzerimize çarparken onu sıkıca tuttum ve hafifçe salladım.

"Ne oldu?" Bu tür kesiklere neden olabilecek tek bir şey aklıma gelmiyordu ve aklım buna inanmama izin vermiyordu.

"Sana söylemek istemiyorum."

Yüzümü saçlarına bastırdım. "Lütfen, meleğim. Lütfen bana söyle." Kelimelerim boğazımdan zorla çıkıyordu, hırıltılı bir şekilde.

"Olanları biliyorsunuz."

“Juliet.”

"Pekala, bunu kendim yaptım, tamam mı?" Ellerimi tutmaktan kurtulmaya çalıştı ama ben sadece kollarımı daha da sıktım, midem bulanıyordu.

"Neden?"

"Çünkü üzgündüm ve bir şey hissetmemeye ihtiyacım vardı."

Gözlerimi sıktım. “Çok üzgünüm. Her şey benim hatam. Seni o fırında gördüğüm için çok gurur duymuştum.” Geri çekilip yüzünü avuçlarımın içine aldım ve gözlerine baktım. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. “Sana kendimle ilgili her şeyi anlatmadım, anlatmalıydım da. Tehlikeli insanlarla çalışıyorum ve seni benimle birlikte görmelerini göze alamadım. Bunların hiçbiri doğru değildi. Senin hakkında söyledikleri yüzünden onları öldürmek istedim.”

Benimle kavga etmeyi bıraktı ama sessiz kaldı.

"Lütfen bana inandığını söyle, Juliet."

Omuz silkti. "Bana gerçekten ilgi duyman mantıklı değil." Onunla tartışmaya fırsat bulamadan devam etti. "Sen *böyle* görünüyorsun, ben ise sadece çirkin bir yığınım. Senin yüksek mevkili bir işin var, ben ise bir kitapçıda çalışıp berbat bir apartmanda yaşıyorum. Hayatlarımız birbirine uymuyor, Romeo. Senin gerçek adını bile bilmiyorum!" Son kısmı gözlerinden yaşlar akarken, suyla karışarak bağırdı.

Omuzlarından tutup onu sarstım. "Bu da ne? Sen *her şeysin* . Muhteşem, komik ve zekisin." Islak saç tutamlarını yüzünden çektim. "Senin yanındayken hissettiğim kadar huzurlu ve mutlu hissetmiyorum. Ve gerçek adım Romeo. Sana bu konuda asla yalan söylemedim."

"Başka konularda da yalan söyledin."

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Sizi iyice temizledikten sonra daha iyi açıklayacağım. Söz veriyorum.”

Suyu bacaklarının üst kısmına gelecek şekilde kaydırdım ve kalan kanı temizledim. Normalde kendi vücudumdan çok daha fazla kan yıkardım ama Juliet'in kırmızı lekelerle kaplı olduğunu görmek beni derinden sarstı.

Su berraklaşınca onu tekrar göğsüme bastırdım. "Seni böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum, sensiz bir dünyayı hayal edemiyorum. Lütfen, tatlım, bunu bir daha yapma. Seni böyle acı çekmekten kurtarmak için her şeyi yaparım."

Ondan bunu istemeye hakkım yoktu ama onun için her şeyi yapacağımı söylediğimde gerçekten de ciddiydim.

Başını salladı, yüzü hala göğsüme yapışıktı. "Yapamam."

Parmaklarım tenine saplandı. "Evet, yapabilirsin. Biliyorum—"

"Duramıyorum!" diye bağırdı sözümü keserek. "Denemeye çalıştım ama *yapamıyorum* . Yıkıldım ve etrafımdaki her şeyi mahvediyorum. Uzak durmakta haklıydın."

Kollarıma karşı çırpındı ama onu duş duvarına yasladım. "Gitmiyorum kahretsin! Kahretsin, Juliet! Bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın." En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama şimdi gözyaşlarım suyla karıştı. "Acıyı atman gerekiyorsa, bunu benden çıkaracaksın."

"Üzgünüm. Yapamam." Artık hıçkırarak ağlıyordu.

Duş kabininin köşesindeki bir başka jilet gözüme takıldı ve gözüm döndü. Jileti kendi tenime tuttum ve kadın irkildi. "Hayır. Lanet olsun. Daha fazla kesme. Beni kesmelisin."

Başını salladı ve ben de usturayı eline tutuşturdum.

“Yap şunu.”

"Hayır, yapamam!"

“Yap şunu, Juliet! Dayanabilirim!” Sesim muhtemelen bu berbat binadaki tüm dairelere ulaşacak kadar yüksekti, ama umurumda değildi. Onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünmekle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Elini hareket ettirdim, jilet tam göğsüme, ilk gece dövmeyi çizdiği yere bastırıldı. "Kes beni. İşaretle *beni* ."

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

“Sensiz bir dünyayı düşünmek canımı yakıyor!” Boynunun arkasını kavradım ve onu ezici bir öpücüğe çektim, tüm acımı ve korkumu içine döktüm. Elim onun eline gitti ve onu tenime doğru yönlendirdim, jilet bıçağını göğsümün üzerinden geçirmeye zorladım. Kan damlarken acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

Hıçkırarak inledi ve bıçağı yere düşürdü. Parmağını kanın içinde gezdirdi, alt dudağı titriyordu. "Acı çekmeyi hak etmiyorsun."

Parçalanmış kalbimin geriye kalan kısmı çatladı ve paramparça oldu.

"Sana acı çekmeyi hak *ettiğini* kim söyledi bilmiyorum ama yanılıyorlar. Sen her şeyin iyisini hak ediyorsun. *Her şeyi* . Ve ben de sana bunları sağlayacağım."

Onu sıkıca kucakladım, ellerim sırtına bastırılmıştı. İlk başta Juliet kollarını yanlarında tutuyordu, ama sonra, çok yavaş bir şekilde, kollarını belime doladı. Birbirimize sıkıca sarıldık, sanki birbirimizi kendi

bedenimize çekmeye çalışıyorduk. Tüm dünyam ona, benim Juliet'ime indirgendi ve neredeyse çıplak olmamızın, suyun soğuk akmasının veya bu berbat banyoda olmamızın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onun kollarımda olması ve onu bırakmayacak olmamdı.

Titremeye başlayınca suyu kapattım ve üzerine yıpranmış bir havlu sardım. "Bunlara daha yakından bakmam gerek," diye mırıldandım, başının tepesini öperken. Kendini büzdü. Çenesini kaldırdım ve bakışlarımı yakalamasını bekledim.

"Bunu kendim halledebilirim," diye fısıldadı.

Boğazımda bir yumruk düğümlendi ve başımı salladım. "Hayır, ben yapacağım." Onun hala burada olduğundan emin olmak için ona bu şekilde bakmam gerekiyordu. Sırılsıklam olmama aldırmadan kıyafetlerimi giydim ve onu koltuğa doğru yönlendirdim.

"Üzerine kanımı akıtacağım," dedi.

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Bu dairede çok uzun süre kalmayacaktı. Omuzlarından hafifçe ittim ve oturdu.

“İlk yardım çantanız nerede?”

“Banyoda küçük bir sepet var.” Çok bitkin görünüyordu. Onu kollarıma alıp her şeyin yolunda olacağını söylemek istedim ama henüz yapamadım. Bunun yerine, yatağından bir battaniye alıp omuzlarına sardım ve ilk yardım sepetini aldım. İçinde fazla bir şey yoktu; sadece birkaç yara bandı, antiseptik krem ve gazlı bez.

Juliet'in yanına döndüm ve önünde diz çökerek bacaklarındaki havluyu sıyırdım. Mümkün olduğunca örtülü olduğundan emin olmaya çalıştım—savunmasız olduğu bir anda vajinasına bakmama gerek yoktu—ama havlu kaydığında bunu görmediğimi ve bunun dünyanın en mükemmel manzarası olmadığını da inkar edemezdim.

Gözlerim, uyluklarının üst kısmındaki canlı kırmızı çizgilere takıldı. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Çünkü taze kesiklerin altında, sayısız yara izi vardı. Uyluklarında düzinelerce soluk beyaz çizgi vardı. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirirken nefesim kesildi.

“Işıkların kapalı olmasını istemenin sebebi buydu.” İlk cinsel ilişkimizde, çıplak halini görmemden utandığını düşünmüştüm. Hiç hayal etmemiştim ki…

Başını salladı. "Görmeni istemedim. Çirkin olduklarını biliyorum ve bunun senin için çok fazla olduğunu anlıyorum..."

Kollarımı beline doladığımda ve başımı kucağına koyduğumda sustu.

“Hiçbir şey seni çirkinleştiremez.” Bacaklarının üzerinde öpücükler kondurdum, kanı dudaklarımı lekeledi. Hayatımın geri kalanını her bir yarasını öperek ve yaşadığı her mutsuzluğun telafisini yaparak geçirecektim. En büyük kesiğe bir öpücük daha kondurduktan sonra doğrulup onları temizledim. Juliet tüm süre boyunca ne irkildi ne de şikayet etti ve neredeyse bunu istiyordum. Bana acısını gösterecek kadar bana güvenmesini istiyordum.

Son bandajı da yerleştirdim ve bacağına hafifçe dokundum. "Hadi seni giydirelim."

“Bekle.” Bileğimi kavradı. “Bırak ben yapayım.” Göğsümdeki yüzeysel kesiği işaret etti. Kanama çoktan durmuştu.

O nazik ve titiz bir şekilde temizlerken yutkundum. Yaralanmaya yabancı değildim. Vücudum yara izleri ve kurşun yaralarıyla doluydu ama bunlara hiç dikkat etmemiştim. Juliet'in bana gösterdiği özen göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırdı.

"Teşekkür ederim, tatlım," diye mırıldandım konuşması bittiğinde.

Kanepeden kalkarken onu dikkatlice izledim. Hala solgun görünüyordu ve ayaklarının üzerinde sendelemesini beğenmedim. Yiyeceğe, suya ve bolca bakıma ihtiyacı vardı. Bunların hepsini, güvende olacağımız daireme döndüğümüzde ona verecektim. Onu yanıma yatırdım ve yıpranmış bir şifonyerin yanına çektim. Üst çekmeceyi açtım ve dantellerle dolu bir manzarayla karşılaştım. Ona verdiğim iç çamaşırlarıydı bunlar.

“Şey, o değil.” Juliet çekmeceyi kapatmaya çalıştı ama ben ellerini ittim.

"İç çamaşırı giymeden mi gitmek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Sadece... şuraya git." Yaklaşık 30 santimetre uzaktaki yatağını işaret etti. "Kendim giyinebilirim."

"Çok tatlısın." Alnından öptüm. "Bavulunu nerede saklıyorsun?"

JULIET

"Bavul mu? Şey, bende bavul yok."

“Peki ya çöp poşetleri?”

"Lavabonun altındalar. Neden?" diye sordu, şaşkınlıkla ona bakarak.

Romeo mutfağa doğru yürüdü, ben de havlumu bırakıp kıyafetlerimi giymeden önce sütyenimi ve iç çamaşırımı giydim.

"Çöp poşetine neden ihtiyacınız var?" diye tekrar sordum.

"Eşyalarınızı paketlemek için bir şeye ihtiyacım var."

Acıyan bacaklarımın üzerine eşofmanımı geçirdim. "Eşyalarımı mı toplayacağım? Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

Romeo elinde çöp torbasıyla bana döndü. "Benim evime." Bunu o kadar basit bir şekilde söyledi ki, sanki çok açık bir şeymiş gibi.

Avuçlarım terledi ve göğsüm sıkıştı. "Hayır."

“Evet.” Yanıma geldi ve iç çamaşırı çekmecemin içindekilerin hepsini çöp poşetine doldurdu. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Çocukken, yeni bir koruyucu aileye taşınmak zorunda kaldığımda eşyalarımı çöp poşetlerine atmakla çok fazla gün geçirmiştim.

Çantayı almaya çalıştım ama o elimi yakaladı ve avucumu öptü.

“Gitmeliyiz. Orada—” Çenesi kasıldı ve gözlerime tam olarak bakmadı. “Artık burada güvende değilsin ve bu benim lanet olası hatam. Dairem güvenli ve ben orada olacağım, sana bakacağım.”

Boğazım o kadar düğümlenmişti ki zar zor kelime söyleyebiliyordum. Dairemin neden güvenli olmadığını anlamıyordum ama bu gerçeği değiştirmiyordu. "Gidemem, Romeo."

“Elbette yapabilirsiniz. Yapmamız gerekiyor—”

"Hayır," dedim daha yüksek sesle. " *Gidemem* ."

Kaşlarını çattı ve çöp poşetini yere düşürerek ellerini üzerime koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Agorafobim," diye fısıldadım.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin. Kahretsin!" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni arabaya bindirmemiz gerek, sonra oraya gideriz."

Başımı salladım. "Yapamam." Nefeslerim giderek kısalıyordu, sanki bir pipetten nefes alıyormuş gibi hissediyordum. "Burada kalırsam iyi olurum. Kendime bir daha zarar vermeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldadım. Bu sözü tutabileceğimden emin değildim, hele ki sonsuza dek tutamayacağımdan, ama Romeo'nun da suçluluk duymasını istemiyordum.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Beni yatağıma götürdü ve oturttu. Kendisi ayakta durdu ve ileri geri yürümeye başladı. “Tehlikeli bir işim var.” Saçlarını eliyle düzeltti, hareketleri agresifti.

Onu masa başı bir işte çalışırken hayal etmek zordu, ama bana yalan söylediğinin doğrulanması midemde bir taş gibi oturdu. "Tamam mı? Koruma görevlisi misin yoksa?"

“Hayır. Şey, evet, bazen. Ama bundan daha fazlasını yapıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Patronum, New York'taki İtalyan Mafyası'nın başı.”

"Şaka yapıyorum!" diye bağırmasını bekleyerek onu dikkatlice süzdüm. Gözlerimi yakaladı ve gözlerinde kırılgan bir ifade vardı.

"Şaka yapmıyorsun."

Başını salladı.

"Mafya gerçekten var olan bir şey mi?"

"Evet, meleğim. Bu gerçek bir şey."

Romeo ya hayal görüyordu ya da yalancıydı. *Ya da doğru söylüyor* , diye fısıldadı beynimin arka tarafındaki minik bir ses.

Başımı ellerimin arasına koydum. Bugün zaten çok fazla şey yaşamıştım. Artık başa çıkabileceğimden çok daha fazlaydım.

“Diyelim ki sana inanıyorum. Eğer mafya üyesiysen neden seninle geleyim ki?”

Yürümeyi bıraktı ve doğrudan bana döndü. "Çünkü rakiplerimizden bazıları bu daireyi gözetliyor."

Dünyamdaki her şey yavaşladı. "Ne?"

“Senden uzak durmaya çalıştım. Gerçekten, gerçekten denedim. Şehir dışında olduğum konusunda sana yalan söylememin sebebi de buydu—çünkü daha iyisini hak ediyorsun ve seni güvende tutmak istedim. Ama

artık çok geç, çünkü son bir saat içinde bu apartmanın önünden birkaç kez geçtiler.” Önümde diz çöktü ve iki eliyle yüzümü kavradı. “Seni bırakamam, Juliet. Eğer bu beni bir alçak yapıyorsa özür dilerim.”

Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım ama yine de akmaya devam ettiler.

"Ağlama. Kahretsin, dayanamıyorum."

Romeo yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Onun sıcaklığı beni sardığı anda, göğsümdeki endişenin bir kısmı hafifledi.

Fırında bana nasıl davrandığı, bana sanki hiçbir şey değilmişim gibi nasıl baktığı hâlâ kalbimi acıtıyordu. "Yanındaki adamlar mı?"

“Sırp Mafyası. Bizimle ittifak kurmak istiyorlar ama onlara zerre kadar güvenmiyorum. Çok üzgünüm bebeğim. Fırına gitmekle çok cesur davrandın. Seninle birlikte kutlamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

Burnumu çektim ve gözyaşlarımı zaten ıslak olan gömleğine sildim. Bunu hak etmişti.

"Sana hâlâ tam olarak inanmıyorum."

"Sorun değil." Elini saçlarımın arasından geçirdi. "Yeter ki benimle gelmeye razı ol."

“Romeo, gerçekten sanmıyorum ki—”

“Hayır, Juliet. Buradaki güvenlik berbat. Buraya taşınsam bile seni koruyamam.” Parmakları kalçalarıma saplandı.

“Neden buraya taşındınız?”

Bana sert bir bakış attı. "Seni yalnız bırakmayacağım." Çenesi kasılarak telefonuna baktı. "Artık benimle baş başasın. Seni kendi dünyama çekmemek için uzak durmaya çalıştım ama çok bencilim ve seni bırakamam."

“Nedenini anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Fırındaki adamlar haksız değildi ki. Hiçbir şeyimiz birbirimize ait olduğumuzu göstermiyor.”

Romeo, ancak hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Parmakları çenemi kavradı ve bana bakmaya zorladı. "O kadar yanılıyorlardı ki, komik bile değil. Seni hak etmeyen benim ve bir daha asla aksini ima etmeni istemiyorum."

Sesindeki yoğunluk beni ürküttü. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra alnımı, burnumu, her iki yanağımı öptü ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak öpücüğü tamamladı.

En son ne zaman biri beni bu kadar istemiş, güvenliğimi bu kadar önemsemişti?

"Bana güvenecek misin sevgilim? Benimle gelmeye yetecek kadar?"

Muhtemelen aptallık ediyordum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi, ama Romeo'yu gönderme düşüncesi... Bunu yapamazdım.

"Lütfen kalbimi kırma," diye fısıldadım.

"Benimle güvende."

Beni sıkıca kucakladı ve gözlerim yorgunluktan ağırlaştı.

"Yine arabayla geçtiler. Hemen gitmemiz gerek. Evime kadar yolculuk boyunca uyanık olmaman için seni bayıltacak bir ilaç getirsem yardımcı olur mu?"

Birden irkildim, panik beni sarınca tüm vücudum kaskatı kesildi. Bana dokunduğuna *dair* bulanık anılar, uyandığımda nerede olduğumu bilmemem zihnimi doldurdu. Midem o kadar bulandı ki Romeo'nun kollarından kurtuldum. Belli ki bunu beklemiyordu ve beni bıraktı. Tam zamanında tuvalete yetişip kustum. Kulaklarımda tiz bir çınlama vardı ve Romeo'nun sırtımı okşadığını ve benimle konuştuğunu anlamam uzun sürdü.

“İyisin. Ben buradayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim.

"Özür dileyecek bir şeyiniz yok."

Suyun aktığını duydum, sonra yanımda diz çökmüş, bir bezle yüzümü nazikçe siliyordu.

"Size biraz su getireyim."

Bir dakika sonra elinde bir bardakla geri döndü. Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, utançtan yüzüm kızardı, ağzımı çalkalayıp hızla dişlerimi fırçaladım. Uzun zamandır böyle aşırı bir travma tepkisi vermemiştim, ama bugün kendimi çok kırılgan hissediyordum.

Romeo arkamdan belime kollarını doladı ve ben de ona doğru yaslandım.

"Uyuşturucu verilmesini istemiyorum."

Beni daha sıkı kucakladı. "Bunu önerdiğim için bile özür dilerim. Sadece işini kolaylaştırmak istedim."

“Fırın, iki yıldır gittiğim ilk yeni yerdi ve pek iyi sonuçlanmadı.” Onu kötü hissettirmeye çalışmıyordum ama yüzünde saf bir suçluluk ifadesi vardı. “Bunu başarabilmemin tek yolu, senin beni cesaretlendirdiğini hayal etmekti,” diye ekledim. Keşke o sözleri söyler söylemez geri alabilseydim. Çok savunmasızdım, beni çok açıkta bırakmışlardı.

Yüzünde, ancak kibirli bir gülümseme olarak tanımlanabilecek bir ifade belirdi. "Doğru, çünkü bilinçaltın bile seni koruyacağımı biliyor."

Aşağıya baktım. "Korkuyorum."

“Biliyorum, ama birlikte üstesinden geleceğiz. Askerlerim şu anda binanın etrafında konuşlanmış durumda ve Angelo bizi geri götürecek.”

“Angelo kim?” Beynim, gerçekle yüzleşmek çok zor olduğu için önemsiz ayrıntılara takılıp kalmıştı.

“O… bir iş arkadaşım.”

Aman Tanrım, bu hiç de inandırıcı değildi. Angelo mafyada mıydı? Ellerim Romeo'nun gömleğini sıkıca kavradı. Dairemden ayrılmayı düşünmek bile imkansız geliyordu, ama tehlikede olduğumu söylediğinde ona inandım. Ayrıca, hayatım için daha fazlasını istiyordum. Belki de bu ilk adımdı ve bunu atacak kadar cesur olmalıydım.

Başımı salladım ve Romeo banyodan çıkarken beni yanına sıkıca yapıştırdı. Telefon görüşmesi yaparken beni yatağa yerleştirdi.

“Beş dakika içinde çıkacağız. Arabayı hazır edin.” Bir an duraksadı ve bana döndü. “Köpekleri sever misiniz?”

Başımı salladım. Bu nasıl bir soruydu?

“Mükemmel,” diye devam etti. Sonra kaşlarını çattı. “Seni hiç ilgilendirmez. Beş dakika sonra görüşürüz.”

Telefonu kapattı. "Tamam, geri kalan eşyalarınızı da paketleyelim."

"Neden köpek hakkında soru sordun?"

"Göreceksin."

Lobiye VARDIĞIMIZDA nefes almakta zorlanıyordum. Hala güvenli bölgemde olmama rağmen, vücudum açıkça oradan ayrılma planlarım olduğunu biliyordu ve direniyordu. Bugün ikinci kez yeni bir yere gideceğime inanamıyordum.

İki yıl boyunca sıkışıp kaldıktan sonra, bu durum artık dayanılmaz hale gelmişti.

Romeo dolu çöp torbalarını yere koydu ve beni kollarına aldı.

"Çok cesursun."

Doğru değildi ama söylemesi hoştu. Kollarının arasına yığıldım, neredeyse yere yığıldım. Uzuvlarım jöle gibiydi ve midem bulanıyordu.

Romeo mırıldanarak, “Angelo arabayı hazırladı ve dışarıda,” dedi. “Eşyalarını arabaya taşıyayım, sonra seni almaya geri dönerim.”

Onun beni burada yalnız bırakma düşüncesiyle boğazımda yükselen hıçkırığı bastırmak için dişlerimi sıktım.

Endişeyle bana baktı. "Tamam meleğim? Hemen geri döneceğim."

Bir şekilde boyun kaslarımı yeterince hareket ettirerek başımı sallayabildim.

Kapıdan çıktığı anda bacaklarımın tüm gücü tükendi. Sırtım kirli lobi duvarına yaslanmış halde yavaşça yere çöktüm ve kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

Bu hale nasıl gelmiştim? Araba yolculuğu fikri bile beni panik sarmalına sokmaya yetecek kadar nasıl bu kadar acınası bir hale gelmiştim? Beni bu hale *getirdiği* için ondan nefret ediyordum.

Romeo beni yerden kaldırırken güçlü kolları beni sardı; bir kolu dizlerimin altında, diğer kolu ise sırtımı destekliyordu.

"Seni koruyorum," diye mırıldandı.

Apartman binasından çıkarken gözlerimi sıkıca kapattım. Beni arabaya bindirirken de gözlerimi kapalı tuttum. Kapının kapanma sesi duyuldu ve emniyet kemerimi takarken vücudu benimkine yapıştı. Elime soğuk ve ıslak bir şey değene kadar göz kapağımı aralamadım.

Romeo ortadaki koltukta yanımda oturuyordu, ama onun yanındaki yerde, burnuyla elimi dürten bir golden retriever cinsi köpek vardı.

"Bu kim?" diye sordum. Sesimi duyunca köpek kuyruğunu sallamaya başladı.

"Bu Noodle," dedi Romeo. "Ve arabayı kullanan da Angelo."

Angelo'yu fark etmediğim için yanaklarım utançtan kızardı. "Merhaba," dedim gergin bir şekilde.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Angelo.

Yine mi? Sonra aklıma geldi. Saçları topuzlu iri adam, tekerlekli sandalyedeki kadın ve rehber köpeği.

"Kitapçıya girdiniz," dedim.

Angelo başını salladı. "Oradayken kim olduğunu bilmiyordum. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor."

Öyle miydi? Bana hiç mantıklı gelmedi.

Romeo sert bir sesle, "Kitapçıya mı gittin?" diye sordu.

"Sienna ve Sofiya ile birlikte," dedi Angelo.

Romeo boğazından bir ses çıkardı ama sorgulayan bakışlarım karşısında gülümsedi ve bana hızlı bir öpücük verdi.

Tamam. Yani Romeo, Sofiya ve Sienna'yı tanıyordu? Bu yüzden mi etkinliğe gelmediler? Ve neden içimde kıskançlık gibi garip bir tırmalama hissi vardı?

Şimdi, Angelo arabada yanımdayken ve kalbim hızla çarparken, güvenli rotamdan çok uzaklaştığımız gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken, bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Noodle senin köpeğin mi?" diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı Angelo. “O, patronun karısı Sofiya’ya ait. Telefon geldiğinde zaten benimleydi ve onu bırakmak için daireye geri dönmeye vaktim olmadı.”

Romeo'nun üzerinden uzanıp Noodle'ı okşadım, o da dokunuşuma karşılık verdi, dili ağzından sarkıyordu.

Angelo'nun sözleri aklıma yattı. *"Patron"* demişti. Normal anlamda patron mu demek istiyordu, yoksa mafya patronu mu? Romeo'nun benimle dalga geçmediğinden ya da hayal görmediğinden hala tam olarak emin değildim.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum Angelo'ya.

Bir an sessizlik oldu, sonra cevap verdi: "Empire Properties'te çalışıyorum."

Beklediğim cevap bu değildi ve bunun bu kadar *normal* olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Sonra bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

“Aman Tanrım, sizler benim kitapçıdaki ev sahiplerimsiniz. Az önce kira artışının bir hata olduğunu ve aslında düşürüleceğini bildiren bir mektup aldım.” Romeo'ya döndüm. “Sana söyleme fırsatım olmadı.”

"Öyle mi?" diye sordu Angelo.

“Çalışmak için iyi bir şirket olmalı,” dedim. “Bir kiralama şirketinin kirayı düşürdüğünü hiç duymamıştım, ama gerçekten çok hoş bir davranış.”

"Evet, harika bir şirket," diye yanıtladı, sesinde hafif bir alay tonu vardı.

Sorularım boğazımda düğümlendi, çünkü başka bir araba bize korna çaldı ve evimden çok uzakta *bir yolda* olduğumuzu hatırladım. Romeo elimi kolumda yukarı aşağı gezdirdi ve paniklememek için kendimi onun dokunuşuna odaklanmaya zorladım. Noodle aramızda sıkıştı ve başını kucağıma koydu. Ağırlığı rahatlamama yardımcı oldu ve çok geçmeden bir yer altı otoparkına girdik.

Kalp atışlarım tekrar hızlandı. Karanlık yerlerden hoşlanmıyordum.

Romeo mırıldandı: "Seni taşımamı ister misin?"

Evet . Ama başımı salladım. Bu çok dramatikti... değil mi?

Arabadan inerken elimi tuttu, beni yanına alarak asansöre doğru götürdü.

Kahretsin .

Bacaklarım sanki betona gömülmüş gibiydi. Asansör kapısı ardına kadar açıktı ama vücudum donmuştu.

"Juliet?" Romeo'nun sesi boğuk çıkıyordu, çünkü bugün çok fazla şey yaşamış olmanın verdiği yorgunlukla bedenim çökmüştü.

Ve sonra kendimi onun kollarında buldum; sıkı kucaklaması ve nazik sözleri beni yavaş yavaş gerçekliğe geri döndürüyordu.

"Asansörlerden hoşlanmıyor musun, tatlım?"

Başımı salladım.

“Pekala. Ben on dokuzuncu kattayım, bu yüzden asansörü tavsiye ederim, ama eğer çıkamazsanız yürüyebiliriz.”

Söylediği şey o kadar doğal ve kendinden emin bir şekildeydi ki, sözlerinde hiçbir yargılayıcı ton yoktu.

"Beni bırakma," diye fısıldadım.

"Asla."

Asansöre binerken yüzümü tenine bastırdım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Çocukluk anılarımın çoğu kabus gibi bir sisin içinde kaybolmuştu, ama bir bebekken karanlık bir dolapta yalnız başıma kıvrılıp geçirdiğim günleri asla unutmayacaktım.

Hafif bir zil sesi ve vızıldama sesi varışımızı işaret etti.

"Aferin meleğim. Başardık."

ROMEO

JULİET MUTFAK TEZGAHININ YANINDA DURUYORDU , ben buzdolabından yiyecek çıkarırken son derece kararsız görünüyordu. Accardi, Juliet'in dairesini gözetleyen Arnavutların peşinde küçük bir gruba liderlik ediyordu. Onlarla birlikte olmalıydım ama Juliet'i yalnız bırakamazdım.

Söyleyecek teselli edici bir şeyim olmasını çok isterdim, ama kelimelerim boğazımda düğümlendi, kanla kaplı banyo zemininde kaldı. Bugün ters giden her şeyi düzeltmem gerekiyordu, ama bunun üstesinden gelemiyordum.

“Ne yemek istersin?” Sözlerim boğuk bir sesle çıktı ama Juliet yine de sesi duyunca irkildi. Boğazımı temizledim. “Yemeklerimi hazırlayan bir aşçım var. Lazanya, biftek ve patates, bir de tavuk yemeği var.” Mutfak tezgahının üzerindeki plastik kaplara çaresizce baktım.

"Her şey olur," diye fısıldadı.

Lazanyayı ısıttım ve her birimizin önüne birer tabak koydum. Tadına neredeyse hiç bakmadım, çünkü Juliet'e çok odaklanmıştım; o da metodik bir şekilde, gözlerini yere dikmiş bir şekilde yiyordu.

Sonunda başını kaldırdı ve bana baktığımı fark etti. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"İşin bitti mi, bebeğim?"

Başını salladı ve ben de tabakları topladım.

Aramızdaki sessizlik kulakları sağır ediyordu. Saat dokuzdu, yatmayı önermek için çok erkendi, oysa şu anda tek istediğim Juliet'i kucaklamaktı. Kan içinde kalmış halinin görüntüleri zihnimde sürekli beliriyordu. Daireyi

didik didik edip kendine zarar verebileceği her şeyden kurtulmam gerekiyordu.

"Mario Kart oynamak ister misin?" diye birden sordum.

Dudakları aralandı ve kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Tanrıya şükür.

Elinden tuttum, mutfak taburesinden inmesine yardım ettim ve onu oturma odasına götürdüm.

"Vay, ne şık bir düzenek," dedi.

Duvarın büyük bir kısmını televizyonum kaplıyordu ve birkaç tane en üst düzey oyun konsolum vardı. Ona Mario Kart oyun kumandasını verdim ve o da kanepeye oturdu. Oyunu kurdum ve tam yanına oturdum, bacaklarımız birbirine değiyordu.

“Kahretsin, canını mı acıtıyorum?” Bacaklarındaki kesikleri daha da kötüleştirmek istemiyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama Juliet’in eli bacağıma dokunarak beni durdurdu.

"Bana zarar vermiyorsun."

Elini çekti ve kumandasını kavradı. Dokunuşunun kaybı elle tutulur bir şeydi ve elini geri çekmesini istemek istedim. Kendimi tutamayıp başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdum. Saçları vanilya kokuyordu. "İyi misin meleğim?"

Bana doğru eğildi. "Eğer dikkatimi dağıtıp kazanmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

Kaçamak bir cevaptı ama şimdilik üzerinde durmamaya karar verdim.

“Haydi bakalım. Eğer sana kolaylık göstereceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun.” Ben sadece laf kalabalığı yapıyordum. Onun zaferini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Turnuva kurulduktan sonra yola koyulduk. Juliet ilk birkaç yarışta sessizdi, ama yavaş yavaş rahatladı.

"Senden nefret ediyorum Rainbow Road!" diye bağırdı, pistten milyonuncu kez düşerken. Onun zaferini garantileme planım iyi gitmiyordu.

Güldüm. "Yolda kalmalısın."

"Deniyorum!" diye bağırdı.

"İşte, işte! Vur oraya!" diye bağırdım karşılık olarak.

Direksiyonu kırdı, kendisini kurtarabilecek hediyeyi kaçırdı ve tekrar kenardan aşağı düştü.

"Moo Moo Meadows'a geri dönmek istiyorum," diye sızlandı.

"Bir dahaki sefere, bebeğim."

Bu sefer Juliet'in en sevdiği parçaların yer aldığı başka bir turnuva daha oynadık. Üçüncülüğü kazanınca ellerini zafer işareti olarak havaya kaldırdı.

Kolumu omzuna attım. "Aferin."

Bana doğru eğildi, yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. "Düşmanlarımı sabote ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Bunu ne kadar derinden kastettiğimi bilmiyordu.

Başka bir şey oynamak isteyip istemediğini soracaktım ki esnedi. İkimiz de gece kuşuyduk ama bugün çok yorucu geçmişti ve ben bile yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Yatma vakti mi?" diye mırıldandım.

Başını salladı ve ben de onu koltuktan kaldırıp, çantalarını önceden yerleştirdiğim odama götürdüm.

"Al bakalım meleğim. Yarın her şeyi yerleştirmene yardım edeceğim."

Boğazını temizledi ve etrafına bakındı. Beğenmiş miydi? Sienna tasarlamıştı, ama ben başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Burası senin odan mı?" Gözleri dalgın, omuzları gergin bir şekilde yatağa baktı.

“Evet.” Göğsümde bir endişe tırmalıyordu. Misafir odasında mı uyumayı tercih ederdi acaba?

"Burada olmamı gerçekten istiyor musunuz?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve onu kollarıma aldım. "Bunu nasıl sorabilirsin ki, hele de seni buraya taşınmaya zorlayan ben olduğuma göre?"

"Sanırım öyle yaptın," diye fısıldadı.

Elimle saçlarını okşadım. Pembe biraz solmuştu. Yeniden boyaması için ne gerekiyordu? Hep pembe mi kullanırdı yoksa başka renkler de denemiş miydi?

“Öyleyse sorun ne?”

Hiçbir şey söylemedi ve ben de sabırlı olmaya ve sessiz kalmaya zorladım kendimi. Juliet'in aklından geçenleri söylemesi için zamana ve biraz da teşvike ihtiyacı olduğunu öğreniyordum.

"Bu bana, eşyalarımı çöp poşetlerine koyup yeni bir koruyucu aileye taşındığım tüm zamanları hatırlatıyor. Başlarda hepsi beni orada istediklerini söylüyorlardı, ama bu durum hiçbir zaman uzun sürmedi."

Kahretsin .

Onu daha sıkı tuttum. "Bunu sana kanıtlayabilmem için burada biraz daha kalman gerekecek."

O da tereddütle kollarını bana doladı ve benim sarılmama karşılık verdi. "Teşekkür ederim." Sesi kırılgan bir fısıltıydı.

“Banyo şu tarafta. Neden yatmak için hazırlanmıyorsun?”

Juliet ihtiyacı olan şeyleri kaptı ve banyoya yöneldi. Kapı kapanır kapanmaz, çöp poşetlerinden tüm eşyalarını çıkarıp içeri girdim. Çoğunlukla kıyafet ve kişisel bakım ürünleriydi, ama ayrıca birkaç kitap, günlük ve küçük bir tahta kutu da koymuştu.

Çekmecemi açtım ve eşyalarımı kenara iterek onun kıyafetleri için yer açtım. Kitapları şifonyerin üzerine koydum ve kutuyu da yatağın kapıya en uzak tarafındaki komodinin üzerine yerleştirdim. Çöp poşetlerini topladım ve Juliet banyodan çıkmadan hemen önce çöpe attım. Bol eşofman ve sweatshirt giymişti ve ben de onun yerine kendi kıyafetlerimi giydirmek istedim.

Eşyalarını görmeyince dudakları aralandı. "Eşyalarını buraya koydum." Komodini işaret ettim. "Onu da çamaşırhaneye koyabilirim." Şaşkın kollarından kıyafetlerini aldım. "Bir dakika içinde geliyorum. Hadi yatağa gir bebeğim." Banyoya girmeden önce onu öptüm.

Penisim taş gibi sertleşmişti ve duşa girip işlerimi halletmeyi düşündüm ama ondan bir dakika bile fazla ayrı kalmaya dayanamadım. Ayrıca, vücudu benimkine yaslandığı anda tekrar sertleşecektim.

Banyodan çıktığımda Juliet neredeyse tamamen battaniyelerle örtülüydü. Kalbim acıdı. Daha önce hiç bir kadını evime davet etmemiştim. Onlarla sadece otel odalarında birlikte olmuştum. Juliet'i yatağımda görmek, o kadınlardan hiçbirini eve getirmememin sebebinin, buraya ait olan tek kişinin o olduğunu doğruladı. Benimle birlikte.

Sonsuza kadar.

Yanımdaki yorganı kenara çekip içeri girdim.

"Yaralarını kontrol edebilir miyim, tatlım?" Özellikle en derin olanın iyileştiğini kendi gözlerimle görmek istedim. Belki de yapıştırıcı veya dikiş gerekiyordu.

“Sorun değil,” diye fısıldadı. “Bunu yapmak zorunda değilsin—”

“İstiyorum.” Battaniyeleri yavaşça araladım. “İzin verir misin?” Parmaklarım nazikçe bel kemerini çekiştirdi ve o da başını salladı. Pantolonunu aşağı çektim, penisimi bunun hala pantolonumu şişirmek için

uygun bir an olmadığına ikna etmeye çalışarak, bandajlara baktım. Biraz kan sızmıştı ama genel olarak her şey iyi görünüyordu.

"Acı çekiyor musun, meleğim?"

"Sorun yok."

"Ben bunu sormadım," diye homurdandım. Ellerimle bedenini çevreleyip, üzerinde durdum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz acıyor ama sorun değil."

Yavaşça eğildim ve bandajlara ve soluk yara izlerine nazik öpücükler kondurdum. Çekingen bir el saçlarımın arasından geçti ve nefesimi keskin bir şekilde içime çektim. Juliet dokunmayı çok nadiren başlatırdı.

Yaralarını öpmeye devam ettim, o da saçlarımı okşadı. Bu karanlığın içinde birbirimize sarılmıştık, ama her zaman deneyimlediğim şekilde değil. Burada kötü bir şey yoktu; Juliet'le birlikteyken olamazdı da. Bizi dünyadan koruyan, şefkatli bir karanlıktı bu. Önemli olan tek şey oydu.

Yavaşça eşofman altını yukarı doğru çektim ve ardından vücudunda yukarı doğru ilerleyerek, yüzüyle aynı hizaya gelene kadar eşofmanının üzerinden öpücükler kondurdum.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Kahretsin, çok tatlıydı.

"Merhaba." Dudaklarım onun dudaklarına değdi. "Uykuya hazır mısın, meleğim?"

"Sanırım öyle."

Onu tekrar öptüm, sonra sırtı bana dönük olacak şekilde yerleştirdim ve kollarımı ona doladım. Yumuşaklığıyla sertliğime mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

"Tatlı rüyalar, bebeğim."

"Sen de, Romeo."

Dar koridorda KAN HER YERİ ISLATMIŞ , gri karo zeminde bir nehir gibi akıyordu. Loş ışıkta gözlerimi kısarak bir kapı gördüm. Kan, kapının altındaki çatlaktan sızıyordu ve oradan geçmem gerektiğini biliyordum. Kapı kolunu kavrayıp açtım ve kendimi başka bir koridorda buldum. Kırmızı nehir daha da derinleşiyordu, koşarken ayakkabılarım kana bulanıyordu, ta ki başka bir kapıya ulaşana kadar. Kapıyı iterek açtım, kanın

kaynağını bulmak için kendimi hazırladım ve başka bir koridorla karşılaştığımda hayal kırıklığıyla bağırdım.

Koridorlar ve kapılar hiç bitmiyordu ve göğsüm o kadar sıkıştı ki nefeslerim hırıltılı hırıltılarla çıkıyordu. Bazen kapılar kolayca açılıyordu, bazen de vücudumla çarpmak zorunda kalıyordum. Koşarken uzuvlarım titriyordu. Varlığımın her zerresi kanın kaynağını bulmaya ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda, tavandan çıplak ampullerin sarktığı uzun, dar bir koridorda ve sonunda metal bir kapıda buldum kendimi. İşte burasıydı. Aradığım şey oradaydı. Nehir artık belime kadar yükselmişti ve içinden geçmekte zorlanıyordum. Sonunda son kapıya ulaştım. Parmaklarımı kapı koluna doladım ve yavaşça iterek açtım.

Orada, kanın üzerinde, solgun ve hareketsiz bir şekilde babam duruyordu. Ona ulaşmak için çabaladım ama bacaklarım kıpırdamıyordu. "Baba!" diye bağırdım, boğazım kanıyormuş gibi hissedene kadar. Ona doğru yüzmeye çalışarak başımı kanın içine daldırdım ama o daha da uzaklaştı ve sonunda suyun altına gömüldü, sonsuza dek kayboldu. "Hayır, lütfen, beni bırakma." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve göğsümde kocaman, boş bir delik açıldı.

Soldaki bir hareket dikkatimi çekti ve hızla arkamı döndüm. Yakında başka bir beden daha yüzüyordu. *Annem* ... Açık gözlerinde ölü bir ifade vardı ve çığlık attım. *Hayır, hayır, hayır* ... Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Bir daha asla. Kollarım ve bacaklarım güçsüzleşip titreyene kadar kanın içinde çırpındım, ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yüzeyin altına batarken hiçbir şey yapamadım, yerini üçüncü bir beden aldı.

Cansız Juliet, *kendi* kanının üzerinde yüzüyordu. "Juliet!" Çığlığım havayı deldi, bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük bir acıyla doluydu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Her şeyi yaparım! Beni alın onun yerine!" Ama duyduğum tek şey sessizlikti. Sevdiğim kadının kendi kanında boğulmasını çaresizce izlemek zorunda kaldım.

Boğazım düğümlendi, göğsüm sıkıştı.

Yumuşak eller yüzüme dokundu. "Şşş, iyisin. Ben buradayım."

Göğsümden hıçkırıklar yükselirken, bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyordum.

“Kâbus görüyorsun. Gerçek değil. Ben yanındayım.”

Omuzlarım sarsıldı ve boğuk bir nefesle gözlerimi açtım. Bir el yüzümü okşadı ve saldırmaya hazırlanarak o kişinin bileğini yakaladım. Ama sonra onun kokusu burnuma geldi—tatlı vanilya.

"Güvendesin. Gerçek değildi. Sadece kötü bir rüyaydı."

Elini tutan tutuşumu gevşettim. "Juliet?"

"Buradayım."

Onun tatlı sesini duyunca bir kez daha titreyerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Karanlığa uzanıp onu göğsüme çektim, kollarımı sıkıca etrafına sardım ve yüzümü saçlarına gömdüm. O da kollarını ve bacaklarını bana doladı, sıkıca tutundu.

"Gerçekten burada mısınız?" diye sordum.

Kolumu sıktı. "Buradayım."

"Beni bırakma Juliet. Sensiz bir dünyaya katlanamam."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Nazik parmaklar gözyaşlarımı sildi ve ağladığım için utanma duygusu bile hissetmedim.

Bugün anılarımı sıkıca tuttum, Juliet'e odaklanabilmek için onları zihnimin derinliklerine ittim. Ama onu yaralı ve kanlar içinde bulmak *o* günü geri getirdi. Babamın öldüğü ve annemi kaybettiğim günü. Onu öldürmeden önce yanına ulaşmıştım ama ona uyguladıkları işkence ve travmadan kurtaramamıştım. Ve onu kurtarma çabamda, acısını daha da artırmıştım. Hain adamlardan oluşan küçük bir birliğin arasından savaştım, onları soğukkanlılıkla alt ederken hiçbir şey hissetmedim. Kanları içinde ona ulaştığımda, bana dehşetle baktı, oğlunun ne kadar şiddet dolu bir canavar olduğunu tam olarak gördü. İşte o gün karanlığım tamamen yüzeye çıktı.

Annem, sonraki günlerde kendi gölgesi gibiydi. Evden çıkmıyor, konuşmuyor, yemek yemiyordu. Benimle birlikte olmak ona fiziksel acı veriyor gibiydi, bu yüzden kendimi Matteo'nun Don olarak yerini sağlamlaştırmasına yardım etmeye adadım. Bir gün, İtalya'ya geri dönmek istediğini söyledi. Anında rahatlama hissettiğimi itiraf etmekten utanıyordum—bu ona yardım etmek için yapabileceğim bir şeydi ve her gün başarısızlığımın kanıtlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Ona İtalya'da geçmişi geride bırakabileceği bir ev aldım, ama o geçmiş beni rahatsız ediyordu. Aynaya her baktığımda, onun bende gördüğü canavarı hatırlıyordum.

Beni böyle nasıl kabul edebilirler ki?

Oysa Juliet üzerimdeydi, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, elini yüzüme indiriyor ve tıpkı bugün daha önce ona yaptığım gibi teselli edici sözler fısıldıyordu.

Onun sevgisine layık bir adam olmak istedim.

Bir ara benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum.

"Seni ezmek istemiyorum." Konuşurken dudakları boynuma değdi. Elim başının arkasına gitti ve onu daha da sıkıca kucakladım.

"Sen değilsin."

"Tamam." Biraz kıpırdandı ve daha da rahatladı.

Göğsüme karşı aldığı her nefes, panik duygumu hafifletti ve sonunda tekrar uykuya daldım.

JULIET

Göz kapaklarıma vuran güneş ışığı beni uykudan uyandırınca İNLEDİM . Alarmım çalmadan önce birkaç dakika daha uyuyabilmek için yüzümü yastığa gömmeye çalıştım, ancak başımın yastıkta olmadığını fark ettim.

Romeo'nun suçuydu.

Geceyi onun üzerinde geçirdiğim için paniklemeye fırsat bulamadan, eli sırtımda nazik ve yatıştırıcı bir hareketle yukarı aşağı hareket etti. Dokunuşuna kendimi bıraktım, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için düzenli nefes aldım. Sabah insanı değildim ama her gün böyle uyanabilseydim, belki de fikrim değişirdi.

“Günaydın, meleğim.” Romeo’nun dudakları alnıma değdi ve ben de ona daha da sokuldum.

"Sabah."

Yeniden sessizliğe büründük ve onun yatıştırıcı dokunuşuyla adeta bir trans haline girerken nefes alışverişim yavaşladı.

“Gecenin geri kalanında nasıl uyudun? Başka kötü rüyalar gördün mü?” diye sordum. Bağırışları beni uyandırmıştı. İlk başta birinin eve girdiğini sanıp panikledim, ama sonra kabus gördüğünü anladım. Onu o halde, yıkılmış ve korkmuş görmek beni çok üzmüştü, özellikle de bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için.

Kollarını sıkıca bana sardı. "Artık kötü rüyalar görme. Belki de her gece üzerimde uyuman gerekiyor. Kabusları uzak tut." Saçlarımı okşadı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Kaşlarımı çattım ve gözlerine bakabilmek için göğsüne yaslandım. "Bunun için özür dileme. Senin için burada olabildiğim için mutluyum.

Özellikle de benim için yaptığın her şeyden sonra."

Gözleri yumuşadı ve yanağımı okşadı. "Tatlı kızım. İyi uyudun mu? Kötü rüyalar gördün mü?"

Başımı salladım ve dokunuşuna yaslandım.

Romeo mırıldandı. "Birbirimize şans getirmeliyiz." Bakışlarının yoğunluğu beni çok etkiledi ve başımı eğerek dudaklarımı boynuna bastırdım. Aramızdaki her şeyin ne kadar yeni ve kırılgan olduğuyla, ne kadar rahat hissettirdiği arasında bir bağ kurmak zordu. Tek bildiğim, hayatımda hiçbir güzel şeyin kalıcı olmadığı ve Romeo ile olan bu ilişkinin her ne olursa olsun sona ermesi durumunda, belki de hayatta kalamayacağımdı.

"Aman Tanrım, saat kaç?" diye sordum. "İşe gitmem gerek."

Elini kalçamda daha sıkı tuttu. "Kitapçıya giremezsin."

"Şey, ne?" Kendimi ondan uzaklaştırıp doğruldum.

Romeo beni takip etti, böylece karşılıklı oturuyorduk. "Arnavutlar hâlâ dışarıdayken güvenliğinizi sağlayabileceğim tek yer burası."

Kaşlarımı çattım. "Belki de apartmanımın önünden arabayla geçmeleri sadece bir tesadüftü."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Keşke öyle olsaydı, ama belli ki sana değer verdiğimi biliyorlar." Parmağını nazikçe yanağımda gezdirdi. "Senin benim için önemli olduğunu biliyorlar."

Göğsümde parlak bir ışık belirdi, beni içten dışa ısıttı. İstediğim gibi kollarının arasına erimek yerine, kendimi konuşmamıza odaklanmaya zorladım. "Hâlâ işe gitmem gerekiyor. Bunu Arturo'ya nasıl açıklayacağım? Bana güveniyor. Ve kiramı ve diğer masraflarımı ödemek için paraya ihtiyacım var."

"Arturo'ya zaten gelmeyeceğini bildirdim."

Geriye doğru irkildim. "Ne?"

“O da ailemizin bir parçası. Kendisiyle iletişime geçtim ve neler olup bittiğini anlattım. Arnavutları tamamen ortadan kaldırana kadar dükkan kapalı kalacak. Herkesin maaşı ödenmeye devam edecek.”

Huzursuzlanarak ondan uzaklaştım. "Arturo ile akraba mısın?"

Kaşları çatıldıktan sonra yüzünde bir anlık anlayış belirdi. "Hayır, demek istediğim o Ailenin bir parçası, yani Mafya Ailesinin. Olan biteni anlıyor ve sizin güvenliğinizin en önemli şey olduğunu biliyor."

“Ama yapamazsın…” Sözüm yarım kaldı, ne demek istediğimden bile emin değildim. Tek bildiğim itiraz etmem gerektiğiydi. Romeo’nun

davranışları inanılmaz derecede küstahçaydı. “Benim yerime bu kararları veremezsin.”

Öne eğildi, aramızda zorladığım mesafeyi kapattı. "Senin güvenliğin söz konusu olduğunda bunu yapabilirim. Bana istediğin kadar kızabilirsin, ama bu konuda asla taviz vermeyeceğim." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnımdan öptü. "Hadi kahvaltı yapalım."

Mutfağa girerken ROMEO'NUN ELİ boynumun arkasına dolandı ve dokunuşunu savuşturmayı düşündüm. *İşime* dair kararlar aldığı için ona hâlâ kızgındım. Güvenliğim için olsa bile.

Ama ben *güçsüzdüm* . Onun sahiplenici dokunuşu ve bana kendi eşofmanını ve tişörtünü giydirmekte ısrar etmesi kalbimi hızlandırdı. Reddetmeliydim, dik durmalıydım ve güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu kanıtlamalıydım. Ama kendimi durduramadım. Etrafımda onun kokusunu istiyordum ve ona ait olduğumu hissetmek istiyordum. Kıyafetlerinin içinde çirkin bir yığın gibi görünsem de, gözleri beni baştan aşağı süzdükçe, kendimi seksi ve özgüvenli hissetmemi sağladı.

Romeo boğazını temizledi ve tezgahın üzerindeki bir kağıdı işaret etti. "Sizin için bir şey yazdırdım."

Kağıdı elime aldım ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Kağıdın üst kısmında "Kendine Zarar Vermeyle Başa Çıkma Mekanizmaları" yazıyordu. Listeyi okurken boğazımdaki yumruyu yuttum. Bazı şeyler tanıdıktı: nefes egzersizleri, buz parçaları tutmak, boyama yapmak, müzik dinlemek, yürüyüşe çıkmak ve bileğime lastik bant vurmak. Ama sonra kalemle yazılmış bazı eklemeler vardı: orgazmlar, seni alışverişe götüreyim, sarılmak, üst kattan fırınlanmış ürünler çalmak.

Romeo olanları görmezden gelmiyordu, ama beni bundan utandırmıyordu da. Fırındaki etkileşimimizden, evim ve işim konusundaki küstahlığından kaynaklanan acı, yerini bana gösterilen ilgi ve şefkatin tatlı, sıcak hissine bıraktı.

Romeo'nun tereddütlü bakışlarıyla karşılaştım. Tepkimden mi endişeleniyordu?

Boğazımdaki yumruya rağmen, "Komik olan şu ki, listede 'başkasının derisini dilimlemek' yok," diye takıldım.

Dudakları seğirdi ve eli kalçama gitti. "Bu lanet olası terapistler ne biliyor ki? Bu harika bir yeni tedavi yöntemi olabilir."

Gözlerimden yaşlar akmasını engellemek için hızla göz kırptım. "Böyle bir şeyi yapmaya, bu acıyı üstlenmeye istekli birine sahip olan çok az insan var." Gözlerim kağıda kilitlenmişti. Gözyaşlarım akmaya başlayınca kelimeler bulanıklaştı.

"Ah, stellina."

Kollarını bana dolamış, beni göğsüne bastırmış, yüzümü boynuna yaslamıştı. Hıçkırıklarım boğazıma düğümlendi ve o da kollarını daha sıkı tuttu. Yan yana sallanıyorduk ve kollarım onun etrafına dolanmış, parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyordu.

“Yalnız değilsin. Artık değil. Bir daha asla. Acını dindirmek için her zaman burada olacağım.”

Beni bırakmadı, acele ettirmedi, ağlamayı bırakmamı söylemedi. Sadece *oradaydı* . Sağlam, sıcak ve bana tıpkı benim ona sıkıca sarıldığım gibi sıkıca sarılıyordu. Orada ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda gözyaşlarım kurudu ve bitkin bir halde ona yaslandım.

Yanağımdan öptü. "Fransız tostunu sever misin? Benim özel yemeklerimden biri."

Başımı göğsünden kaldırdım ve yüzümü silmeye çalıştım. "Önce mendile ihtiyacım var."

"Bunun üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum."

Romeo elimi sıkıca tutarak beni koridordaki bir dolaba götürdü ve bir kutu mendil çıkardı. Temizlendikten sonra mutfağa döndük. Ne yapmam gerektiği konusunda endişelenmeden önce, beni kucağına alıp tezgâhın üzerine oturttu.

"Peki, Fransız tostu?"

"Fransız tostunu severim."

Gülümsemesi muhteşemdi, yüzünü çarpıcıdan nefes kesiciye dönüştürmüştü. "Hemen geliyorum."

Mutfakta etrafa bakındım, ilk kez etrafımı inceliyordum. Dolaplar koyu renk ahşaptandı ve tezgahlar siyah sabuntaşındandı. Köşede şık bir espresso makinesi duruyordu. Şimdiye kadar bulunduğum en güzel evdi, her yeri sofistike ve sıcaktı.

Romeo yanımda bir kasede yumurtaları çırptı ve ben de eğilip omzunu öptüm. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana baktı.

"Bunu tekrar yap."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi, tişörtünü yana doğru çekerek bu sefer tenini öpebilmeyi diledim.

"Espresso ister misiniz?" diye sordum. "Makineyi çalıştırmayı deneyebilirim."

Saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı. "Evet, Juliet. Bir espresso isterim."

Elleri yine kalçalarımdaydı, beni yere indiriyordu. Makineyi kullanmayı öğrenmem birkaç dakika sürdü. Bu süre boyunca Romeo mutfağın benim tarafında yapacak bir şeyler buldu, etrafımda dolaşırken eli sırtıma ve saçlarıma değiyordu.

Bana bu kadar yakın durmasının, buna ihtiyacım olduğunu bildiği için mi yoksa kendisinin de buna ihtiyacı olduğu için mi olduğunu bilmiyordum.

Dün onu korkuttuğum için çok üzüldüm.

Onun benim için endişelenecek kadar beni önemsediğini çok sevdim.

Romeo kahvaltıyı hazırlamayı bitirirken, vanilya ve akçaağaç şurubu kokusu mutfağı sardı. Önümüze iki kahve koydum, ikisinin de latte sanatı oldukça yamuktu. Mutfak adasına oturdum ve Romeo hemen sandalyemi kendine doğru çekti. Yemek boyunca eli bacağımın üzerinde kaldı. Bacağımı her sıktığında içimde küçük zevk kıvılcımları belirdi ve bu da beni bir kedi yavrusu gibi kucağına kıvrılmak istememe neden oldu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Romeo bana döndü ve ellerimi tuttu. "Birkaç dakika içinde Matteo ile görüşmem gerekiyor."

“Matta?”

“O, New York'taki İtalyan Mafyasının başı olan Don. Ben de onun ikinci adamıyım.” Beni dikkatle izledi, sanki çığlık atarak kaçacağımdan korkuyordu. Belki de kaçmalıydım. Mafyanın gerçek olduğuna hala inanamıyordum.

Ben bir şey söylemeyince devam etti. “Matteo benim için bir kardeş gibidir. Kız kardeşi Sienna, hemen aşağıdaki koridorda, bu katta oturuyor. Matteo, Sofiya ve kızları Clementine ise en üst katta.” Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum ama dahil olamayacağın bazı iş meseleleri var. Bir süre yalnız kalmanda bir sakınca var mı?”

HAYIR.

"Evet."

Bana sert bir bakışla baktı. "Bana yalan mı söylüyorsun, Juliet?"

Başımı salladım. "İyileşeceğim."

Daha da yaklaştı ve ben de onun nefesini içime çektim. “Buraya geri dönüp seni kanlar içinde bulmaktan çok korkuyorum. Sadece… kendine zarar vermeyeceğine söz verebilir misin? Dayanamıyorum…” Yutkundu ve alnını benimkine dayadı. “Seni o halde görmek dayanılmaz, meleğim. Bir daha asla böyle hissetmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim acıyordu. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

Sesi, beni tutuşu kadar sertti. "Özür dilemek konusunda ne demiştim?"

"Sizi korkuttuğum için hâlâ üzgünüm. Bir daha yapmayacağım. Bunu yapalı çok uzun zaman olmuştu. Dün her şey çok fazla geldi."

"Olanların benim hatam olduğunu biliyorum."

Başımı salladım ama o, tartışmamı engellemek için parmaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Hayır, öyle ve bu beni mahvediyor. Ama yemin ederim Juliet, bir daha asla sana böyle hissettirmeyeceğim. Kendine zarar vermeyeceğine söz vermeni istiyorum."

Uzun zamandır kimse bana bu kadar değer vermemişti ve bu çok bunaltıcıydı. "Artık bir sürü başa çıkma yöntemim var." Romeo'nun dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve benimki de onunkiyle aynıydı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Birbirimize sarılırken ikimiz de derin, titreyen nefesler aldık.

Romeo saçımı hafifçe çekiştirdi. "Hadi, Matteo ile buluşmadan önce bir Mario Kart turnuvası oynamaya vaktimiz var sanırım."

ROMEO

Matteo'nun ofisine asansörle giderken TÜYLERİM DİKEN DİKEN OLDU ve bunun onun öfkesiyle yüzleşmekle hiçbir ilgisi yoktu, ki bu kaçınılmazdı, ama her şey Juliet'i bırakmakla ilgiliydi. Onu kanepede battaniyelerin altına yatırmış, yanına bir atıştırmalık ve sıcak çikolata koymuştum. Benimle bu kadar ilgilendiğim için bana takılmış ve iyi olacağına dair beni temin etmişti, ama parmaklarım telefonumu sıkıca kavramıştı, mesaj atarsa veya ararsa kaçırmamak için.

Ofis kapısında tereddüt ettim. Matteo'yu üzmek istemiyordum ve Juliet'i benim olarak kabul etmesini istiyordum.

Kapıyı çaldım. Bu işi ne kadar çabuk halledersek, kız arkadaşımın yanına o kadar çabuk dönebilirim.

"Girin."

Matteo, arkasında New York silüetini gösteren devasa bir pencerenin önünde, masasının arkasında oturuyordu. Kar yağıyordu ve Juliet'in özel avluya veya çatıya çıkıp karda oynamak isteyip istemeyeceğini merak ettim. Daireden çıkacak kadar rahat hissederse hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyordu. Belki de ona daha güvenli alanlar yaratmasına yardımcı olabilirdim.

"Romeo."

Masasının önünde durdum. Oturabileceğim bir sandalye yoktu.

Parmakları önünde birleşmişti. "Sizin göreviniz Sırpları gözetlemekti. Görevinizi terk ettiniz."

Çenemi sıkarak başımı salladım.

Don gözlerime dik dik baktı, ifadesi boştu, sonra içini çekerek sandalyesine yaslandı. "Neden yaptığını anlıyorum. Ama cezasız kalamaz."

Yüz ifademi değiştirmeden, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Bizi ayıramazsın ya da onu gönderemezsin." Ona doğru bir adım attım. "Arnavutlar onu biliyor. Bana ihtiyacı var ve benim de ona burada ihtiyacım var." Dün olanları, Juliet'in yaptıklarını paylaşarak onun güvenini sarsmak istemiyordum, ama durumun ciddiyetini anlaması gerekiyordu.

Matteo elini yüzüne sürdü ve küfretti. "Hayatımız ne zaman bu kadar karmaşıklaştı? Onu göndermeyeceğim."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi.

"Yüzük. Bu gece," dedi.

Ona itaatsizlik etmiştim. İkinci adamı için bile olsa bunu görmezden gelemezdi. Juliet yanımda olduğu sürece, ne ceza verirse versin seve seve kabul ederdim.

Başımı salladım ve ayrılmak için döndüm.

“Peki Romeo? Eğer Juliet de ailemizin bir parçası olacaksa, onunla da en kısa zamanda tanışmak isterim. Sofiya herkesi akşam yemeğine davet etmek istiyor.”

"Ona soracağım," dedim omzumu çevirip, dudaklarım hafifçe kıvrılarak gülümsedim.

JULIET

ROMEO GİTTİKTEN SONRA telefonumu buldum ve patronumu aradım.

“Juliet.” Arturo’nun sesi rahatlama doluydu. “İyi misin?”

“Evet.” Kelime cılız bir sesle çıktı, bu yüzden tekrar denedim. “İyiyim.”

"Şu 'şerefsiz'," diye homurdandı inanılmaz derecede sakin patronum. "Romeo De Luca'nın ta kendisi. Seni bu hayata sürüklemeye ne hakkı var?"

Romeo'nun kim olduğunu doğrulaması, bunun gerçekten yaşanmadığına dair son umut kırıntılarını da yok etti. "Onu tanıyor musun?"

"İyi değil ama onu ve Don'u yıllar içinde birkaç kez gördüm. O küçük piç, senin gibi birine layık olabileceğini sanıyordu."

Arturo'nun ilgisi karşısında göğsüm sıkıştı. "Seni bir mafya üyesi olarak hayal edemiyorum."

Bir anlık sessizlik oldu, ardından kahkahası koptu. "Eski günlerimi bir görseniz. Kadınlar bana bayılırdı."

Hiç şüphe etmedim. Arturo altmışlı yaşlarının sonlarında bile yakışıklı bir adamdı.

“Ama ben hiç asker olmadım,” diye devam etti. “Babam ve dedem, önceki mafya babaları için şehirde kaçakçılık yaparlardı. Bütün gizli geçitleri biliyorlardı, ama ne yazık ki babam bu bilgiyi bana aktaramadan öldü. Şimdi ben sadece sıradan bir kitapçı sahibiyim.”

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim kısık bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?"

"Dükkan benim yüzümden kapanmak zorunda."

Alaycı bir şekilde, "Dükkanın hâlâ açık olmasının sebebi sensin ve eğer bir an bile dükkana senden daha çok önem verdiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi. Sinirinden dolayı İtalyan aksanı daha da belirginleşmişti.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım. Arturo'nun beni önemsediğini bilmeme rağmen, sözlerinin sertliği beni hazırlıksız yakaladı.

"En kısa sürede işe döneceğim," diye söz verdim.

“İşinize ancak her şey tamamen güvenli olduğunda döneceksiniz. Bu konuda De Luca ile hemfikiriz.”

Arturo bana torunlarının yaramazlıklarını anlatırken ben de dairede dolaşıyordum. Mutlu görünüyordu. Eskiden, ailesinden bu kadar sevgiyle bahsettiğini duysaydım, içten içe kıskançlık duyardım, ama şimdi Romeo'nun evindeki spor salonunda dönüp dururken gülümsedim. Artık yalnız değildim.

ROMEO

Akşam geç saatlerde binanın alt katlarından birindeki büyük spor salonuna girdim. Askerlerimiz burada antrenman yapıyordu ve şimdi hepsi odanın ortasındaki boks ringinin etrafında toplanmıştı. Bu, cezanın bir parçasıydı; komuta ettiğim askerler de dahil herkes buna şahit olmak için buradaydı.

Matteo ringin ortasında duruyordu ve ben başım dik bir şekilde ona doğru yürüdüm. Bu, Juliet için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Onu güvende tutmak için çok daha ağır bedeller öderdim.

Matteo'nun önüne geçmek için iplerin altından geçmeden önce tişörtümü çıkardım.

"Ellerinizi arkanıza koyun."

Bileklerimi birbirine bağlamak için bir ip kullandı.

"Böyle hoşlandığınızı bilmiyordum *efendim* ," dedim.

Matteo gözlerini devirdi ve adamlarımdan birkaç kıkırdama duydum. İyi. Ortam çok gergindi.

"Diz çök." Matteo'nun emri yüksek ve kesindi ve ben de ellerimi kullanmadan beceriksizce diz çöktüm.

Bana dik dik baktı ve İtalyanca konuştu: "Don'a itaatsizlik ettiğin için cezanı kabul ediyor musun?"

"Evet."

İlk darbe hızlı ve acımasız bir şekilde, doğrudan yüzüme geldi. Matteo'nun yumruğunun şiddetiyle başım yana savruldu. Bana kendimi toparlama fırsatı vermedi. Sonraki darbe kaburgalarıma geldi ve nefesimi toplamaya çalışarak iki büklüm oldum.

Darbeler devam etti; göğsüme, sırtıma ve yüzüme. Ve her birinde, Juliet'i güvende, mutlu ve tasasız, her zaman olması gerektiği gibi hayal ettim. Acı neredeyse hissedilmiyordu, ama özellikle göğsüme gelen sert bir darbe beni mindere serdi. Kanlı yüzüm yere çarptı ve inledim. Burnumdaki keskin ağrı, muhtemelen kırık olduğunu gösteriyordu. Umarım Juliet bunu sorun etmezdi.

Orada öylece yattım, ta ki ipte bir çekme hissedene ve ellerim serbest kalana kadar. Diz çökmüş pozisyona doğru kendimi zorladım ve sonra Matteo'nun eli önümdeydi, beni yukarı çekiyordu. Bu ceza, adamlarımın önünde beni küçük düşürmek için tasarlanmıştı, ama şimdi onlara baktığımda utanmıyordum. Aileye sadık olduğumu, onlar gibi benim de onlar için kurşun yiyeceğimi biliyorlardı. Ama şimdi kız arkadaşım konusunda ne kadar ciddi olduğumu da biliyorlardı.

Matteo ringden çıkıp spor salonundan ayrılmadan önce omzuma dokundu. Vücudum acıdan kıvranırken, tekrar iplerin altından eğilerek inlememi bastırdım. Adamlarım sırtıma vurdular, Don'un gitmesiyle birlikte havada kahkahalar ve şakalar yankılandı.

“Neden bu kadar aceleyle ayrılmak istiyorsun Romeo? Kız arkadaşına geri dönmeye mi hazırsın?”

"Evet, böylece seninle ilgilenebilsin ve tüm yaralarını temizleyebilsin diye mi?"

"Ah, zavallı Romeo'm! Yaralandın!"

Kahkaha atmaya başladılar. Çıkışa doğru yönelirken omzumun üzerinden onlara orta parmağımı gösterdim. "Bana bir sürü kıskanç ve bencil insan gibi geliyorsunuz."

Asansöre bindiğimde gülümsüyordum, oysa bu gülümseme patlamış dudağımı daha da acıtıyordu. Burnumdan ve dudağımdan akan kan yüzüme bulanmıştı ve kaburgalarıma aldığım darbelerden sonra derin nefes almak zordu, ama Matteo bana karşı nazik davranmıştı. Sahada olmam için yeterince iyi olmama ihtiyacı vardı.

Asansör açıldı ve daireye doğru yöneldim; Juliet'i kanepede bir battaniyenin altında kıvrılmış halde görünce içim rahatladı. Cezanın en kötü yanı ondan ayrı kalmaktı, ama artık güvende olduğunu bilerek rahat bir nefes alabiliyordum.

Ama bana baktığında çığlık attı.

Bok.

Kanepeden fırladı, battaniye yere düştü. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

Rahatlatıcı bir jest olacağını umarak ellerimi uzattım. "Juliet bebeğim, endişelenme. İyiyim."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde beni süzerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "İyi değilsin. Bunu sana kim yaptı?" Bana dokunacakmış gibi elini uzattı, sonra geri çekti.

Hayır. Buna izin vermeyecektim.

Elini tuttum ve yüzüme götürdüm, dokunuşuna yaslandım.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," dedi burnunu çekerek.

Ceza kurallarından biri, ciddi komplikasyonlar olmadığı sürece hastaneye veya doktor bakımına gitmemekti. Bu çizikler için hastaneye gitmeye hiç de yakın değildim.

Elimle muhteşem saçlarını okşadım. "Çok güzelsin."

"Kafanı mı çarptın?" Kaşlarını çatarak elimi yüzümden çekti. "Bunu ciddiye almıyorsun."

“Özür dilerim bebeğim. Gerçekten iyiyim. Sadece birkaç bandaja ihtiyacım var ve sapasağlam olacağım.” Kaşlarını çatmaya devam edince, yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Banyoda bir ilk yardım çantası var. Onu bana getirir misin? Lütfen?”

Tereddüt etti ve kapıya baktı. "Sanırım hastane daha iyi olur."

Onu göğsüme çekip teselli etmek istedim ama kanı temizlemeden olmazdı. Onu kirletmeyi reddettim.

"Çok tatlısın. Aslında, önce duşa gireyim, sonra sen beni tedavi edebilirsin, olur mu?"

Omuz silkerek kollarını kavuşturdu. Dolgun göğüslerine gözümü diktiğimi, avuçlarımın onları sıkmak için kaşındığını gizlemedim.

"Pekala," diye homurdandı.

Yüzüne son bir kez okşadım ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak banyoya girdim. Kıyafetlerimi çıkardım ve suyu açtım, sıcak olmadan içeri girdim. Buz gibi su başımı açtı. Burnuma dokundum. Kesinlikle kırılmış gibiydi ama yamuk değildi ve kanama durmuştu, bu da bir şeydi. Zaten yapacak bir şey yoktu. İyileşmesini beklemek zorundaydım.

Fayans zeminde hafif adımlar yankılandı ve işte Juliet oradaydı, öfkeli gözleri bana dikilmişti.

"Bana katılmak ister misin?"

“Hayır.” Çenesi kasılmıştı, sevimli küçük burnu kalkıktı ve bu beni daha da tahrik etti. “Sadece bayılmamanı sağlamaya çalışıyorum.”

Sırıttım, penisimi avuçlayıp yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdim. "Mmm, başım dönüyor. Bana destek olman gerekebilir."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve bakışlarını kasten kaçırdı. "Bayılırsan seni duştan sürükleyerek çıkarırım."

Kahkaha attım. "Sensiz ne yapardım ki?"

O da lavabonun altından ilk yardım çantasını çıkarmakla meşgul oldu. Eğer benimle birlikte duş almayacaksa, ben de ondan gerekenden bir an bile ayrı kalmaya niyetli değildim. Duşumu hızla bitirdim ve bir havlu kaptım. Havluyu belime sardım ve Juliet'e doğru yürüdüm; göğsümden aşağıya doğru akan su damlacıklarının izini takip ettiğinde göğsümde saf bir memnuniyet dalgası yükseldi.

Başını salladı ve tiz bir ses çıkardıktan sonra ilk yardım çantasını kapıp banyodan hızla çıktı. Ben de hemen arkasından gittim.

"Oturun," dedi kanepeyi işaret ederek.

Onun buyurgan tavrına gülmemek için dudaklarım seğirdi. "Ne dersen de, meleğim."

Kaburgalarım acıdan kıvranırken inlememi bastırdım. Juliet'in titreyen alt dudağı, acımı yeterince gizleyemediğimi gösteriyordu. Su dolu bir kase ve bir bezle birlikte ilk yardım setini sehpanın üzerine koydu. Bacaklarımı araladım, böylece aralarına girebildi.

"Sana kızgınım," dedi ve yüzümdeki kalan kanı nazikçe temizlemeye başladı.

O benimle ilgilenirken ben de avuçlarımın arkasına, bacaklarının arkasına yerleştim ve son derece memnundum. "Özür dilerim."

"Bu artık sık sık yaşanan bir şey mi olacak? Eve böyle mi geleceksin?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. *Eve* dön demişti.

"Neden gülümsüyorsun?" diye çıkıştı. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Ciddi söylüyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

Onu aşağı çekip kucağıma oturttum ve yanlarımdaki şiddetli ağrıyı umursamadan kollarımı ona doladım.

"Bazen yaralanabilirim ama size her zaman sağ salim dönmek için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum. Bu sadece bir eğitim tatbikatından kaynaklandı. Hiçbir zaman tehlikede değildim."

Dudaklarını büzdü ama yüzümdeki kanı temizlemeye devam etti. Neyse ki, gözyaşlarını tutabildi. Ağladığı zaman dayanamıyordum.

“Ama bazen tehlikede oluyorsunuz.”

Sesindeki titremeyle göğsüm sıkıştı. "Evet, tatlım. Bazen." Hayatım boyunca tehlikeye susamış ve güvenliğimi düşünmeden kendimi tehlikeye atmış biri olarak, eve dönecek birinin olması tuhaftı. Hem tuhaf hem de harika.

"Yüzümün daha iyi hissetmesini sağlayacak şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum, o işini bitirirken.

"Buz?"

"Hayır. Bence üzerine otursan daha iyi olurdu. O tatlı amını her yerime sürsen daha iyi olurdu."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve ben güldüm. Omzumu hafifçe itti -o kadar nazikçe ki neredeyse hissetmedim- ve dudaklarını büzdü.

"Hayır, bunu yapmayacağız."

"Hiç mi?" diye sordum ona en masum köpek yavrusu bakışlarımla.

"En azından tamamen iyileşene kadar," dedi kibarca.

"Sanırım bu arada yapacak başka şeyler bulmam gerekecek." Onu vücuduma iyice yaklaştırdım, böylece sertleşmiş halimi hissedebilsin.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi. "Yüzün paramparça olmuşken, göğsün kesik ve morluklarla doluyken aklından başka hiçbir şey geçmiyor mu?"

"Dünyanın en güzel kızı kucağımda. Tabii ki çok sertleştim. Senin yanındayken her zaman sertleşiyorum."

Gözlerini kısarak bana doğru kıvrıldı ve sıcak küçük vajinasını penisime sürttü. Ne yaptığının farkına varmış gibiydi ve geri çekildi. "Hayır. Hayır. Bunu yapmayacağız. Yüzüne buz getireceğim ve sen de bu kanepede oturup dinleneceksin."

Yüzümdeki ve göğsümdeki kesikleri sardıktan sonra, sırtımı muayene edebilmesi için beni ayağa kaldırıp döndürdü. Onu tekrar kucağıma oturtamadan mutfağa kaçtı ve birkaç buz torbası, bir torba dondurulmuş bezelye, bir şişe su ve bir dilim kekle geri döndü. Buz torbalarını elinden kaptım ve kaburgalarımın üzerine yerleştirdim.

“Arkaya yaslan.” Bezelyeleri nazikçe burnumun üzerine koydu ve anlık rahatlamayla inledim. “Bunları al.” Elime birkaç hap tutuşturdu ve hiç sorgulamadan, büyük yudumlarla suyla birlikte yuttum.

Bu pozisyonda onu göremediğim için hoşuma gitmedi, bu yüzden elimi uzatıp kalçasından tuttum. "Pasta ne için?"

"Atıştırmalık bir şeye ihtiyacınız olursa diye," diye mırıldandı.

Onu kendime doğru çekmeye çalışırken gülümsedim. "Bunu kendim yiyemeyecek kadar güçsüzüm. Sen beni beslemek zorundasın."

Tekrar kucağıma oturdu. "Bence bu durumu abartıyorsun."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Kesinlikle öyleydim, ama kız arkadaşım tatlı tatlı çikolatalı kek yedirip, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için morluklarımın üzerinden hafifçe parmaklarını gezdirirken kim beni suçlayabilirdi ki?

"Başka bir şey ister misiniz?"

Yüzümdeki bezelyeleri kenara çekip ona bakabildim. "Hayır." İki elimle yüzünü kavrayıp dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Ama şimdi sana bakmam gerekiyor."

"Neden bahsediyorsun?"

Yaralarını tahriş etmemek için ellerimi yavaşça uyluklarında gezdirdim. "Bakmama izin ver. Lütfen."

"Buna gerçekten gerek yok," diye fısıldadı.

“Öyle.” Onun güvende ve iyileştiğini bilmem gerekiyordu. Bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. “Lütfen,” diye tekrarladım ve o da razı oldu.

Kucağımdan kalktı ve *benim* eşofmanım olan kendi eşofmanını indirdi. Göğsümdeki sahiplenici ve bencil ses memnuniyetle homurdandı ve Juliet'e yepyeni bir gardırop alma planımı sorguladı. Belki de tüm kıyafetlerini yanlışlıkla kaybetmeliyim ki, her zaman benimkileri giymek zorunda kalsın.

Vücudundaki öfkeli kırmızı çizgileri görünce aklım başıma geldi. Onu bacaklarımın arasına aldım, yüzümü karnına bastırdım ve kalbimi sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım.

Parmakları saçlarımın arasından geçti. "İyiyim. Kavgayı kaybeden ben değilim."

Alaycı bir şekilde, "Kaybetmedim ki!" dedim. Ona olanları anlatsaydım, kendini suçlayacaktı, ama onun beni onu koruyamayan berbat bir dövüşçü olarak düşünmesine izin vermek, gücümü kanıtlama isteğimi daha da artırdı.

"Tamam bebeğim," dedi.

Ona yaslanıp eridim. Daha önce kimse bana *"bebeğim"* dememişti. Kimse beni böyle kucaklayıp saçlarımı okşamamıştı.

Yaralarını inceledim ve en kötü olanı yeniden sardım, tenine yumuşak öpücükler kondurduktan sonra onu tekrar kucağıma çektim. Başını omzuma

yasladı ve nazik parmaklarıyla göğsümdeki kesiği okşadı. Dudakları boğazıma değdiğinde inledim. Ondan gelen en hafif dokunuş bile beni ateşe verdi ve penisim altımızda seğirdi.

"Boş ver gitsin," dedim dişlerimi sıkarak.

“Ya istemezsem?” diye mırıldandı. Onu durduramadan kucağımdan kayarak bacaklarımın arasına, dizlerinin üzerine çöktü.

Aman Tanrım.

Kahretsin.

KAHRETSİN.

Beynim işlevini yitirdi. Kafam konka müziğiyle doldu, iç organlarım ise bir dans çizgisi oluşturdu.

Ama Juliet belime uzanınca kendime geldim.

Elim onun elinin üzerine gitti ve hafifçe sıktım. "Az önce şaka yaptığımı biliyorsun. Hiçbir şey yapmana gerek yok."

“Ama istiyorum.” Gözleri alev alevdi, sesi kararlıydı. “Lütfen geçmişimi ve benzeri şeyleri öğrendikten sonra bana farklı davranmayın. *Lütfen* .”

Ensesini kavradım. "Asla yalvarmana gerek yok. *Asla* . Seni farklı gördüğümden değil, ama—"

Sinirli bir ses çıkardı.

"Biraz bekle." Öne eğilip çenesini kavradım. "Seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Hiçbir zaman bunalmayacağıma söz veremem, ama bunun beni istediklerimi yapmaktan alıkoymasına izin vermek istemiyorum."

"Şu anda istediğin şey, benim sikimi o güzel küçük ağzına almak mı?"

Başını salladı.

"Tamam bebeğim. Benimle istediğin gibi davran."

İnleyerek tekrar doğruldum ve o da hızla buz paketlerini kaburgalarımın üzerine yeniden yerleştirdi. Ne olduğunu anlayamadan, penisim onun elindeydi ve hafifçe sıktı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, ona bakarsam çok erken boşalacağım diye endişeleniyordum.

O, piercingimle oynamaya başlayınca yumruğumu ağzıma götürdüm ve bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"Bunu sevdim," dedi usulca. "İçimde yarattığı hissi de sevdim."

Ona beni ağzına almasını söylememek için dişlerimi sıktım. Kontrolün onda olmasını istiyordum. Ama parmakları vücudumda yukarı aşağı hareket

ettikçe, işler daha da işkenceye dönüştü ve sonunda dayanamadım. Gözlerim açıldı. "Juliet, lütfen."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle, gözlerinde yaramazlık parıltısıyla, "Vay, sandığımdan çok daha uzun süre dayandın." dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

“Hım, birazcık. Yalvaracak mısın?”

Elim saçlarına gitti ve onu kendime doğru çektim, ta ki penisimin ucu dudaklarına değene kadar. "Aç ağzını," diye hırladım.

Gülümsemesi daha da genişledi, sonra dudaklarını araladı ve beni sıcak, ıslak ateşiyle sardı. Dili piercingimle oynadı ve sonra beni daha derine aldı, sertçe emdi. Vücudumdaki tüm acı kaybolurken, omuriliğimin dibinde zevk yükselmeye başladı.

"Aman Tanrım, ağzın sihirli!"

İnledi ve beni biraz daha derine aldı. Boşalmamak için kendimi tutmaya çalıştım ama eli testislerimi kavradığında her şey bitti. Bir çığlık atarak boşaldım, o beni emerken saçlarını daha sıkı tuttum.

Juliet, bitkin düşmüş penisimi bırakmadan önce son bir kez uzunca yaladı ve topuklarının üzerine geri oturdu.

Perişan halde, nefes nefese kalmıştım ve o bana hayatımda gördüğüm en tatlı sırıtışla bakıyordu.

"Kendinle gurur duyuyor musun, güzel kız?"

Başını salladı.

“Öyle olmalısın. Buraya gel.” Ona daha yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Yavaşça kucağıma oturdu ama ben onu göğsüme bastırdım ve yüzümü saçlarına gömerek derin derin nefes aldım. "Bu, dünyadaki herhangi bir ağrı kesiciden daha iyiydi. Teşekkür ederim."

Dudakları boynuma değdi. "İyi miydim?"

Burnumu çektim. "İyiden de öte." Elimle sırtını okşadım. "Senin için iyi miydi? Kötü bir anısı var mı?"

"İyiyim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diye mırıldandı.

Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

O kıkırdadı. "Hayır. İlk defa."

Alnından öptüm. "Beni öldüreceksin." Elimle aramıza girdim, parmaklarım külotuna değene kadar. Külotu sırılsıklamdı. "Kahretsin, tatlı küçük vajinan bana çok ihtiyaç duyuyor." Onu orgazma ulaştırmak, dağılıp gitmesini izlemek için can atıyordum.

Küçük bir nefes kesme sesi çıkardı ve birdenbire o sesi tekrar duymak hayatımın amacı haline geldi. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve pastanın tatlılığı, Juliet'imin yanında hiçbir şeydi. Tereddütlüydü, hareketleri nazikti, sanki bana zarar vermemeye çalışıyordu, ama buna izin vermedim. Saçlarından yakaladım, öpüşmeyi derinleştirdim ve dudaklarını ısırdım, ta ki karşılık vermek zorunda kalana kadar.

"Kendine zarar vereceksin," dedi öpüşmelerin arasında.

“Buna değer.”

“ *Romeo* .”

“ *Juliet* .”

Söyleyeceği her neyse, ben onunla oynamaya devam ederken bir iniltiyle sözü kesildi. Parmaklarımı sıcaklığına daldırabilmek için külotunu kenara çektim. "Çok sıkı kasılıyorsun." Penisimin sertleşmesi aramızda kendini gösterdi, parmaklarımın yerini almak için can atıyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Sözleri yumuşak, neredeyse utangaçtı; sanki zevkini nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyordu.

“Benden ihtiyacın olanı al.”

Elimi kalçasına koyarak onu bana doğru kıpırdanmaya, şişmiş küçük klitorisini elime sürtmeye teşvik ettim. Bileğimi kavrayıp ihtiyacı olan gücü elde etmek için tutuşunu kullandığında sırıttım. Çok geçmeden etrafımda kıpırdanmaya başladı, boşalırken parmaklarımı sıkıyordu.

"İşte bu kadar," dedim, göğsüme yaslanırken yüzünün bir yanını öperek. "Aferin kızım. Benim için çok iyi iş çıkardın."

Ondan ayrıldığımda inledi. Islak parmaklarımı ağzıma soktum. "Tadın inanılmaz güzel." Gözleri irileşti ve dudakları aralandı, ben de bunu fırsat bilip parmaklarımı ağzına soktum. "Ne kadar tatlı olduğunu görüyor musun? Sana ne kadar bağımlı olduğumu?"

Parmaklarımı emmesi penisimin seğirmesine neden oldu.

Juliet bana yaslandı. "Seni yatağa gönderip dinlenmeni sağlamalıyım."

Burnum yüzünün yan tarafına doğru aktı. "Ama bunu yapmayacaksın, değil mi? Çünkü çok açgözlü bir kızsın."

Gözlerindeki ateş her şeyi anlatıyordu.

"Söz veriyorum, arkama yaslanıp bütün işi senin yapmana izin vereceğim." diye sırıttım ve iç çamaşırını yırttım.

“Bu benim en sevdiğim çiftlerden biriydi.” Dudaklarını büzdü ve ben de onu kendime çekip dudağını öptüm.

“Sana daha fazlasını vereceğim.” Elimle kalçalarını kavradım, sertçe sıktım ve penisimi girişine yerleştirdim. “Şimdi üzerime bin, meleğim.”

İlk birkaç santimde aşağı doğru inerken inledi. Parmak uçlarım titreyen uyluklarına saplandı, o da kendini aşağı doğru indirdi. Kalçalarım istemsizce yukarı doğru fırladı ve ben tamamen içine girdiğimde ikimiz de inledik. Gözleri kapalıydı, başı geriye doğru atılmıştı ve bir tanrıça gibi görünüyordu. Onu orada tutarken inledi, ıslak vajinası benim boyutuma alışırken bana sürtünüyordu.

“Çok fazla kapalı giyinmişsin.” Tişörtünün altından çekiştirip çıkardım ve muhteşem göğüslerini ortaya çıkardım. Öne eğilip bir meme ucunu ağzıma aldım ve emmeye başladım.

"Bütün işi benim yapmam gerektiğini sanıyordum," dedi nefes nefese.

Dudaklarım onun memesinden ayrıldı. "Durmamı ister misin?"

Elini başımın arkasına götürdü ve beni kendine doğru çekti. "Hayır."

Sırıttım ve diğer memesini hafifçe ısırdım. "Artık üzerime binmeye başlasan iyi olur."

Önce doğruldu, sonra indi, dengesini sağlamak için ellerini omuzlarıma koydu. Hareketleri başlangıçta çekingen olsa da, kısa süre sonra kendine güveni arttı ve zevk almaya başladı.

"İşte benim iyi kızım." Gözlerimi birleştiğimiz noktadan ayıramıyordum. Başparmağım klitorisine gitti ve o yukarı aşağı hareket ederken daireler çizerek okşadım.

“Romeo,” diye nefes nefese söyledi. Öne eğildi, başı benimkine yaslandı, her hamlede göğüsleri göğsüme sürtünüyordu.

“Biliyorum tatlım, biliyorum. Çok iyi gidiyorsun. Şimdi bana gelmeni istiyorum. Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster.”

Parmakları saçlarımın arasına dolandı ve sıkıca tutundu, ben de diğer elimle kalçalarına saplanırken ritmini korumasına yardım ettim. Dudakları kulağımın dibindeydi, her nefes alışını ve iniltisini zevkle dinlememe izin veriyordu. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, vajinası penisimi sıkıca kavradı ve bir çığlıkla boşaldı. Hemen ardından ben de boşaldım, ikimiz de orgazmlarımızı yaşarken sertçe içine girdim.

JULIET

BİRAZ SONRA, ortalığı temizledikten sonra, yatakta birbirimize dönük uzanırken Romeo parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

"Geceleri seninle böyle konuşmak çok normal geliyor, tek farkı şimdi senin burada olman," diye mırıldandım.

Beni sıkıca göğsüne çekti ve bir bacağını benimkilerin arasına sıkıştırarak üstteki bacağımın kalçasının etrafına dolanmasını sağladı. "Böyle olmasını çok daha fazla tercih ediyorum," dedi alçak sesle.

Biraz kıpırdandım, böylece daha da yaklaştık, alınlarımız birbirine değdi ve o da parmaklarıyla tenimi okşadı.

"Daireyi beğendiniz mi?"

"Evet, muhteşem." Dairenin arka duvarının neredeyse tamamı, Central Park'ın inanılmaz manzarasına sahip pencerelerden oluşuyordu.

“Burada kendinizi güvende hissediyor musunuz?”

"Güvenliğin iyi olduğunu biliyorum."

“Hayır, demek istediğim…” Kollarını bana daha sıkı sardı, eliyle başımın arkasını kavrayıp yüzümü boynunun kıvrımına bastırdı. “Demek istediğim, burası senin güvenli yerlerinden biri gibi, kendini güvende hissediyor musun? Sadece dairende, kitapçıda ve simitçide kendini güvende hissettiğini söylemiştin. Buranın da senin güvenli yerlerinden biri gibi hissettirmesini istiyorum.”

Boğazımda bir yumruk oluştu ve kollarımı ona doladım. "Evet. Burası benim güvenli yerlerimden biri gibi geliyor." Ya da en azından, öyle olabileceğini hissediyordum. Özellikle Romeo yokken burada hâlâ

huzursuzdum ama panik yapmıyordum. Bunun daireyle veya güvenlikle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen Romeo ile ilgiliydi.

Onun olduğu her yerde kendimi güvende hissedeceğime oldukça emindim.

“Yarın halletmem gereken birkaç iş var ve günün büyük bir bölümünde yok olacağım.” Saçlarımla oynadı, uçlarını parmaklarının arasında kıvırıp düzeltti.

Kalbim sıkıştı ama ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Sorun değil. Çalışman gerektiğini biliyorum. Ben burada iyiyim."

Dudakları başımın tepesine değdi. "Gitmek istemiyorum. İşin canı cehenneme."

“İşe gidebilecek durumda mısın? Hastalık izni alman gerekmez mi?”

Gülümseyerek, "Sadece birkaç morluk. İyiyim." dedi.

Boğazına bir öpücük kondurdum. "Eğer eminsen."

"Elbette. Gün boyunca sizinle iletişim halinde olacağım ve bir şeye ihtiyacınız olursa her zaman beni arayabilirsiniz."

Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Onu şimdiden özlemiştim.

JULIET

İç çamaşırımı lekeleyen koyu kırmızı kana BAKAKALDIM .

Bok.

Tabii ki, her zamanki gibi tahmin edilemez olan adet dönemim bugün gelmeye karar verdi.

Tuvaletteyken yanımda ped veya tampon olmadığını fark edince donakaldım. Son regl dönemimin sonunda bitmişlerdi ve yenilerini almak için bir sonraki maaşımı bekliyordum.

Elimden geldiğince kendimi temizledim, temiz bir iç çamaşırı giydim ve içine yaklaşık yarım rulo tuvalet kağıdı koydum. Regl dönemimin ilk birkaç günü her zaman yoğun geçerdi, bu yüzden bu beni uzun süre idare edemezdi.

Ne yapacağımı anlamaya çalışarak telefonuma baktım. Romeo'yu rahatsız etmek istemiyordum. Ondan ne bekliyordum ki—bana hijyenik ped getirmek için işten mi çıksın? Sienna bu kattaki diğer dairede oturuyordu. Kitapçıda onunla kısaca tanıştığımda hoş biri gibi görünmüştü. Belki ödünç alabileceğim malzemeleri vardır ama numarasını bilmiyordum, yani evde olup olmadığını görmek için daireden çıkmam gerekecekti.

Kapıya doğru yürürken, sanki bana bir tür moral desteği sağlayacakmış gibi telefonumu sıkıca tuttum. Bu büyük bir şey değildi. Sadece koridora çıkıp diğer kapıyı çalmam gerekiyordu. Simitçiye yürümekten daha az adım atmam gerekiyordu.

Ama simitçi dükkanı güvenli.

Koridor güvenli değil.

Romeo'nun dairesi güvenli hissettiriyordu çünkü *Romeo'ya* aitti. Onun *kokusunu* taşıyordu, onun gibi *hissettiriyordu* ve zihnim ve bedenim Romeo ile ilgili her şeyin güvenlik anlamına geldiğine karar vermişti. Ama özellikle son birkaç günde yaşanan her şeyden sonra, bedenim artık hiçbir şeyin güvenli olmadığına çok emindi. Ön kapının yanında, elim kapı kolunda dururken, tanıdık panik hissi göğsümde yükseldi. Koltuk altlarım terden yanıyordu, başım dönüyordu ve göğsüm sıkışıyordu.

“Hadi ama. Kapıyı açıp koridora çık. Bu kadar zor değil.” Kendi kendime söylediğim sözler öfkeliydi ama hiçbir fark yaratmadı. Hırıltılı nefeslerim havayı doldurdu ve yere çöktüm.

Zaman çarpıtıldı, aynı anda hem hızla hem de yavaş yavaş akıp giderken ben yerde donakalmıştım. *Bir şey yap Juliet. Kalk. Koridordan aşağı in. Romeo'ya mesaj at. Sadece bir şey.* Ama paramparça olmuş zihnim ve bedenim içinde hapsolmuşken bunu başaramadım.

TELEFONUN ÇALMASI BENİ BİRDEN GERÇEKLİĞE DÖNDÜRDÜ . Yerde yatıyordum ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Kollarım ve bacaklarım kaskatı kesilmiş ve soğuktu, yavaşça kolumu uzatıp önümdeki telefona uzandım.

Ekranda Romeo'nun adı belirdi ve düşünmeden cevap verdim.

"MERHABA."

Bir anlık sessizlik oldu ve sonra—

"Sorun nedir?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu?

“Juliet. Sorun ne?”

"Hiç bir şey."

"Bana yalan söyleme, meleğim."

"Sizi bununla meşgul etmeye değmez. Meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Senin için asla çok meşgul değilim." Sesini yumuşatmak için çok çaba sarf ettiğini anlayabiliyordum. "Kendini mi yaraladın?"

Bu soru ve bana olan güvensizliği kalbimi paramparça etti. Anlıyordum ama yine de içim acıdı.

Hayır, söz veriyorum. Beni aptal sanacaksınız.

"Yapmayacağım."

Yavaşça nefesimi verdim. "Adetim başladı." Gözlerimden yaşlar sel gibi akarken hıçkırıklarım boğazıma düğümlendi. Hormonlarımın beni bu kadar kırılgan hissettirmesinden nefret ediyordum.

“Ah, sevgilim. Neye ihtiyacın var?”

“Yanımda hiçbir malzeme yok ve belki Sienna'da vardır diye düşündüm. Kapısını çalacaktım ama panik atak geçirdim.” Hâlâ çok bitkin olduğum için kendimi oturtacak halim kalmamıştı, acınası bir şekilde burnumu çektim.

"Dönüş yolundayım. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

“Romeo, hayır. Sen—”

"Eğer ağzınızdan çıkacak bir sonraki sözler *yapılması gereken daha önemli şeylerse* , sizi hemen burada durduracağım."

"Ancak-"

Hayır. Geçtiğimiz hafta tam anlamıyla cehennemden geçtin ve bana ihtiyacın olduğu bir anda seni yalnız bırakacak değilim.

Göğsümün etrafına ince bir sıcaklık hissi yayıldı. "Emin misin?"

“Evet, eminim. Aslında öğle yemeğinde ne istediğini sormak için arıyordum, böylece sipariş verebilirdim, ama şimdi seninle öğle yemeği yiyebileceğim. Daireye sadece birkaç dakika uzaklıktayım. Ne yemek istersin?”

Ona ne kadar zahmet verdiğimi düşününce midemde korkunç bir suçluluk duygusu oluştu. "Ne istersen," dedim kısık bir sesle.

"Bana güvenmeni ve bir şeyler talep etmeye başlamanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sana güveniyorum." Hayatımda herkesten çok Romeo'ya güveniyordum.

"Tamamen değil, ama sorun değil meleğim. Bunu hak etmemi sağla."

Ona güvenmediğimden değildi... daha çok kendime onu hak edecek kadar güvenmediğimdendi. Evrenin bana onu vereceğine güvenmiyordum.

“Şu an asansördeyim. Birkaç saniye daha.”

Aman Tanrım, yerden kalkmam gerekiyordu. Titreyen kollarımla kendimi zorla doğrultup oturdum, tam o sırada ön kapı açıldı.

Romeo dizlerinin üzerine çökerken ve beni kollarına alırken hiçbir şey söylemedi. "Güvendesin. Ben yanındayım."

Parmaklarım gömleğine dolandı; siyah bir takım elbise giymişti, gömleğin boğazındaki düğmeleri açık beyazdı. Ayağa kalkıp beni koltuğa taşırken kollarımı boynuna doladım.

Beni kucağına oturttu ve ben de irkilerek göğsüne doğru ittim. "Bekle, dur."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Neyi durdurayım?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Kucağına oturamam." Utançtan gözlerimi kapattım. "Pantolonunu lekeleyebilirim."

Kollarını belime daha sıkı sardı. "Sanki umrumdaymış gibi. Şimdi, regl için neye ihtiyacın var? Ve öğle yemeğine karar verdin mi?"

"Hayır, gitmem gerek." Pantolonunun lekelenmesi düşüncesi onu çok utandırıyordu.

Romeo iç çekti ve beni sıkıca kucaklamaya devam etti. "İşim hakkında sana pek bir şey anlatmadım çünkü çok korkmanı istemiyorum. Ama en azından şunu güvenle söyleyebilirim ki, biraz kan beni korkutmayacak."

Bu bilgiyi nasıl sindireceğimi tam olarak bilemedim. Romeo bana karşı o kadar nazik, o kadar oyunbazdı ki, şiddet uygulayabileceğini hayal bile edemiyordum.

"İnsanlara zarar veriyor musun?" Gözlerimi ellerime dikmiştim.

“Bazen.” Parmakları yüzümün yan tarafında gezindi. “Bu seni üzüyor mu?”

“Normal insanlara zarar veriyor musunuz?”

Hayır, tatlım. Masum insanlara zarar vermem.

“Beni hedef alanlar… ne istiyorlar?”

“Arnavut mafyası, New York'ta yer edinmeye ve burada fuhuş ticareti yapmaya çalışıyor. Matteo, kendi bölgesinde hiçbir fuhuşa izin vermiyor.”

Boğazım düğümlenmişti ve cildim kaşınıyordu. "Bir dakika, ne? Peşimde olanlar insan kaçakçıları mı?"

Çenemi kavradı, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Onların sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Sesindeki yoğunluk beni ürpertti. "Kafanın içinde neler dönüyor böyle?"

Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. "İnsanları incitmen beni rahatsız etmeli, değil mi?"

“Ama öyle değil mi?”

Omuz silktim. "Olması gerektiği kadar değil."

Omuzları gevşedi ve titreyerek iç çekti. Tepkim konusunda endişelenmiş miydi?

"Sen benim için fazla iyisin Juliet. Ama ben bencil bir herifim ve seni bırakmayacağım."

"Seni bırakmak istemiyorum."

Dudakları benimkine yapıştı. Dudaklarım nefes nefese aralandı ve o dilini ağzıma sokup, benimkine sürterek beni inletecek şekilde hareket ettirdi. Kalçalarımı avuçladı, sıkıca sıktı ve ben de sürtünme arzusuyla ona doğru kıvrıldım.

“Mükemmelsin. Çok mükemmelsin.” Her kelimesini bir öpücükle noktaladıktan sonra inleyerek geri çekildi. “Daha ileri gitmeden önce, neye ihtiyacın var?”

Orgazm.

Durun bir dakika… neyden bahsediyordu?

“Ah.” Şehvet dolu sersemliğimi atmak için gözlerimi kırpıştırdım. “Şey, sadece ped ve tampon.” Yanaklarım kızardı ve gözlerine bakamadım.

Telefonunu çıkardı. "Ne tür?"

"En ucuz veya indirimde olanı alıyorum."

Romeo kaşlarını çattı. "Lanet olsun." Telefonuna öfkeyle mesajlar yazıp, birini aradıktan sonra telefonu bıraktı. "Birazdan malzemelerimiz gelecek. Atıştırmalıklar, ağrı kesiciler, ısıtma yastığı ne olacak?"

“Hayır, iyiyim. Sen işine geri dönmelisin.”

Adamın yüzü kırılmış gibiydi. "Seni panik atak geçirdikten sonra yerde kıvrılmış halde buldum ve tam da regl dönemine girmiştin. Seni şu anda neden yalnız bırakayım ki?"

Sesi öfke doluydu, ama başımı göğsüne yaslarken dokunuşu acı verici derecede nazikti.

"Bütün hayatım boyunca bununla başa çıktım. Benim için olağan dışı bir durum değil," dedim.

"Artık bu sona eriyor. Benimsin, yani bu saçmalıklarla artık yalnız başına başa çıkmak zorunda değilsin."

"Ben senin miyim?"

Romeo bıkkın bir ses çıkardı. "Evet, Juliet. Benim evimde yaşıyorsun, lanet olası ruhuma yerleştin. *Elbette* benimsin."

Gülümsememi saklamaya çalışırken dudaklarım büküldü. "Bu demek oluyor ki..." Derin bir nefes aldım, kendimi toparladım. "Bu demek oluyor ki sen benimsin?"

Gözleri yumuşadı. "Evet, bebeğim. Tamamen sana aitim."

"Sadece sen mi?" Bu sefer, onun gözlerine bakacak kadar cesurdum.

"Başka birini isteyecekmişim gibi."

Artık gülümsememi engelleyemezdim. "Tamam."

İçini çekti. "Pekala." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Peki, başka neye ihtiyacın var?"

“Eğer çok zahmetli değilse, bir ısıtma yastığı iyi olurdu sanırım.” Koruyucu ailelerde büyürken, istediğim şeylerin çok pahalı olduğu ve istemenin bile bencilce olduğu söylenmesine alışmıştım.

"Tayland yemekleri nasıl geliyor kulağa?" diye sordu.

Karar vermek zorunda kalmadığım için rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

Yemek siparişini yeni bitirmiştik ki kapı çalındı. Romeo kapıya giderken beni kanepeye taşıdı ama ben hemen ayağa fırladım. Dünyanın en rahat kanepesine kan bulaştırmak istemiyordum.

Romeo birinden birkaç büyük alışveriş poşeti aldı ve kapıyı kapattı. "Pekala, meleğim. Ne gerekiyorsa al."

Çantaların içine bakarken kaşlarımı kaldırdım. İlkinde aklıma gelebilecek her çeşit ped ve tampon vardı. İkincisinde bir sürü şekerli atıştırmalık bulunuyordu. Sonuncusunda ise tüylü çoraplar, terlikler, yumuşak bir battaniye ve bir ısıtma yastığı vardı.

Başımı kaldırıp Romeo'ya baktım. Kaşını kaldırdı. Bu biraz fazla kaçmıştı ama dürüst olmak gerekirse, şımartılmayı seviyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sırıttı ve kalçamı okşadı. "Aferin kızım. Neye ihtiyacın varsa al. Yemeğimiz yakında gelecek."

Utanarak bir paket tampon ve hijyenik ped (organik olanların mümkün olduğunu bilmiyordum) kaptım ve işimi halletmek için banyoya gittim. Geri döndüğümde Romeo oradaydı ve bana bir eşofman altı uzatıyordu.

"Daha rahat bir şey giymek isterseniz diye."

Onları aldım ve *onun* eşofman altı olduğunu fark ettim. Ona baktım ve yanaklarında bir kızarıklık gördüğüme yemin ederim. Onun kıyafetlerini giymekten ne kadar hoşlanıyorsam, o da beni onun kıyafetleriyle görmekten o kadar hoşlanıyor muydu? Giymek için banyoya geri döndüm. İkinci kez çıktığımda, beni kollarının arasına almadan önce başıma geçireceği bir sweatshirt hazırdı.

"Hadi gel. Seni yerleştirelim."

Beni kanepeye götürdü ve önümde diz çökerek yeni tüylü çoraplarımı giydirdi. Isıtma yastığını karnıma yerleştirirken dizlerinin üzerinde kaldı. "Her şey yolunda mı?" Dizime bir öpücük kondurdu ve ben eridim. Kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

"Evet."
"Güzel." Yere düşmüş halimden kalkmadan önce alnımdan öptü.

ROMEO

JULİET BOŞ KASESİNİ SEHPANIN ÜZERİNE KOYDU ve homurdanarak kanepeye geri yaslandı. "Çok doydum."

Sırıttım. "Beğendin mi?"

“Çok güzeldi. Tayland yemeklerini çok seviyorum.” Başını koltuk minderlerine yasladı, gözleri kapanıyordu.

Bacağımı okşadım. "Gel buraya tatlım. Yat aşağı."

Başını kucağıma koyacak şekilde yönlendirdim. Isıtma yastığına uzandı ama ben ondan önce davrandım, yastığı karnının üzerine yerleştirdim ve üzerini bir battaniyeyle örttüm. Bana dünyanın en tatlı gülümsemesini hediye etti.

Parmaklarımı kusursuz saçlarının arasından geçirdim, pembe uçlarıyla oynadım. Çok geçmeden gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Keşke bu anı dondurup sonsuza dek burada kalabilseydim.

İçimde her zaman huzursuz bir enerji vardı ve bu da yerimde durmamı imkansız kılıyordu. Derimin altındaki dinmeyen kaşıntıyı gidermek için kavga, tehlike, her türlü aksiyonu arıyordum. Ama Juliet'in yanında bu enerji kayboluyordu. Kaslarım gevşiyor, içimdeki her şey sakinleşiyor ve bu anda sadece ikimiz birlikteydik.

Televizyonda kısık sesle çalan yemek programına odaklandım, böylece ereksiyon olma ihtimalini azaltmaya çalıştım. Angelo ile görüşmek için telefonumu elime aldım. Dimitri'nin gönderdiği Bratva askerleriyle çalışıyordum, onları Arnavut tehdidi konusunda bilgilendiriyor ve şehirdeki görev yerlerine atıyordum. Juliet'le birlikte olmak için ayrıldığımda Angelo hemen görevi devralmayı kabul etmişti.

ROMEO

Durum raporu

ANGELO

Her şey yolunda. Bratva adamlarından biri patlayıcı uzmanı. Daha fazla el bombası kullanmamız gerekiyor.

Gözlerimi devirdim.

ROMEO

Hemen bununla ilgileneceğim.

Ama diğer her şey yolunda mı?

ANGELO

Her şey yolunda. Kızınıza iyi bakın.

JULIET

ROMEO BU SABAH ERKENDEN AYRILDI, ama gitmeden önce vücudumda gezinen tatlı öpücüklerle beni uyandırdı ve sonunda başını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Tanrıya şükür regl dönemim birkaç gün önce bitmişti. Uykulu bir haldeyken, hâlâ rüya görüyor muyum diye emin olamadan beni yaladı. Sonra bana "iyi kızım" dedi, alnımdan öptü ve tekrar uyumamı söyledi.

Birkaç saat sonra gerçekten uyandım ve boş yataktan nefret ettim. Dairede yalnız olmak tuhaf geliyordu ve güne hazırlanırken sessizce dolaşmaktan kendimi alamadım. Yağmur duş başlığı oldukça harika olsa da ve berbat dairemin aksine sınırsız sıcak su olsa da...

Mutfağa doğru sessizce gittiğimde, tezgahın üzerinde bir paket simit ve buzdolabında çilekli krem peynir buldum.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. Simit yüzünden ağlayacak değildim.

Romeo'nun gösterişli tost makinesine bir simit koyarken gözlerimi elimin tersiyle sildim. Hayatımın ne kadar soğuk, ne kadar sevgi ve ilgiden yoksun hale geldiğini, ancak birkaç aydır tanıdığım bir adamın mutfağında oturup, bana hazırladığı kahvaltıyı yerken ağladığımda fark ettim.

Yemekten sonra, kanepeye yerleşmeden önce bir süre dairede dolaştım. Bu kadar boş zamana alışık değildim. Kitap okumayı denedim ama zihnim çok hızlı çalışıyordu ve odaklanamıyordum. Sonunda Mario Kart'ı açmaya karar verdim. Belki Romeo yokken gerçekten iyi bir oyuncu olabilirdim.

Geçtiğimiz hafta her zamankinden çok daha fazla zaman geçirdik birlikte, ama nedense onu şimdi daha da çok özledim.

Kapı çalınca ne kadar zaman geçtiğini anlamadım. Hemen video oyununun sesini kıstım ve dinledim. Yine oradaydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Cevap vermem mi gerekiyordu?

Sessizce kapıya doğru yürüdüm ve kapıdaki gözetleme deliğinden, kitapçıda tanıştığım iki kadını—Sienna ve Sofiya'yı—gördüm. Romeo'nun patronuyla evli olan Sofiya'nın artık hamile karnı yoktu. Kadınlara Angelo ve o gün onlarla birlikte olan diğer adam da eşlik ediyordu.

Telefonumu kaptım ve Romeo'ya bir mesaj gönderdim, önemli bir şeyi bölmediğimi umuyordum.

JULIET

Merhaba, sizi rahatsız etmek istemem ama Sofiya, Sienna, Angelo ve başka bir adam kapıda. Kapıyı açmama izin var mı?

ROMEO

Tabii ki, bebeğim. Diğer adam ise Sienna'nın koruması Dante.

Ve asla rahatsızlık vermiyorsun.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

“Merhaba!” dedi Sofiya. Hizmet köpeğinin yanında olup olmadığını görmek için koridora göz gezdirdim ve yokluğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

“Bizi hatırlıyor musunuz bilmiyorum,” diye başladı Sienna. “Kitapçıdaydık?”

"Hatırlıyorum," dedim.

"Yanlış niyetle ziyaret ettiğimiz için özür dileriz. Romeo'nun sana ilgi duyduğunu biliyorduk, bu yüzden merak ettik," dedi Sofiya mahcup bir şekilde.

“Ah.” Beynim hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu ama Romeo’nun onlara benden bahsetmiş olması beni içten içe çok mutlu ediyordu.

“Kitap imza etkinliğine gelemediğimiz için üzgünüz. Daireden çıkmamızla ilgili bazı güvenlik endişeleri vardı.” Sofiya burnunu buruşturdu. “Ama burada olduğunuz için çok heyecanlıyız. Romeo sizi saklıyordu, bu yüzden sizinle vakit geçirme fırsatını kaçırmamak zorundaydık.”

“Bunlar da korumalarımız, Angelo ve Dante,” dedi Sienna.

Angelo'ya bakarken kaşlarım çatıldı. "Empire Properties'te çalıştığını sanıyordum."

İki kadın ona bakmak için döndüler ve yemin ederim ki gerçekten kızardı.

"Ah, seni almaya geldiğimde ne kadar çok şey bildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Sienna gözlerini devirdi. “Empire Properties gerçek bir şirket, ancak çoğunlukla diğer işletmelerimiz için yasal bir paravan olarak faaliyet gösteriyor.” Sözlerinin ne anlama geldiğini anlamadan önce devam etti. “Atış poligonuna gidiyoruz ve bize katılmak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyorduk?”

Gözlerimi kırpıştırdım. "Atış poligonu mu?"

“Alt katta bir tane var ve ben ders veriyorum,” dedi Sofiya. “Bu adamların tembellik etmemelerine dikkat etmeliyim.” Arkasındaki iki iri adama işaret etti.

"Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim.

“Sofiya harika bir öğretmen,” dedi Sienna gülümseyerek. “Özellikle tüm bunların biraz bunaltıcı olduğunu bildiğim için seni daha yakından tanımak isteriz. Mafya adamları sınır kavramını pek anlamazlar. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız.”

Mafya adamları.

Aman Tanrım.

Bir başkasının bu sözleri, özellikle de bu kadar rahat bir şekilde söylemesini duymak, olayı daha da gerçekçi kıldı. Romeo'nun yalan söylediğine inanmıyordum elbette, ama bir yanım hâlâ inkâr halindeydi.

Sofiya ve Sienna benimle vakit geçirmekten gerçekten heyecan duyuyor gibiydiler ve ben de bunu istiyordum. Ama daireden çıkma veya asansörü kullanma düşüncesi bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

Onlara katılamayacağıma dair iyi bir bahane bulmaya çalıştım.

Akşam yemeği hazırlamam gerek. *Hadi canım, yemek yapmayı hiç beceremiyorum.*

Çalışmam gerekiyor. *Hı hı. Kitapçıda çalıştığını biliyorlar.*

Banyo yapmam gerekiyor... *Allah aşkına!*

Onlarla *birlikte* aşağı inemememin tek geçerli sebebi, kusurlu ve tuhaf bir varlık olmamdı.

"Asansörlerden hoşlanmıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Karşıma şaşkın ama nazik ifadeler çıktı. Angelo beni dikkatlice süzdü ve sonra telefonuna bir şeyler yazdı.

“Ah,” dedi Sofiya. “Haklısın. Birçok insan asansörlerden hoşlanmaz.”

“İstersen merdivenleri kullanabilirsin? Yirmi kat var ama adımlarımızı atıp aşağıda Sofiya ve Angelo ile buluşabiliriz.” Sienna omuz silkti, bu fikre hiç aldırış etmemiş görünüyordu.

Merdivenleri kullanabilir miydim? Bu da Romeo'nun dairesinin güvenli ortamından ayrılıp yeni insanlarla bir arada olmamı gerektiriyordu. Ayrıca dar bir merdiven boşluğu, kapalı asansör alanından pek de farklı olmazdı muhtemelen.

Angelo homurdanarak öne doğru bir adım attı ve telefonunu uzattı.

Kaşlarımı çattım ve aldım, kulağıma götürürken kafam karışmıştı.

"Merhaba?"

"Merhaba, meleğim."

Romeo'nun sesi göğsümdeki gerginliği anında yatıştırdı. Omuzlarım gevşedikçe nefeslerim rahatladı. Üzerimdeki etkisi bir tür büyü olmalıydı.

"Merhaba," dedim yine, aptal gibi.

Sıcak ve alçak bir sesle kıkırdadı. "Angelo, Sofiya ve Sienna'nın seni atış poligonuna davet ettiğini söyledi."

"Evet." Onlara doğrudan bakmamak için döndüm, gerçi onlar da bana dikkat etmiyormuş gibi davranmakta çok başarılıydılar.

"Gitmek ister misin, bebeğim?"

“Belki.” Sesim kısık ve boğuk bir fısıltıydı. “Ama daireden çıkmaktan korkuyorum.”

Romeo küfretti. "Seninle orada olmalıydım ama şu anda şehrin kuzeyindeyim."

"Bütün gün, her gün burada benimle kalamazsın. Hem zaten sıkılırsın."

"Kesinlikle hayır. Seninle ilgili hiçbir şey sıkıcı değil, özellikle de o tatlı amına gömüldüğümde ya da başını kucağıma koyup tatlı tatlı uyuduğunda."

Yanaklarım kızardı ama gülümsememi engelleyemedim. "Umarım etrafta kimse yoktur da söylediklerini duymaz."

Romeo alaycı bir şekilde, "Tek duyacakları şey benim kız arkadaşıma ne kadar takıntılı olduğum olacak. Merdivenler asansörden daha mı iyi?" dedi.

“Belki.” Bu düşünceyle kalbim yerinden oynadı. “Ama yine de daireden çıkmam gerekecek.”

“Yeni yerinde kendini güvende hissetmene çok sevindim. Ama apartmana hapsolmanı istemiyorum.”

Telefonun üzerindeki parmaklarım sıkılaştı. "Biliyorum." Cesur olmak istedim. Zihnimin içinde bu kadar hapsolmuş hissetmekten nefret ediyordum.

“Bir fikrim var,” dedi. “Telefonu Angelo'ya geri verin.”

Cep telefonunu ona uzattım. Romeo'nun söylediklerini dinledi ve başını salladı.

"Hemen geri döneceğim," dedi Dante'ye. "Onları aldın mı?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve koridorda üçünü de bana bakakalmış halde bıraktı.

“Ah,” dedim. “Şey, içeri girmek ister misiniz?” Kapıda öylece durarak ne kadar kaba davrandığımı düşününce utandım.

“Soracağını umuyordum,” dedi Sofiya, gözlerinde muzip bir parıltıyla. “Romeo’nun dairesine hiç girmedim ve merakım uyandı.”

Bu beni gülümsetti. O tekerlekli sandalyesiyle içeri girebilsin diye kenara çekildim, Sienna ve Dante de onu takip etti.

“Ah, bu gerçekten çok güzel,” dedi Sofiya, doğruca mutfağa giderken. “Belki de karanlığa geçmeliyiz.”

“Aman Tanrım, karar ver artık.” Sienna, arkadaşına bıkkınlıkla bakarken alaycı bir tonla konuştu.

Sofiya, “Yakında mutfağımı yenilemeye başlayacağız,” diye açıkladı. “Tekerlekli sandalye erişimine uygun hale getirmek için. Hipermobil Ehlers-Danlos sendromum var, bu yüzden yürüyebiliyorum ve bazen yürüteç kullanıyorum, ancak Matteo, çok fazla yemek pişirdiğim ve fırıncılık yaptığım için mutfakta tekerlekli sandalyemi kullanmamın daha güvenli olduğunu düşünüyor.”

"Bu konuda haklı," dedi Dante.

Sofiya gözlerini devirdi. "Evet, ama bu onu daha az baskıcı yapmıyor. Neyse, mutfak tasarımını yakında kesinleştirmemiz gerekiyor ama hiçbir şeye karar veremiyorum. Sienna'nın bana gösterdiği her şeyi beğeniyorum."

“İç tasarım benim yan hobim,” dedi Sienna. “Bu daireyi Romeo için tasarladım. Ama onun için tasarım yapmak kolaydı.” Sofiya'ya ters bir bakış attı. “Çünkü hiç fikri yoktu. Ama senin tarzına daha uygun hale getirmek için bir yenileme yapmayı çok isterim.”

Sienna başka biriyle konuşuyormuş gibi otomatik olarak arkama baktım. "Benim tarzım mı?"

“Evet,” dedi, parmaklarını koyu siyah tezgahların üzerinde gezdirerek. “Daha fazla kişilik katmak için yapabileceğimiz birçok kolay değişiklik var; boya, duvar kağıdı, aydınlatma, duvar kaplamaları. Ama daha büyük bir tadilat isterseniz, bunu da kesinlikle yapabiliriz.”

Dudaklarım aralandı, sözlerini çözmeye çalıştım ama sanki yabancı bir dil konuşuyordu. Belki de buraya gelme nedenim hakkında yanlış bilgi almışlardı? "Burası benim evim değil." Nedense bu sözler dilimde kül gibi kaldı. "Dairemde güvende değildim, bu yüzden Romeo beni buraya getirdi. Sadece geçici bir durum."

Sienna bir şey söyleyecekti ki Sofiya sözünü kesti. "Sakin ol Sienna. Herkes bizimkiler kadar hızlı hareket etmiyor." Yanıma geldi ve elimi sıktı. "Romeo'nun bunu geçici olarak gördüğünden çok şüpheliyim. Ama biliyorum ki, tüm hayatın değiştiğinde yerleşmek biraz zaman alabilir. Ve eğer burayı henüz yenilemeye hazır değilsen, mutfak tasarımımı seçmeme yardımcı olabilirsin. Belki de ahşap dolaplar yaptırmalıyım?"

Dante, "Patron rahatlayacak," diye espri yaptı.

Sıçradım. Onun burada olduğunu unutmuştum.

Sofiya ona ters ters baktı. "Matteo pembe dolapların sorun olmadığını söyledi."

Dante sırıttı ve ben de gülümsememi gizlemek zorunda kaldım. Mafya hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Don'un pembe bir mutfağa sahip olmasının normal olmadığını tahmin ediyordum.

Dairenin kapısı açıldı ve Angelo, Noodle ile birlikte içeri girdi.

"Merhaba, Malezyalı," diye mırıldandı Sofiya. "Burada ne yapıyorsun?"

“Noodle’ın Clementine’i kendi bebeği sandığından oldukça eminim,” dedi Angelo. “Uyurken ona bakıp duruyordu.” Yanıma geldi ve telefonunu tekrar bana uzattı.

"Merhaba?"

"Kahretsin, Juliet. Beş dakika bile sesini duymamak çok uzun."

Tanrım, Romeo böyle şeyler söylediğinde nasıl normal davranabilirdim ki?

“Noodle ile birlikte daireden çıkabileceğini düşünüyor musun? Arabada seni rahatlatmış gibiydi.”

Ne kadar düşünceli olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Noodle bacağımı kafasıyla dürttü ve ben de eğilip kulaklarını kaşıdım. Gülümserken dili yana doğru sarktı.

"Evet, deneyebilirim."

"İşte benim cesur kızım. Eğer işler çok zorlaşırsa, daireye geri dön ve beni ara."

“Pekala.” Boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim.”

"Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de aynı durumdayım. Lütfen dikkatli olun." Ne yaptığını hiç bilmiyordum ama en azından bir tehlike unsuru olduğunu tahmin ediyordum.

"Çok tatlısın. Güvende olacağım, güzel kız. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Angelo'ya geri verdim. Telefonu alırken gözleri nazikti. "Asansörü kullanmayı denemek ister misin?"

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım. Noodle'ın tasmasını bana uzattı ama ben Sofiya'ya baktım. "Bu uygun mu?"

“Elbette,” dedi. “Noodle şu anda mesai dışında, ama eminim sana duygusal destek vermekten mutluluk duyar. Atış poligonunda bizimle kalamaz, bu yüzden benimle değildi. Yüksek ses kulaklarına zarar verebilir.”

Noodle'ın tasmasını aldım ve o da vücudunu bacaklarıma yaslayarak kapıya doğru ilerlerken bana destek oldu. Her adımda ayaklarım daha da ağırlaşıyordu.

“Hamileyken ateş edemezdim çünkü yüksek sesler bebeğin kulaklarına zarar verebilirdi. Bunu biliyor muydun? Çünkü ben kesinlikle bilmiyordum. İnsan büyütmek çılgın bir şey. Neyse, şimdi adamlar bana karşı bir şansları olduğuna kendilerini inandırdılar. Sanki ben hiç paslanacakmışım gibi.” Sofiya, daireden çıkmadan önce saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

“Romeo’yu hâlâ yenemedin,” dedi Angelo. Apartmandan çıkarken sırtımın üst kısmına hafifçe dokundu ve ben de parmaklarımı Noodle’un tüylerine dolamış halde tuttum.

"Evet, evet. Sadece zamanımı kolluyorum, onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptırıyorum, sonra da onu yok edeceğim."

Asansöre bindiğimizde görüşüm bulanıklaştı. Asansör geniş ve iyi aydınlatılmıştı, arka duvarında bir ayna ve yanlarında ahşap paneller vardı.

"Patron, atış poligonunda fazladan saatler geçiriyor. Rövanş için antrenman yapıyor," dedi Dante.

"Eminim öyledir," dedi Sofiya. "Ama bu ona hiçbir fayda sağlamayacak."

Kapılar kapanırken sesleri giderek azaldı ve bozuldu, göğsümü panik kapladı. Dizlerim titredi ve yere çöktüm, kollarımı Noodle'un etrafına

doladım ve yüzümü onun tüylerine gömdüm.

“Neredeyse geldik,” dedi Sienna yanıma çömelerek. “Beş saniye daha.” Benim için saydı ve ben çenemi sıktım, durduğumuzda midem alt üst oldu. Kapılar açıldı ve herkes hızla dışarı çıkmama yardım etti.

Sofiya elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Başardın! Bu harika. Şimdi, silahla müthiş bir adam olmaya hazır mısın?"

Etrafıma bakınca gözlerim dönmeye başladı. Daha önce hiç atış poligonuna gitmemiştim ama burası tam olarak hayal ettiğim gibiydi; uzun şeritler ve sonunda hedefler bulunan büyük, endüstriyel bir alan. Burada zaten birkaç adam vardı; iri ve tehditkar görünüyorlardı ve ben gerildim.

Sienna, huzursuzluğumu sezmiş bir şekilde, "Onlar sadece Sofiya'dan bir şeyler öğrenmek için buradalar," dedi hızla. "Eğer biri sizi rahatsız ederse veya ayrılmak isterseniz, bana söylemeniz yeterli."

Yutkundum. Hepsi inanılmaz derecede nazikti. Böyle bir muameleye alışkın değildim ve Mafya'dan da bunu beklemezdim.

"Bir deneyelim bakalım," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Noodle'a isteksizce veda ettim ve Sofiya bana temel bilgileri anlatırken dikkatimi ona verdim. Daha önce hiç silah tutmamıştım, hiç silah kullanma isteğim olmamıştı, ama hayatımdaki her şey altüst olmuştu, o yüzden bunu kabullenmeliydim.

Nişan alıp hedefi doğrulttuğumda, silah elimde ağır geldi.

ROMEO

Arabanın kapısını arkamdan SERTÇE ÇARPTIM , Juliet'e bir an önce ulaşmak için duyduğum çaresizlikten tüylerim diken diken oldu. Asansörü beklemeye sabrım yoktu, bu yüzden garajdan atış poligonuna çıkan iki kat merdiveni hızla çıktım.

Angelo onların hâlâ burada olduklarını ve Juliet'in iyi olduğunu söylemişti, ama içim rahat etmeden önce kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Atış poligonunun en ucunda birkaç asker talim yapıyordu, ama benim gözlerim sadece kız arkadaşımdaydı.

Kız arkadaşım, dimdik durarak, ardı ardına atışlar yaparken, inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

Ona yaklaşırken penisim çoktan sertleşmişti. İşini bitirip emniyet kilidini takana kadar bekledim, sonra arkadan kollarımı ona doladım. Çok kısa bir an için gerildi, sonra gevşedi. Yüzümü saçlarına bastırdım, tatlı vanilya kokusunu içime çektim.

"O silahla çok seksi görünüyorsun."

Başını geriye doğru eğdi ve ben de yanağımı onun yanağına sürdüm. Sakalımın sertliğinden dolayı tiz bir çığlık attı.

"Teşekkür ederim," dedi kibarca. "Sofiya bana öğretiyor."

Onun nasıl bir performans sergilediğini görmek için hedef kağıdı geri gönderme düğmesine bastım.

"İyi iş." Deliklerin hiçbiri merkeze isabet etmemişti, ancak bazıları yakındı ve hepsi kağıda isabet etmişti.

“Çok kısa sürede profesyonel olacak,” dedi Sofiya. Arkamda bir şey görünce ifadesi değişti. Matteo, sert bir ifadeyle karısına doğru ilerliyordu. Gerçi kucağındaki bebek –üzerinde donut desenli tulum ve pembe gürültü önleyici kulaklıklar vardı– ne kadar korkutucu olduğunu biraz gölgede bırakıyordu.

Sofiya çığlık attı ve kollarını açtı. Matteo, bebek Clementine'i dikkatli ve nazik hareketlerle Sofiya'nın kollarına verdi. Sofiya'ya verdiği öpücük ise hiç de nazik değildi.

Juliet'in elinden silahı aldım ve kenara koydum, sonra onu göğsüme yasladım. Çenesini kavradım, başparmağım alt dudağına hafifçe değdi. "Bunlar Matteo ve Clementine."

"Birlikte çok tatlılar."

Saçlarını omzunun üzerinden geriye attım, elimi boynuna doladım ve bu sabahtan beri yapmayı çok istediğim şeyi yaptım. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve çıkardığı o küçük ses—nefes nefese kalma ile inleme arasında bir şey—beni inanılmaz derecede tahrik etti. Kalçasını kavradım, sertçe sıkarak onu penisime bastırdım.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Cesur kızım." Dokunuşuma yaslandı, şaşkın gözleri benimkilerle buluştu.

"Noodle yardımcı oldu," dedi kısık bir sesle.

"İyi."

Juliet kollarını boynuma doladı. Hareketleri hâlâ tereddütlüydü, sanki onu itip uzaklaştıracağımı düşünüyordu. Bunun yerine, onu göğsüme sıkıca bastırdım.

"Seni özledim." Fısıldadığı bu sözler kalbimi paramparça etti.

Elimle kalçalarını kavrayıp onu kaldırdım. Kollarını ve bacaklarını sıkıca bana doladı. "Hadi eve gidelim."

Onu odadan dışarı taşırken diğerlerine el salladı.

"Yarın görüşürüz!" diye bağırdı Sofiya.

"Yarın mı?" diye sordum asansör düğmesine basarken. Juliet yüzünü boynuma gömdü, gözlerini sıkıca kapattı ve parmaklarını ceketimin içine doladı.

“Sofiya, senin ve Matteo'nun bütün gün dışarıda olacağınızı söyledi, bu yüzden beni davet etti.” Asansöre bindiğimde bana olan tutuşu sıkılaştı ve korkmuş bir şekilde inledi.

“İyisin,” diye mırıldandım, elimi başının arkasına götürerek. Korkusundan nefret ediyordum. Onu yok etmek istiyordum. Ona nasıl en

iyi şekilde yardımcı olacağımı bilmiyordum, bu yüzden dikkatini dağıtmak için konuşmaya devam ettim. “Matteo ile bütün gün toplantılarımız var, ama bir şeye ihtiyacın olursa şehirde olacağız. Chicago ittifakı onaylandı, bu yüzden onlarla çalışıyoruz.”

“Tahminimce bu bir şirket birleşmesi değildi.”

“Şey, bir çeşit birleşme. Sadece bizimle Bratva arasında.” Asansör kapısı açıldı ve ben hızla dışarı fırladım. “Başardın, meleğim.”

Kollarımın arasında gevşeyen bedeniyle titreyerek iç çekti. "Korkak gibi sana sarılmaktan başka hiçbir şey yapmadım."

Daireye girdim, kapıyı kapattım ve sırtını kapıya yasladım. "Kendine asla öyle deme. Çok cesursun."

Burnunu buruşturdu ve bu o kadar sevimliydi ki öne eğilip öptüm.

"Aç mısın?" diye sordum.

Vücudunu bana doğru kıvırdı, vajinası kıyafetlerinin üzerinden bile sıcaktı.

"Evet," dedi. "Ama yiyecek için değil."

İnleyerek yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım ve derin derin nefes aldım. "Seni becermemi mi istiyorsun? O ihtiyaç duyan küçük vajinanı doldurmamı mı?"

“Lütfen. Romeo, sana ihtiyacım var.” Parmakları saçlarımın arasından geçti ve saç tellerimi çekiştirdi, bu da küfretmeme neden oldu.

"Bana sahipsin."

Korkutucu bir şey yaptıktan sonra adrenalini yükseldiğinde kız arkadaşımın sık sık seks yapmak istediğini fark ettim. Bunun dikkat dağıtmak mı yoksa o korkuyu başka bir şeye yönlendirmek mi olduğunu bilmiyordum ama ona neye ihtiyacı varsa veriyordum.

Elleri fermuarıma uzandı ve ikimiz de kot pantolonlarımızdan kurtulabilmek için onu kısa bir süreliğine yere bırakmak zorunda kaldım. Ama sonra tekrar kollarımdaydı, kapıya yaslanmıştı.

"Çok ağırlaşacağım," diye inledi, ben de boynundaki hassas bir noktayı emerken.

"Eğer benim için çok ağır olduğunu düşünüyorsan, anlaşılan spor salonunda daha çok vakit geçirmem gerekiyor." Gözlerini devirdi ve ben de bacağının yan tarafına vurdum. "Şımarık."

"Çok konuşma, çok az seks."

Ona büyüklüğüme alışması için hiç zaman vermeden, tek bir hızlı hareketle içine girerken hırladım. Beni içine alırken gözleri faltaşı gibi

açılmış bir şekilde nefesi kesildi.

"Şımarık kızların başına gelen bu. Sertçe beceriliyorlar."

Ben istikrarlı ve sert bir tempoda devam ederken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu da cezasından hiç de rahatsız olmadığını gösteriyordu. Onu becerirken kalçalarını avuçladım, parmaklarım etine saplandı. Kalçalarını eğmek için elimi kullandım, böylece piercingim G noktasını vurdu ve çığlık atmasına neden oldu.

"Doğru. Benim için çığlık at, bebeğim."

Zevki doruk noktasına ulaştıkça yüzünde bir coşku ifadesi belirdi. "Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyledi.

"Yaramaz kızımın cezası sırasında orgazm olmayı hak edip etmediğinden emin değilim."

Sinirli bir şekilde homurdandı ve beni daha sıkı tuttu. "Bunu yapamazsın."

Neredeyse tamamen geri çekilip sonra sertçe içeri ittiğimde kıkırdamam tenine değdi. "Yapabilirdim." *İtme* . "Ama bunu kızıma yapmayacağım." *İtme* . "En azından bu sefer değil."

O güzel küçük amı boşalırken beni sertçe sıktı ve sonra onunla birlikte uçurumdan aşağı düştüm. Kolları ve bacakları beni sıkıca sardı, penisimi ve menimi içine hapsetti, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

Onu kanepeye taşıdım ve üzerine oturdum, böylece o benim bacaklarımın arasına oturmuş oldu, penisim hâlâ onun içindeydi.

"Kötü hisleri yok ediyorsun," diye fısıldadı tenime doğru.

Parmaklarımı saçlarına doladım, diğer elimi de beline sıkıca sardım. Konuşurken boğazım düğümlendi. "Sen hayatıma yıldız ışığı getiriyorsun, stellina, ve tüm gölgeleri uzaklaştırıyorsun."

Gerginliği azaldıkça bedeni gevşedi. Ellerimi saçlarında, sırtında, çıplak bacaklarında gezdirdim. Vücudunun her yerine dokunmak, yumuşak teninin ve sıcaklığının bedenime değmesinin keyfini çıkarmak için can atıyordum.

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik," diye mırıldandı.

Alnının tepesini öptüm ve kendi kendime, hayatını kolay, huzurlu ve güvenli kılmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdim.

Cinsel organım tekrar sertleşene kadar bağlantımızı koparmadık. Juliet nefes nefese bir iç çekişle kalçalarını benimkine sürttü.

Bu sefer hareketlerimiz yumuşak ve yavaştı.

Seks yapmak gibi hissettirmedi.

Tıpkı sevişmek gibiydi.

JULIET

Bebek Clementine'e BAKTIM . Kollarımda uyuyordu, gözleri göz kapaklarının altında titriyordu ve kırmızı dudakları büzülmüştü. Onun ağırlığı, Sofiya'nın mutfağında otururken hissettiğim kaygıyı hafifletti. Sienna bugün erken saatlerde Romeo'nun dairesine gelmişti ve birlikte Mario Kart oynamıştık. O kadar normal gelmişti ki, insanların peşimde olduğunu, yeni bir yerde olduğumu ve Romeo'nun bütün gün dışarıda olduğunu neredeyse unutmuştum.

Sofiya bizi akşam yemeği için dairesine davet ettiğinde, reddedebileceğimi hissetmedim. Daha doğrusu, reddetmek *istemedim* . Dün onlarla geçirdiğim gün iyi hissettirmişti, neredeyse normaldi. Bu yüzden Sienna gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda evet demiştim. Sienna'nın tüm yol boyunca beni cesaretlendirmesiyle merdivenlerden çatı katındaki daireye çıkmıştık ve panik atak geçirmeden tüm yolu çıkmıştım. Ama şimdi, büyük, güzel dairede otururken, bir panik atağın eşiğindeydim. Beynimi tüm apartmanın güvenli olduğuna ikna etmeye çalıştım, ama görünüşe göre yeterince ikna edememiştim. Bu yüzden kaygımın şişip beni boğmasını engellemek için sadece kollarımda tuttuğum tatlı bebeğe odaklandım.

“Müzik isteği olan var mı?” diye sordu Sienna. Ona bir istekte bulunmadığımızda, bir çalma listesi seçti ve surround ses sisteminden yumuşak indie müzik çalmaya başladı.

“Juliet, balzamik sos sever misin?” diye sordu Sofiya. “Akşam yemeğinin yanına basit bir salata yapmayı düşünüyordum.”

"Kulağa hoş geliyor. Yardıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?" diye sordum.

"Hayır, hayır, hallettik," dedi.

Sofiya, Angelo'nun yardımcı şefliğinde akşam yemeğimiz için tavuk parmesan hazırlarken, tekerlekli yürüteciyle mutfakta dolaşıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bugün koruma görevlisiyle daha rahat hissetmiştim. İri boyu ve geniş yapısı, yumuşak sesi ve kolay gülümsemeleriyle tezat oluşturuyordu. Önünde Noodle'ın yüzünün basılı olduğu bir önlük giydiğinde onu korkutucu bulmak zordu.

Çok sevimliydi.

"Ayrıca," diye devam etti, "Clementine'i tutarak yardımcı oluyorsunuz. İsterseniz onu ben alayım, isterseniz de beşiğine koyabilirsiniz."

Söz konusu bebek hafifçe ağladı ve ben de sakinleşene kadar onu nazikçe salladım.

"Onunla iyi anlaşıyorsun," dedi Sienna. "Bebeklerle çok zaman geçirdin mi?"

Hafif bir rahatsızlık hissederek omuz silktim. Kendimden bahsetmeye alışkın değildim ama sanırım arkadaşlar böyle yapardı. Ve bu kızlarla arkadaş olmak istiyordum.

“Koruyucu aile yanında büyüdüm. Yaşadığım evlerde sık sık bebekler olurdu ve ben de onların bakımına yardımcı olurdum.”

“O zaman benden öndesin,” dedi Sofiya. “Bu bebek doğana kadar bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hamileliğim boyunca bir sürü ebeveynlik kitabı okudum, eksiklerimi tamamlamaya çalıştım.”

Sienna homurdandı. "Kardeşimin okuduğu kadar değil. O , *maiyetindekilerle yaptığı toplantılar arasında 'Hamilelikte Ne Beklemeli'* kitabını çıkarıp duruyordu."

Angelo güldü, ama Sofiya'nın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Onunla çok iyi anlaşıyor." Balsamik sosu karıştırmaya başladı. "Çocuk istiyor musun, Juliet?"

“Şey, eee…”

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedi yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde. "Bu gerçekten çok kişisel bir soru."

“Sorun değil,” dedim. “Sanırım bunu hiç düşünmemiştim.” Bebek sahibi olmayı hayal eden kızlardan hiç olmamıştım, belki de kaotik koruyucu ailelerde çok fazla bebeğe bakmak zorunda kaldığım için. Üstelik kendime bile zor bakıyordum. Bir çocuğa nasıl bakabilirdim ki?

Noodle yanıma doğru sessizce geldi ve başını bacağıma yasladı. Clementine'i okşayabilmek için yerini değiştirdim.

"Hepsi seni çok seviyor," dedi Sofiya.

“Herkes Juliet’i sever,” dedi Sienna. “Romeo’nun ona takıntılı olmasına şaşmamalı.”

Tüm dikkatlerin merkezinde olmaktan rahatsız olup kıpırdandım, ama Romeo'nun *bana takıntılı* olması fikrine de gizlice gülümsedim.

Angelo kahkahayı bastı. "Bu herif saplantılıdan da öte. Don'dan ceza almaktan bu kadar heyecanlanan birini hiç görmemiştim. Yemin ederim, sanki bir ödül kazanmış gibi spor salonundan çıktı."

Bu beni başımı kaldırmaya itti. "Ceza ne?"

Angelo'nun yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin."

Sofiya ona öfkeli bir bakış attı ve Sienna da içinden küfretti. Midemde kötü bir his oluştu. "Ne saçmalıyorsun?"

“Hiçbir şey. Söylediklerimi unutun.” Angelo, konuşmadan kurtulmak için balkondan atlamayı düşünüyor gibiydi.

Sofiya'ya döndüm. "Ceza ne?"

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Eminim Romeo seni üzmek istemediği için söylemedi."

Zamanlayıcı çaldı ve kadın fırına baktı. "Angelo, tavuğu benim için çıkarır mısın?"

Koruma görevlisi, yapacak bir şey bulduğu için rahatlamış bir şekilde hemen harekete geçti.

Sofiya, "Mafya adamlarının pek gelişmiş olmadığını ve şiddetin her şeyi çözeceğini düşündüklerini anlamanız gerekiyor," dedi. "Romeo, dairenizin gözetlendiği bilgisini alınca, Matteo için yaptığı işi bıraktı."

Midemde soğuk, bulantılı bir his oluştu. "Yani Matteo onu dövdü mü? Romeo bu yüzden mi yaralandı?"

Angelo, tavuk tepsisini tezgâhın üzerindeki havluya koyarken, "Patron ona karşı yumuşak davrandı," dedi. "Üzerinde neredeyse hiç çizik yoktu, ama o mafya lideri ve adamlarına, görev yerlerimizi sonuçsuz terk edemeyeceğimiz konusunda bir örnek teşkil etmesi gerekiyor."

Gözlerimdeki yakıcı yaşlara karşı hızla göz kırptım ve Clementine'e baktım. Kollarımda onun ağırlığı, beni ayakta tutan tek şeydi.

"İyi misin Juliet?" Sofiya'nın sesi yumuşak ve tereddütlüydü.

Boğazımı temizledim. "Bunlar sadece çizikler değildi." Romeo'nun kırık burnu iki gözünün de morarmasına neden olmuştu ve göğsü ile sırtı sararmış morluklarla kaplıydı.

Sienna hareket etti ve kolunu omzuma atarak beni sıkıca kucakladı. "Biliyorum, barbarca. Dünyamıza yeni geldiğinde çok garip olmalı. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlarsa, Matteo bana olanları anlattığında onu azarladım."

Parmaklarımı Clementine'in burnunun köprüsünde gezdirdim. Cildi çok yumuşak ve kusursuzdu. Nefes nefese kalmış bir halde ona odaklanmaya devam ettim. Artık burada olmak istemiyordum ve kesinlikle Matteo ile akşam yemeği yemek istemiyordum.

Tam dairemize geri dönmek için bir bahane uyduracakken, kapı açıldı ve Romeo ile Matteo göründü. Don'un gözleri önce karısına, sonra da kollarımda taşıdığım bebeğe gitti. Önce kime bakacağına karar veremiyor gibiydi. Sonunda odanın karşısına geçip Sofiya'nın yanına gitti, onu kollarına aldı ve başından öptü. "Bilekliğin nerede, tatlım?"

Sofiya burnunu kırıştırdı. "Bunu giymek istemiyorum."

Sert bir ifadeyle kadının başını geriye doğru eğdi. "Bu isteğe bağlı değil."

Kadın homurdandı. "Zalim. Akşam yemeğinden sonra açarım."

Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı, bu da yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Pekala," dedi kaşlarını çatarak, adam uzaklaşırken. Adam ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı ve onu yürütecinin koltuğuna oturttu. Romeo'yu döven adam bu muydu? Mafyayı demir yumrukla yöneten ama karısına ve bebeğine karşı bu kadar nazik olan bu adamı bir türlü anlayamıyordum.

"Seni tekrar görmek güzel, Juliet," dedi adayı dolaşıp bana doğru gelirken. Clementine'e bakarken gözleri yumuşaktı. "Merhaba, küçük kızım." Onu kucağına almak için uzandı ve ben de onu kollarına verdim. Onun devasa bedeninin yanında komik derecede küçük görünüyordu.

Boğazım o kadar daralmıştı ki kelimeleri söyleyemedim, yutkundum.

Romeo'nun eli omzuma değdiğinde irkildim. Kaşlarını çattı ve önüme geçti, vücudu Matteo'yu görmemi engelledi. "Ne oldu meleğim?" Sesi yumuşaktı ve parmak boğumlarıyla yanağımı okşadı, ama morarmış yüzü, *benim yüzümden* incindiğini hatırlatıyordu. Göğsüm sıkıştı ve sanki bir pipetten süzülüyormuş gibi nefes aldım.

Romeo kollarını bana doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Anlat bakalım. Ne oldu?"

“Çok üzgünüm,” dedi Sofiya. “Onun bundan haberi olmadığını bilmiyorduk—”

“Ceza.” Sienna cümlesini tamamladı.

Romeo'nun bana olan tutuşu sıkılaştı. "Harika. Bunun için teşekkür ederim." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertti, ama tekrar benimle konuşunca yumuşadı. "Buraya gel." Beni kucağına aldı ve kollarım ve bacaklarım otomatik olarak ona dolandı. Yüzümü boynunun kıvrımına yasladım, sadece nefes almaya çalışıyordum. Yeni arkadaşlarım tarafından böyle görülmekten dolayı panik ve utançtan başım dönüyordu. Romeo, yerden tavana kitaplıklarla dolu bir odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Beni bir kanepeye oturttu ve önümde diz çöktü, elleriyle uyluklarımı sıktı.

"Bebek."

Sesindeki şefkat karşısında alt dudağım titredi. "Neden bana söylemedin?"

"Bunun hiçbirinde senin hatan olmamasına rağmen kendini suçlayacağını biliyordum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Elbette kendimi suçluyordum. Vücudundaki tüm morluklar, beni kurtarmayı seçtiği için olmuştu.

"Bu benim kararımdı," dedi kararlı bir şekilde. "Ve yine aynısını yapardım. Her zaman seni seçerdim, Juliet."

Onu yanıma, kanepeye doğru çektim, ona daha çok ihtiyacım vardı. Anladı ve beni kucağına çekti, kolları çelik gibi beni sardı.

"Yaptıklarından sonra onunla nasıl arkadaş olabiliyorsunuz? Anlamıyorum."

Romeo iç çekti. "Şiddet benim dünyamın bir parçası. Senin için yeterince iyi olmamamın birçok nedeninden biri de bu."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma bastırdı. “Sadece dinle. Matteo iyi bir Don. Adil, Aileyi önemsiyor ama aynı zamanda New York'u da önemsiyor. Cinsel istismara karşı savaşıyor ve gücünü kaybederse başarılı olamaz. Zayıf olarak görülemez. Beni cezalandırmaktan başka çaresi yoktu ve ben de bunu memnuniyetle kabul ettim. Bunların hiçbiri kardeş olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Ayrıca, ringde gerçek bir dövüşte bana denk olmadığı için beni yenme şansı bulması onun için iyi.”

Espri yapma girişimi başarısız oldu. Aramızdaki her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Romeo'nun mafyada olmasının ne anlama geldiğini gerçekten idrak edememiştim. Son birkaç yıldır dünyam çok küçülmüştü çünkü uzaktan da olsa güvende hissettiğim tek şey buydu. Ve şimdi bir gün içinde birdenbire bambaşka bir dünyaya dalmıştım.

"Fazla mı oldu?" Romeo'nun sesi neredeyse fısıltı gibiydi, dudakları alnıma değiyordu.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü kaldırıp onun gözlerine baktım. "Fazla mı oldu?"

"Benimle birlikte olmak." Yutkundu. "Senin için çok mu fazla?"

Karmakarışık duygularım arasında boğuşurken gömleğinin yakasıyla oynadım, ama en çok hissettiğim şey Romeo ile birlikte olma arzusuydu. Ayrılma, onu bir daha görmeme düşüncesi, ona daha sıkı sarılmama neden oldu.

"Bir daha benim için kendini feda etmeyeceğine söz verebilir misin?" diye sordum.

“Hayır.” Gözlerimi sabit bir şekilde tuttu. “Bunu asla söz veremem, Juliet.”

"Bu hoşuma gitmiyor."

"Zor." Çenemi kavradı ve yaklaştı, dudakları *neredeyse* benimkine değiyordu.

Kendimi bıçak sırtında dengede duruyormuş gibi hissettim. Bir tarafa doğru eğilmek eski hayatıma dönüş anlamına gelirdi. Diğer tarafa doğru eğilmek ise beni tehlikeli, bilinmeyen bir dünyaya sürükleyecekti.

Ama Romeo orada olacaktı.

Belki de bu, kendimi bulma, tüm korkularımın altında yatan Juliet'i keşfetme şansımdı.

Parmaklarım yavaşça Romeo'nun boynuna dolandı, yumuşak saçlarının arasından geçti. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmeden önce son bir kez daha yavaşça nefes aldım. Hemen karşılık verdi, dudaklarım sert ve umutsuzca dudaklarıma değdiğinde başımın arkasını avuçladı. Saçımı çekti, nefesim kesildi ve dilini ağzıma sokmak için kullandı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve ona daha sıkı sarıldım.

"Kahretsin." Beni onun üzerine oturacak şekilde ayarladı. "Sen benimsin, Juliet."

Tereddüt ettim, aramızda biraz mesafe yaratmak için onu geri ittim. "Beni gerçekten yanında tutmak istediğinden emin misin?"

Kaşları çatıldı. "Bu nasıl bir soru?"

Korkularımı dile getirmek istemedim, sanki bu sözleri söylemek onun fikrini değiştirecekmiş gibi, ama mecburdum. "Senin dünyana yakın biriyle ya da bu kadar... sorunlu olmayan biriyle birlikte olmak senin için daha kolay olmaz mıydı?"

Romeo beni kendine doğru çekti. "Hâlâ anlamadın mı?" Sesini yükseltmedi ama ses tonundaki karanlık beni büyüledi. "O ilk göz göze geldiğimiz andan itibaren, o lanet olası pizza dilimini tutarken ve bir melek gibi görünürken, benim için başka kimsenin olmadığını biliyordum. Seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım, kalbim göğsümde tekliyordu. "Ne?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bunun neresi kafa karıştırıcıydı, bebeğim?"

İçimden bir ah çektim. "Sadece *'Seni seviyorum* ' diyemezsin."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Öyle mi? Beni kim durduracak?"

Kaşlarımı çattım. "Ciddi ol."

"Çok tatlısın." Yaklaştı ve burnumu öptü. "Şimdi, uslu bir kız ol ve bana da beni sevdiğini söyle. Sonra da beni öp."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu söylememi bana öylece emredemezsiniz."

Kendinden emin sırıtışı yüzünden hiç eksilmedi, kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti, kollarımı aramızda sıkıştırdı. "Kendini buna bırak. Benimle birlikte cesur ol."

"Sen çok saçmalıyorsun."

Mırıldandı ve yüzümden bir öpücük izi bıraktı. "Peki, ne olmuş yani?"

“Ve…” diye tereddüt ettim, tam o bıçak sırtında dengemi koruyarak, sonra da atladım. “Evet, tamam, seni seviyorum. Mutlu musun?” diye çıkıştım.

Gülmekten göğsü titredi. "Çok mutluyum."

Vücudumdaki gerilim, farkında olmadan taşıdığım bir ağırlığın kalkmasıyla birlikte azaldı. Hayatımda hiçbir şey düzelmemişti; Romeo ile olan ilişkim yüzünden hâlâ beni öldürmek isteyen insanlar vardı, agorafobim sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamıştı, hâlâ her şeyden korkuyordum; ama anne babamın öldürülüp beni dünyada yalnız bırakmalarından bu yana ilk kez kendimi güvende hissettim. Kollarımı Romeo'nun etrafına doladım, vücudumu onun sıkı göğsüne yapıştırdım.

"Benim Juliet'im," diye mırıldandı.

Dudaklarımız birbirine kenetlendi ve Romeo inledi. O sesi tekrar duymak, onu paramparça etmek istedim.

Tek bir hızlı hareketle beni sırt üstü çevirdi ve kot pantolonumun düğmelerini çözdü. Pantolonumu ve iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı çekip bacaklarımı iyice açarken, kanepe altımda bir bulut gibiydi.

O, vajinamı uzun ve yavaş bir çizgi halinde yalarken keskin bir nefes aldım. Sonra kendime geldim ve kafasını itmeye çalıştım. "Matteo ve Sofiya'nın dairesindeyiz!" diye tısladım. "Herkes dışarıda."

Bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. "O zaman sussan iyi olur. Bağırsan da umurumda olmaz. O zaman kime ait olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmaz."

Söyleyebileceğim tüm kelimeler, beni tekrar yaladığında kayboldu. Şimdi elimle başını yerinde tutuyordum, o da klitorisimi yalayıp emiyordu.

"Kahretsin, tadın çok güzel," dedi inleyerek. "Burada sonsuza kadar kalabilirim." İki kalın parmağını içime bastırdı ve kalçalarım zevk kıvılcımlarıyla sarsıldı. İstikrarlı bir ritimle beni daha da yukarıya doğru itti.

“İşte bu kadar. Aferin kızım. Gel bakalım.”

Nefeslerim hızlandı ve düzensizleşti. Orgazmım beni altüst ettiğinde çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırdım. Bacaklarım hala titriyordu, o da vücudumun üzerine geldi ve içime girdi. Bu sefer hazır değildim ve dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Hızlı ve sert bir tempoyu korurken, kendinden memnun bir sırıtışla bana baktı. Bacaklarımı onun etrafına doladım, itişlerine karşılık vermek için yukarı doğru kıvrıldım. Eli kalçamdaydı, bacağımı yukarı doğru iterek daha da açılmamı sağlıyordu.

"Bana bir tane daha ver. Ona ihtiyacım var, meleğim. O daracık vajinanın beni sıktığını hissetmeye ihtiyacım var."

Parmaklarım kollarının arasına saplandı. "Bu his..." Orgazmım beni hazırlıksız yakaladı ve Romeo da aynı anda boşalırken küfretti, içime boşaldı.

Üzerime daha fazla ağırlık verdi, uzanıp övgüler mırıldandı. "Çok mükemmelsin." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Ağlamamak için hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Ben de seni seviyorum."

Romeo inleyip benden ayrılana kadar orada öpüşüp dokunarak kaldık. Sofiya ve Matteo'nun kütüphanesindeki kanepede olduğumuzu ve herkesin

hemen koridorun sonunda olduğunu hatırlayınca küçük bir çığlık attım. Aman Tanrım, beni duymuşlar mıydı?

Romeo yeni iyileşmiş yaralarıma nazikçe bir öpücük kondurduktan sonra hızla külotumu ve kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekti.

“Hayır,” diye sızlandım. “Şimdi iç çamaşırım tamamen ıslandı.”

Sırıttı ve vajinamı okşadı. "Güzel. Akşam yemeğinde herkesle otururken menimin senden damladığını bilmek istiyorum."

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. "Tekrar dışarı çıkamayız."

“Yani artık burada mı yaşayacağız? En azından okuyacak bolca şeyimiz var.” Romeo, sert bakışlarımı görmezden gelerek ayağa kalktı ve pantolonunu yukarı çekti, penisini benim boşalmamla ıslanmış halde içeri soktu. Ve bunun görüntüsü bende bir heyecan uyandırmışsa ne olmuş yani?

Ellerimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. "İstemiyorsan akşam yemeğinde kalmak zorunda değiliz. Hatta seni kimse görmesin diye daireden gizlice çıkarırım."

“Bunu nasıl yapacaksınız?”

"Eminim büyük bir bavul bulup sizi kolayca dışarı çıkarabilirim."

"Evet, çünkü bu garip veya şüpheli olmaz."

Gülümsemesini alnıma bastırdı. "Hadi bebeğim. Ailemi tanımanı istiyorum. Utanacak bir şey yok." Beni sıkıca kucakladı, cevap vermemi bekledi. İçimden bir ah çektim ve kollarımı ona dolayarak göğsüne yaslandım. Sıcak, güçlü ve *güvenliydi* .

"Bu ilişkinin fazla geldiğini söyleseydim ne yapardın?" diye sordum.

Homurdandı ve kollarını o kadar sıktı ki neredeyse nefes alamıyordum.

Cevap vermemesine karşılık dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hım? Güvenli hale gelince gitmeme izin verir miydin? Beni daireme geri bırakır mıydın?"

Geri çekildi ve sert bir bakışla gözlerime baktı. "Asla olmaz."

Parmaklarımı sakal izleriyle pürüzlü, sert çenesinin üzerinde gezdirdim. "Peki, sen ne yapardın?"

“Bu konuşmadan hoşlanmıyorum.” Yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. “Seni kazanmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ve her şey başarısız olursa, her zaman adam kaçırma seçeneği var.”

Kıkırdadım ama sonra şaka yapmıyor olabileceğini fark ettim. Omzuma kolunu doladı, beni yanına çekti ve odadan yarı sürükleyerek çıkardı; yüzünde tamamen masum bir ifade vardı.

Koridora çıktığımızda, onu durdurmak için topuklarımı yere sağlamca basarak, "Bekle," diye fısıldadım. "Banyo nerede? Temizlenmem gerek." İç çamaşırım sırılsıklam olmuş ve soğuk bir halde üzerime yapışmıştı.

"Hayır," dedi ve beni mutfağa götürdü.

Görünür görünmez konuşma aniden kesildi ve tüm gözler üzerimize dikilince utançtan kıvrandım.

"Her şeyi *tatmin edici* bir şekilde hallettin mi?" diye sordu Sienna, gözleri kahkahayla parıldayarak.

Romeo ona orta parmağını gösterdi ve ben yanaklarım kızarırken ona sokuldum.

“Nazik ol,” diye azarladı Sofiya. “Kalacaksan yemek hazır?” Yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Romeo, beni mutfak tezgahına doğru götürürken, "Burada kalıyoruz," dedi. Noodle yanıma koştu ve ıslak burnuyla elimi dürttü. Kulaklarını kaşıdım ve o da yanıma yaslandı.

"Güzel," diye gülümsedi. Sonra hâlâ uyuyan Clementine'i kucağında tutan kocasına dürttü.

Matteo gözlerime bakarken neredeyse mahcup bir ifade takındı. "Bana bu çocuğu dövdüğüm için senden özür dilemem gerektiği söylendi." Romeo'ya doğru başını kaldırdı.

Sienna içini çekti. "Özür dilemek için gerçekten ' *özür dilerim'* demen gerekiyor."

Matteo o kadar sinirlenmiş görünüyordu ki, neredeyse gülümsememe neden olacaktı. "Ama üzgün değilim," diye homurdandı. "Bunu hak etti."

Sofiya ve Sienna abartılı bir şekilde iç çektiler, Romeo ise kıkırdadı.

“Size verdiğim üzüntü için özür dilerim. Ve içinde bulunduğunuz tehlike için de, gerçi bu aslında Romeo’nun suçu, o yüzden neden özür dilemem gerektiğini anlamıyorum,” dedi Matteo. Karısına döndü. “Nasıl geçti?”

"Sanırım bundan daha iyisi olmayacak," dedi, gülmemek için dudaklarını büzerek. "Hadi masada yiyelim."

Onların neşeli tavırları gerginliğimi biraz olsun hafifletti. Matteo'nun yanında hâlâ tedirgin hissediyordum ama hepsinin birbirleriyle konuşma ve şakalaşma şekli... sanki bir aile gibiydiler.

Çocuklar yemek tepsilerini kaptılar ve biz de masaya yerleştik. Romeo ve Sienna'nın arasında kaldım. Karşımda Matteo, yanında Sofiya ve onun yanında da Angelo oturuyordu.

"Her şeyden biraz ister misin?" Romeo yaklaştı ve saçlarımın uçlarıyla oynadı.

Başımı salladım ve o da tabağımı alıp doldurmaya başladı.

"Bunu ben de yapabilirdim," dedim.

"Ama neden, bunu senin için yapacak ben varken?" diye küstahça bir şekilde kaşını kaldırdı ve onun bana bakmasının midemde yarattığı tatlı zevki görmezden gelmeye çalıştım.

“Sana daha önce söylemeyi düşünmüştüm ama saçlarını çok beğendim,” dedi Sofiya. “Nerede yaptırıyorsun?”

"Aslında bunu kendim yapıyorum."

“Yok artık,” dedi Sienna. “Ciddi misin? Profesyonel görünüyor.”

“Teşekkür ederim.” Bu ilgiden dolayı yerimde kıpırdandım, ama bu hareket yapış yapış iç çamaşırımı fark etmeme neden oldu. Romeo masanın altında bacağımı sıktı, yüzündeki alaycı gülümseme tam olarak ne olup bittiğini bildiğini gösteriyordu.

Sofiya, muhteşem sarı buklelerinin uçlarını çevirerek, "Saçımı yapar mısın?" diye sordu. "Pembe saç bana yakışır diye düşünüyorum."

"Evet, elbette."

“Angelo’nunkini de yapmalısın,” dedi Sienna. “Onun saçları benimkinden daha güzel.”

Koruma görevlisi sırıttı. Saçlarını hep toplu görmüştüm ama muhtemelen omuzlarına kadar uzanıyordu.

"Pembe saçın yeterince caydırıcı bir etkiye sahip olacağından emin değilim," dedi.

Diğerleri sohbeti sürdürdüler, ara sıra beni de dahil etmek için sorular sordular, ama çoğunlukla dinlemekle yetindim.

Yemeğimi bitirdiğimde yorgunluk beni iyice bunalttı. Bugün çok yorucu geçmişti ve artık sınırıma ulaşmıştım.

Romeo kolunu omzuma attı. "Yorgun musun?"

Başımı salladım.

"Öyleyse hadi çıkalım," dedi.

Sarılmalar, yakında görüşme sözleri ve çikolatalı kek dilimleriyle dolu büyük bir cam kap eşliğinde oradan ayrıldık. Koridora çıktığımızda Romeo beni kucağına alıp asansöre taşıdı. Kısa yolculuk boyunca yüzümü boynuna yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

“Aferin sana, meleğim. Biliyorum bugün zordu.” Daireye girdi, kapı arkasından tık diye kapandı. Beni yere indireceğini bekleyerek bacaklarımı

indirdim ama koltuğa yerleşene kadar beni kollarında tuttu. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Daireden ayrıldın. Yeni insanlarla vakit geçirdin. Ve huzursuz olmana rağmen akşam yemeğine kaldın. Bu çok önemli bir şey.”

Yanaklarım kızardı ve gözlerine bakamadım, ama övgüsü beni baştan aşağı ısıttı. Çenemi okşarken gözlerim kapandı. Dokunuşuna asla doyamayacaktım.

ROMEO

Duştan ÇIKTIM , belime havlu sarmıştım, dağınık saçlı Juliet'in çarşafların altından bana baktığını gördüm. Kızım sabah insanı değildi. Spor yapıp, biraz iş hallettikten sonra onu uyandırmak için yatağa geri dönüp sarılmak şeklinde bir rutine girmiştik.

Uykulu Juliet günün en sevdiğim kısımlarından biriydi.

Yatağa karnımın üstüne atladım, bu da onun çığlık atmasına neden oldu. Üzerine çıktım ve yüzüne sulu öpücükler kondurdum.

"İğrenç, durun!" diye bağırdı kahkahaları arasında.

Tenine doğru hafifçe kıkırdadım ve dağınık saçlarını yüzünden çektim. "Günaydın."

"Bu sabah keyfin yerinde," diye homurdandı.

"Neden olmasın ki? Juliet'im yatağımda, kusursuz bir şekilde uyuyor."

Yanakları kızardı ve her zaman yaptığım gibi, ona iltifat ettiğimde göz temasını kesti.

"Tatlı dilli."

“Sadece doğruyu söylüyorum.” Elimle yüzünü kavrayıp onu nazikçe öptüm, dudaklarımız birbirine değdi. Altımda gevşedi, bacaklarını açarak bana yer açtı.

“Antrenmanın nasıl geçti?” Parmakları çıplak göğsümde yukarı doğru gezindi. Karın kaslarım gerildi ve penisim onun keşifleri altında sertleşti.

“Bununla kıyaslanamaz bile.” Uzayan sakalımı yüzüne sürdüm ve kokusunu içime çektim. “Bu gece geç saate kadar dışarıda olacağım, ama sabah izinliyim.”

Juliet'in elleri aşağı doğru kaydı, havlumun altına girdi ve penisimi kavradı. "Zamanı nasıl geçirelim?"

"Pis kız. Beni sadece cinsel organım için kullandığını biliyordum."

Sırıttı. "Doğru." Parmakları sıkılaştı ve ben inleyerek ona doğru kasıldım.

Çarşafları kenara çektim, çıplak bedenini ortaya çıkardım. Yüzümü göğüslerinin arasına bastırdım ve karnından aşağı doğru öptüm. "Kötü bir etkisin."

Onu iki kez orgazma ulaştırdıktan sonra—önce ağzımla, sonra da penisimle—onu duşa sürükledim. Saçlarını şampuanlayıp vücudunu sabunlarken acele etmedim. Hiç kimseyle bu tür ev içi anları arzulayacağımı hayal bile edemezdim, ama Juliet'e sonsuza dek böyle bakmak istedim.

Saçlarını durularken, "Seni seviyorum, güzel kızım," dedim.

"Ben de seni seviyorum." Gözleri kapalıydı ve yüzünde hayalperest bir gülümseme vardı.

“Bundan sonra birlikte yapmamız gereken bir şey var.”

"Sanırım her şeyi zaten yaptık."

Burun kıvırdım. "Hayallerimin daha çok küçük bir kısmına dokunduk, bebeğim."

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Öyle mi?"

Kalçasını sertçe sıktım ve sonra acıyan yeri ovuşturarak rahatlattım. "Beni rahatsız etmeyi bırak. Spor salonuna gidip kendimizi savunma becerileri çalışacağız."

Juliet burnunu kırıştırdı. "Bu hiç de eğlenceli görünmüyor."

Onu duş duvarına doğru sıkıştırdım. "Kızımı iyi bir ruh haline sokmak için bu sabah yeterince çalışmadım mı?" Parmağımı hâlâ ıslak olan vajinasına soktum ve o inleyerek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Bir parmağımı daha içeri soktum. "Senin için bir teklifim var."

"Bu ne?" diye sordu nefes nefese.

"Seni buraya, duşa getireceğim ve sonra da iyi bir kız olduğun gibi benimle kendini savunma pratiği yapacaksın."

"Ya ben iyi bir kız olmak istemezsem?"

Parmaklarımı ondan ayırmak için tüm gücümü toplamam gerekti. Ama ihanete uğramış bakışı o kadar tatlıydı ki, her şeyi telafi etti.

"Hayır," dedi bileğimi kavrayarak. "Uslu bir kız olacağım. Söz veriyorum."

Gülerek parmaklarımı derinlere doğru bastırdım.

JULİET VÜCUDUNA YAPIŞAN TAYT VE GÖĞÜSLERİNİ SIKICA SARAN SİYAH BİR KISA ÜST GİYMİŞTİ .

“Bir sorun mu var?”

Sesi şehvet dolu sisin içinden bana ulaştı ve kıyafetine kaşlarımı çattığımı fark ettim. Kollarımı ona dolarken yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Hiç de değil. Yeter ki bunu asla bu dairenin dışında giyme."

Juliet gözlerini devirdi. "Mağara adamı."

Kalçasına sert bir tokat attım. "Aynen öyle."

“İyi ki kız arkadaşının agorafobisi var,” dedi. Şaşkın ifademi görünce açıklama yaptı: “Çünkü ben asla daireden dışarı çıkmıyorum.”

Ona dik dik baktım, o da gözlerini devirdi. "Eğer açıklamak zorunda kalıyorsam, komik bir şaka değil demektir."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve gülümsedim. "Çok komiksin bebeğim."

“Tamam, tamam, neyse. Hadi başlayalım. Bana hangi hareketleri göstereceksin?”

“Basit bir tutuştan kurtulmakla başlayalım. Eğer biri bileğinizi kavradıysa, kolunuzu başparmağının yönüne doğru yukarı veya aşağı hareket ettirin. Bu, tutuşun en zayıf noktasıdır ve onu kırma şansınızın en yüksek olduğu yerdir.”

Bileğini sıkıca ama sertçe değil, birinin onu gerçekten yakalamaya çalışması gibi bir şey değildi. Birinin Juliet'e zarar vermesi düşüncesi göğsümü öfke ve huzursuzlukla doldurdu ve bu yeteneklerden hiçbirini kullanmasına asla gerek kalmayacağından emin olmaya yemin ettim.

Yine de, özellikle yaşadığımız hayat şartları göz önüne alındığında, temel bilgileri bilmesi akıllıca bir şeydi.

Onu içine soktuğum hayat.

Elimden kurtulmak için birkaç kez pratik yaptı.

"Sırada ne var?" diye sordu, gözleri parıl parıl parlıyordu.

Kollarımın üzerine birkaç vuruş pedi taktım. “Vuruşları engellemeyi çalışacağız. Pedi kafana doğru getireceğim ve sen de kolunu kaldırıp engelleyeceksin.” Ciddi bir şekilde başını salladı ve denedi. İyi bir ritim yakalaması birkaç dakika sürdü, ancak her hareketle daha da özgüvenli hale

geldi ve bu derslerin bir başka faydasını daha fark ettim: Juliet'in güçlü hissetmesine yardımcı olmak. Kudretli.

Arkadan gelen tutuşlardan kurtulmaya geçtik. "Eğer tehlikeli bir adam arkandan yaklaşırsa"—ellerimi alnından aşağı doğru kaydırıp yüzümü saçlarına bastırdım—"nasıl kurtulacağını bilmen gerekir."

Sırtını bana doğru yasladı, başını omzuma koydu. "Ya gitmek istemezsem?"

Kıkırdadım, elim göğüslerinin üzerinden geçip boğazının dibine kadar indi. "Bunu bir oyuna mı dönüştürmek istiyorsun?" Elimi daha da sıktım ve o da nefes nefese bir inilti çıkardı.

"Evet."

"Şöyle yapalım mı? Eğer çok uslu bir kız olursan ve kaçmayı başaracak kadar becerilerini geliştirirsen, en az iki kere boşalana kadar o tatlı amını yalayacağım."

"Ya ben iyi bir kız değilsem?"

Eğilip boynunun yan tarafını ısırdım. "Sonra seni dizlerinin üstüne çöktürüp, kusana kadar o büzülmüş dudaklarını bedeceğim."

Kolumu daha sıkı kavradı ve yuvarlak kalçaları sertleşmiş penisime sürtündü.

"Ah, yaramaz kızım bundan hoşlanıyor, değil mi?" Elimle vajinasını kavrayıp kaldırdım, böylece ağırlığının çoğu elimde kaldı. Taytının üzerinden bile ıslaktı.

"Romeo," diye sızlandı.

"Ne, melek?"

"Gelmem gerekiyor."

Birkaç sert vuruşla vajinasını bıraktım. "O zaman öğretmenine dikkat etsen iyi olur." Kalçalarından tutarak yüzünü bana çevirdim, acımasız bakışlarına karşı ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. Burnuna hafifçe vurdum. "Bu öfkeni kullan," dedim göz kırparak.

Bir hırıltı çıkardı ve sonra üzerime atılarak tüm ağırlığını göğsüme verdi ve itti.

Bir santim bile kıpırdamadım, bu da onun sinirli bir çığlık atmasına neden oldu. Kollarımı ona dolayarak yere düşerken kendimi gülmekten alamadım, vücudumun düşüşümüzü yumuşatmasına dikkat ettim. Kollarını ve bacaklarını savurarak elimden kurtulmaya çalıştı. Dirseği kaburgalarımdaki hâlâ hassas bir noktaya çarptı ve homurdanarak tutuşumu gevşettim.

"Bekle, seni incittim mi?" diye sordu, geri çekilmeyi bırakarak.

"Bebeğim," dedim bıkkınlıkla. "Benden kaçmaya çalışıyorsun."

"Evet, ama sana zarar vermek istemiyorum."

Onu çevirip üzerine uzandığımda, vücudumun ağırlığı onun nefis kıvrımlarına baskı yaparken acıyla bağırdı. Ona öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

“Bir kavgada, sahip olduğunuz her avantajı kullanmalısınız. Saldırganınız sizden daha büyük, daha güçlü ve çok daha acımasız olacaktır.”

Dudakları büküldü. "Kimseye zarar verme fikrinden hoşlanmıyorum."

Sesi yumuşak, tatlı ve kırılgandı; onu baloncuklu naylonla sarıp sonsuza dek güvende tutmak istedim. "Biliyorum, tatlım. Umarım bu hareketlerden hiçbirini kullanmak zorunda kalmazsın, ama sadece birkaçını denemeni istiyorum. Benim için. Lütfen."

“Tamam,” diye fısıldadı. Parmakları saçlarımın arasından geçti ve yanağını benimkine sürttü. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Dokunuşunda eridim. Hayatımda eksik olan tüm yumuşaklık buydu.

Kalçalarını kaldırıp bizi döndürerek beni şaşırttı, böylece üstte o oldu. Kalçalarını kavradım, gözlerim neredeyse göğsüme değecek kadar aşağı sarkan göğüslerine kilitlenmişti. Sonra dudakları benimkine değdi, öpüşü kendinden emin ve talepkardı, alt dudağımı ısırdı ve dilimi emdi. Tadı kahvaltıdan kalma tatlı akçaağaç şurubu gibiydi ve aynı derecede tatlı vajinası penisimin üzerinde yukarı aşağı sürtünüyordu.

Kendimi savunma düşünceleri aklımdan tamamen çıkmıştı. Ta ki o bedenini üzerimden atıp yuvarlanarak uzaklaşana kadar. Gözlerimi kırpıştırdım, Juliet'in üzerimde olmamasına şaşkınlıkla baktım.

Onun neşeli kahkahası bana kadar ulaştı. "Başardım! Kazandım!"

O, inanılmaz derecede sevimli bir zafer dansı yaparken ben de ayağa fırladım. Ona doğru sessizce yaklaştım ve o birkaç adım geri çekildi. Ben ilerlemeye devam ettim, o da geri çekilmeye devam etti, ta ki arkasını dönüp koşarak uzaklaşana kadar.

Hafifçe hırladım ve peşinden koşmaya başladım, birkaç adımda ona yetiştim. Bu sefer dengemizi korudum ama onu duvara doğru ittim. Elleri benim elimdeydi ve onları duvara doğru kaldırarak onu gerdim.

"Hile yaptın," diye homurdandım.

Kalçasını penisime sürttü. "Sanmıyorum. Rakibimin zayıf noktasını kendi avantajıma kullandım."

Kalçasına vururken sırıttım ve onun çığlığını zevkle dinledim. "Öyle mi?" Vücudumu onun vücuduna yapıştırdım ve dizimi kaldırıp vajinasına bastırdım. Bacağıma sürtünerek kıpırdandı.

"Bak sana, ne kadar açgözlüsün." Etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım ama özellikle Juliet zevkini doyasıya yaşarken bunu tam olarak başaramadım.

“Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Pekala. Anlaşma anlaşmadır.” Sanki onu reddedebilirmişim gibi. İki bileğini de tek elime aldım, diğer elimle de meme uçlarıyla oynamaya başladım. Her birini sertçe sıktım, nefesi kesildi. Elim vücudunda aşağı doğru kaydı ve klitorisini okşadım, ta ki bana karşı kıvranana kadar.

“İşte bu. Benim için çok ıslak. Çok mükemmel.” Parmaklarımı tekrar içine soktum ve zevk dalgası doruğa ulaşana kadar avucumun topuğunu klitorisine bastırdım. Çığlık atarak duvara doğru yığıldı. Orgazmının son dalgalarını yaşarken vajinasına baskı yapmaya devam ettim.

"Sanırım kendimi savunmayı seviyorum," dedi hayal kurarak.

Burnumu çektim ve onu göğsüme doğru çektim. "Senin her şeyini seviyorum." Yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurdum.

Kollarımın arasında döndü, yüzü bana dönük oldu. "Teşekkür ederim."

"Ne için, melek?"

"Son birkaç yıldır çok fazla korku içinde yaşadım ve kendimi savunmayı ve atış yapmayı öğrenmek, eskisi kadar çaresiz olmadığımı hissetmemi sağladı. Hala kimseye zarar vermek istemiyorum, ama bu beni daha güçlü hissettiriyor."

“Çok sevindim.” Onu sıkıca kucakladım. “Sen çok güçlüsün, çok cesursun. Çok şey atlattın ve kendini bir hayatta kalan olarak görmeyi hak ediyorsun.”

Orada, birbirimizin kollarında hafifçe sallanarak kaldık.

“Kırk beş dakika içinde çıkmam gerekiyor,” diye mırıldandım. “Yani birlikte öğle yemeği yemek istiyorsak, şimdi yiyelim.”

Bir an için bana olan tutuşunu sıkılaştırdı ve kalmamı isteyip istemeyeceğini merak ettim.

Eğer bana sorsaydı, *evet* der miydim?

Ama zoraki bir gülümsemeyle geri çekildi. "Öyleyse, hadi öğle yemeği yiyelim."

ROMEO

Şehrin merkezindeki apartmanın önünde DURUYORDUM . Sokak lambalarının yaydığı ışık ve havada uçuşan kar taneleriyle ortama hoş bir parıltı veriyordu.

Güzel, sakin bir gece.

Ama bu durum uzun süre böyle kalmayacaktı, en azından Chase Miller için.

Onu bulmak çok uzun sürmüştü. Sienna'dan yardım istemiştim, ona gözüne kestirdiği yeni çantayı rüşvet olarak vermiştim. Gerçi, kimi aradığımızı söyler söylemez yardım etmeyi kabul etmişti. Rüşvete gerek kalmamıştı.

Juliet'in tecavüzcüsü bu gece çığlıklar atarak ölecekti.

İçimdeki canavarın, kana susamış ve istekli bir şekilde yüzeye çıkışını izlerken gülümsedim.

Lobi kapısı açıldı ve köpeğiyle birlikte çıkan kadın için kapıyı tutmak üzere öne çıktım.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek, ben de karşılık verip binanın içine girdim.

Dördüncü kata çıkan merdivenleri kullandım. Kırk yedi numaralı dairenin önünde durduğumda burun deliklerim genişledi. Yıllar önce Juliet, tüm güveni ve tatlılığıyla aynı yerde durmuştu.

Bu adam ona ihanet etmişti.

Kilidi açtım ve küçük sırt çantamın sapından tutarak içeri girdim.

Chase kapının tam karşısında, kanepede oturuyordu. Ayağa fırladı ve öfkeyle bağırdı, ama ben birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp

boğazından yakaladım.

Kollarını savurarak parmaklarımı ayırmaya çalıştı ama başaramadı.

Başımı yana eğdim ve yüzünün kıpkırmızıya dönüşmesini kayıtsızca izledim.

Tek bir hızlı hareketle onu duvara çarptım. Kafası geriye savruldu ve boğuk bir inilti çıkardı. Umarım darbe beyin sarsıntısına neden olacak kadar sert olmuştur, ama işi sağlama almak için karnına da bir yumruk attım. Nefes nefese kaldı ve boğuldu.

Karşımdaki zavallı adamı şöyle bir süzdüm. İnce telli kahverengi saçları sulanan gözlerinin önüne düşmüş, salyaları kasık kıllarına damlamıştı. Konuşmaya çalışırken ağzı açık kalmıştı. Çatlak seslerini duyabilmek için ona olan tutuşumu biraz gevşettim.

"Sen kimsin?"

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ölmeden önce göreceğin son yüz benimki olacak."

O cevap veremeden kolunu yakaladım ve omzunu yerinden çıkarana kadar çektim. Bir çuval un gibi yere yığıldı. Kıvranıp inlerken dudağımı büktüm.

"Sorunuza cevaben, ben Juliet için buradayım."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde nefesi kesildi. "Kim?"

Kaşımı kaldırdım ve aramızda sessizliğin hakim olmasına izin verdim.

Yalvarışı daha da umutsuzlaştı. "Bak dostum, kimden bahsettiğini bilmiyorum. Yanlış kişiyi arıyorsun."

Kasıklarına tekme attım. Acıdan kusarken çığlığı kesildi.

Ayakkabılarıma bulaşmaması için bir adım geri çekildim.

“Juliet,” diye tekrarladım. “Yirmili yaşlarının başında. Pembe röfleli kahverengi saçlı. Onu iki yıl önce eve sen getirdin.”

Gözlerindeki o anlık tanıma ifadesi, ihtiyacım olan tek onaydı. Onu saçlarından tutup yerden kaldırdım. Gözlerinden yaşlar ve sümükler akarken dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı. Başını acı verici bir şekilde geriye doğru bükene kadar zorladım. "Ona tecavüz ettin." Karanlığa gömülürken sesim soğuktu. "Kızımı uyuşturup tecavüz ettin. Seni acı çektirmekten zevk alacağım."

"Özür dilerim! Bekar olduğunu söyledi, yemin ederim! Senin sevgilin olduğunu bilmiyordum."

Boynunu kıracak kadar sertçe bükmemek için kendimi zor tutarak hırladım. Bu onun için çok kolay bir ölüm olurdu.

"Sadece bir erkekle birlikte olduklarında kadınlara saygı duymanız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

“Hayır, ben öyle demek istemedim—”

Onu yere bıraktım ve çantamdan koli bandını çıkardım. "O mızmız küçük sesini duymazsam çok daha iyi olacak."

"Hayır, lütfen, her şeyi yaparım!"

Ağzına bantı bastırıp yanağını okşadığımda ürktü. "Merak etme. Senin rızana, Juliet'inki kadar saygı duyacağım. Şimdi soyun."

Kıpırdamayınca, büyük bıçağımı kınından çıkardım ve iç çektim. "Pekala, ben senin için yapacağım."

Tişörtünü kestim, derisini kestiğimi umursamadım. Kanı, tişörtünün kırmızısıyla aynıydı.

"Pantolonu da ben mi dikeyim?" diye sordum.

Bu onu harekete geçirdi. Çıplak kalınca göğsüne tekme attım ve sırt üstü sertçe yere düştü. Çantama döndüm ve Chase bu anı fırsat bilip bacaklarımı süpürmeye çalıştı.

Başarısız oldu.

Botumu göğsüne bastırarak onu acı içinde yere sabitledim. "Bunun pişmanlığını yaşayacaksın."

Aşağıya uzanıp diğer kolunu da yerinden çıkardım. Bant çığlıklarını bastırdı ve bu sefer çantamı almaya döndüğümde olduğu yerde kaldı.

Birkaç parça ip çıkardım ve bileklerine ve ayak bileklerine bağladım. İpleri çeşitli mobilya parçalarına bağlayarak onu yere, kolları ve bacakları açık bir şekilde yatırana kadar yaratıcı olmak zorunda kaldım. Çıkık kollarını iyice gerdirdim.

Onun üzerine eğildim. "Şimdi kendini büyük bir adam gibi hissediyor musun?"

Onun hıçkırıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Chase'in dairesine temizlik ekibimizi ÇAĞIRDIM .

Eski sakin oturma odasının zemininde ölü ve kanlar içinde yatıyordu.

Kollarımı kavuşturup parmaklarımı vurarak, göğsüne kazıdığım kelimeyi inceledim.

TECAVÜZCÜ.

Yazı yazma becerim gelişiyordu.

Chase'in cinsel organı, vücudundan birkaç metre ötede, buruşmuş ve kan içinde yatıyordu. İçimdeki canavar onu Juliet'e hediye olarak götürmek istiyordu. Neyse ki, karanlıktan yeterince kontrolü geri almıştım ve Juliet'in böyle bir hediyeden dehşete düşeceğini biliyordum.

Tıpkı annemin beni böyle, kan içinde ve gözlerimdeki sapık parıltıyla görseydi dehşete düşeceği gibi. Ona zarar veren ve babamı öldüren adamlardan intikam aldıktan sonraki dehşet dolu ifadesi sonsuza dek zihnime kazınacak.

O güne kadar, rahat ve şakacı bir çocuktum. Annemi o halde görmek içimde karanlık bir şeyi uyandırdı. Kan susamışlığıyla beni ele geçirdi ve bir daha asla gitmedi.

Ama kimsenin bilmediği bir sır vardı: *Ben canavarı seviyordum* .

Karanlığa teslim olmak, sıcak bir günde serin bir göle dalmak gibiydi. Etrafımdaki dünyayı kontrol edemiyordum ve sevdiğim insanların zarar görmesini her zaman engelleyemiyordum, ama canavar nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Şiddetten ve intikamdan *çekinmiyordu* ve bu beni güçlü kılıyordu.

Bu yüzden bunca yıldır annemden uzak durmuştum, onu özlememe rağmen. İkimize de acı vermesine rağmen. O çok şey görmüştü ve ben de babamı kurtaramadığım, ona zamanında ulaşamadığım ve yetiştirdiği oğlunun karanlıkla lekelendiğini bilmenin ona verdiği acı yüzünden yaşadığı hayal kırıklığıyla yüzleşmek için çok korkaktım.

İlk defa Juliet'e dönme düşüncesi beni dehşete düşürdü. Ya şimdi eve dönersem ve o bende canavarı görürse? Beni böyle kabul edebilir miydi?

Kollarımı silkeledim. En azından eve vardığımda uyuyor olacaktı. Canavar da sabaha kadar tamamen kutusuna geri konacaktı.

Kapı çalınca temizlikçilerin geldiği anlaşıldı. Kızımın yanına dönme vaktim gelmişti.

JULIET

BİR ŞEY BENİ HUZURSUZ UYKUMDAN UYANDIRDI ; huzursuzdum çünkü yatakta tek başımaydım. Duşun çalıştığını fark edince gülümsedim. Romeo geri dönmüştü.

Telefonumun çok parlak ekranı saat 03:30'u gösteriyordu. Soğuk hava beni yorganın altına daha da sokulmaya itiyordu ama Romeo'yu o kadar çok özlemiştim ki aramızda herhangi bir mesafe bırakamazdım.

Sessizce banyoya girdim ve onu incelerken lavabonun arkasına yaslandım. Duş duvarına dönüktü, su geniş sırtına düşüyordu. Gözlerim sıkı kalçalarına ve kaslı uyluklarına kaydı. Erkek bedenlerine hayranlık duyan biri olmamıştım hiç, ama Romeo'nunki mükemmeldi. Havalı, yapay bir şekilde değil, ham, ilkel bir şekilde.

Ellerimi lavabonun üzerine koydum ve kendimi yukarı doğru çekerek tezgahın üzerine oturdum.

Romeo donakaldı. Çok yavaşça bana döndü. Başparmağını alt dudağının üzerinden geçirirken gözleri parladı ve beni süzdü. Üzerimde onun tişörtlerinden biri vardı, başka hiçbir şey yoktu.

"Yatağından neden kalktın?" Sesi adeta çakıl taşı gibiydi.

"Eşimin duşta olduğunu duydum."

Gözleri beni dikmişti ama nedense ondan yayılan öfke beni korkutmadı. Bu Romeo'ydu. Benim Romeo'm. "Bakın benim yaramaz kızıma, yataktan kalkıp sevgilisine bakıyor."

Yanaklarım kızararak gülümsedim. "Herhangi bir şikayetiniz var mı?"

"Hayır, asla. İstediğin zaman bana bakabilirsin."

Suyu kapattı ve devasa duşakabinden çıktı, havlu almadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Saçlarını silkeledi ve üzerime su damlacıkları gelince çığlık attım. Göğsüne dürttüm. "Havlu getir."

Öne eğildi, alnıma ıslak bir öpücük kondurduktan sonra kendini kuruladı. Gözlerimi yarı sertleşmiş penisinden ayıramıyordum ve o da bunun farkındaydı. Elini penisinin içine soktu, yavaşça okşayarak bana doğru yaklaştı.

O bacaklarımın arasına girip beni göğsüne çekerken ben de kollarımı açtım.

"Seni çok özledim, meleğim."

Omzunu öptüm, vücut yıkama jelimi kullandığını fark edince gülümsedim. "Ben de seni özledim. İşler iyi gitti mi?"

Yüzünü başımın tepesine bastırdı ve nefesimi içine çekti. Sessizlik o kadar uzadı ki cevap vermeyeceğinden emindim, ama sonra derin bir nefes verdi. "Evet, iyi geçti." Parmakları kalçalarıma saplandı ve doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Kaslarında gerginlik vardı ve onu daha sıkı kucakladım, stresini azaltmaya çalıştım.

Onun yaptıklarının detaylarını öğrenmek istememem beni korkak mı yaptı? Her şeyin iyi ya da yasal olmadığını biliyordum, ama Romeo bana böyle sarılmışken, umursamak zordu.

Çenemi kavradı ve sert bir öpücük verdi. Ona teslim oldum, ıslak saçları alnına düşene ve yüzümden sular damlayana kadar onun yoğunluğuna karşılık verdim.

O uzaklaşırken kıkırdadım.

“Saçımı kestirmem lazım,” diye homurdandı, saçının ön kısmını geriye doğru iterken. Saçları hemen tekrar alnına düştü. “Lanet olsun. Makas alıp kendim keseceğim.”

“Hayır.” Elini hafifçe vurdum.

"Saçımı kestirmeye vaktim yok ve böyle yaşamaya devam edemem."

Hafifçe güldüm. "Çok abartıyorsun." Saçlarını nazikçe geriye doğru ittim. "Saçlarını keseceğim."

Ellerini yavaşça uyluklarımda gezdirdi. "Bunu benim için yapar mıydın, meleğim?"

“Elbette. Ve bana iyi davranırsan, senin daha da güzel görünmeni sağlayacağım.”

Boğazımı kavradı, başımı hafifçe geriye doğru eğdi ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Dilimi emdi ve alt dudağımı ısırdı, eli de beni

ürpertecek kadar sıktı.

"Sana çok iyi davranacağım bebeğim. Çok çok iyi."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve sertçe çekiştirdim. "En iyisi."

Çenemi Romeo'nun omzuna YASLADIM ve banyo aynasında gözlerine baktım. Belki normal bir çift saç kesimi için sabaha kadar beklerdi, ama Romeo ve ben gece daha verimliydik.

"Aynı tarzda bir kesim mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Başını yana eğdi, yanağını benimkine bastırdı. "Bana *istediğini* yapabilirsin."

Dudaklarımı büzdüm. "Sadece sen bir saç kesimini cinsel bir şeymiş gibi gösterebilirdin."

Elini arkasına uzattı ve çıplak uyluğumda yukarı doğru gezdirdi. "Hadi bakalım güzel kız, böylece sana teşekkür etmeye başlayayım."

Banyoda bulduğum makasla saçını kesmeye başlarken içimi bir hafiflik kapladı. Uzun zamandır erkek saçı kesmemiştim, bu yüzden acele etmedim.

"Saç kesmeyi nerede öğrendin?" diye sordu.

“Breanna bana öğretti.” Ölümünden bu yana ilk defa, birlikte kaldığımız grup evindeki tüm çocuklarla pratik yaptığımız o saatleri düşünmek beni umutsuzluğa veya kendimden nefret etmeye itmedi. “Her zaman bu işte iyiydi. Öldüğünde kuaförlük okulunu neredeyse bitirmişti.”

Romeo'nun başını öne doğru eğdim ki ensesini düzeltebileyim. "Gençken, kaldığımız bakım evindeki çocuklardan saç kesimi için bir dolar alırdık."

"Ne kadar uygun bir fiyat."

"Yaptığımız kesintilerin bazılarını görseydiniz, bunu söylemezdiniz belki de," dedim gülerek.

Endişelenmeli miyim?

“Hayır. Bunun için senden bir dolardan çok daha fazla para istiyorum.” Boynunu öptüm, sonra öne doğru döndüm ve her şeyin düzgün göründüğünden emin olmak için dikkatlice kontrol ettim. Romeo'nun kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı ve göğüslerimi yüzüne yaklaştırdığımda hırlamaya çok benzeyen bir ses çıkardı. “Biraz daha pratik yapmam

gerekiyor, ama senin böyle berbat etmenden çok daha iyi.” Saçlarıyla biraz oynadım, belki de parmaklarımı gerekenden biraz daha uzun süre saçlarının arasından geçirdim, sonra kenara çekildim ki aynada kontrol edebilsin.

Başını sağa sola çevirdi. "Hayatımda yaptırdığım en iyi saç kesimi."

“Bunun doğru olmadığına eminim.” Gözlerimi devirdim ama itiraf etmeliyim ki, iyi görünüyordu.

Elini tişörtümün altına sokup çıplak kalçalarıma dokundu. "Karşılığında sana ne verebilirim ki?"

Parmaklarını içime sokunca nefesim kesildi. "Sanırım bunu çözeceksin."

Ayağa kalkarken gözleri karardı, parmağı hâlâ içimdeydi. "Hım, sanırım yapacağım."

JULIET

Kahvaltı tabaklarını ve kahve fincanlarını TOPLADIM ve lavaboya koydum. Romeo ile geç uyanmıştık ama o yakında işe gitmek zorundaydı.

Beni lavabonun kenarına sıkıştırdı ve boynumdan omzuma doğru öpücükler kondurdu.

"Yine geç döneceğim, bu yüzden bugün Sofiya ve Matteo'nun evinde kalmanızı istiyorum."

Kalbim acıyordu. Daha gitmemişken bile onu özlüyordum. "Burada iyiyim."

"Bütün gün yalnız kalmanı istemiyorum."

Beni kendine doğru çevirdi ama ben gözlerimi siyah tezgahın üzerindeki ince beyaz çizgilere dikmiş, parmaklarımla onları takip ediyordum.

Sıkı bir kavrama çenemi kaldırmama neden oldu. "Sorun ne?"

Her şeyin yolunda olduğunu inkar etmek için ağzımı açtım ama o daha da sıkılaştırdı beni.

"Bana yalan söyleme, Juliet."

Bakışları beni adeta dondurdu, gerçeğin dudaklarımdan dökülmesine neden oldu.

"Bana güvenmiyorsun."

Göğüslerim göğsüne değecek kadar yaklaştığında kaşları çatıldı. "Elbette istiyorum."

“Hayır, yani…” Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama o buna yanaşmadı. Sinirle içimi çektim. Her zaman istediğini elde edemezdi. “Kendime zarar vermeyeceğime güvenmiyorsun.”

Yüz ifadesi anında yumuşadı. "Hayır, meleğim, öyle değil." Tereddüt etti. "Bu konuda hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. "Buraya geldiğimden beri yapmadım. Ve diğer günden önce, bunu yapalı iki yıl olmuştu."

Alnımdan öptü, parmakları saçlarımın arasında dolandı. “Bu çok güzel, tatlım. Ama endişelendiğim şey bu değil. Sana güveniyorum ve bu dairenin güvenli olduğunu biliyorum. Burada kimse sana dokunamaz.” Tereddüt etti ve bu sefer de rahatlatıcı bir şekilde elimi saçlarının arasından geçirme sırası bana geldi. Dokunuşuma yaslandı, vücudunda bir titreme hissetti. “Dışarıdayken, senin burada yalnız olduğunu bilerek konsantre olamıyorum. Senin için endişeleneceğim.”

Dudakları yanağımı okşadı ve eli vücudumda aşağı doğru kayarak kalçamı kavradı. Hafif dokunuşuyla kasıklarım ıslanmaya başlamıştı bile, ona doğru kıvrıldım. Cinsel organı buna karşılık sertleşerek karnıma bastırdı.

İnledim.

"Benim için uslu bir kız olup günü çatı katında geçirir misin?" Eliyle vajinamı kavradı.

"Bu şantaj," diye inledim.

“İşe yarıyor mu?”

"Pekala, evet, yukarı çıkacağım."

"İşte benim kızım." Eli saçlarımın arasında dolandı.

“İşe gitmelisin.” Ona doğru sendeledim, dudaklarım boğazına değdi. Tenini emmeye başladığımda inledi, içimdeki açgözlü taraf onun bana ait olduğunu herkesin bilmesi için bir iz bırakmaya kararlıydı.

“Sen bir baştan çıkarıcısın.” İki eli de kalçalarıma gitti ve öyle sert sıktı ki inledim ve parmak uçlarıma yükseldim.

Daha fazlasını istedim.

“Bu kahrolası kıvrımlar.” Romeo o kadar öfkeliydi ki gülümsememe engel olamadım. Homurdandı ve beni tekrar döndürerek göğsüm mutfak tezgahına yaslanana kadar aşağı doğru çekti. Eli, kalçalarıma sertçe vurarak beni yakıp kavurdu. “Beni kızdırmanın komik olduğunu mu sanıyorsun, stellina?”

Kalçamı sertleşmiş penisinin üzerine doğru kıpırdattım. "Belki."

Vücudunu benimkinin üzerine indirdi. "Saatlerce seni tahrik edip, orgazm olmanı engelleyerek dizlerinin üstüne çöküp yalvarana kadar beni oyaladıktan sonra hâlâ böyle düşünecek misin acaba?"

Kahretsin .

Nefes alışverişim hızlandı ve yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bunu istemiyordum, orgazm olmak istiyordum; peki neden beni tahrik etti?

"Özür dilerim." Sesimdeki titreme beni hiç inandırıcı kılmadı.

“Hmm, özür dilediğine pek inanmıyorum.” Ayağa kalktı, beni tezgahtan kaldırıp göğsüne bastırdı. Elleri ön tarafımda gezindi, meme uçlarımı sıktı ve cinsel organımı avuçladı. “Bana ne kadar üzgün olduğunu göstermen gerekebilir.”

Kollarının arasında döndüm, ta ki ateşli bakışlarıyla karşılaşana kadar. Göz temasını kesmeden dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi yavaşça bacaklarından yukarı, fermuarına kadar götürürken kasları gerilmişti.

Elini benimkine bastırdı ve sıktı. "Emin misin, bebeğim?"

Yanağımı bacağına yaslayıp başımı sallarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Diz çökmüş olan bendim ama bakışları içten içe beni ısıtırken, kendimi güçlü ve arzu edilen hissettim.

Elini ittim ve yavaşça pantolonunun fermuarını açarak siyah boxer şortunu ortaya çıkardım. Şortunu da pantolonuyla birlikte aşağı çektim ve kalın, ıslak penisini gözler önüne serdim.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyler misin?" Ona son oral seks deneyimimden beri biraz araştırma yapmıştım ama yine de kendime tam olarak güvenemiyordum.

Romeo başını geriye doğru eğerek tavana bakarken küfretti. "Beni öldürüyorsun." Sonra elleri yüzüme gitti, çenemi okşadı. "Güzel kızım, ne hoşuna giderse onunla başla, gerisini ben hallederim."

Tamam aşkım.

Kendinizi iyi hissettiren şeyle başlayın.

Romeo saçımı sertçe çekiştirdi. "Fazla düşünme."

Onun sahiplenici tutuşu kaygımı hafifletti ve elimi ereksiyonunun dibine doladım. Elimde sıcak ve kalındı ve dün gece beni nasıl gerdiğini hatırladıkça uyluklarım kasıldı.

Eğilip ucundan bir damla meni damlasını yaladım. Tadı hafif ve tuzluydu. Mırıldanarak, tüm uzunluğunu yalamak için eğildim. Kendimi keşfetmeye bıraktıkça daha da rahatladım. Uzunluğunu yavaşça ağzıma aldım, dilim piercingiyle oynadı. Romeo yüksek sesle küfretti ve saçlarımdaki tutuşu neredeyse acı verici hale geldi.

"Kahretsin, Juliet. O benim iyi kızım."

Onun övgüleri beni cesaretlendirdi ve onunla daha derin bir ilişki kurdum.

“Bunu duymaktan hoşlanıyor musun? Benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu, beni ne kadar memnun ettiğini duymaktan hoşlanıyor musun?”

Etrafında inledim, onu daha derine aldıkça daha da ıslandım, yanaklarımdan gözyaşları süzüldü. Kalınlığından çenem ağrıyordu ama yakıcı bakışları beni asla durmak istememeye itti. Boğazımın arkasına kadar girdi, bu da beni öğürttü ve geri çekilmeme neden oldu.

"Şşş," diye mırıldandı, tamamen üzerimden kalkmama izin vermeden. "Bir nefes al, meleğim."

Onun emrettiği her şeyi yaptım ve o da yavaşça daha derine doğru ilerledi. Artık tempoyu o belirliyordu, beni kendi zevki için kullanıyordu ve ben tamamen onun büyüsüne kapılmıştım.

"Beni yutacaksın, değil mi güzel kız? Evet, çünkü sen benim için çok mükemmelsin."

İnledim ve daha sertçe emdim, yanaklarımı içeri çektim ve sonra o da boğazıma boşaldı. Gözlerim yaşardı ve yeterince hızlı yutamadığım için dudaklarımdan meni damlaları döküldü. Başparmağıyla topladı ve sertçe tekrar ağzıma itti.

Nefes alışverişlerimiz havayı doldururken bir utanç dalgası beni sardı, ama Romeo bana kendimden şüphe etme fırsatı vermedi. Hızla pantolonunu giydi ve beni yerden kaldırdı. Yatak odasına doğru ilerlerken ona sıkıca sarıldım ve beni nazikçe yatağa bıraktı, burnu burnuma değene kadar vücudumun üzerinde süründü.

"Hayatımda aldığım en iyi oral seks buydu." Sesi boğuktu ve gözleri benim gibi sersemlemişti.

Biraz beceriksizce yaptığım bu girişimin onun için en iyisi olduğundan şüpheliydim, ama yine de dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ta ki sözleri aklıma yerleşene ve muhtemelen düzinelerce, hatta yüzlerce kadının ona oral seks yaptığını hatırlatana kadar. Yüz ifadem, saf kıskançlıkla beslenen bir somurtmaya dönüştü.

Yüzünü kavradım. "Bundan sonra sana sadece ben oral seks yapacağım."

İddiam karşısında öfkelenmedi ya da savunmaya geçmedi. Bunun yerine, burnumun ucuna tatlı bir öpücük kondururken kendinden memnun bir sırıtış takındı. "Sen benimsin, Juliet. Bundan asla şüphe etme."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve öpüşmeyi derinleştirdim, kollarımı ve bacaklarımı bedenine dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım. Hâlâ yoğun bir cinsel uyarılma içinde yüzüyordum, vajinam umutsuzca boşalmış, hiçbir şeyi kavramadan kasılmıştı. "Sana ihtiyacım var."

Romeo hiç vakit kaybetmeden elini iç çamaşırımın içine soktu. Parmakları sıcaklığıma değdiğinde utanç verici, ıslak bir ses çıkardı. İnleyerek yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. "Benim Juliet'im. Sıcak, ıslak ve kaygan, penisime hazır." Üç kalın parmağını içime soktu, bacaklarım zevkten titreyene kadar kıvırdı.

Ve sonra telefonu çaldı.

"Kahretsin, bu Matteo'nun zil sesi." O arka cebinden telefonunu çıkarırken ona öfkeli bakışlar fırlattım.

Ve.

Cevaplandı.

BT.

Parmakları hâlâ beni dolduruyor.

Başparmağı klitorisime değdiğinde nefesim kesildi. Bana onaylamayan sert bir bakış attı ama beni tahrik etmeye ve zevkimi artırmaya devam etti. Orgazmım yaklaştıkça bağırmamak için ağzımı kapattım.

“Kahretsin. Tamam, beş dakika içinde garajda buluşalım.”

Boşalmaya o kadar yakındım ki, parmakları vajinamdan ayrılana kadar söylediklerini neredeyse hiç fark etmedim.

“Hayır!” Bileğini kavradım, beni uçurumun kenarına itmesini umutsuzca istiyordum ama o çoktan yataktan kalkmıştı.

"Üzgünüm bebeğim. Bu acil bir durum."

Mantıklı ve anlayışlı bir insan olmak istiyordum, ama orgazmımın engellenmesi beni çok sinirlendirdi.

“Dur bir dakika, bir fikrim var.” Odanın karşısına doğru yürüdü ve şifonyerinin çekmecelerinden birini açtı. Geri döndüğünde elinde mor bir cisim tutuyordu. “Bu bir vajina tıkacı.” Giysilerimi aşağı çekti, sırılsıklam olmuş vajinam ve iç bacaklarım ona açıkta kaldı. Homurdandı ve penisini ayarladı.

“Kızımın doyması gerekiyor, değil mi? Onu bütün gün boş bırakmak sorumsuzluk olurdu, bu yüzden bu”—tıpayı girişime dayadı—“ben dönene kadar seni dolu tutacak.” Tıpayı tek bir hızlı hareketle tamamen içime

soktu. Orgazmım üzerime çökerken çığlık attım, beni güçsüz ve titrek bıraktı.

"Aferin kızım." Pantolonumu tekrar yukarı çekti ve oturmamı sağladı. "Seni çatı katına bırakacağım, sonra da gitmem gerekiyor."

O kadar çok tahrik olmuştum ki, tutarlı bir cümle kuramadım, bu yüzden ayakkabılarımı giydirirken ya da beni kapıya doğru yönlendirirken itiraz etmedim. Göğsüne ve kemerine bağlı birer silahı görünce, tahrikin verdiği sisin içinden sıyrıldım. Asansörde yukarı çıkarken beni sıkıca tutabilmek için silahlarını ayarladı. Her seferinde daha kolay oluyordu ama yine de Romeo'ya sarılırken gözlerimi kapalı tuttum.

"Lütfen dikkatli olun," diye fısıldadım.

Başımın tepesini öptü. "Sana geri dönebilmek için her zaman dikkatli olacağım."

Bizi asansörden dışarı çıkardı.

"Bekle." Göğsüne doğru ittim. "Bu *şey* hâlâ içimde."

Vajinamı okşadı. "Ve ben izin verene kadar içeride kalacak."

İtalyan mafyasının LİDERİ, yeni doğmuş bebeğini göğsüne bağlamış halde öğle yemeği için waffle yapıyordu.

Bir çeşit alternatif boyuta girmiştim.

Romeo beni hızla çatı katındaki daireye soktu ve mafya işlerini halletmek için koşarak uzaklaştı. Sofiya ise ne yazık ki alt kattaki fizik tedavi randevusuna gitmek üzere kapıdan çıkmak üzereydi. Anlaşılan Matteo, karısına çok fazla zarar verdiği için fizik terapistine bağırdığı için seanslara katılmaktan men edilmişti.

Bu yüzden şu anda dairede sadece ikimiz vardık. Yani, biz ve Clementine.

"Teşekkürler," dedim önüme bir tabak waffle koyduğunda. "Ama bunu yapmak zorunda değilsiniz. Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır."

Sadece homurdandı.

Tamam . Pek konuşkan hissetmiyorum.

Çok aç değildim—kahvaltının üzerinden çok zaman geçmemişti—ama waffle yemek bana yapacak bir şey verecekti. İlk ısırık beni duraksattı. "Bunlar *gerçekten* çok lezzetli."

Bir lokma daha alırken Matteo'nun gülümsediğini sandım, ama başımı kaldırdığımda yüzü yine ifadesizdi.

Garip bir sessizlik çöktü. Babasının göğsünde uyuyan Clementine bile sessizdi.

Waffle'larımı bitirip tabağımı lavaboya koyduktan sonra Matteo konuştu.

"Benimle gel."

Mutfaktan çıktı ve koridora doğru yöneldi, benim onu takip edip etmeyeceğimi beklemedi bile. Bir Mafya babası olarak, itaat edilmeye alışkın olduğundan emindim. Romeo'ya zarar verdiği için ona hâlâ kızgın olan içimdeki bencil taraf, emrini görmezden gelmeyi düşünmeme neden oldu, ama bunu yapacak kadar cesur değildim. Yavaşça ayaklarımı sürükleyerek onu koridordan aşağıya, spor salonuna kadar takip ettim. Romeo'nun dairesindekine benziyordu, sadece biraz daha büyüktü.

Matteo uyuyan bebek Clementine'i köşedeki beşiğe koyarken ben de tişörtümün kenarıyla oynuyordum. Her odada bir tane beşiği olduğundan oldukça emindim.

Matteo kollarını kavuşturmuş bir şekilde bana döndü. "Pekala Juliet, bunu halledelim."

Kaşlarımı kaldırdım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Şey, ne?"

Saçlarını karıştırdı, kendinden emin maskesi bir anlığına düştü. "Romeo benim için bir kardeş gibidir ve sen de onun için önemlisin. Onun kadınının benden nefret etmesine izin veremem, bu yüzden bunu halledeceğiz."

Bir adım geri çekildim. "Sanırım bir kavgada beni yenebilirsin."

Matteo, her zamanki soğukkanlı tavrının tam tersi bir şekilde homurdandı. "Sana zarar verirsem Romeo beni öldürür. Seninle dövüşmeyeceğim, ama sen beni cezalandıracaksın."

Gözlerimi kırptım.

“Romeo’yu incittiğim için bana kızgınsın. Öyleyse intikamını al.” Kollarını yana doğru açtı.

Durumun absürtlüğü göğsümde bir kahkaha patlamasına neden oldu. Bir kere başladıktan sonra durduramadım. İki büklüm oldum, kahkahadan vücudum titredi ve sonunda ağlamaya başladım.

Agorafobi hastası bir kitapçı olarak yalnız ve münzevi bir hayattan, İtalyan Mafyası'nın alt patronunun kız arkadaşı olmaya nasıl gelmiştim? Ve şimdi New York şehrinin -hatta belki de dünyanın- en tehlikeli

adamlarından biriyle yalnızdım ve benden ne istiyordu? Ona yumruk mu atmamı? Hem de içimde bir vajina tıkacı varken mi?

“Kahretsin,” diye mırıldandı Matteo. “Seni mahvettim. Romeo gerçekten beni öldürecek.”

Bu da beni daha çok güldürdü. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlayamıyordum ve biraz histerik olsa da iyi hissettirdi.

Sonunda kendimi toparladım ve gözlerimden akan yaşları sildim. "Gerçekten seni dövmemi mi istiyorsun?"

Matteo başını salladı.

“Tamam. Tamam.” Kollarımı gevşettim ve ona yaklaştım.

Yumruk atmayı çalışıyordum ama şimdiye kadar sadece kum torbasına vurmuştum. Parmak uçlarımda zıpladım ve Romeo'nun o gece eve getirdiği tüm yaraları düşündüm. Morarmış kaburgaları. Kırık burnu. Göğsündeki kesikler. Öfkem beni beslerken, doğrudan kaburgalarına bir yumruk attım.

Elimde şiddetli bir ağrı hissettim.

Matteo kaşlarını çatmış bir şekilde bana baktı. "Bu neydi? Bunu neredeyse hiç hissetmedim. Hayır, bu kabul edilemez." Odayı öfkeyle geçti ve bir dolaptan bir şey alıp geri döndü. "Ellerini ver bana."

"Ne?"

"Ellerini, Juliet."

Ellerimi sardıktan sonra boks eldivenlerini taktı.

"Benim kız kardeşlerimden hiçbiri böyle yumruk atmayacak. Buraya gel."

Kız kardeş.

Tanrım, bu kalbimi çok acıttı.

Deri kum torbasıyla bir saatlik antrenmandan sonra Matteo bana tekrar yumruk atmamı istedi.

"Aslında bunu hissettim, yani bir gelişme var," dedi hafif bir yüz buruşturmasıyla. Yüz ifadesi, ona verdiğim herhangi bir acıdan değil, benim beceriksiz girişimimden kaynaklanıyordu.

Sırıttım ve kaburgalarına dirseğimle vurdum. "Mükemmel rapor için teşekkürler."

Dairenin ön kapısı açıldı ve Sofiya neşeli bir şekilde " *Merhaba!"* diye seslendi. Matteo'daki değişim anında oldu; tüm vücudu tetikteydi, karısına mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı. Clementine'i kucağına alıp göğsüne bastırdı ve kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu.

"Şimdi her şey yolunda mı?" Cevabımı bekliyormuş gibi gerildi.

"Evet, iyiyiz."

Başını salladı ve spor salonundan çıkarken, sanki bir kardeş kazanmış gibi hissettim.

ROMEO

Sürücü araba kapısını açarken etrafımda KAR TANELERİ SAVRULUYORDU . Ayaklarım Boston'ın en seçkin lüks oteli ve etkinlik mekanı olan The Sovereign'in dışındaki kırmızı halıya değdi. Bu gece, şehrin en zenginleri bir bağış toplama etkinliği için bir araya gelmişti. Galanın ne için bağış topladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve katılımcıların çoğunun da bilmediğinden şüpheliyim. Bu etkinlik, statü, para ve gücü sergilemekle ilgiliydi.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kameralara el salladım, halkın görmeye alışkın olduğu o çapkın sırıtışı yüzüme zorla yerleştirdim. Paltomu bir görevliye verip ana balo salonuna girdiğimde göğsümde bir öfke yanıyordu. Burada olmak istemiyordum. Kız arkadaşımla New York'ta olmak istiyordum.

Dün gece, duş alırken Juliet banyoya girdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ruhumdaki lekeyi görüp beni reddedeceğinden çok korkmuştum, ama nedense reddetmedi. Doğrudan gözlerime baktı, bana dokundu, *saçımı kesti* . Ve sadece bu da değil, içimdeki canavarı da yatıştırdı. Karanlığa teslim olduktan sonra kendime gelmem genellikle biraz zaman alırdı. Ama onunla her şey farklıydı. Saçımı kestirdikten sonra onu yatağa götürdüm ve seviştik. Vücudu benimkine karşı çok yumuşak, çok sıcak ve *canlıydı* .

Juliet'le birlikteyken artık kim olduğumdan utanmıyordum.

Bugün daha önce mesaj atıp vajina tıkacını çıkarmak için izin istemişti, ben de vermiştim ama orada olamadığım için çok sinirlenmiştim. Şimdi ise onun yatağa girmesi için şehre zamanında geri dönemeyecektim bile.

Artık benimle yaşıyordu ama onu neredeyse hiç görmediğimi hissediyordum.

Bundan nefret ettim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp, bana meraklı bakışlar atan birçok kadını görmezden geldim. Önceki on yıllarımı halkın ilgisinden zevk alarak geçirmiştim, ama şimdi kanepede yemek yiyerek, Mario Kart oynayarak ve çıplak Juliet'in penisime boşalmasıyla geçen sessiz gecelere özlem duyuyordum.

Odayı tarayarak burada bulunma sebebimi aradım. Sienna, tüm güvenlik kameralarımızda sürekli olarak yüz tanıma yazılımı çalıştırıyordu. Bugünün erken saatlerinde, Long Island'daki Kasap'la ilgili olumlu bir eşleşme bulmuştu. Hemen bir ekip kurup onu aramaya koyuldum, ama o yine duman gibi ortadan kaybolmuştu. Matteo ve ben, insan avlama konusunda uzman birinin yardımına ihtiyacımız olduğu sonucuna istemeyerek de olsa varmıştık, bu yüzden Boston'daydım.

Gözüme kırmızı bir parıltı çarptı ve ileri doğru adımladım. Kalabalığın içinde bile Leona Byrne'ın alev alev yanan saçları odanın her yerinde bir işaret gibiydi. Etrafı, adeta ağzının suyu akan bir grup erkekle çevriliydi. Yeşil pullu elbisesinin sırtı açıktı ve ön tarafının da aynı derecede skandal olduğunu tahmin ettim.

"Ah, MFA'daki yeni sergi muhteşem," dedi.

“Ah evet. Kesinlikle büyüleyici.” Kolumu Leona’nın omuzlarına attım. Bir an için gerildi, sonra bana baktı, dudaklarında neşeli bir gülümseme vardı.

"Romeo."

"Beklettiğim için özür dilerim, sevgilim."

Toplanan adamlar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu; Boston'ın en güzel mirasçısını elde etme hayalleri gözlerinin önünde yok olmuştu. Sanki içlerinden herhangi biri dünyanın en iyi suikastçılarından biriyle başa çıkmayı hayal edebilirmiş gibi.

"Affedersiniz beyler." Adamlara göz kırptım ve Leona'yı büyük, yapay bir bitkinin arkasındaki tenha bir köşeye götürdüm.

Leona, hiç etkilenmemiş bir ifadeyle bana dikildi. "Burada ne işin var, Romeo?"

"Buraya bizim lehimize bir çağrı yapmak için geldim."

"Ne iyiliğiniz?"

" *Ne iyilik* ?" diye soruyor. "Geçen yıl Sofiya'yı tehlikeye attıktan sonra Don'un seni öldürmemesi karşılığında borçlu olduğun iyilik."

Leona'nın çenesi kasıldı. Hepimiz Sofiya'yı tehlikeye atmayı asla amaçlamadığını ve onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorduk, ancak Matteo için ailesinin güvenliği söz konusu olduğunda niyetin hiçbir önemi yoktu.

"Ve anlaşmayı daha da cazip hale getirmek için," diye devam ettim, "bize yardım ettikten sonra, kurallarımıza uyduğunuz sürece, Don'un önceden izni olmadan New York şehrine girebileceksiniz."

Leona'nın gözleri ilgiyle parladı. Annesi İtalyan bir mafya babasının kızıydı ve Boston'daki İrlandalı mafyanın ikinci adamıyla gizli bir ilişki yaşayana kadar New York'ta yaşamıştı. Leona'nın annesi hamile olduğunu öğrenince onunla birlikte olmak için kaçmıştı ve Leona, Matteo'nun babası tarafından New York'a girmesi yasaklanarak Boston'da İrlandalı olarak büyümüştü. Matteo, çoğunlukla Sienna'nın isteği üzerine, Leona ile arkadaş oldukları için ara sıra istisnalar yapıyordu, ancak bu yeni anlaşma İrlandalı suikastçıya önemli ölçüde hareket özgürlüğü sağlayacaktı.

“Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?”

“Kasap.”

Kaşını kaldırdı. "Onu mu arıyorsun?"

Başımı salladım.

Kızıl buklelerini eliyle düzeltti ve iç çekti. "Kabul ediyorum, ama önce burada bitirmem gereken bir işim var." İtiraz etmeye kalktığımda sözümü kesti. "Bu konuda pazarlık yok. Ronan beni bu konuda ikna etti. Ama yardım etmek istersen işleri hızlandırabilirsin."

“İşin tanımı nedir?”

“Bir sanat eserinin yerini değiştirmek.”

Gözlerimi devirdim. "Taşınıyor musunuz?"

Sadece mırıldandı. "İçeride misin?"

Reddetmek ve ona hemen benimle New York'a dönmesi gerektiğini söylemek istedim. Ama Leona tahmin edilemez biriydi ve ancak belli bir noktaya kadar zorlanabilirdi.

"İyi."

Gözlerinde bir anlık eğlence belirdi. "Tanıdığım Romeo, ortalığı karıştırmak için fırsatı hemen değerlendirirdi. Evden uzakta olmaktan neden bu kadar çekindiğini merak ediyorum."

"Leona," diye uyardım.

Başını geriye atıp kahkaha attı. "Hadi gel, biraz sohbet ederken sana detayları anlatayım. Bu elbiseyle görünmemek suç olurdu."

İlk kez aşağıya baktım. Elbise vücuduna yapışmış ve göğüslerinin arasına derinlemesine girmişti. Vücudum en ufak bir tepki bile vermedi. Ama Juliet böyle bir elbise giyseydi? Onu duvara yaslayıp becermeden önce odadaki herkesin gözünü kör ederdim, böylece bana ait olduğunu anlarlardı.

Ana salona doğru ilerlerken Leona parmaklarını kolumun kıvrımına doladı. Tüylerim diken diken oldu ve onu itme isteğime karşı koymaya çalıştım. Yanımda Juliet'in olmasını, bana sarılmasını ve kulağıma iğneleyici yorumlar fısıldamasını istiyordum.

“New York şehrinin bekar kadınları, Romeo De Luca'nın artık bekar olmadığını öğrendiklerinde yıkılacaklar. Evli kadınlardan bazıları da öyle.” Leona, kaşlarımı çatarak verdiğim cevaba güldü.

"Onların hiçbirini umursamıyorum," diye mırıldandım. "Peki, bu iş ne?"

"Haruto Ito, Boston'da yaşayan bir sanat koleksiyonerinin Katsushika Hokusai'ye ait daha önce hiç görülmemiş bir tahta baskı resmine sahip olduğunu keşfetti ve bu resmi bizim bulmamızı istiyor."

İnledim. Yeraltı dünyasının tüm suçluları neden birdenbire sanata bu kadar merak salmıştı? Sırpların bu laflarından bıkmıştım.

"Ne zamandan beri Yakuza lideriyle çalışıyorsunuz?"

Leona elini salladı. "Henüz resmi bir ittifak yok, ama Ronan her zaman yeni arkadaşlar edinmeye açık."

Matteo bunu duymaktan çok memnun olurdu. Yakuza şu anda Los Angeles'ı kontrol ediyordu. Matteo ve ben, iki yıl önce buna benzer bir partide Haruto Ito ile tanışmıştık. Şiddete olan düşkünlüğü sayesinde *oyabun* , yani patron pozisyonuna yükselmiş ve benden üç yaş küçük olduğunu öğrenince şaşırmıştım.

"Onun bu kadar sanatsever olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Ana salonun yanındaki daha küçük bir odaya girdik; odada sessiz açık artırmaya çıkarılan eşyalar bulunuyordu.

“Ah canım, bak. Vail'e kayak tatili. Teklif verelim mi?”

Dişlerimi sıktım.

"Rahatla biraz." Omzuma hafifçe vurdu. "Bu gece benim daireme gel. Planları konuşabiliriz."

“Pekala,” dedim. Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, Juliet’in yanına o kadar çabuk dönerdim.

ROMEO

Günün nasıl geçti, meleğim?

JULIET

Güzel. Matteo ile yumruk atma pratiği yaptım ve Sofiya ile kurabiye pişirdim.

Kızımın Matteo ile kendini savunma pratiği yapması fikrine dişlerimi SIKTIM . Ona yardım etmesi gereken ben olmalıydım. Ama umarım bu, Matteo'nun beni fena halde dövdüğü için onu affettiği anlamına geliyordu.

ROMEO

Kulağa eğlenceli geliyor.

JULIET

Yakında geri dönecek misiniz?

Göğsüm sıkıştı. Leona'yı banyonun dışında bekliyordum. Kısa süre sonra galadan ayrılıp onun evine dönecek ve sanat hırsızlığı planını konuşacaktık.

ROMEO

Üzgünüm güzel kız. Planlarda bir değişiklik oldu ve bu gece geri dönmeyeceğim.

JULIET

Ah

Seni özleyeceğim

Yarın geri dönecek misiniz?

ROMEO

Birkaç günlüğüne uzakta olabilirim. Ben dönene kadar Matteo'nun evinde kalabilirsiniz.

JULIET

Burada geceyi geçirmek istemiyorum. Bizim yatağımızda olmak istiyorum.

Kalbim acıdı. Oraya *bizim* yatağımız demişti.

ROMEO

Tamam, bebeğim. Ama yanında bir koruma olmadan daireden çıkma.

JULIET

Bunun olma ihtimali çok düşük.

ROMEO

Velet.

Uslu bir kız ol. En kısa sürede geri döneceğim.

Seni seviyorum

JULIET

Ben de seni seviyorum

Güvende kalın.

JULIET

Saat sabahın İKİSİYDİ ve uyuyamıyordum.

Romeo olmadan yatak çok büyüktü. Yüzümü yastığına gömdüm, çaresiz, yalnız bir garip gibi kokusunu içime çektim.

Dakikalar geçiyordu ve ben hala uyanıktım. Sonunda sinirli bir şekilde telefonumu kaptım. Uyku gelmiyorsa, zaman geçirmek için yeni bir kitaba ihtiyacım vardı.

Arama uygulamamı açtım ve önerilen haberlere göz atmaya başladım. Genellikle kitap önerileri içeren bir makale oluyordu. Bir süre aşağı doğru kaydırdım ve vazgeçmek üzereyken bir şey dikkatimi çekti.

New Yorklu Playboy, Boston Çocuk Hastanesi Galasında Mirasçı Leona Byrne ile Birlikte Görüldü.

Ne gördüğümü tam olarak anlamadan kalbim hızla çarpmaya başladı. Makalenin kapak fotoğrafında, güzelliği ve baştan çıkarıcılığıyla kameraya bakan muhteşem bir kızıl saçlı kadın vardı. Eli bir adamın pazusunu kavramıştı.

Romeo'nun pazı kası.

Ona doğru baktığı için yüzünü tam olarak göremedim.

Makaleye tıklarken midem bulanıyordu.

Milyarder çapkın Romeo De Luca, birkaç aydır alışılagelmiş yüksek sosyete çevrelerinden uzakta kaldıktan sonra, Boston sosyetesine

yeniden katıldı. Bu geceki Sovereign Gala'ya katılımı, özellikle Boston'ın en seksi hayırseveri Leona Byrne'ın dikkatini çekince, kalabalıkta büyük yankı uyandırdı.

Romeo ve Leona'nın dans ettiği başka bir fotoğraf daha vardı. O kadar uzun süre baktım ki gözlerim bulanıklaştı. Sonunda kendime geldim ve telefonumu kenara fırlattım.

Romeo bana Boston'a gideceğini söylememişti, ben de bu gece ne yaptığını sormamıştım. Belki de bu kadınla bir iş anlaşması yapıyordu.

Bu, onların neden dans ettiklerini açıklamıyor.

Bakın ona nasıl bakıyor? Onun yanında ne kadar da mükemmel görünüyor, değil mi?

Romeo beni seviyordu. Bunu bana birkaç saat önce mesajla söylemişti.

Peki neden Leona'dan sana bahsetmedi?

Gözlerimi sımsıkı kapattım. O korkunç sesin gitmesini istiyordum ama kendimi onu dinlemekten alıkoyamıyordum. Romeo benden sıkılmaya mı başlamıştı?

Onunla asla bir galaya katılamayacaksın.

Sence her gece seninle kanepede oturmaktan mutlu olur mu?

O, tam da ona aitmiş gibi görünüyor. Güzel, ince ve seksi. Senin asla olamayacağın tüm özelliklere sahip .

Gözlerim yaşlarla doldu ve Romeo ile birlikte yaşamaya başladığımdan beri ilk defa kendimi kesme isteği duydum. Uyluklarımdaki deri kaşınıyordu, duygularımdan kurtulmanın cazip bir yolunu sunuyordu. Ama ona söz vermiştim... ve daha da önemlisi, kendime söz vermiştim.

Yatakta döndüm ve yastığına sarıldım. Güvensizliklerimin ilişkimizi mahvetmesine izin vermeyecektim. Fotoğraflar için tamamen masum bir açıklama olduğundan emindim. Bu gece ağlamama izin verecektim, ama sonra kendimi toparlayıp Romeo'ya bunu yüz yüze sorana kadar sakin kalacaktım.

ROMEO

Bu gece geri dönmeyeceğim, meleğim.

JULIET

Ne yapıyorsun?

ROMEO

Bir iş anlaşması yapılıyor, ancak beklenenden daha uzun sürüyor.

JULIET

Tamam

ROMEO

Keşke senin yanında olabilseydim.

JULIET

Bu akşam telefonda konuşabilir miyiz?

ROMEO

Çok üzgünüm ama ben gidemeyeceğim. Seninle konuşmayı çok daha fazla isterdim. Aslında, sadece sana sarılmak istiyorum.

Nasılsın? Yalnız kalırsan her zaman Sofiya'nın ya da Sienna'nın evinde kalabilirsin.

JULIET

İyiyim. Ama bu gidişle Mario Kart'ta gerçekten çok iyi olacağım.

ROMEO

Ben dahil tüm rakiplerinizi ezip geçeceksiniz.

Gitmem gerek. Seni seviyorum, Stellina.

JULIET

Seni seviyorum

Romeo'nun yokluğunun ÜÇÜNCÜ GECESİ , kendimi karanlıkta kanepede otururken buldum. Güneş saatler önce batmıştı ve dairenin sessizliği boğucuydu. Biraz müzik açmalı, televizyonda bir şeyler izlemeli, kitap okumalı, *bir şeyler* yapmalıydım. Ama donup kalmıştım.

Daire çok büyük geldi. Lambaların duvarlara düşürdüğü ürkütücü gölgeler zihnimi yanıltıyordu.

Yalnız uyandım ve günü yalnız geçirdim.

Tıpkı dün ve önceki gün olduğu gibi.

Romeo sadece meşgul. Seni unutmadı. Senden bıkmadı.

Ne kadar uğraşsam da, o karanlık düşüncelerden kurtulamadım.

Bütün gece kanepede oturup ön kapıya baktım.

Sabah güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken Romeo'dan hâlâ tek bir mesaj almadığımda, kalbimin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum.

Alarmın çalmasına hazırlanarak dairemin kapısını YAVAŞÇA AÇTIM .

Saçmalıyordum. Kimse bana daireden çıkamayacağımı söylememişti; hatta Sofiya beni defalarca evine davet etmişti, ama yine de başımın derde gireceğini düşünüyordum.

Koridorda nöbet tutan koruma Dante çenesini kaldırdı. "İyi misin, Juliet?"

Başımı salladım ve ona doğru birkaç tereddütlü adım attım. "Şey, Sienna'nın evde olup olmadığını kontrol etmek istedim. Sakıncası yoksa?"

Kaşlarını çattı. "Elbette."

Dudaklarımı ısırdım ve cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı çaldım.

Romeo dört gündür yoktu.

Dört uzun gün boyunca dairede yalnızdım, bana eşlik eden tek şey karanlık düşüncelerimdi.

Kitabevinde çalışmayı özledim. Bana bir amaç duygusu veriyordu. Son birkaç gündür yaptığım tek şey dairede dolaşmak, okumaya çalışmak (ve başaramamak) ve Romeo'nun *Leona* ile yaptığı tüm korkunç şeyleri hayal etmekti.

Dünyamın daha da küçülebileceğini, son birkaç yıldır olduğumdan daha da acınası bir hale gelebileceğimi hiç düşünmezdim, ama işte buradaydım.

Ayrıca, daha uzun süre izole kalırsam neler yapabileceğimden de biraz korkuyordum.

Kapı açıldı ve ipek pijamalarıyla kalın bir battaniyeye sarınmış Sienna göründü.

“Juliet! Aman Tanrım, içeri gel.”

Yavaş adımlarla koyu yeşil kadife koltuğuna doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Sizi görmek ne güzel. Buyurun, oturun. Bir şey ister misiniz?"

Başımı salladım ve kanepenin kenarına oturdum. "İyiyim, teşekkürler."

Sienna oturdu. "İstediğin kadar şeker alabilirsin." Önündeki sehpanın üzerinde fıstıklı M&M'ler, şeker kümeleri ve çikolata kaplı tuzlu krakerler bulunan birkaç kase vardı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Uzun zamandır ortada görünmediğim için özür dilerim. Seninle vakit geçirmek istiyordum ama iş yoğunluğum inanılmazdı."

Başımı yana eğdim. Sienna'nın bir işi olduğunu bilmiyordum. "Rahatsız mı ediyorum?" Saat akşam sekizdi ama dizüstü bilgisayarı yanında açıktı.

“Kesinlikle hayır. Ara vermek bana iyi geliyor. Başka bir insanla konuşmak iyi geliyor.”

"Ne yapıyorsun?"

“Ben bir bilgisayar korsanıyım. Matteo *sonunda* benden yardım istedi.”

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir bilgisayar korsanı mı? Bu çok havalı."

“Ben de öyle düşünüyorum. Kardeşim şimdiye kadar aile işine karışmamı istemiyordu, bu yüzden onu etkilemeye çalışıyorum ki beni işten çıkaramasın.”

Koltuğa geri yaslandım. "Ne değişti?"

Yüzü biraz düştü. "Hacker'ı Franco'nun ona ihanet etmiş olabileceğinden şüpheleniyor." Parmakları dizüstü bilgisayarında tıkırdadı. "Ama bence etmedi. Franco'yu gerçekten seviyorum ve sağlam bir hacker. Sadece Kasap daha iyi."

"Kasap mı?"

“Arnavut çetesinin başı. Ya da klanın? Terminolojiyi bir türlü doğru kullanamıyorum. Kasap ve askerleri bir şekilde şehirde fark edilmeden dolaşıyorlar. Her semtte adamlarımız ve Bratva askerlerimiz konuşlandırılmış durumda ve kendi kameralarımızın yanı sıra hacklediğimiz şehir ve polis kameralarını da izliyoruz. Buna rağmen, Arnavutlar hala hayalet gibiler.”

Arnavutların insan ticaretiyle uğraştığını bilmek beni midemi bulandırdı.

"Bütün bunları bana anlatmak zorunda mısın?" diye sordum.

Sienna dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? Artık Ailenin bir parçasısın."

Omuz silktim. "Romeo bana bunları pek anlatmıyor. Bütün gün ne yaptığını bile bilmiyorum." Kahretsin, sanki sızlanıyormuşum gibi geldi.

Sienna eğilip elimi sıktı. "Seninle hiçbir ilgisi yok. Bu mafya adamlarıyla ilgili; doğaları gereği aşırı korumacılar. Yıllardır Matteo'ya beni de dahil etmesi için yalvarıyorum ve ancak son çare olarak şimdi izin veriyor."

Bu mantıklıydı ama içimdeki o kötü hissi bir türlü atamıyordum. "Romeo'nun artık beni istemediğinden endişeleniyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Sienna'nın ağzı açık kaldı ve dizüstü bilgisayarını hızla kapattı. "Bu konuşma şarap gerektiriyor. Ya da margarita. Viski mi? Bilmiyorum, hangisini tercih ederseniz edin."

Cevap vermeyince, mutfağa doğru giderken elini salladı. "Margarita yapalım. Viski çok sıkıcı."

Mutfakta bir blender sesi duyuldu ve telefonumu tekrar kontrol etmekten kendimi alamadım. Romeo'dan hala mesaj yoktu. Dün geceden beri ondan haber alamamıştım.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece meşgul. Kimse sürekli ilgiye muhtaç bir kız arkadaş istemez.

“Buyurun.” Sienna kanepeye geri oturdu ve bir bardak uzattı. Bardağı aldım ve parmağımla kenarındaki tuzu yokladım.

"Teşekkürler."

"Şimdi bana Romeo'nun seni neden artık istemediğini düşündüğünü söyle, ben de sana neden yanıldığını söyleyeyim."

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen sadece saçmalıyorum. Son birkaç gündür ondan pek haber alamadım." Margaritadan bir yudum aldım ve en son alkol içtiğim zamanı hatırladım: Romeo ile kitapçıda geçirdiğimiz o ilk geceyi.

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.” Sienna’nın sesi yumuşaktı. “Leona ile bazı işlere dahil oldu.”

Yüz ifademi hiç değiştirmedim, onlar hakkındaki makaleyi gördüğümü belli etmek istemedim. "Leona kim?"

"O, İrlanda mafyasının en iyi suikastçısı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?" Anlaşılan önyargılarımla yüzleşmem gerekiyordu çünkü Leona'ya bakıp da onun bir suikastçı olduğunu asla düşünmezdim.

“O aynı zamanda bir casus ve hırsız. Şu anda Romeo ile birlikte bunun üzerinde çalışıyorlar. Detayları bilmiyorum, sadece Matteo'nun Leona'nın Kasap'ı bulmalarına yardım etmesini istediğini ve anlaşmanın bir parçası olarak Romeo'nun da İrlandalı mafya lideri Ronan için yaptığı bir işte ona yardım edeceğini biliyorum.”

"Pekala."

Romeo son dört gününü muhteşem bir suikastçı-casus-hırsızla mı geçirmişti? Eve dönmek için can atmaması ya da benimle telefonda konuşmak istememesi hiç de şaşırtıcı değil.

Sanırım pek inandırıcı konuşmamıştım, çünkü Sienna'nın gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Onunla Leona arasında hiçbir şey yok, söz veriyorum. Eskiden biraz çapkındı ama tanıdığım en sadık insanlardan biri olmuştur her zaman. Onu hiç kimseye bu kadar takıntılı ya da bu kadar mutlu görmedim. Tamamen sana aşık, Juliet."

Sözlerinin içime işlemesini sağlamaya çalıştım ama hayatım boyunca terk edilmişlik duygusuyla boğuştuğum için, sözleri bana hiç etki etmedi.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim ve Sienna ile otuz dakika daha vakit geçirdikten sonra yalan söyleyip yatağa gideceğimi söyledim.

Daireye döndüğümde, karanlık düşüncelerimden uzaklaşmak için bir şeyler bulmaya çalıştım. İlk tanıştığımız andan itibaren Romeo ile uyuşmadığımı biliyordum. Seksi ve tehlikeliydi. Onu Leona'nın yanında görmek mantıklıydı. Böyle bir kadın varken neden benimle ilgilensin ki?

ROMEO

Bir daha tek BİR SANAT ESERİ BİLE GÖRMESEM , çok iyi olurdu.

Dört günlük planlama sonunda bizi bu ana getirmişti. Leona'nın hacker'ı evin güvenlik sistemini başarıyla devre dışı bırakmıştı ve ev sahibi -kara borsa sanat tüccarı- bugün erken saatlerde Hamptons'a gitmişti.

"Donacağım galiba," diye homurdandım.

"Lanet olsun, ne kadar da çocuk gibi davranıyorsun. Hava o kadar da soğuk değil."

Leona siyah, vücuda yapışan bir takım elbise giymişti. Ben ise daha bol, siyah bir taktik üniforma giymiştim.

"Parmaklarım donmuş durumda."

Leona gözlerini devirdi. "Hadi ama. Bunu ne kadar çabuk yaparsak, kız arkadaşına o kadar çabuk kavuşursun."

Juliet'i özlemek kalbimi acıtıyordu. Leona ile son birkaç geceyi bu evi gözetleyerek, günlerimizi de soygun planlarımızı yaparak geçirmiştik; yani Juliet'le telefonda bile konuşamamıştım.

Dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için dişlerimi sıktım. "Şunu bil ki, bir daha sana asla iyilik yapmayacağım."

Çatı kenarına doğru ilerledik ve emniyet kemerlerimizi ve ekipmanlarımızı kurduk. Binaya girmenin her yolunu denedikten sonra, çatıdan ip kullanarak inmenin içeri girmenin en iyi yol olduğuna dair talihsiz bir sonuca vardık.

"Hazır mısın, sevgilim?" diye sordu Leona, gözleri parıldayarak. İrlandalı suikastçıyla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun ne kadar tehlikeli olduğunu o kadar çok anladım.

"Hazır."

LEONA ve ben koyu renkli SUV'ye bindik. Şoförü Aidan ona başıyla selam verdi ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Bu çok kolaydı." Leona, kucağında duran paketlenmiş sanat eseriyle neredeyse surat asıyordu.

"Daha büyük bir meydan okuma mı istedin?" diye kaşımı kaldırdım.

"Onca günlük planlamanın ardından böyle bir sonuç elde etmek çok hayal kırıklığı yarattı."

Aidan kıkırdadı ve ben de gözlerimi devirdim. Sıkıcı, olaysız soygunumuzdan son derece memnundum çünkü bu, Juliet'e daha hızlı dönmemiz anlamına geliyordu.

“Sanırım heyecanımı başka bir yolla gidermem gerekecek. Bunu Ronan'a bırakıp New York'a gideceğiz.” Leona'nın gözlerindeki parıltı geri geldi. “Ve bu sayede, aşık çocuğun kalbini fethetmiş olan bu kızla tanışacağım.”

Telefonumu çıkarırken gülümsememi engelleyemedim.

ROMEO

Bu gece geç saatlerde döneceğim, meleğim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

JULIET

Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman döneceksin?

ROMEO

Emin değilim ama geç kaldım. Beni bekleme. Seni öperek uyandıracağım.

JULIET

BİLEĞİMİ BİR ŞEY ÇEKTİ. İnleyerek elimle ittim ve dönmeye çalıştım.

Romeo olmadan yatak çok boş geldiği için kanepede uyuyordum, ama eve geleceğine söz verdiği için bu gece odamızda uyumayı planlamıştım.

Bileğime bir okşama daha.

Romeo.

Göğsümde bir aydınlanma hissi belirdi. Eve gelmişti.

Uykunun sersemliği üzerimde hâlâ ağırdı, ama uzanıp ona dokunmaya çalıştım. Ona yakın olmaya, bedenini benimkine sarıp son birkaç gündeki yalnızlığımı ve kıskançlığımı silmesine ihtiyacım vardı.

Ağzıma sert bir elin kapanmasıyla birden uyandım.

Gözlerim kesik kesik bir nefesle açıldı.

Bir adamın gölgeli yüzü üzerimde belirdi. Boğazımdan bir çığlık koptu ve onu itmeye çalıştım, ama eli sesi bastırdı. Metal bileklerime saplandı. Kelepçeler.

"Sessiz ol yoksa yandaki küçük dostunu öldürürüz."

Siena ... Aman Tanrım. Dante neredeydi? Bu adam nasıl içeri girmişti? Romeo neredeydi?

Bağlı kollarımı hızla çırptım ve adamın yüzünü tırmalamaya çalıştım, ama başka biri kelepçelerin arasındaki zinciri yakaladı ve beni hareketsiz bıraktı. İkisi de erkekti ve tanımadığım bir dilde konuşuyorlardı. Ağzımı kapatan el beni bıraktı, ama çığlık atmadan önce yerine kalın bir bant şeridi, ardından da başıma bir başlık geçirildi. Onu çıkarmaya çalıştım, ama başardığım tek şey derimi tahriş etmek oldu.

Onlardan biri beni ayağa kaldırdı, iğrenç elleri yere yığılmamı engelleyen tek şeydi.

"Yangın merdiveninden aşağı iniyoruz. Eğer karşı koyarsan, aşağıdaki zemine fırlatılacaksın. Anladın mı?" Kalın aksanını çözemedim ama tanıdık geliyordu.

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bina alarmı neden çalmadı?

Adamlar beni dairenin karşısına sürüklediler ve tenime çarpan soğuk rüzgarla irkildim. Yangın merdivenine çıkan pencerenin önünde olmalıydık. Topuklarımı yere sağlamca bastım, dışarıdaki buz gibi havaya rağmen tüm vücudum ter içindeydi. Bant, panik içindeki çığlıklarımı ve nefes nefese kalışımı bastırdı.

Acımasız parmaklar kollarımı kavradı, yarı kaldırılıp yarı itilerek pencereden dışarı atıldım. Çoraplı ayaklarım metal yangın merdivenine çarptı.

Bayılma sakın.

Bayılırsanız, düşüp ölürsünüz.

Belki de bu adamların bana yapacakları yüzünden hayatta kalmaktansa ölmek daha iyidir.

Hayır, öyle düşünemezdim. Binada güvenlik vardı. Birileri kaçırıldığımı anlayıp peşimden gelirdi.

Her merdiven basamağını çıktıkça, içeridekilerden birinin yokluğumu fark etmesi için içimden sessizce yalvarıyordum. Uzuvlarım o kadar donmuştu ki bükmekte zorlanıyordum ve birkaç kez tökezledim. Kalbim hızla çarpıyor, midem bulanıyordu. Şimdi kusarsam boğulup ölürdüm.

Hıçkırıklarımın arasından nefes almaya çalışırken burnumdan sümükler akıyordu.

Romeo'yu istiyordum.

JULIET

HAVA NEMLİYDİ, zemin engebeliydi ve başıma sardığım çuval her nefes alışımda yüzüme yapışıyordu.

Yangın merdiveninden aşağı indikten sonra, şehrin sesleri yavaş yavaş kaybolurken, bir dizi basamaktan daha aşağı sürüklendim. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nefes alamıyorum!" diye bağırmaya çalıştım ama bant beni susturdu. Bağlı ellerimle kapüşonu tırmaladım. "Bunu çıkarın. Boğulacağım. Lütfen!" diye haykırdım içimden, ama burada kurtarıcı yoktu.

Bir şeye takılıp yere düştüm, ellerim düşüşümü zar zor engelledi. Gözyaşlarım kapüşonumu ıslattı ve bir adamın kalkmam için bağırmasına rağmen, uzuvlarım o kadar çok titriyordu ki ayakta duramıyordum.

Romeo peşimden gelecek.

O beni seviyor.

Beni unutmayacak.

Kaba eller beni ayağa kaldırdı, karanlığın içinden sürüklerken kollarımı sıkıca kavradılar.

Bana doğru geliyor.

O beni kurtaracak.

Peki ya beni bulamazsa? Arnavutlarla olan mafya savaşının detaylarını bilmiyordum, ama Sienna ile yaptığım konuşmadan Arnavutların hareketlerini normal gözetim kanalları aracılığıyla takip edemediklerini biliyordum.

Kilometrelerce yol kat etmiş gibi hissettik. Düşme veya bayılma ihtimaline karşı bağlı ellerimi önümde uzatmış halde tutuyordum. Her

adımda uzuvlarım daha çok titriyor ve başım daha da dönüyordu. Arada bir tren sesi gibi gelen yüksek bir gürültü sessizliği bozuyordu. Yeraltında mıydık?

Her şey garip, kopuk geliyordu. Duygusal durumum panik halinin ötesine geçmişti, zihnim bedenimden ayrılmıştı, etrafımdakilerin, hatta kim olduğumun bile neredeyse farkında değildim.

"Dur," diye emretti derin bir ses. Kolumdaki el acı verici bir şekilde etime saplandı ve beni aniden durdurdu.

Ağır ayak sesleri etrafımızda yankılandı. Nereden geliyorlardı? Yeni gelenler aynı bilinmeyen dilde konuşuyorlardı. Gözlerimden uyuşmuş gözyaşları süzülüyordu. Hayat çok adaletsizdi. Son birkaç yılı zar zor yaşayarak geçirmiştim ve tam yeniden hayata döndüğümde her şey sona erecekti.

Biri beni dizlerimin üzerine itti. "İçeri gir."

Neyin içinde? Karşı koymaya ya da direnmeye fırsat bulamadan yere yığıldım. Yabancılar kollarımı ve bacaklarımı yakalayıp vücuduma sıkıca bastırırken çığlık attım. Kaburgalarıma sert bir şey çarptığında yan tarafımda şiddetli bir acı hissettim ve kendimi korumak için büzüldüm. Bu yanlış bir hareketti çünkü bir fermuar sesiyle kumaş etrafımı sardı. Beni bir çeşit spor çantasına hapsetmişlerdi. Bacaklarım göğsüme sıkıca bastırılmış, nefesimi kesiyordu. Havaya savrulurken dişlerimin arasından bir inilti çıktı. Bir şeye tutunmaya çalıştım ama parmaklarımın değdiği tek şey kaygan kumaştı.

Beni nereye götürüyorlardı?

Oraya vardığımda bana ne yapacaklardı?

YERE SERTÇE çarpıldığımda, savrulmaktan midem bulanıyordu ve saçlarım gözyaşlarımla ıslanmış yüzüme yapışmıştı.

Çanta fermuarı açıldı ve dizlerimin üzerine çökmeye zorlandım. Yüzümden koparılan bant acı verici bir şekilde sızladı. Parlak ışığa karşı gözlerimi kısarken derin, kesik kesik nefesler alıyordum. Nerede olduğumu fark ettiğimde kalbim yerinden çıktı.

Lanet olası bir uçağın içinde.

Hayır, hayır, hayır.

Koltukların geniş ve aralıklı olması, uçağın özel bir uçak olduğunu açıkça gösteriyordu. Etrafımda silahlı ve sert yüzlü adamlar vardı, ama sadece biri oturuyordu ve ben de tam önünde diz çökmüştüm. Kalın, kaslı bir vücuda ve kel bir kafaya sahip, heybetli bir adamdı. Koltuğuna yaslanmış, bacaklarını açmış, gözleri bana dikilmişti. Ona bakarken birden bire tanıdık bir şey aklıma geldi.

"Ben... seni tanıyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Unutulmaz olduğumu bilmekten mutluluk duyuyorum." Onun ağır bakışları, tenimde gezinen karıncalar gibiydi.

“Kitapçıya geldiniz.” Onu iri cüssesi ve aksanından hatırladım. İmza gününde kısa bir süre bulunmuştu, ama dükkana ilk geldiğinde bir kitap satın almıştı…

Aman Tanrım.

Kitap, New York metrosunun tarihi hakkındaydı. Arnavutlar bunca zamandır yer altında hareket ediyorlardı ve ben de ona tünellerin haritasını sattım.

Adam güldü. "Anlıyor musun Juliet? Tüm sorunlarımın cevabını senin küçük kitapçının içinde bulacağımı kim bilebilirdi ki?"

Adımı onun ağzından duymak midemi bulandırdı.

"Benden ne istiyorsun?"

“Sorunlarımın çözümü sensin. Klanımızı dünyadaki hak ettiği yere geri döndürecek olan sensin.”

Bu adam deliydi. Beni başka biriyle karıştırmış olmalı.

“Romeo beni bulacak.” Başımı dik tutmaya ve gözlerimi onun gözlerine dikmeye zorladım kendimi. Korkup geri çekilmeyecektim.

Gülüşü uğursuz, korkunç bir sesti. "Sizi bize veren kendisi olduğuna göre neden sizi kurtarsın ki?"

Beynim takıldı.

Ne?

HAYIR.

“Ah, İtalyan'ın onu gerçekten sevdiğini düşünüyor. Onun *yıldızları* !” Adamları da gülerek ona katıldı. “Rolünü çok inandırıcı oynamış olmalı. Ya da belki de Romeo De Luca gibi bir adamın seni gerçekten sevebileceğine inanacak kadar saf bir sürtüksün.”

Hayır, hayır, hayır.

Başım şiddetli bir şekilde döndü, midem bulandı. Ter tenimde karıncalanma hissi oluştu.

Bu doğru olamazdı. Dedi ki…

Bana beni sevdiğini söyledi.

“Romeo’nun kendini senin kitapçında nasıl bulduğunu hiç merak etmedin mi? Onun gibi zengin ve güçlü bir adamın *senin* gibi zavallı, acınası, şişman bir sürtükle ilgilenmesinin garip olduğunu düşünmedin mi? O gece onu kitapçıda buldum. İlk başta saklandığı bir yer olduğunu düşündüm, ama geri döndüğünde, onu tekrar tekrar geri getiren şeyin ne olduğunu merak etmeye başladım. Ve sonra anladım.”

Bu adamın söyleyeceği başka bir kelimeyi duymak istemiyordum. İçimden çığlık atıyordum ama dışarıdan yüzüm ifadesizdi. Bileklerime batan sert metal kelepçelerin verdiği hisse odaklandım. Acı beni sakinleştirdi, tamamen dağılmamı engelledi.

“Üçüz olduğumu biliyor muydunuz?” diye devam etti. “Babam, doğum sıramızı her zaman bilelim diye bebekken bize dövme yaptırdı.” Pantolon paçasını yukarı çekti ve bacağındaki soluk mavi “2” dövmesini gösterdi. “Thanas benden yedi dakika büyük ağabeyimdi, bu yüzden babamızın yerine Krye olarak geçmesi için yetiştirildi. Ben onun yardımcısıydım, Kryetar'ıydım. Ve küçük kardeşimiz Mihal ise infazcıydı. Ta ki Thanas *onunla* tanışana kadar... Hana ile. Her şeyi – ailemizi, *kaderimizi* – bir kadın için bıraktı.” Yere tükürdü. “Sevgili kardeşim kendi ölümünü taklit etti ve ben klanın hükümdarı oldum. Ama ben kardeşimi tanıyordum. Bir yerlerde olduğunu biliyordum. Onu bulmam birkaç yıl sürdü, ama insanları bulmak her zaman benim yeteneğim olmuştur.” Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve ellerini birbirine sürdü.

Onunla iletişime geçmeyi reddettim. Dizlerimin kirli halıya saplandığı yere baktım.

Hikayesine devam ederken çenesi kasıldı. “Onları New York'a kadar takip ettim ve planımı yaptım. Karısının hayatını bağışlamam için bana yalvarırken gözlerindeki korkuyu hâlâ hatırlıyorum. En güzel anılarımdan biri bu—işe yaramaz ağabeyimin, Krye olması gereken adamın, önümde diz çökmüş hıçkırıklar içinde ağlaması.”

Yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. “Karısını gözlerinin önünde öldürdüm. Sonunda ölüm için yalvardı.” Ruhsuz gözleri benimkilerle buluştu. “Ama kardeşimin gizli tutmayı başardığı bir şey vardı. Bak, o kaltak karısı ona bir kız çocuğu vermişti. İki yaşında, ben anne babasını öldürürken dolaba kilitli tuttuğum bir kız çocuğu. Adı Juliet Leka olan iki yaşında bir kız çocuğu.”

Tuzağa düştüm.

Karanlık.

Çığlıklar ve ardından yüksek sesli patlamalar.

Kabuslarımdan doğrudan koparılmış, çarpıtılmış anılar gözlerimin önünden geçti.

Aç.

Soğuk.

Yalnız.

Yalnız.

Yalnız.

“Geçmişinizi araştırmaya başlayınca her şeyi bir araya getirmek zor olmadı. Romeo De Luca'nın dikkatini çeken sıradan bir kız olan Juliet Smith hangi sırları saklıyordu? Okul ve koruyucu aile kayıtlarınızı bulmak kolaydı. Zavallı küçük Juliet, kendini kesmesiyle tüm koruyucu ailelerini o kadar korkutmuştu ki onu evlat edinmeyi reddetmişlerdi.” Çenesini ovuşturdu, çarpık gülümsemesini eliyle gizledi.

“Leka’dan Smith’e isim değişikliğinizin kaydını içeren gizli mahkeme belgelerine ulaşmak zor değildi. Bu kayıtların arasına, sizi o dolapta bulan dedektifin adı da sıkıştırılmıştı. Onu bulmak kolaydı. Konuşmasını sağlamak ise daha da kolaydı. Ailenizin cinayetinin çete bağlantılı olduğuna inanıyordu, bu yüzden NYPD'yi varlığınızı basından gizlemeye ikna etti. Bilinen hiçbir akrabanız ve yeni bir soyadınız olmadığı için koruyucu aileye verildiniz. Orada, göz önünde saklanarak yaşadınız, ta ki rakiplerini yok etmenin bir yoluna ihtiyaç duyan İtalyan Mafyası tarafından keşfedilene kadar.”

Adam hikaye anlatmaktan zevk alıyor, her kelimenin bende yarattığı acıyı keyifle dinliyordu. Aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar öne eğildi, eli yanağımı okşadı. Gözlerimi sıkıca kapattım, evrene bu kâbustan uyanmam için yalvardım.

Omuz silkti ve yüzümün yan tarafına hafifçe vurdu. “Nankör görünme. Sana büyük bir hediye verdim. Seni zavallı, sefil hayatından kurtardım ve seni kandıran bir adamdan kurtardım. Bu savaşta ne kadar değerli olacağını biliyordu.” Parmakları saçlarımdaki solmuş pembenin etrafında döndü. “Çünkü sen, Juliet Leka, Arnavut Mafyasının prensesisin. Ve senin için büyük planlarım var.”

JULIET

Arnavut Mafyasi Prensesi mi?

Bu bir şaka mıydı?

“Yanılıyorsun.” Sesim zayıf ve acınasıydı ama sözlerini kabul edemezdim. Ben önemli biri değildim.

“Babam her zaman ana vatana odaklandı, Amerikan klanımızı başkalarının yönetmesine izin verdi,” diye devam etti adam, sanki ben konuşmamışım gibi. “Ama bu büyük bir hataydı. Benim daha büyük bir vizyonum, uluslararası bir vizyonum vardı. İtalyanlar bilmiyordu ama Arben'i öldürmek bana verebilecekleri en büyük hediyeydi. O ortadan kalkınca ve Amerika'daki Arnavut fraksiyonu çökünce, harekete geçmeye hazırdım. Sadece babamı ortadan kaldırmam gerekiyordu.”

Pencereden dışarıya, derin düşüncelere dalmış bir şekilde bakıyordu ve ben de bu fırsatı değerlendirip omzumun üzerinden bir göz attım. Henüz havada değildik; uçağın kapısı açıktı ve göz alıcı bir mavi gökyüzü parçası görünüyordu.

Etrafım sarılmıştı ve silahsızdım. Beni durdurmadan önce ayağa kalkabileceğime şüphe ediyordum, ama denemezsem vicdan azabı çekebilir miydim? Bir yerde okumuştum, bir kaçırıcının sizi ikinci bir yere götürmesine asla izin vermemelisiniz. Bu uçak kalksaydı, asla bulunamazdım.

Beni arayan biri olsa bile.

Boğazımdaki acı yumruyu yuttum. Romeo'nun New York'taki onca dükkan arasında benim dükkanıma gelme ihtimali ne kadardı? Romeo'nun geçilmez dediği daireye Arnavutlar nasıl girmişti? Neden bana bu kadar ilgi

göstermişti? İçimdeki yumuşak bir ses , *"Çünkü seni seviyor,"* dedi. Ama hayatım bana ne kadar sevilmeye layık olmadığımı defalarca göstermişti ve bu bana hiç mantıklı gelmemişti.

Hayır. Bu adam yalan söylüyordu. Romeo bana asla ihanet etmezdi.

Peki ya gerçekten yaptıysa? diye fısıldadı beynimin derinliklerindeki sinsi ses.

Bir kabin görevlisi belirdi ve uçağın kapısını *gürültülü* bir şekilde kapatarak kaderimi mühürledi.

"Takma adımı nasıl aldığımı biliyor musun?" diye sordu adam.

Gözlerimi sıkıca kenetlenmiş ellerime diktim, cevap vermeyi reddettim, ama o yılmadan devam etti.

“Küçükken babamız bizi ava gönderirdi. Avımızı getirene kadar geri dönmemize izin verilmezdi. Ormanda donmuş halde birçok gece geçirdim, avımı yakalamaya çalışıp başarısız oldum. Ölüm her zaman yakındı, beni bekliyordu ama ondan kurtuldum ve bu beni güçlü yaptı. Sadece kendi derisini yüzüp parçaladığımız eti yememize izin verilirdi ve ben kısa sürede uzman oldum. Büyüdükçe, becerilerimi düşmanlarımıza karşı kullandım. Babamın kendi yarattığı canavar tarafından öldürülmesinin oldukça şiirsel olduğunu düşünüyorum. Kendi yatağında derisi yüzülüp parçalandı.”

Boğazımda bir bulantı hissi yükseldi. *Kasap.*

“Babam artık ortadan kalktığına göre, Krye olarak yükseldim ve New York'u ele geçirme vizyonumu hayata geçirebildim. Bir gece arşivleri incelerken, uzun zamandır terk edilmiş New York tünelleri hakkında bilgi buldum—yerin altında unutulmuş eski metro hatları. Elbette, bana şehrin yeraltının—tünellerin ve yeraltı mezarlarının—tam haritasını ortaya koyan kitabı sattınız; bu sayede şehirde fark edilmeden dolaşabilecektim. Yani, görüyorsunuz, bana zaten son derece faydalı oldunuz. Ve önümüzdeki günlerde daha da fazlasını yapacaksınız.”

Başımı kaldırdığımda, Kasabın tehditkar gülümsemesini ve silahın parıltısını gördüm, ardından kurşun başımın yan tarafına isabet ederek beni bayılttı.

ROMEO

Aidan'a yeraltı otoparkımıza girmesini SÖYLEDİM . Bacağım sabırsızlıktan titriyordu. Juliet'e yaklaştıkça, onu kollarımda tutma isteği daha da güçleniyor ve acı verici hale geliyordu. Şehre dönüş yolculuğu dört saat boyunca işkence gibi geçmişti, ama Leona'nın hazırda bekleyen bir jeti yoktu, bu yüzden araba yolculuğu en hızlı seçeneğimizdi.

Garaja girdiğimiz an bir şeylerin ters gittiğini anladım. Telefonumda Matteo'nun adı belirince bu hissim daha da güçlendi.

“Tehlikeye düştük.”

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki kırılacak sandım. Kaslarım gerginlikten kaskatı kesildi.

“Az önce garaja girdik. Işıklar yanmıyor,” dedim.

"Binanın tamamının elektriği kesildi."

“Juliet nerede?” Arabanın kapısını hızla açıp merdiven boşluğuna koştum. Leona da hemen arkamdan geldi.

“Sofiya ve Clementine'i güvence altına aldım. Şimdi Sienna ve Juliet'i kontrol etmeye gidiyorum.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bunun merdivenleri ne kadar hızlı çıktığımla hiçbir ilgisi yoktu. Ona ulaşmam gerekiyordu.

"Arnavutlar mı?" diye sordum.

Matteo'nun ayak sesleri, benden on iki kat yukarıdaki merdiven boşluğunda yankılandı.

“Öyle düşünüyoruz. Franco, Sienna'yı güvenlik sistemimizin ihlal edildiği konusunda uyardı.”

Matteo'nun Franco'yu ev hapsine aldıktan sonra sistemimize nasıl hâlâ erişebildiğini sorgulamadan önce, küfretti. "Dante devre dışı. Dikkatli olun."

Merdivenlerden hiç bu kadar hızlı çıkmamıştım.

Juliet.

Lütfen iyi olun.

Merdiven boşluğundan fırlayıp katıma çıktım, silahım havadaydı. Kızımı elleyen, hatta ona *bakan* herkes, işim bittiğinde cehennemin kapılarının onlara davetkar görünmesini sağlamaktan beni hiçbir şey alıkoyamazdı.

Dairemin kapısı aralıktı.

"Arkanızdayım," diye mırıldandı Leona. Nefes nefese kalmış gibi bile görünmüyordu.

Kapıyı iterek açtım ve bana doğru gelen figüre bakınca gerildim, sonra bunun Matteo olduğunu fark ettim.

"Kahretsin. Az kalsın seni vuracaktım." Silahımı indirdim.

"O gitti."

Beynimde bir bomba patladı ve dünyam altüst oldu.

Hayatım boyunca peşimi bırakmayacak bazı anılar vardı:

Matteo ve Sienna, amcaları anne babalarını öldürdükten sonra gece annemle babamın evine gelmişlerdi. Sienna'nın küçük bedeninin ağlarken benimkine yaslanıp titrediğini, erkek kardeşinin ise yanında ifadesiz bir şekilde durduğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Depoya girdiğimde babamı ölü, annemi ise işkenceden dolayı yarı baygın halde buldum.

Juliet'i banyo zemininde kanlar içinde bulmak, ona bu umutsuzluğu hissettiren kişinin ben olduğumu bilmek...

Ama tüm bu durumlarda, karşılık olarak bir şeyler *yapabiliyordum* . Şimdi, Juliet'in yokluğunda, beynimden asla silemediğim anılar içimde birleşerek canavarımı besledi ve güçlendirdi.

"Nerede bu kahrolası kadın?!" Kükrememem boş daireyi yırtıp geçti.

Onun banyoda ya da yatağın altında saklanıyor olabileceği yanılsamasına umutsuzca tutunarak yatak odasına koştum.

“Juliet!”

Sessizlik.

Saçlarımı yolup odayı taradım. Yatak, sanki hiç yatmamış gibi dağınık bir şekilde toplanmıştı ve örtülerin üzerinde tanımadığım bir kitap açık

duruyordu.

Bir bölümün altı çizilmişti. Kelimelere odaklanmam biraz zaman aldı.

Ey aşkım! Karım!
Nefesinin balını emen ölüm
Henüz güzelliğin üzerinde hiçbir gücü olmadı.

Kitabın kapağını açıp içine baktığımda göğsümde kötü bir his yükseldi. *Romeo ve Juliet.*

ROMEO

TOPLANTI ODASINDA BİR AŞAĞI BİR YUKARI YÜRÜDÜM. Duvarlar üzerime doğru kapanıyordu sanki.

Tam yirmi dört saat.

Juliet'in kaçırılmasının üzerinden o kadar zaman geçmişti ki, ruhum güneş ışığından mahrum kalmış bir çiçek gibi, ya da yıldız kümesinden mahrum kalmış bir ay gibi solmuştu.

Onu kaçıranlar, jeneratörlerimizi sabote ettikten sonra tüm şehir bloğunun elektriğini kesmişlerdi. Sienna'nın (ki kendisi bir hain olduğuna inanmamıştı) yardımıyla güvenlik önlemlerimizi izleyen Franco, bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden kişi olmuştu. Ancak Arnavutlar çok hızlı davranmış, Juliet'i yangın merdiveninden aşağı indirip bir anda ortadan kaybolmuşlardı.

Artık buna daha fazla dayanamıyordum; düşmanlarımız kızımı kaçırırken böyle bekleyip hiçbir şey yapamamak çok kötüydü.

Evden çıkmaktan çok korkan Juliet'im.

Benim Juliet'im, hayatında zaten çok fazla acı çekmişti.

"Arnavutluk'a gitmemiz gerekiyor," dedim onuncu kez.

Franco, dün New Jersey'deki Teterboro Havaalanı'ndan başkent Tiran'a doğru giden özel bir uçağı tespit etmişti.

Matteo, Sofiya ve Clementine'in Noodle'un yanında kanepede kıvrılmış oturdukları yere bakarak, "Uçağı hazırda bekletiyorum," dedi. "Ama teyit almadan gidemeyiz. Onun o uçakta olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Sienna sabırla, "Sahadaki irtibat kişilerimizden haber bekliyorum," diye tekrarladı. "Onu Arnavutluk'a götürmelerinin bir anlamı yok. Eğer fidye

için rehin tutuyorlarsa, şimdiye kadar bir haber almış olmalıydık."

Romeo ve Juliet'in kopyasını duvara fırlattım. Sayfadaki altı çizili kelimeler beni rahatsız ediyordu. Benim Juliet'im *ölmemişti* .

Onsuz bir dünyada yaşayamazdım.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Franco klavyesine öfkeyle tıkladı ve ben de ona doğru döndüm.

"Ne?" diye tersledim.

“Birisi sistemime sızıp uzaktan kontrolü ele geçirdi.” Yüzünde endişeli bir ifadeyle Sienna'ya aceleyle bir dizi talimat verdi.

Omzunun üzerinden bilgisayara baktım. Fare kendiliğinden hareket ediyordu ve sonra ekran karardı.

"Neler oluyor böyle?" diye mırıldandım.

Ekranda parazitler belirdi, ardından Kasap'ın yüzü ortaya çıktı. Vücudum ısındı, derim kaşındı; ekranın içinden geçip onu boğmak için içimde dayanılmaz bir istek uyandı. Kamerayı Juliet'e çevirdiğinde ise kendimi tutamadım.

"Seni şerefsiz! Onu geri getir!" İçimdeki canavar, vahşi ve kana susamış bir şekilde kükredi.

Matteo omzumu kavradı, parmakları omzuma iyice yerleşti. "Ona daha fazla koz verme," diye aceleyle İtalyanca mırıldandı.

Ellerimi yumruk yaptım. Çok geçti. Bu patlamam, Juliet'in benim için ne kadar önemli olduğunu zaten açıkça ortaya koymuştu.

Karanlık bir odada metal bir sandalyeye bağlıydı, tavandan sarkan tek bir ampul ona ışık ve gölgeler düşürüyordu. Gözlerim yanıyordu ama bakışlarımı ondan ayırmayı reddettim. Kolları arkadan bağlıydı ve ağzı bir bez parçasıyla tıkanmıştı. Yutkundum. Yıllar önce annemi bulduğum pozisyonun aynısıydı. Tarih tekerrür ediyordu ve bir kez daha, tamamen işe yaramazdım.

Kasap ona yaklaştı, böylece ekranda morarmış yüzü ve dehşet dolu gözleri belirdi. "Sana ihanet eden adama iletmek istediğin bir mesajın var mı?" diye sordu karanlık, alaycı bir sesle.

Bu da neyin *nesi?*

Ona ihanet mi ettin?

Bu şerefsiz ona bunu mu söylemişti? Benim bu olayla bir ilgim olduğunu mu?

Matteo'nun parmakları koluma saplandı, konuşmamam için beni uyardı. Onun için durumu daha da kötüleştirmemem için. Söylenmemiş sözlerim

boğazımı tıkadı. *Geliyorum senin için, meleğim. Seni asla terk etmeyeceğim ya da sana ihanet etmeyeceğim.*

Ağzına takılan bez konuşmasını engelliyordu. Gözlerini kırpıştırdı ama yanaklarından süzülen gözyaşlarını durduramadı.

“Doğru. Ona söyleyecek hiçbir şeyin yok çünkü o senin için ölü. Geçmiş hayatını öldürdüm. Romeo'yu bir daha asla görmeyeceksin ve eğer benimle savaşırsan veya kaçmaya çalışırsan, onu öldürürüm.”

Birimiz ölecek ve o ben olmayacağım, şerefsiz herif.

“Sen burada kal Juliet. Romeo ile benim görüşmemiz gereken önemli konular var.” Sanki çok komik bir fıkra anlatmış gibi kıkırdadı ve yüzünü okşadı.

Onun çığlıklarını zevkle dinlerken, kör bir bıçakla her bir parmağını yavaşça ileri geri keserdim.

Kasap odadan geri çekildi, ancak kapıyı kapatmadan önce kamera Juliet'e odaklandı. Çok küçük ve korkmuş görünüyordu. Işığı kapattı ve onu karanlığa gömdü.

"Artık o sürtük bizi dinlemeden konuşabiliriz."

Gözlerim kıpkırmızı oldu ve kendimi kontrol altında tutmak için harcadığım çaba yüzünden göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Ne kadar düşmanca davranıyorsun Romeo. Sana bir hediye bile bırakmıştım. Shakespeare'i sevmiyor musun?"

Matteo'nun tutuşu uyarıcı bir şekilde sıkılaştı. Gözlerim, tüm dikkati bilgisayar ekranına kilitlenmiş olan Sienna'nın oturduğu yere kaydı.

Bu sefer Matteo, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

“Ah, Don Rossi. Sonunda Ölüm Meleği diye anılan kişiyle tanışmak güzel. Size bir hikaye anlatmak istiyorum.”

Kasap, ofise benzeyen başka bir odaya geçti. Büyük deri koltuğuna yaslandı ve yıllar önce Arnavut Mafyası'ndan ayrılan kardeşi hakkında bir hikaye anlatmaya başladı. Aile geçmişi umurumda bile değildi, ama telefonda ne kadar uzun süre kalırsa, Sienna ve Franco'nun onu bulma olasılığı o kadar artıyordu.

“Kimse klanı terk etmez,” dedi sıkıcı monoloğuna devam ederek. “Bu bizim kanımızda var. Biraz zaman aldı ama sonunda New York'ta kardeşimi ve fahişesini buldum. Onları öldürmek kolaydı. Zayıftılar ve soy ağacımı budamaktan tatmin oldum. Arnavutluk'a döndüm ama özlediğim bir şey vardı.”

Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. Zihnim, ellerimin onun kanına bulanmış haliyle o kadar meşguldü ki, hikayenin nereye gittiğini anlayamadım.

"Yıllar sonra, Amerikan klanımızın feci başarısızlığının ardından egemenliğimizi yeniden kurma planıyla şehre döndüm. Ancak Romeo De Luca beni bir kitapçının müdürüne götürdüğünde, umduğumdan çok daha fazlasıyla karşılaştım."

Çenemi o kadar sıkı sıkmıştım ki çatlama tehlikesi vardı. Juliet'e ihanet etmemiştim, ona zarar vermektense *ölmeyi* tercih ederdim. Ama Kasap bir konuda haklıydı; bu benim hatamdı. Onu doğrudan kadınıma götürmüştüm.

"Bay De Luca için bu kızın çekiciliği neydi? İlk başta ilginç bir şey bulmayı beklemiyordum. Sadece evlat edinilmeye layık olmadığı için bir grup evine yerleştirilmiş bir koruyucu aile çocuğuydu. Ama geçmişinde bazı tuhaf tutarsızlıklar vardı. Juliet'in anne babasının öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

Matteo içinden küfretti.

"Sevgili kardeşimi ve karısını öldürdüğümde fark etmediğim şey, dairede yalnız olmadığımızdı. Dolapta kilitli küçük Juliet vardı. Juliet Smith aslında Juliet Leka'dır; eski Krye'nin kızı ve Mafya prensesi."

Masanın kenarını sıkıca kavradığımda parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Ne? Hayır. Bu mümkün değildi. Sözlerini inkar etmeye çalıştım, ama söylediği her şey Juliet'in bana geçmişi hakkında anlattıklarıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyordu.

"Hatamı fark ettiğimde duyduğum siniri bir düşünün. Ama hayat işleri yoluna koymanın bir yolunu buluyor, değil mi? İki yaşındaki Juliet'i öldürseydim, benim için hiçbir faydası kalmazdı. Ama şimdi, son derece faydalı olabilir."

"Ne işe yarar ki?" diye sordu Matteo. En azından hâlâ konuşabiliyordu, çünkü ben kendimden nefret ederken bu yetenek benden çok uzaktaydı. Kasabın pençelerinden kurtulmuştu… ta ki benimle tanışana kadar.

"Juliet, yeni Kryetar'ım Spiro Abazi ile evlenecek. New York ticaret yollarına tam erişim izni vereceksiniz, yoksa tatlı Juliet'i her gördüğünüzde vücudunun yeni bir parçasını kaybetmiş olacak."

Gözümün önünde siyah noktalar belirdi ve kusmamak için burnumdan nefes aldım.

"Eğer bu yeterli bir teşvik değilse, şunu düşünün: Dairenize girip Juliet'i kaçırmak benim için hiç de zor olmadı. Sofiya ve Sienna'yı benden uzak

tutabileceğiniz bir yer olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Ya kabul edersem, o zaman ne olacak?” Matteo'nun sesi buz gibiydi.

"Önümüzdeki hafta, düğünden sonra, şartları netleştirmek için New York'ta buluşacağız."

Göğsümde istemsiz bir hırıltı yükseldi. Kızımın hasta bir herifle evlenmeye zorlanmasına seyirci kalmaktansa tüm dünyayı yerle bir ederdim.

Matteo çenesini kaldırdı. "Pekala."

Başımı hızla çevirip ona baktım ama o, gözlerini Kasap'a dikmiş, dümdüz ekrana bakıyordu.

“Ama buluştuğumuzda,” diye devam etti, “Juliet orada olacak ve zarar görmediğini gösterecek.”

Kasap cevap vermeden önce biraz düşündü. "Romeo toplantıda sorun çıkarmadığı sürece sorun yok." Kameraya daha da yaklaştı. "Sanırım son birkaç ay, benimle boy ölçüşemeyeceğinizi açıkça ortaya koydu. Benimle karşı karşıya gelmek istemezsiniz."

Telefonu kapattı ve odada sessizlik hakim oldu.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Ardı ardına kesik kesik nefesler aldım ama hiçbir şey dünyamın kontrolden çıkmasını engelleyemedi.

"Gerçekten gitti mi? Artık bizi dinlemiyor mu?" diye sordu Matteo.

Sienna başını salladı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Üstelik bu da değil, aramanın şifrelemesinde bir hata vardı."

Başımı hızla kaldırdım. "Konumunu tespit ettin mi?"

“Anladım.” Açtığı haritayı görebilmemiz için ekranını çevirdi. “Tirana’nın dışında, Adriyatik Denizi kıyısındalar.”

Matteo omzumu kavradı. "Yirmi dakika sonra kalkış."

Geliyorum senin için bebeğim. Ve bir şekilde bu lanet olası şeyi düzelteceğim. Biraz daha sabret.

JULIET

“JULİET, sevgilim, bir oyun oynayacağız. Burada kal ve sessiz ol.” Parmağıyla dudaklarıma hafifçe bastırdı. “Tek bir ses bile çıkarma.”

Alt kattan yüksek bir gürültü koptu ve ben de tombul kollarımı annemin boynuna dolayarak çığlık attım. Ama her zaman yaptığı gibi beni sıkıca kucaklamak yerine, beni koridordaki dolaba itti. Karanlık ve daracık bir yerdi. Annem beni birkaç karton kutunun arasına sıkıştırdı.

"Ne olursa olsun, sakın gitme. Bana söz ver, Juliet."

Başımı salladım.

"İşte benim kızım. Seni seviyorum. Bunu asla bilemeyeceğin kadar çok."

Ben cevap veremeden kapıyı kapattı ve beni karanlıkta bıraktı.

“Anne,” diye inledim. Kapıya doğru emekledim ve kulağımı kapıya dayadım. “Baba.”

Yüksek bir çığlık ve ardından gelen bir patlama sesiyle bağırdım. Ellerimi kapıya dayadım, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Zaman geçti ve annemin gelip beni almasını bekledim.

Yapmadı.

Kabusun üzerinde süzülüyordum, içimdeki çocuğun ağlamaya başladığını izliyordum. Onu teselli etmek, yaşanacaklardan kurtarmak istiyordum ama çaresizdim.

Bir başka şiddetli patlama sesi daha duyuldu. Babamı öldüren kurşunun sesiydi bu.

Küçük Juliet kutuların arasına doğru kayarak bacaklarını kollarıyla sardı.

Ona her şeyin yolunda olacağını söyleyebilmeyi çok isterdim. Ama bu acımasız bir yalan olurdu.

Bastırılmış anılar denizinde savrulurken, hayallerim ve gerçekliğim birbirine karıştı, artık ayırt edemez hale geldim. Bu odada hapsolmak, çocukken o dolapta geçirdiğim günleri geri getirdi. O zamanlar olduğum kadar güçsüz ve umutsuzdum.

Ancak... şu anda neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Sıkıca bağlanmaktan uyuşmuş uzuvlarımla bedenimi de, tamamen kapanmış gibi görünen duygularımı da. Uyuşukluk tanıdıktı, neredeyse hoş karşılanıyordu. Hayatımdaki tüm travmalarla başa çıkma şeklim buydu—koruyucu aile evlerimde yatakta donakalmış, duvara boş boş bakarak geçirdiğim günler, tecavüze uğradıktan sonra zihnimde boş bir hiçliğe karışıp kaybolduğum aylar.

Bazen, hissetmeyi bırakmak için kendimi keserdim. Bazen de, hâlâ yapıp yapamayacağımı görmek için yapardım.

Duygularımı harekete geçiren tek şey Romeo'yu düşünmekti. Onun sesi bana ne kadar çok sevdiğini ve beni nasıl kurtaracağını anlatan tatlı sözler fısıldıyordu, ama ikinci bir ses bunları zehirleyerek acımasızca bana ihanet ettiğini, beni terk ettiğini söylüyordu.

Gözlerimi kırptım ama gözlerimden yaş gelmedi. Belki de susuzluktan ve içim bu kadar boş olmasaydı ağlardım.

Kasap gittikten beri, içeri girip ağzımdaki bağı çıkaran ve gitmeden önce bana bir yudum ılık su veren bir gardiyan dışında kimseyi görmemiştim. Saatler önce de olmuş olabilirdi. Dakikalar önce de. Yıllar önce de.

Bulanık kâbuslarımın arasına tuhaf bir tırmalama sesi girdi. Başım göğsüme düştü ve zihnimde üzerimde farelerin gezindiği bir korku filmi canlandı.

Kucağıma bir şey düştü ve çığlık attım. Bağlarımdan kurtulmaya, o şeyi üzerimden atmaya çalıştım ama keskin pençeler ve yumuşak bir *miyavlama* paniğimi dağıttı.

Karanlığın içinden gözlerimi kısarak baktım ve karşımda parıldayan, altın rengi iki göz gördüm. Kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken, rahatlamış, kesik kesik bir nefes verdim.

"Merhaba kedi," diye fısıldadım. "Nereden geldin?"

Yavru kedi karnıma kafa attı, mırıltıları daha da yükseldi. En azından karanlıkta görebildiğim kadarıyla, siyah tüylü minicik bir şeydi.

"Keşke seni sevebilseydim."

Kucağıma yerleşti, hafif ağırlığı beni gerçekliğe bağlayan tek şeydi.

Bilincimi kaybedip tekrar kazandım. Bir sonraki bilincimi kazandığımda, kedi omzumda kıvrılmıştı. Çok *sıcaktı* ve *canlıydı*. Özellikle ölüme bu kadar yakın olduğumu hissettiğim bir anda, bu duygu beni ürpertti.

"Adın var mı?" Kaba bir dil boynumu yaladı. "Şu küçük tahtında oturmayı seviyor musun?" Mırıldandı ve tekrar beni yaladıktan sonra, hafif bir cıvıltı çıkararak uykuya daldı.

“Pekala, küçük Kraliçe. İstediğin kadar uyuyabilirsin.” Yorgunluğum ve açlığım beni tekrar uykuya dalmaya zorlayana kadar çenemi yumuşak tüylerine sürdüm.

JULIET

GICIRTILI hücre kapısı beni başka bir kabustan uyandırdı. Bağlı olduğum o korkunç pozisyondan ve kaslarımdaki bitmek bilmeyen gerginlikten dolayı vücudumdaki her kas ağrıyordu.

Tavandaki çıplak ampullü lamba yandı. Parlaklığa karşı gözlerimi kısarak Kasap'a karşı kendimi hazırladım. Bunun yerine, arkalarından metal bir küvet sürükleyerek odaya iki kadın girdi. Koridordaki gardiyan sert bir hırıltıyla bir şeyler söyledikten sonra kapıyı çarparak bizi birlikte içeri kilitledi.

Sırtıma değen bir tüy dokunuşu, Queenie'nin arkamda saklandığını gösterdi. Sessiz kalması ve gözden uzak durması için dua ettim. Onu benden alacaklar mıydı?

Genç kadın benim yaşımdaki biri gibi görünüyordu. Duvardaki musluğa bir hortum takıp küveti doldurmaya başladı. Kırklı yaşlarında olabilecek diğer kadın ise beni sandalyeden çözmeye başladı.

"Lütfen." Sesim kısılmıştı. "Lütfen bana yardım edin."

Yumuşak bir Arnavutça mırıldandı, dokunuşları nazikti. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve içimi bir minnet duygusu kapladı. Bu kadınların beni öldürmek için burada olmaları ne kadar da berbat bir şeydi ve ben yalnız kalmamak için o kadar çaresizdim ki, bu yüzden *onlara minnettardım* .

İp gevşedi ve sonunda kollarımı hareket ettirebildim. Hareket ettirdiğim an pişman oldum. Kollarım binlerce iğneyle bıçaklanıyormuş gibi yakıcı bir acıyla dolduğunda ağzımdan bir çığlık koptu. Kadınlar masaj yaparak uzuvlarıma kanı geri pompaladılar ve ben de göğsümü sarsan hıçkırıklarla çenemi sıktım.

Sonunda ağrı yeterince dindiğinde ve gözlerimi açabildiğimde, Queenie kucağıma gelmişti. Uyluğumun üzerinde tünemiş, gözleri bana dikilmişti. Işıkta çok güzeldi; her patisinde dört tane mükemmel beyaz çorap deseni dışında tamamen siyahtı. Ama çok küçük ve zayıftı. Vakit geçirdiğim tek kedi, eski dairemin hemen yanında yaşayan şişman bakkal kedisiydi. Queenie yeterince besleniyor muydu acaba? Tüyleri yumuşak ve temizdi ve artık ellerim serbest bir şekilde onu okşayabiliyordum, bu da onu çok mutlu etmiş gibiydi.

Onu kucağıma aldım, göğsüme bastırdım, kadınlar şaşkınlıkla izliyordu. Queenie'nin hafif mırıltısı gözlerime daha fazla yaş getirdi. Benimle birlikte bu korkunç yerde sıkışıp kalmaktan çok daha iyisini hak ediyordu.

Kadınlar ellerini üzerime koyunca irkildim, ama Queenie'yi yakalamak yerine dikkatlice ayağa kalkmama yardım ettiler. Bacaklarım titriyordu ve görüş alanımda siyah noktalar belirdi, muhtemelen yiyecek, su ve uyku eksikliğinden kaynaklanıyordu. Banyoyu işaret ettiler ve kıyafetlerimi gösterdiler—kaçırıldığımda giydiğim pijamaları. Açığa çıkma korkum, temiz olma isteğimle çatışıyordu. Cildim kurumuş ter ve kirle kaplıydı.

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Beni soyarlarken, zihnimin derinliklerine çekildim, beni defalarca korumuş olan o uyuşuk, kopuk hale girdim. Çıkardıkları benim kıyafetlerim değildi. Çok soğuk suya batırılan benim bedenim değildi. Bütün bunlar başka birine oluyordu.

Bedenimden ve bu yerden uzaklaştıkça zaman bozuldu ve çarpıtıldı. Gözümü kırptım ve küvetin dışındaydım, kocaman bir battaniyeye sarılıydım ve Queenie kollarımdaydı. Sonra tekrar sandalyedeydim, bu sefer kadınların giydiği elbiselerle aynı olan sade siyah bir elbise giymiştim.

Zihnim yine karıştı ve bana yemek yediriyorlardı. Dudaklarıma bir bardak tutuldu ve uzatılan suyu bir çırpıda içtim.

Kollarımı arkama doğru götürüp yeniden bağladıklarında inledim, ama yeterince gevşek bırakmışlardı ki eskisine göre biraz daha hareket ettirebiliyordum.

Sıcak eller yüzümü kavradı. Kadının bulanık yüzü yüzüme birkaç santim uzaklıktaydı. Eğilip alnımdan öptü.

Gözlerimi bir sonraki açışımda, onlar yok olmuşlardı ve her şeyi hayal mi etmiştim diye düşündüm.

GENÇ KADIN ELİNDE KAHVERENGİ BİR KAĞIT TORBA VE BİR ŞİŞE SUYLA GERİ DÖNMÜŞTÜ . Bileklerimi çözdü ve omuzlarımı gevşetirken torbayı bana uzattı.

Elbisesinin cebinden bir şey çıkardı ve yere koydu. Küçük bir kutu... kedi maması mıydı? İçim rahatladı ve Queenie'yi yanına bıraktım. Hemen yemeye başladı ve kutunun tamamını birkaç dakika içinde bitirdi.

"Teşekkür ederim," diye kekeledim. "Çok teşekkür ederim."

Kadın elimi tuttu ve sıktı. Tavandan gelen sert ışık, yüzünün yan tarafını kaplayan bir morluğu aydınlatıyordu. Parmağımla nazikçe üzerinden geçtim ve kadın bakışlarını kaçırdı.

"Onlar sana zarar verdiler."

Tek cevabı hüzünlü bir gülümseme oldu.

Şişedeki suyu benim için açtı ve çantadan yiyecek çıkardı; üç tane yumuşak ekmek ve bir elma.

Yere oturdu, Queenie'yi nazikçe okşadı ve ben yemek yerken bana eşlik etti.

“JULİET.” Yüzüme hafif bir tokat yiyerek kendime geldim.

"Odaklan," diye tısladı ses. Yine dalmıştım.

Su boğazımdan aşağı süzüldü ve yuttum. Boğazım kuruluğundan acıyordu ve yoğun açlığım mide bulantısına dönüşmüştü. Suyu bitirdiğimde nefes nefese kaldım, sonunda ağırlaşmış gözlerimi açacak gücü buldum.

Daha önce gördüğüm yaşlı kadın karşımda duruyordu. Elinde bir fener tutuyordu ve bu fener karanlık hücredeki tek ışık kaynağıydı.

“Juliet, fazla zamanımız yok. Beni dinlemeni istiyorum. Anladıysan başını salla.”

Cevap vermeyince omuzlarımdan tuttu. Gözlerinden ışık yansıyordu. Gözleri benimkiler gibi yeşildi.

“İngilizce konuşuyor musunuz?” Kelimelerim birbirine karışmıştı. Rüya mı görüyordum? Başım garip bir şekilde ağrıyordu, sanki boynum için çok ağırdı.

"Odaklan. Düğünün yarın."

Başımı beceriksiz ve sakar bir şekilde salladım. "Hayır. Romeo'yu istiyorum."

Parmakları omuzlarıma saplandı. "Dinle. Resepsiyonda erkekler alkollü içki dolu küçük bardaklar dağıtacaklar. Sakın içme."

Aklım karıştı. "Evlenemem."

Koridordan gelen bir ses ikimizi de dondurdu. Birkaç acı dolu saniye geçti. Hiçbir şey olmayınca bana döndü. "Rakıyı içme. Anladın mı? Zehir o. Seni öldürür."

Gözlerimi kırpıştırırken kalbim hızla çarpıyordu. *Odaklanmalıyım* . Bu karmaşık bir halüsinasyon türü müydü?

"Kimsiniz?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Neler oluyor?"

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve teninin sıcaklığı konsantre olmama yardımcı oldu. "Benim adım Elira." Koridorda başka bir ses yankılanınca kapıya doğru geri çekildi. "Söylediklerimi unutma."

Geldiği gibi, bir hayalet gibi hızla kayboldu.

JULIET

ZİNDAN KAPISI GÜRÜLTÜYLE AÇILDI ve başımı zorla yukarı kaldırıp kabuslarıma giren adamı gördüm.

Kasap ellerini birbirine sürdü. "Bugün o gün, Juliet. Düğününe hazır mısın?"

Yüzümde hiçbir ifade olmadan ona baktım.

“Tüh tüh, o tavrını değiştireceğim.” Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde çömeldi. İğrenç nefesi alkol kokuyordu. “Yeni kocan senin kullanılmış bir mal olduğunu biliyor. Ona, bakire olmayan birini gelin olarak kabul ederse, ondan başka bir yolla kan alabileceğime söz verdim.” Dudakları kulağımı okşadı ve kurumuş boğazımdan yükselmeye çalışan safrayı yuttum.

Doğrulup yanağımı çimdikledi. "Yakında görüşürüz yeğenim."

O ayrılırken iki kadın içeri girdi; daha önce gördüğüm genç kadın ve tanımadığım bir kadın. Ateşli bir rüya gibi gelen bir anda bana görünen Elira ise onlarla birlikte değildi.

Büyük bir sandığı içeri sürüklediler ve hücre kapısını arkalarından kapattılar. Genç kadın beni çözdü ve cebinden bir rulo sigara ile bir kutu kedi maması çıkardı. Queenie yemeye başlayınca gözlerim minnet gözyaşlarıyla doldu.

Diğer kadın sandığı açtı ve içinden göğüs ve kolları altın işlemeli, kan kırmızısı bir elbise çıkardı.

Onlardan beni kurtarmalarını, beni bu yerden çıkarmalarını yalvarmak istedim, ama genç kadının yüzündeki giderek kötüleşen morluktan, bu durumda benim kadar onların da gücü olduğu açıktı.

Üzerimdeki sade siyah elbiseyi çıkardılar ve kalın hatlarıma sıkı bir korse geçirdiler, bu da derin nefes almamı zorlaştırdı. Elbisenin arkasındaki fermuarı kapatmakta hâlâ zorlanıyorlardı ve sonunda kapatmayı başardıklarında özür dilercesine mırıldandılar. Ardından, saçımı ve makyajımı yapmak için beni tekrar sandalyeye oturttular. Oturmak nefes almayı daha da zorlaştırdı ve görüş alanımda siyah noktalar belirdi.

Queenie yerde oturduğu yerden memnun bir *miyavlama sesi* çıkardı. Konserve mama boştu. Koşarak sıçradı ve elbisemin eteğine tırmandı. Genç kadın hafifçe güldü ve ben de neredeyse gülümseme isteği duydum.

Kadınlar hızla makyajımı yapıp saçımı topuz yaptılar. Silahlı bir gardiyanın hücre kapısını açmasına ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kadınlara bir şeyler bağırdı. Kalbim hızla çarpıyordu ve göğsüm sıkıştı. Queenie'yi kaptım ve elbisenin büyük cebine sakladım, saklı kalması için dua ettim. Kadınlar beni odadan dışarı itti, orada üç gardiyan daha bekliyordu.

Beni bir dizi koridordan geçirdiler. Tuğla döşeme eski ve düzensizdi ve topuklu ayakkabılarım parmaklarımı sıkıştırırken onlara yetişmeye çalışıyordum. Sonunda, birçok kilitli kapıdan sonra dışarı çıktık. Hücremde olmaktan nefret ediyordum, orada öleceğime ikna olmuştum, ama şimdi dışarıda olmak kalbimin patlayacak gibi atmasına neden oluyordu.

Bunu yapamazdım. Duyusal uyaranlar neredeyse acı vericiydi. Güneş gözlerimi kamaştırıyordu ve gürültü, insanlar, *her şey* , inanılmaz derecede fazlaydı.

Elimi cebime soktum. Queenie'nin yumuşak tüyleri parmaklarıma değdi ve o da bir yandan tenimi yalarken bir yandan da hafifçe ısırıyordu. Bu beni o kadar sakinleştirdi ki etrafımı algılayabildim.

Ortaçağ kalesini andıran devasa bir evin önündeydik. Dairesel giriş yolunda, her biri çiçek aranjmanları ve üzerinde bir çeşit arma bulunan bayraklarla süslenmiş, koyu renkli camlı on siyah araba sıralanmıştı. Bir dizi yüksek sesli silah sesi havayı doldurdu. Çığlık attım ve yere çömeldim, ama duyduğum tek şey kahkahalar ve tezahüratlardı. Arabaların yanında duran adamlar tüfekleriyle havaya ateş ediyorlardı.

Muhafızlar beni tekrar ayağa kaldırdılar ve arabalardan birine doğru yürüterek arka koltuğa binmemi işaret ettiler. İçeri girmeden önce iki kadına son bir kez baktım. Yüzlerindeki sertlik nefesimi kesti.

O bakışı idrak edemeden araba kapısı kapandı ve dağılmamak için avuçlarımı gözlerime bastırıp sımsıkı kapattım. Bu günü atlatabilecek

miydim?

Queenie elbise cebimden başını uzattı ve o kadar tatlıydı ki gözlerimden yaşlar süzülerek güldüm. "Sadece ikimiziz, tatlım," diye fısıldadım. "Ama bana söz vermelisin, işler kötüye giderse, buradan kaçmalısın." Küçük beyaz patisiyle parmağıma dokundu.

Sürücü kapısı açıldı ve ben de hızla Queenie'yi tekrar cebime sakladım.

Uzun araç konvoyunun ardından evden uzaklaştık. Pencereden yemyeşil manzara hızla geçip gitti. Dünyanın neresindeydim ben?

Kendimi hiç bu kadar kaybolmuş ve yalnız hissetmemiştim.

JULIET

Hiçbir zaman evlenmeyi hayal eden bir kız OLMAMIŞTIM , ama bunu düşündüğüm birkaç seferde de, kesinlikle benden iki kat daha yaşlı ve bana bir et parçası gibi bakan bir adamla evleneceğimi hayal etmemiştim.

Spiro Abazi, evlilik cüzdanımızı imzalarken bana sinsi sinsi baktı. Kalemi bana uzattı ve parmakları benimkine değdiğinde ürperdim. Gözlerimi cüzdana diktim.

Küçük bir odada, hükümet yetkilisine benzeyen bir adamla, Kasap lakaplı adamla ve iki askerle birlikteydik. Büyük bir halka açık düğün töreni bekliyordum, ama belki de bu oydu? Eğilip boş satıra imzamı attığımda, sanki varlığımın her zerresine ihanet ediyormuşum gibi, midem suçluluk duygusuyla burkuldu. Neden bir savaşçı olamıyordum? Neden bu kadar zayıftım?

Kasap, Spiro'nun omzuna tutundu ve odadan çıkarken gür bir kahkaha attı. Yeni kocamı öpmem gereken anı korkuyla bekliyordum, ama törenin o kısmını atlıyor gibiydik. Askerler beni öne doğru itti ve iki adamı yüzlerce insanla dolu devasa bir salonun girişine kadar koridor labirentinden geçmeye zorladılar. Kulaklarımda yüksek bir çınlama yankılandı ve bir baş dönmesi dalgası beni sendelemeye zorladı. Oraya giremezdim. Bunların hiçbirini yapamazdım, ama arkamda silahlı askerler varken başka seçeneğim yoktu.

Elimi dikkatlice cebime soktum. Queenie'nin yumuşak tüyleri, dağılmamı engelleyen tek şeydi. Kırmızı gelincikler, altın tabaklar, mumlar ve asılı kristal avizelerle dolu uzun masaların çevrelediği orta koridordan yürürken, tezahürat yapan kalabalık bulanık bir görüntü oluşturdu.

Biri beni baş masadaki yerime itti. Spiro yanıma çöktü, eli hemen bacağımı buldu. Şiddetle irkildim ve parmakları daha da sertleşti. Dudaklarımı ısırdım, dokunuşunu engelledim. Burada kimse benim tarafımda değildi. Tamamen yalnızdım. Nefesim kesik kesik ve düzensizleşti. Tam aklımı kaybetmek üzereyken onu gördüm. Elira. Ateşli gözleri, yanındaki adama dönmeden önce çok kısa bir an için benimkilerle buluştu. Mantıklı değildi ama onu görmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı, sanki sonunda yanımda biri varmış gibi.

Spiro eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadı. Sözlerini anlayamadım ama vücut dilini gayet iyi anladım. Dudakları beceriksizce yanağıma değdi ve masanın karşısından gelen bir bağırış onu şaşırtana kadar yumruk atmaya saniyeler kalmıştı.

Parmaklarım seğirdi, tabağımın yanındaki bıçağı alıp derime saplama isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Uçsuz bucaksız bir okyanusta sürükleniyordum ve kendime gelmek için acıya ihtiyacım vardı. Etimi kesip, elbisem ve çiçeklerle aynı renkteki parlak kırmızı kanın yere dökülmesini hayal ettim.

Parmaklarımı bir gelincik çiçeğinin üzerinde gezdirdim ve ardından yapraklarını metodik bir şekilde kopardım. Gelincikler alışılmadık bir düğün çiçeği gibi görünüyordu. Çok narinlerdi. Son yaprağı koparmak üzereyken parmaklarım dondu ve Kasap'a baktım. *İki* kişi olduklarını fark edince şaşkınlıkla tekrar baktım—bu onun ikizi olmalıydı. Daha yakındaki adam zaten bana bakıyordu, yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı. İmza töreninden sonra masamda bırakılan gelincik buketini hatırlayınca midem bulandı. Hemen bakışlarımı kaçırdım. Bu adamlar, muhtemelen asla bilemeyeceğim kadar çok şekilde her adımımı takip ediyorlardı. Ben onların köşeye sıkıştırılmış avıydım.

Romeo'yu istiyordum. Bu odadaki tüm erkekleri alt etmesini ve beni kollarında dışarı taşımasını istiyordum. Onun korumasına, şefkatine, *sevgisine* ihtiyacım vardı.

Ama o burada değildi, hatta var bile olmayabilir. Benim aşık olduğum Romeo versiyonu değildi.

Onlar Arnavutça konuşurken kimse benim sessiz paniğimi fark etmedi, bu da şükürler olsun ki konuşmaya katkıda bulunma baskısından beni kurtardı. Aslında, bu benim düğünüm olmasına rağmen, insanlar gelin olarak bana tamamen ilgisiz görünüyordu. Erkekler bağırıp çağırıp kadeh kaldırıyorlardı. Birinin Matteo Rossi dediğini duydum sandım ama emin

olamadım. Bu, tüm bunların İtalyanlar ve Arnavutlar arasında planlanmış olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir kalp tamamen iflas etmeden önce ne kadar acıya dayanabilir?

Önüme tabak tabak et konuldu. Günlerdir doğru dürüst yemek yememiştim ama tek bir lokma bile yiyemezdim. Bunun yerine, küçük parçaları Queenie'ye verdim. Mutlu mırıltısı vücuduma değiyordu. En azından ikimizden biri şu an sakindi. Elbisemin koyu renkli kumaşının, tenimde beliren ter lekelerini gizlediğine minnettardım.

Kasaplardan biri, odanın dört bir yanından gelen yüksek sesli alkışlar ve bağırışlar eşliğinde ayağa kalktı. Kalabalık sustuğunda, kadeh kaldırmaya başladı. O konuşurken, ellerinde içecek tepsileri olan kadınlar masalar arasında dolaşıyordu. Erkekler ise bulanık beyaz alkolle dolu uzun kadehleri aldılar.

Elira'nın sözleri aklıma geldi. İçeceklerin zehirli olduğunu söylemişti.

Şüpheli görünmemek için gözlerimi kaçırdım ama kalbim hızla çarpıyordu. Doğru mu söylüyordu? Bu adamlar zehirlenmek üzere miydi? Uyuşmuş ruhuma beklenmedik bir umut sızdı. Etrafta dolaştırılan içkilerden hiçbir kadın bir tane bile almadı.

Daha fazla erkek sırayla ayağa kalkıp kadeh kaldırdı, her biri birer kadeh daha kaldırarak bitirdi. Herkesin keyfi yerindeydi ve kısa süre sonra canlı bir müzik grubu neşeli halk müziği çalmaya başladı. Siyah etekler, beyaz gömlekler ve altın ve kırmızı işlemeli yelekler giymiş kadınlar odanın ortasına doğru ilerleyip dans etmeye başladılar.

Adamların yere yığılmasını veya bayılmasını bekleyerek saniyeleri saydım. Ama hiç kimse en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Belki de etkisi biraz zaman almıştı? Ya da belki de bu içeceklerde zehir yoktu?

Odanın içinde yankılanan yüksek bir bağırış duyuldu ve aniden eller bana uzanarak beni Spiro'nun odanın ortasında durduğu yere doğru itti.

“Rakı!” diye bağırdı bir adam. Elime bir kadeh tutuşturuldu. Başımı salladım ve geri vermeye çalıştım, ama sonra Spiro'nun parmakları bileğimi kavradı ve kadehi dudaklarıma zorla götürdü. Ağzımı sıkıca kapattım ve sıvı tenime çarptı. Yüz ifadesi karardı ve çenemi o kadar sıkı kavradı ki acıyla bağırdım, bu da ona alkolü boğazımdan aşağı dökme fırsatı verdi. Yanma hissiyle öksürdüm ve boğuldum.

Kasap, yüksek sesle bağırışlar eşliğinde İngilizce olarak, "Düğün gecesi için rahatlaması gerekiyor!" diye kükredi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Aman Tanrım.

Ölmek üzere miyim?

Oda bulanıklaştı. Konuklar etrafımızı sarıp, yüksek sesli davulların ritmine göre mendillerini havada sallarken tenim bir sıcak bir soğuk oldu. Spiro bana döndü ve müziğe göre dans ederken kalabalığı bir kez daha coşturdu. Ayakta durmakta zorlanıyordum ama bunun panikten mi, yorgunluktan mı yoksa zehirden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kasap çemberi yarıp geçti ve Spiro'nun ve benim ellerimi havaya kaldırdı. Bir şeyler bağırdı, bu da kahkahalara neden oldu ve ardından Spiro beni konuk kalabalığından uzaklaştırdı.

Beni resepsiyon salonundan dışarı çektiğini fark ettiğimde, direnmeye başladım. Bu adamla yalnız kalamazdım. Çabalarım onun kocaman bedeni ve ezici kavrayışı karşısında neredeyse hiç hissedilmedi. Son bir kez omzumu çevirip Elira'yı gördüm. Bana sırtını dönmüştü.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Yalan mı söylemişti? Yoksa planı mı başarısız olmuştu? Daha önce hissettiğim kısa süreli umudun yerini mide bulandırıcı bir umutsuzluk almıştı.

Spiro ani bir dönüş yaptı ve ben tökezleyip ayak bileğimi burktum. Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık çıktı, ardından da cebimden Queenie'nin düştüğünü görünce acıyla karışık bir *"hayır" dedim* . Queenie üzgün bir *miyavlamayla* yere düştü, gözleri üzerimdeydi. Spiro beni bir kapıdan içeri çekti ve kapıyı sertçe kapattı.

Bir yatak odasındaydık. Peluş yastıkları ve kadife battaniyesi olan büyük, dört direkli yatak, karanlık bir alamet gibi karşımda duruyordu. Bana döndü, gözlerinde acımasız bir parıltı vardı. Konuştu ve kelimeleri anlayamasam da anlamı açıktı.

Terli ellerim kapı koluna yapıştı, ama daha açmadan Spiro üzerime atıldı. Vücudu benimkine çarptığında çığlık attım. Romeo'nun bana öğrettiği savunma hareketlerini hatırlamaya çalışırken, aklım korkudan bomboştu. Tekme attım ve Spiro'nun dizine vurdum. Homurdandı, ama bu beni yatağa doğru sürüklemesini engellemedi.

Sırtım yatağa çarptı, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu, o da üzerime düştü. Başımı hızla kaldırdım, alnımla burnuna vurdum ve öfkeyle kükredi. Ters eliyle vurduğu darbenin şiddetiyle yüzüm yana savruldu. Elbisemi yırttı, önünü açıp çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Çığlık attım. Bunu bir daha yaşamak istemiyordum. Kesinlikle *reddediyordum* .

Kollarım ve bacaklarım gittikçe ağırlaşırken, ben de onlara karşı sertçe saldırmaya devam ettim. Spiro'nun hareketleri sakarlaştı ve sözleri anlaşılmaz hale geldi.

Zehir.

Sonunda gücü tükendi ve homurdanarak üzerime yığıldı. Ağırlığı ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Güçsüz kollarımla onu itip yatakta nefes nefese kaldım.

Uyanmak.

Buradan uzaklaşmalısın.

Taşınmak.

Ama ben bunu başaramadım.

Oda, kırmızı ve altın renklerin bulanık bir görüntüsüyle dönmeye başladı, ta ki gözlerim kapanana kadar.

Ölümden önceki son düşüncem, son an gelmeden önce Romeo'yu son bir kez öpebilmeyi dilemekti.

ROMEO

“TİRANA'DAKİ BAĞLANTILARIMIZ düğünün yerini buldu.” Sienna'nın sesi telefonun hoparlöründen duyuldu. “Eski bir kale.”

Sienna ve Franco, ihtiyaç duydukları tüm ekipmana erişebilmek için geride kalmışlardı; biz ise -Matteo, Leona, askerlerimizden birçoğu ve Aria- uçağa bindik. Atlantik ötesi uçuş işkence gibi ve bitmek bilmez olmuştu, ama artık neredeyse Arnavutluk'taydık.

"Doğru olan olduğundan emin misin?" diye sordum. Boğazım o kadar düğümlenmişti ki zar zor konuşabiliyordum. Bu tam bir *cehennemdi* . Kendimi zar zor tutuyordum.

"Kalenin içindeki kameralara erişemedik. Belki de erişebileceğimiz kamera bile yoktur, ama uydu görüntüleri o yöne doğru giden ve otoparkta park etmiş yüzlerce araba olduğunu gösteriyor. Orası olmalı," dedi Franco.

Leona ve Matteo stratejiler geliştirirken ben koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordum, damarlarımda bir çığ gibi öfke yükseliyordu. Hayatımda ilk kez içimdeki canavarı utanmadan ortaya çıkarıp oynamaya çağırdım. Juliet'i kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Sonra da ona zarar veren herkese öfkemi boşaltacaktım.

Üzerinde büyük bir çiçekçi firması logosu bulunan beyaz minibüslerle büyük kaleye VARDIK . Daha hızlı bir şey kiralamak istemiştim ama kıyıya giden dar arka yollarda hız bize pek fayda sağlamazdı. Ayrıca, minibüs bize

park alanına muhafızlar tarafından durdurulmadan girmemiz için gereken örtüyü sağlıyordu.

“Unutmayın, içerisi bir labirent. Partnerinizle birlikte kalın ve koridorlarda dağılarak tüm odaları kontrol edin. Düğün resepsiyonunun yapıldığı büyük salonda bir araya geleceğiz.” Leona, tabletine yüklediği bina planlarını inceleyerek gitmemiz gereken yolları işaretledi. Bu görevde ikimizin de ortak olacağına karar vermişti ve itiraz edecek kadar da umursamıyordum. Yeter ki beni yavaşlatmasın.

Tüylerim diken diken oldu. Gizli sürprizlerden kaçınmak için resepsiyon salonuna giden odaları boşaltmamız gerekiyordu, ama tek istediğim Juliet'e ulaşmaktı.

Minibüs durdu.

Kapı kayarak açıldı.

Ve biz de çıktık.

Kaleye ilk giren bendim, Leona hemen arkamdan gelirken loş bir koridora daldım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, her adımın çıkardığı gürültü *Ju-li-et* ritmini oluşturuyordu.

Her şey silinip gitti, sonunda ben karanlığa *dönüştüm* ; canavar tam kontrolü ele geçirirken insanlığımın son kırıntıları da yok oldu.

İlk koridorda ilerlerken silahım elimin bir uzantısı gibiydi. Duvarlarda dört kapı vardı. İlkini açtığımda bir masa etrafında oturmuş iskambil oynayan bir grup adamla karşılaştım. Hiç tereddüt etmeden onları vurdum ve kanlı cesetleri yere düşerken hiçbir şey hissetmedim. İkinci ve üçüncü odalar boştu. Dördüncüsü ise sigara dumanıyla çevrili üç adamın bulunduğu bir sigara odasıydı. Canavar, gözlerinden hayatın çekilmesini izlerken memnuniyetle mırıldandı.

Leona bana bakarken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Bunu görmezden geldim ve bir sonraki koridorda ilerlemeye devam ettim. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü, bende ne *gördüğü* umurumda değildi. Önemli olan tek şey Juliet'ti.

Kale ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Mekan, rahatsız edici, çarpık bir his uyandırıyordu.

Yan odayı temizledim.

Ve sıradaki.

Canavar huzursuzlandı, kana susamıştı.

Ayak seslerinin yankısı Leona ile beni hızla arkamıza dönmeye ve silahlarımızı doğrultmaya sevk etti. Karşımızda, bulanık bir sıvıyla dolu

küçük bardaklar tepsisi taşıyan genç bir kadının korkmuş kahverengi gözleri vardı.

Silahımı indirdim.

Biz kadınlara zarar vermedik, ama yine de onu sorgulardım.

Ona yaklaşırken donakaldı. "Gelin nerede biliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve titreyen sesiyle Arnavutça fısıldadı.

Telefonumu çıkardım ve sorumu bir çeviri uygulamasına yazdım. Ekrana boş boş baktı ve tam vazgeçmek üzereyken başını salladı.

"Beni ona götür," diye yazdım.

Gözleri silahıma kaydıktan sonra titrek adımlarla koridorda ilerledi. Leona kaşlarını çattı ama onu takip etti.

"Sence o gerçekten biliyor mu?" diye sordu.

Cevap vermek yerine omuzlarımı silktim. Ya bizi Juliet'e götürüyordu ya da bir tuzağa. Biri beni aşkımla yeniden bir araya getirecekti, diğeri ise cinayet işleme fırsatı verecekti. Her iki sonuç da kabul edilebilirdi.

Kadını bir dizi dar koridordan takip ettik, sonunda büyük bir tahta kapıya geldik. Titreyen eliyle kapıyı işaret etti.

"Onu izle," diye mırıldandım ve Leona onaylayarak çenesini kaldırdı.

Kapıyı iterek açtığımda kalbim heyecanla çarpıyordu. Ortasında kocaman bir yatak bulunan, büyük ve gösterişli bir yatak odasıydı.

Yatakta ise iki hareketsiz beden yatıyordu.

Yatağın başucunda iri yapılı bir adam yığılmış yatıyordu, ama dikkatim onun yanındaki kadına odaklanmıştı. Kırmızı ve altın tonlarında yırtık bir elbise giymişti, başındaki topuzdan kahverengi saç tutamları dışarı fırlamıştı.

Buz, kan dolaşımıma sızarak damarlarımda dolandı, tüm dünya durmuş gibiydi. Gözlerimi kapattım ve sanki gördüklerimi değiştirecekmiş gibi tekrar açtım.

Ama hiçbir şey karşımda duran dehşeti silemezdi.

Boğazımdan boğuk, yaralı bir ses çıktı ve ileri atıldım.

“Juliet, meleğim, hayır, hayır, hayır.” Onun cansız bedenini göğsüme bastırdım. “Uyan bebeğim. Uyan. Lütfen, beni bırakma.”

Gözlerimden yaşlar süzülerek morarmış yanağına damladı. Onları sildim ve yerine bir öpücük kondurdum.

"Bana geri gel."

Nabzını bulmaya çalışırken nefesimi tuttum.

Hiçbir şey yoktu.

Daha önce hiç hissetmediğim bir karanlık içimde uğuldadı.

Onu benden almışlardı.

Birlikte yaşamamız gereken hayatı çaldılar.

İkinci cesede baktığımda onun Spiro Abazi olduğunu anladım.

Ruhumu bembeyaz bir öfke sardı. İçimdeki canavar hiddetle kükredi.

Juliet'im gitmişti ve bu herifin suçuydu.

Bıçağımı kınından çıkardım ve çoktan ölmüş olmasına aldırmadan, öfkeyle kükreyerek bıçağı göğsüne sapladım. Vücudundan kan fışkırdı, ama bu yeterli değildi.

Onu sevgilimden uzaklaştırmak için yatağın üzerinden sürükledim.

Yumruğum göğsüne indi.

Tekrar.

Ve yine.

Göğsü kan içinde, vahşice parçalanmış bir yığına dönüşene kadar. Yine de yetmedi.

Hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Hiçbir şey zamanı geri çevirip Juliet'imi bana geri getiremezdi.

Omzuma bir el dokundu ve geriye doğru irkildim. Leona'nın donuk gözleri benimkilerle buluştu. "Onu bırak. Artık hiçbir şey ifade etmiyor."

Çığlık atmak istedim.

Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu, *ne olursa olsun* , ama Juliet'i hayal kırıklığına uğratmıştım. Bütün bunlar benim hatamdı.

Yaşamayı hak etmiyordum.

Titreyen ellerim kan içindeydi. Sevgilimi kanlı ellerimle kirletmeyi reddederek ellerimi yatak örtüsüne sildim. Yırtık elbisesini düzeltip üzerini örttüm, o alçağın ona dokunmuş olma düşüncesiyle ağzımdaki bulantıyı yuttum. Korkmuş ve yalnız ölmüştü.

"Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Yüzünü okşadım ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Saçındaki tokaları dikkatlice çıkardım ve saçlarının omuzlarının etrafında dalgalar halinde dökülmesini izledim. Benim Juliet'imin dünyanın en güzel saçları vardı.

“Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmedi.” Gözlerimi sıkıca kapattım. “Sen hayatıma girene kadar hayatım hiçbir şeydi, şimdi de sensiz hiçbir şey. *Hiçbir şey* .”

İçimdeki canavar huzursuzca volta atıyor, Juliet'in çektiği acılara katkıda bulunan herkesten intikam almam için beni kışkırtıyordu. Onların

benim ellerimle ölmeleri gerekiyordu.

Ama bu onu terk etmek anlamına gelirdi.

Dudaklarımı göz kapaklarının üzerinde gezdirdim. "Geri döneceğim, Stellina. Söz veriyorum. Bunu halletmem gerekiyor, sonra sana döneceğim."

Onu kollarım arasından bırakıp o yatakta yalnız bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama Juliet'in var olmadığı bir dünyada yaşamaktan daha kötü tek şey, ona eziyet edenlerin hâlâ nefes aldığı bir dünyaydı.

Meleğime son bir kez baktıktan sonra, Leona'nın yanından geçip odadan çıktım.

“Romeo, bekle,” diye seslendi Leona, bana yetişerek. “Bunu iyice düşünmeliyiz. Nasıl öldüler? İkisinde de ciddi dış yaralanma yok. Bir plana ihtiyacımız var—”

Silahımı kurdum. "Artık tek bir planım var."

Buradaki her Arnavut'u yok ederdim. Hepsi de ona zarar vermede suç ortağıydı. Peki ya ben bu kavgada ölürsem?

Daha da iyisi.

Önümüzde iki devasa kapı belirdi.

Büyük salon.

Leona'nın tıslayarak verdiği uyarıları görmezden geldim ve kapıları ardına kadar açıp silahlarımı ateşledim.

Karşıma çıkan manzara beni olduğum yerde dondurdu.

ROMEO

“SİLAHLARINIZI BIRAKIN!”

Üzerime bir düzine silah doğrultuldu.

Aklım karıştı. Bu da neydi böyle?

Yüzden fazla kadının geleneksel düğün kıyafetleri içinde askerlerimizi çevrelediği ve dikkatlerinin Leona ile bana çevrildiği görülüyordu. Daha da garip olanı ise, etraflarında cansız yatan yüzlerce erkekti. Cesetleri yerlere saçılmış ve uzun, süslü masaların üzerine yığılmıştı.

Kadınlar onlara hiç aldırış etmediler.

"Bırak şunu!" diye bağırdı uzun kahverengi saçlı güzel bir kadın. Silahını bana doğrultmuş, dimdik durarak adeta bir çete lideri gibi davranıyordu. Bir an bile teslim olacağımı, hayatımı umursadığımı düşündüyse, fena halde yanılıyordu.

Silahımı ona doğrulttum. "Bana geçerli bir sebep söyle." Sesim alçak ve duygusuzdu, karanlık ruhumu tamamen ele geçirmişti.

"Juliet'i bir daha canlı görmek istiyorsan, silahını bırakacaksın," dedi.

Öfke içimi yakıp kavurdu. "Çok geç. Juliet öldü!"

Matteo, keder dolu yüzümle karşılaştığında gözleri parladı.

"Juliet ölmedi," dedi sinir bozucu bir sakinlikle. "Ama silahınızı indirmezseniz yakında ölecek."

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. "Yalan söylüyorsun."

Başını yana eğdi. "Bu riski göze almaya hazır mısınız?"

Kahretsin.

Vahşi bakışlarım Matteo'nunkilerle buluştu ve o başını salladı. Silahı ayaklarının dibinde yerde duruyordu. Yanımda, Leona yavaşça silahını yere

koydu.

Yavaşça çömelip silahımı yere koyarken içimdeki her şey isyan etti, ama belime sıkıştırdığım silahı arkamda tutmaya devam ettim.

Kadın silahını hafifçe indirdi. "Hoş geldin, Romeo De Luca. Aramıza katıldığın için memnunum."

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Adınızdan çok daha fazlasını biliyorum."

"O zaman belki sen de bana seninkini söylersin," diye hırladım, yüzümde küçümseme ifadesi vardı.

Yüzünde derin bir rahatsızlık ifadesiyle sırıttı. "Benim adım Elira. Elira Leka. Ben Arnavut Mafyası'nın yeni Krye'siyim ve sizler"—odayı işaret ederek—"buradasınız çünkü ben bunu böyle yaptım."

“Ne demek istiyorsun?” Matteo’nun sesi güçlü ve gürdü.

“Kasap'ın size yaptığı aramanın şifrelenmemiş bir sunucu üzerinden yapılmasını ve böylece bizim yerimizi bulmanızı kimin sağladığını düşünüyorsunuz? Bu düğünle ilgili bilgileri kimin sızdırdığını ve küçük muhbirlerinizin size yeri söyleyebilmesini kimin sağladığını düşünüyorsunuz? Burada hiçbir şey tesadüfen olmadı.”

"Ne amaçla?" diye sordu Matteo dikkatlice, ama benim sabrım tükenmişti.

"Juliet'e ne olduğunu bana anlat! Ölmediğini kanıtla!" diye bağırdım.

Elira dudaklarını büzdü ve masanın üzerine yığılmış bir adama doğru yürüdü. Saçından çekerek başını geriye doğru itti, ardından cebinden küçük bir şişe çıkarıp boğazından aşağı döktü.

“Bu benim sevgili kocam. Bujar, beni duyuyor musun?” Yanağına bir tokat attı.

Ölü adam hayata dönerken inledi ve kasıldı.

Ezici bir umut dalgası üzerime çöktü. Aniden başım döndü, sendeledim. Juliet'in de hayatta olduğuna inanmaya cüret edebilir miydim?

Adam, yani Bujar, gözlerini yavaşça açtı.

“İşte buradasın,” dedi Elira bana dönerek. “Bak, sapasağlam.” Sonra, metalin bir parıltısıyla, bıçağı kocasının göğsüne saplandı. Yaradan kan fışkırdı. Zayıf eli bıçağı yakalamak için kalktı, ama dokunamadan yere yığıldı. “Artık sapasağlam değil, ama sanırım amacımı kanıtladım.”

Kadının hareketlerinden rahatsız olan askerlerimiz kıpırdandı, ama Leona etkilenmiş bir şekilde kaşını kaldırdı. Bu kadın odadaki her erkeği

öldürse bile umurumda değildi. Tek ihtiyacım olan, kollarımda canlı ve uyanık olan sevgilimdi.

“Juliet’in içtiği zehrin panzehirini yanımda taşıyorum, ama bu sadece önümüzdeki”—Elira saatine baktı—“on iki dakika etkili olacak. Ondan sonra gerçekten ölecek.”

Ona doğru atıldım ve anında onlarca silah bana doğrultuldu.

“Şimdi, şimdi Romeo, senden uslu durmanı bekliyorum. Juliet’in hayatı buna bağlı.”

Öfkemden köpürüyordum, ayaklarımı yere mıhladım. Juliet'in hayatıyla oynuyordu ve bunun bedelini ödeyecekti.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu Matteo.

“Yeni Arnavut Mafyası ile İtalyan Mafyası arasında bir ittifak kurmak istiyoruz.” Matteo cevap vermeye başladı, ancak Elira sözünü kesti. “Ama ittifakımız sizinle olmayacak.”

Matteo ile ben kaşlarımızı çattık ve birbirimize baktık.

"Kimle olacak?" diye sordu.

“Juliet’le birlikte. Yeğenim,” dedi Elira. Yeşil gözleri gözlerime dikildi. Tanıdık gözler. Juliet’in gözleri.

Matteo, "Juliet İtalyan Mafyasının başı değil," dedi.

“Hayır. Ancak, ittifak kurmaya istekli olduğumuz kişi o. Biz erkeklerle anlaşma yapmayız.”

Vücudum panik ve sabırsızlıkla kasıldı. "Juliet'le ittifak kurabilmek için hayatta olması gerekiyor." Elira'ya atılıp panzehiri elinden zorla almak üzereydim. Juliet uyandığı sürece tüm kadınların dergilerindeki tüm sıvıyı üzerime boşaltmaları umurumda değildi.

"Anlaşmayı sağladınız mı, Don Rossi?" Elira'nın sert sesi küçümsemeyle doluydu.

Kardeşime baktım, içimden sessizce kabul etmesi için yalvarıyordum. Elira'nın önerdiği şey Matteo'nun otoritesine büyük bir hakaretti, ama hayatımın aşkını kurtarmanın tek yolu buydu. Ve gördüklerimden anladığım kadarıyla, bu kadınları düşman olarak istemiyorduk.

"Juliet iyileştikten sonra şartları görüşeceğiz," dedi.

Elira başını salladı. "Mükemmel."

Cebinden başka bir şişe çıkardı. Onu kaptım ve o lanet olası yatak odasına doğru koştum.

Onu bıraktığın oda. Bunu nasıl yapabildin, seni alçak herif?

Suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Kapıyı hızla açıp içeri daldım, Spiro'nun kanlar içindeki cesedini umursamadan Juliet'in yanına koştum. Göğsünde kıvrılmış minik siyah bir kedi görünce şaşırdım. Kediyi uzaklaştırdığımda öfkeli bir miyavlama sesi çıkardı ama Juliet'i kollarıma alırken onu görmezden geldim.

“Sevgilim, buradayım.” Parmaklarımı çenesinin iki yanına bastırıp dudaklarını aralayacak kadar sıktım. Elim titreyerek panzehir şişesinin kapağını açtım ve ağzına döktüm.

"Uyan meleğim. Benim için uyanman gerekiyor. Hadi gel."

Geçen her saniye bir sonsuzluk gibiydi. Alnını, yanaklarını ve dudaklarını öptüm, her birinde uyanması için yalvardım.

Yavru kedi, yüksek sesle mırıldanarak Juliet'in göğsüne geri tırmandı. "Endişelenme," dedim kediye. "Uyanacak. Gitmedi."

Arkamdaki kapı açıldı ve insanlar içeri girdi, ama ben başımı kaldırmadım. Hiçbir şey bakışlarımı Juliet'ten ayıramazdı.

Ancak gözleri kapalı kaldı.

Umutsuzluk vücudumdaki her hücreyi sarmıştı.

Çok geç kalmıştım.

Ve sonra hissettim—kolumda hafif bir dokunuş. Aşağı baktığımda Juliet'in elinin hareket ettiğini gördüm.

“Juliet, beni duyuyor musun?”

Göz kapakları titredi.

Sulu bir kahkaha attım. "Uyan benim için, Stellina. O güzel gözlerini göreyim." Onu kollarımda sıkıca göğsüme bastırdım. Bir daha benden iki adımdan fazla uzaklaşmasına izin verirsem şanslı olacaktı. Saçlarını yüzünden çektim, gözleri açılana kadar onu ileri geri salladım.

"Juliet," diye kekeledim.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, onun nefesini içime çektim. Gözlerimden yaşlar süzülüp tenine damladı.

"Romeo." Onun kısık fısıltısı, hayatımda duyduğum en güzel sesti.

Kendimi doğrultup yanaklarımı sildim. "Buradayım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Yavru kedi bileğimin altından geçerek Juliet'in göğsüne kıvrıldı.

“Queenie,” dedi. “Buradasın.”

“Kraliçe?”

"Hücremde bana arkadaşlık etti."

O benden çalındığından beri dünyadan çekilen tüm renkler, nefesimi kesen bir güçle geri döndü.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

Gözleri tekrar kapanırken göğsüm sıkıştı. "Gözlerini kapatma. Bana bakmaya devam et." Sesimdeki paniği gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

Gözlerini açtı ama büyük bir çaba sarf ettiği belliydi. "Başım dönüyor."

“Tamam, meleğim. Tamam.” Korkum tüm şiddetiyle geri döndü. Ya panzehir yeterince güçlü değilse? Ya ona zamanında ulaşamazsam?

“İyileşecek,” dedi Elira arkamdan. Dudaklarım öfkeyle kıvrıldı. Bu kadın benim aşkımı incitmişti. Kızımı daha sıkı tuttum, Elira'nın bakışlarından korudum.

"Onu zorla içki içmeye zorladılar," diye devam etti. "Bu asla planımızın bir parçası değildi."

Juliet'i göğsüme iyice yasladım, onu kollarımın arasına alırken mırıldandım, Queenie ise göğsümdeki yerini korudu.

Elira ile karşı karşıya geldiğimde Matteo yanımda durdu.

“Matteo ile ne anlaşma yaparsanız yapın umurumda değil. Juliet ile ancak *o* isterse ittifak kuracaksınız. Ve onun güvenliğini tehdit eden, neredeyse ölmesine seyirci kalan kişinin siz olduğunuzu asla unutmayacağım.”

Elira'nın çenesi kasıldı ama itiraz etmedi. "Yeğenime iyi bakacağınıza güveniyorum."

"Seninkinden daha iyi bakacağım," diye hırçın bir şekilde söyledim ve Leona'nın nöbet tuttuğu kapıya doğru ilerledim.

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sordu.

“Doktorumuz uçakta,” dedi Matteo. Omzumu sıktı. “Önce biz gideceğiz, hayatta kalan varsa yolu açacağız. Dante ve Niccolò arkanızı kollayacaklar.”

Çıkış yolunda kimseye rastlamadık, ancak ana salondan geçerken durdum. Canavar acımasız ve talepkar bir şekilde titriyordu. Bunu sonuna kadar görmeden gitmeme izin vermeyecekti.

“Matteo, Juliet'i bir anlığına yanına al.”

Kollarımın arasındaki boşluk işkence gibiydi, ama uzun sürmeyecekti.

Adamlar tam bıraktığımız yerdeydiler. Arnavut kadınlar etraflarında oturuyorlardı, katliamdan hiç etkilenmemişlerdi. Cesetlerin üzerinden geçip yüzlerine baktım, ta ki Kasap'ı bulana kadar. Yerde yatıyordu, kolu uzanmıştı. Ve yanında...

Bu da neyin *nesi?*

Toplanmış kadınlara baktım. "İki kişiler mi bunlar?"

İçlerinden biri başını sallayana kadar beni anladıklarından emin değildim. "Üçüzler."

Donakaldım. "Üçüncüsü mü var?"

“Zaten öldü. Çok uzun zaman önce.”

Aklım karıştı. İşte Kasap'ın aynı anda hem New York'ta hem de Arnavutluk'ta nasıl bulunabildiğinin cevabı buydu. Başka bir milyon sorum daha vardı, ama hiçbiri Juliet'e geri dönmekten daha önemli değildi.

Bıçağımı kınından çıkardım ve ilk Kasabın göğsüne sapladım. İç organları dışarı saçılana kadar onu deşip karnına kadar indirdim. Geri çekilip kanlı manzarayı izledim. Yeterli değildi. Parmaklarım bıçağı daha sıkı kavradı ve pantolonunun üzerinden cinsel organına sapladım. Umarım henüz ölmemiştir ve bilinçsiz halindeyken her şeyi hissedebiliyordur.

Aynı işlemi ikiz kardeş üzerinde de tekrarladıktan sonra geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izledim. Kan ve bağırsaklar zemini ıslatmıştı. Ölümleri çok kolay, çok huzurluydu. Juliet'e ve tüm kaçırılan kadınlara çektirdikleri acılar için çok daha kötüsünü hak ediyorlardı.

Derin bir nefes aldım. Canavar henüz tatmin olmaya yakın değildi, ama belki de bu sorun değildi. Karanlık, adaletsizliğe karşı durmamı ve değer verdiğim insanları korumamı sağlayan şeydi, ama artık ruhumda merkezi bir konumda değildi. Bu konumu Juliet'e olan aşkım gasp etmişti.

Artık dünyam onun etrafında dönüyordu.

Kasaplara sırtımı döndüm ve hızla uzaklaştım.

Sevgiye doğru.

Hayata doğru.

Kızıma doğru.

ROMEO

Uçağa doğru minibüsle geri dönerken JULİET BİRKAÇ KEZ UYANDI . Gözlerini her açtığında, içimde bir rahatlama hissi oluştu. Ama gözlerini kapattığında, yeniden paniğe kapıldım.

Bileğine sıkıca tutundum, kalbinin hafif atışları beni çıldırmamaktan alıkoyan tek şeydi. "Yemin ederim onu bulduğumda nabzı yoktu. Kontrol ettim."

"Eminim öyledir," dedi Leona. "Bazı zehirler, kişinin kalp atış hızını o kadar yavaşlatabilir ki, nabzı çok zayıflar. Bunu bilemezdin."

Haklıydı ama Juliet'i o odada yalnız bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamadım.

Ondan bu kadar çabuk vazgeçtiğin için.

Juliet'ten ayrılmayı kesinlikle reddeden Queenie'yi nazikçe okşadım. Kucağına kıvrılmıştı. Kızım yalnız kaldığında onun yanında olduğu için kediye karşı garip bir minnet duygusu hissettim.

Sonunda Tiran Havaalanı'nın özel bölümünün pistine çıktık. Matteo ve Leona minibüsten ilk inenler oldu, geri kalan adamlarımız da bizi korumak için etrafa dağıldı.

"Onunla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Matteo.

Başımı salladım ama Leona'nın Queenie'yi taşımasına izin verdim.

Uçağa giden merdivenlerden yukarı çıkarken Juliet'i göğsüme sıkıca bastırdım, böylece sarsılmasın. Doğrudan arkadaki yatak odasına yöneldim. Aria çoktan oradaydı, ilk yardım çantası komodinin üzerindeydi. Juliet'e endişeli bir bakış attı ve yatağı işaret etti. Bir an tereddüt ettim, Juliet'i

kucağımda tutmanın sorun olup olmayacağını düşündüm. Ama iyice kontrol edilmesi gerekiyordu, bu yüzden isteksizce onu yatağa yatırdım.

“Romeo mu?” Juliet’in sesi boğuktu ve ben de bir şişe su kaptım.

Kolumu sırtına dolayarak onu destekledim. "Al, meleğim. Bunu iç."

Birkaç yudum aldıktan sonra bardağı kenara itti. "Neredeyiz?"

“Özel uçak. Eve dönüyoruz.” Sesim titredi ve onu tekrar kollarıma aldım. “Çok üzgünüm Juliet. Çok çok üzgünüm.”

“Şey—” Duraksadı ve muhteşem yeşil gözleri, hafifçe bulanık ve cam gibi bakışlarıyla gözlerimle buluştu. “Beni Kasaba mı verdin?”

Fısıltıyla sorduğu soru damarlarımda buz kesti.

"O da aynısını söyledi; Arnavutlarla olan bağlantımı bildiğinizi ve beni kullandığınızı söyledi."

Yavaş, giderek büyüyen bir dehşet, ağır taşlar gibi içimi doldurdu. Korkunç kaosun içinde Kasap'ın sözlerini unutmuştum. "Hayır. *Hayır* . Ben asla... Kahretsin, ona inandın mı tatlım? Seni asla ihanet etmem. Seni seviyorum meleğim." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama umurumda değildi.

Derin bir nefes verdi ve bana yaslanarak rahatladı. "Hayır, ona inanmadım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Emin misin? Yemin ederim, seninle asla çalışmazdım—"

“Biliyorum. Sorduğum için özür dilerim. Sadece bunu senden duymaya ihtiyacım vardı.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ürperdim. Bunu özlemiştim. Onun her şeyini özlemiştim.

“Sensiz çok acı çekiyordum,” diye mırıldandım. “Seni ne kadar çok sevdiğimi anlıyor musun? Juliet’im olmadan bir dünyada yaşayamam.”

"Benim Romeo'm. Ben de seni seviyorum."

Göz kapakları titreyerek kapandı ve ben onu hafifçe sarstım. "Benim için uyanık kal, meleğim." Sesime tekrar panik girdi ve bize mahremiyet sağlamak amacıyla kenarda duran Aria'ya baktım.

Hemen yanlarına koştu. "Juliet, beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Ben Doktor Aria Amato. Sizi muayene etmemde sakınca var mı?"

Juliet başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Elini iki elimin arasına aldım, buz sarkıtları gibi hissetmelerinden nefret ediyordum. Hâlâ o korkunç gelinlik kıyafetiyleydi. Neden ona kıyafet getirmeyi düşünmemiştim? Geri dönene kadar benimkileri giymek zorunda kalacaktı.

Aria önce kan alarak işe başladı ve Juliet'e hangi zehrin verildiğini öğrenmek için kan örneğini test ettireceğini söyledi.

“Hayati belirtileriniz stabil, ancak kan şekeriniz düşük, tansiyonunuz düşük ve vücudunuz susuz kalmış. Birkaç hafta boyunca bol bol dinlenmeye ve bakıma ihtiyacınız olacak.”

"Onun hakkını alacak," dedim sert bir şekilde.

Juliet'in gözleri hâlâ kapalıydı ama bacağımı okşamayı başardı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Çok aşırı koruyucu olacaksın, değil mi?"

Dudaklarımı alnına hafifçe değdirdim. "Bunu biliyorsun."

Aria, Juliet'ten vücudunun geri kalanını da kontrol edip edemeyeceğini sordu. Onu sıcak tutmak ve mahremiyetini sağlamak için battaniyelerle örterek elbisesini yavaşça çıkardık. Derisindeki her morluk ve sıyrık, her iki Kasap'ı da tekrar öldürmeyi dilememe neden oldu.

“Juliet, özel olarak görüşmek isteyebileceğimiz bazı sorularım var. Romeo birkaç günlüğüne dışarı çıksa nasıl olur—”

“Hayır,” dedik Juliet'le aynı anda.

Aria'nın dudakları seğirdi. "Pekala o zaman." Boğazını temizledi. "Sana cinsel olarak dokunan oldu mu?"

Cevabını beklerken titreyerek derin bir nefes aldım.

"Hayır. Denedi ama onu ittim ve sanırım ikimiz de bayıldık."

Abazi'yi daha önce öldürdüğümü ve maalesef bunu tekrar yapamayacağımı kendime hatırlattım.

Juliet'in kaşları çatıldı. "Bekle, herkes uyandı mı? Ne oldu?"

"Kendini daha iyi hissettiğinde konuşabiliriz," diye fısıldadım.

Gözlerini zorla açtı. "Hayır, şimdi söyle bana."

İçimden bir ah çektim. Bilmeyi hak ediyordu ama onu korumak istedim. "Teyzen Elira bana senin için bir panzehir verdi. Diğerleri öldü."

"Teyzem mi?"

"O öyle dedi."

Juliet gözlerini kapattı ve tekrar bana sokuldu. "Ah."

"Uyuması güvenli mi?" diye sordum Aria'ya.

“Uyku iyi geldi. Serum takmaya başlayacağım ve hayati belirtilerini takip edeceğim.”

Küçük çantamdan bir çift boxer şort ve bir sweatshirt alıp Juliet'i özenle giydirdim.

"Eminim yakında kalkış yapacağız," dedi Aria. "Size biraz mahremiyet sağlamak için öne geçeceğim, ama bir şey değişirse bana haber verin."

Yatak odasının kapısını açtığında, Matteo'nun Queenie ile birlikte orada durduğunu gördü.

"Kedi üzgün," dedi.

Aria, yanından geçerken sırıttı. Matteo, Queenie'yi yatağa bıraktı ve Queenie doğruca Juliet'e yönelip göğsüne kıvrıldı.

"Durumu iyi mi?" diye sordu Matteo.

“Sanırım öyle. Zehrin uzun vadeli bir etkisi olacağından endişeleniyorum.” Juliet uyurken sözlerimin ona ulaşmasını istemediğim için sesimi alçak tuttum.

Matteo başını salladı. "İndiğimiz anda ona mümkün olan en iyi bakımı sağlayacağız. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

"Teşekkür ederim," dedim sert bir şekilde. "Sofiya ve Clementine'i bırakmak zorunda kalsam bile burada olduğunuz için."

“Biliyorsun, ailem için her şeyi yaparım. Buna artık Juliet de dahil.”

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım. Matteo'nun onu kabul etmesi benim için çok şey ifade ediyordu.

ROMEO

Garaja GİRDİĞİMİZDE Juliet çok daha uyanık ve tetikteydi. Kollarımı sıkıca kavrayıp tırnaklarını tenime batırdığında bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Boynunu kavrayıp hafifçe sıktım. "Sorun ne?"

“Ben, ben yapamam—” Nefes alışverişi hızlandı.

Kahretsin. Panik atak.

Arabayı park ettiğimiz anda, ikimizin de emniyet kemerlerini çözdüm ve onu kucağıma aldım. "Seni tutuyorum. Sadece sesimi dinle ve yavaş, derin nefesler al."

Göğsüme doğru kıvrıldı ve ben de onu yönlendirmek için yavaşça nefes alıp verdim.

"Karanlığı sevmiyorum. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum," diye hıçkırdı.

O sandalyeye bağlı, o hücreye kilitlenmiş halinin görüntüsü zihnimde belirdi. Yeraltı garajımızda ışıklar vardı, ama penceresiz mekan kesinlikle davetkar değildi.

"Bana sıkıca tutun ve gözlerini kapat, meleğim. Ben sana bakacağım."

Başını salladı. "Hayır, hayır. O daireye geri dönemem. Kesinlikle dönemem."

Birden farkına vardım. Değişiklikten ona bahsetmemiştim.

“Oraya geri dönmeyeceğiz, bebeğim.” Juliet’in orada neler çektiğini bildiğim için bütün binayı yakmak istedim. Diğer sakinler kundakçılığı onaylamayabilir diye, Sienna ve Sofiya’dan boş dairelerden birini bizim

için hazırlamalarını rica etmiştim. Juliet'in güvenli olması gereken bir yerde kötü anıları hatırlamasına gerek yoktu.

"Yeni bir daireye taşındık. İyileştikten sonra istediğin mobilya ve dekorasyonları alabilirsin. Sakıncası yok mu?"

Başını titrek bir şekilde salladı, eli uyuyan Queenie'nin etrafına sarılmıştı.

"Cesur kızım." Alnından öptüm, dudaklarım teninde uzun süre kaldı.

Matteo araba kapısını açtı ve Juliet kollarını ve bacaklarını bana doladı. Matteo, Leona, Angelo ve Dante'nin çevrelediği asansöre girdik; kızım için bir koruma duvarı oluşturmuşlardı. Asansör kapısı çalana kadar Juliet'in dikkatini dağıtmak için yeni daire hakkında anlamsız bir sürü şey geveledim.

Yeni ön kapımız zaten parmak izimle programlanmıştı. Juliet'i içeri almadan önce arkadaşlarıma minnettarlıkla başımı salladım.

Daire eski daireme göre biraz daha küçüktü, ama bu dairenin Central Park manzaralı bir balkonu vardı ve umarım Juliet bundan hoşlanır.

"Şu an oldukça sade olduğunu biliyorum." Oturma odasında bir kanepe ve televizyon vardı, yatak odamız ise yatak dışında boştu. "İsterseniz tüm evi tasarlaması için birini tutabiliriz, ama sizin de fikirlerinizi almak isteyebileceğinizi düşündüm. Odalardan birini sizin için kütüphaneye dönüştürebiliriz. Sienna kitaplıklar için planları zaten yaptı."

Kaygımın etkisiyle kelimeler dudaklarımdan döküldü. Juliet artık bilinci yerinde olduğuna göre, tüm bunların çok fazla olduğunu, ilişkimizin çok fazla olduğunu söyleyeceğinden ölesiye korkuyordum. Onu tehlikeye atmıştım. Onu koruyamamıştım. Bu binayı tamamen terk etmek istese bile, *beni* terk etse bile, onu suçlamazdım...

Ama bunu yapamazdım. Onu bırakamazdım, bu yüzden güvenini yeniden kazanmak zorundaydım.

Onun aşkı.

Kahretsin, ya beni bir daha asla sevemezse?

Bunu bir olasılık olarak kabul etmek zorundaydım. Dünyada önemli olan tek şey onun güvende ve mutlu olmasıydı.

"Bir kütüphane olsa güzel olurdu," diye mırıldandı.

Titreyerek nefesimi verdim. Şükürler olsun. Belki de doğru bir şey yapmıştım.

"Gerçekten duş almam gerekiyor," dedi.

Bir sürü şeye ihtiyacı vardı. Uçakta her uyandığında, olabildiğince çok yemek yemesini sağlamaya çalıştım. Zehir onu mide bulantısı yapmıştı, ama bir protein içeceğini midesinde tutmayı başardı.

"Peki, onun yerine banyo yapmaya ne dersin?" diye sordum banyoya doğru giderken. Duşta ayakta duracak gücü olduğundan şüpheliydim.

Başını salladı ve ben de onu nazikçe makyaj masasına bıraktım. "Queenie'yi yatağımıza koyacağım, tamam mı? Leona ihtiyacımız olan kedi malzemelerini getirecek."

Juliet isteksizce yavru kediyi bıraktı. Onu yatak odamıza yerleştirdim ve aceleyle banyoya geri döndüm. Ellerim banyoyu hazırlamakla meşguldü ama gözlerim Juliet'e kilitlenmişti, bayılma ihtimaline karşı. Çok sessizdi, çok solgundu. Bu beni korkuttu.

"Melek?" Elimi uzatıp karışık saçlarının arasından parmaklarımı geçirmek istediğimde irkildi. Sanki yanmış gibi geri çekildim. Benden mi korkuyordu?

Elimi tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özür dileme, Stellina. Benden özür dileme. Ama umarım biliyorsun ki sana asla zarar vermezdim."

Elimi sıkıca sıktı. "Evet. Söz veriyorum. Sadece..." Sesi titredi ve gözünden bir damla yaş süzüldü.

“Kahretsin.” Yavaşça kollarımı onun etrafına sardım, elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. “Seni koruyorum. Artık güvendesin.”

Yavaşça, kaskatı kolları belimi kavradı.

Ağlamayı kestiğinde, ondan uzaklaştım ve gözyaşlarını sildim. "Hadi içeri girelim."

Onu nazikçe soydu, yaralarını ve morluklarını öptüm ve banyoya girmesine yardım ettim. Ondan sonra ben de girdim, sırtı göğsüme gelecek şekilde pozisyon aldık ama o hemen kıpırdandı ve döndü, böylece üzerime oturdu.

Gözleri donuktu, alt dudağı titriyordu. "Seni görmem gerek."

“İhtiyacınız olan her şey.”

Çilek kokulu duş jelini ellerime döktüm ve onu dikkatlice yıkadım. Hareketlerime tüm sevgimi ve özenimi katmaya çalıştım. Omuzlarına masaj yaparken, göğsüme doğru çöktü. Gözleri kapandı ve bunu en büyük zafer olarak kabul ettim.

Saçlarını yıkadım ve tüm düğümleri nazikçe taradım. Pembe uçlar neredeyse tamamen solmuştu ve bundan nefret ettim. Canlılığını geri

kazanması gerekiyordu.

Juliet yarı uykudaydı, onu küvetten çıkardım, kuruladım ve gömleklerimden birini başına geçirdim. Onu yorganın altına soktum ve alnından öptüm. "Hemen döneceğim."

İnledi ve bileğimi kavradı.

“Apartmanın güvenlik sistemini kontrol edeceğim. Sadece birkaç dakika sürecek.”

Onu bırakmak çok acı vericiydi ama kimsenin içeri girmesine izin veremezdim. Kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol edip, alarmı kurup, apartman kapısının dışında ve yangın merdiveninde bekleyen dört adamla koordinasyon kurarak hızla içeri girdim.

Her şeyin güvende olduğuna ikna olduktan sonra, hemen meleğimin yanına koştum.

"Buraya gel." Kollarımı ona doğru uzattım ve o da çaresizce elleriyle bana sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başparmağımla morarmış yanağını okşadım. "Ne için?"

"Benim güvenli limanım olduğun için."

Bu sefer gözyaşlarımı tutamadım. "Bu dünyada tek dileğim senin güvende ve mutlu olman. Seni çok seviyorum."

Dudakları çıplak göğsüme değdi. "Ben de seni seviyorum. Sonsuza dek."

ROMEO

"YANİ ÜÇÜZ OLDUKLARINI MI SÖYLÜYORSUN ? "

Matteo'nun şaşırdığını görmek nadirdi. Don olarak geçirdiği neredeyse on beş yılın ardından, onu pek bir şey şaşırtmamıştı, ama gizli üçüzler bambaşka bir şeydi.

Herkes yeni oturma odamızda toplanmıştı; oturma düzenini çeşitli katlanır sandalyeler tamamlıyordu. Juliet dün eve gelmişken neden şimdi bu toplantıyı yapmamız gerektiğini anlamıyordum. Bütün gün onu şımartıp kucaklarken dinlenmesi gerekiyordu, ama bunun yerine Matteo, Sofiya, Sienna, Angelo ve Leona odanın her yerine dağılmışken o kaskatı bir şekilde kucağımda oturuyordu.

Juliet, Aria'nın verdiği ilaçlar sayesinde gece boyunca uyumuştu, ama ben uyanık kalmıştım. Zihnim sürekli dönüp duruyordu. Gözlerimi her kapattığımda, cansız bedeninin görüntüsü beni rahatsız ediyordu.

Juliet, kanepenin arkasındaki minderin üzerinde kendine yer edinmiş olan Queenie'yi okşamak için eğildi. Ben de otomatik olarak onu daha sıkı tuttum.

"İyi misin bebeğim?"

Göğsüme yaslandı. "Hâlâ iyiyim, tıpkı üç dakika önce sorduğun zamanki gibiydim."

İnleyerek yüzümü saçlarına gömdüm. "Söz veririm bir daha sormayacağım ama kendimi o kadar kontrol edebileceğimden emin değilim."

“Sorun değil.” Yanağımdan öptü, yumuşak dudakları tatlı ve yatıştırıcıydı. “Bana çok iyi bakıyorsun.”

Umarım doğruydu. Aria bir saat önce bizi arayıp hızlandırılmış laboratuvar sonuçlarını bildirdi. Juliet'in vücudundaki madde bilinen hiçbir ilaç veya zehirle eşleşmiyordu. Fiziksel olarak iyileşiyordu ama zehrin uzun vadeli etkileri olabileceğinden hala korkuyordum. Şu anda çok şey bilinmiyordu ve kontrolüm dışındaydı ve bundan nefret ediyordum.

Juliet'in kaçırılmasından bu yana yaşanan her şeyi değerlendirmiştik; o esaretini anlatmış, biz de Arnavut kalesine yaptığımız baskının tüm ayrıntılarını birbirimize aktarmıştık. Onun yaşadıklarını duydukça öfkem daha da alevleniyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Matteo, Juliet'i dikkatle süzerek.

Elira Leka ile ittifaklarının şartlarını görüşmek üzere bu görüşmeyi ayarlamıştı; benim kızımla kurmak istedikleri ittifakın şartlarını.

Elira hafifçe başını salladı ve Matteo telefonu hoparlöre aldı. Elira telefonu açtı ve Matteo, "Artık Krye olduğuna göre planların neler?" diye sormadan önce açılış konuşmasını tamamladılar.

Elira, hafif bir aksanla karışık bir şekilde, "Önceliğimiz burada, kendi ülkemizde yeniden yapılanma olacak. Uzun zamandır yozlaşmış adamlar tarafından yönetiliyoruz ve bu, topluluklarımızda derin yaralar açtı," diye yanıtladı.

“Eğer odak noktanız buysa, bizimle olan ittifakınızdan ne bekliyorsunuz?”

"Juliet ile olan ittifakımız," diye açıkladı.

Bütün gözler ona çevriliyken Juliet parmaklarını tişörtümün içinde doladı. "Ama neden ben? Bu işlerden hiç anlamıyorum."

“Sen, Krye olması gereken adamın kızısın. Kız kardeşim Hana'nın kızısın. Doğuştan prensessin. Eğer bir gün İtalyanlardan ayrılmaya karar verirsen, ittifakımız *seni* takip edecektir.”

"Gitmiyor," diye hırladım onu daha da sıkıca kucaklarken.

"Onu isteği dışında mı alıkoyacaksınız?"

Karanlık içime işledi, Juliet'i korumamı istedi. Göğsüme konan nazik bir el, öfkeyle karşılık vermemi engelledi.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Dudakları benimkine değdi. Matteo'ya döndü. “Senin gücünü ele geçirmeye çalıştığımı düşünmeni istemiyorum.”

Gözleri yumuşadı. "Elbette öyle düşünmüyorum." Koltuğuna yaslandı, kolunu Sofiya'nın omzuna attı. "Juliet'in İtalyan Mafyası adına bir ittifak kurmasına, eğer kabul ederse, izin vereceğim."

"Yeter ki kimse benden bir tür mafya tetikçisi olmamı beklemesin," diye mırıldandı.

"Sen tam bir *efsanesin* ," dedim dudaklarım kulağına değerken.

Elira, "Anlaşmaya varmış olmamızdan memnunum," dedi.

"Juliet aracılığıyla bizimle ittifak kurmak istiyorsanız, neden onu böyle bir tehlikeye attınız?" diye sordum, ses tonuma acı bir şekilde.

Elira, “Bu darbe üç yıllık planlamanın doruk noktasıydı,” dedi. “Saldırı için doğru zamanı bekliyorduk ve Juliet mükemmel bir dikkat dağıtıcı unsur oldu.”

“O senin kullanabileceğin bir dikkat dağıtıcı değil,” diye hırladım. Bu kadına duyduğum nefret öfkemi daha da körükledi. Belki de onu bu kadar suçlamam yanlıştı, ama Juliet’in hayatıyla oynamıştı.

“Gerekli olanı yaptık. Kasap ve kardeşi, insan kaçakçılığıyla klanlar içinde ve dünya çapında sonsuz şiddete neden oldular. Bazen yüzlerce insanı kurtarmak için anlık acı çekmek gerekir.”

Juliet kolumu sıktı, bu da beni tamamen çıldırmaktan alıkoyan tek şeydi. Onun acı çekmesi asla kabul edilemezdi.

Sofiya, söylemek istediğim sert sözleri yarıda keserek, "İnsan ticareti mağduru kızlardan bahsetmişken," dedi, "şehirde ve kırsal kesimde güvenli evlerden oluşan bir ağ kurduk, ancak bulamadığımız daha fazla kadın olduğunu düşünüyoruz."

Elira, “Geri kalanların nerede olduğunu biliyoruz,” dedi. “Kasap'ın kullandığı tüm ticaret yollarının ve çalıştığı alıcıların kayıtlarına sahibiz. Bu yüzden New York'a girme iznine ihtiyacımız var. Onları serbest bırakıp evlerine geri getireceğiz.”

Onlara *hayır* demek istedim. Juliet'in yüz mil yakınına bile yaklaşmalarını istemiyordum, ama bu benim kararım değildi.

Matteo düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Böyle bir sorun olur mu senin için, Juliet?"

Danışıldığına şaşırmış gibi irkildi. Gözlerinde hafif bir panik ifadesiyle bana baktı. "Bilmiyorum. Sadece herkesin güvende olmasını istiyorum."

Onu daha sıkı kucakladım. "Seni koruyorum, tatlı kızım." Nefes alışverişi hızlı ve sığ geliyordu. Şu anda hiçbir stresle uğraşmamalıydı. Ya da asla. Ona yumuşak ve kolay bir hayat sunmaya kararlıydım.

Matteo, "Bölgemize yalnızca bu kadınları kurtarmak amacıyla girmenize izin verilecek," dedi. "Ve adamlarımla birlikte çalışacaksınız."

Elira, "Biz erkeklerle çalışmıyoruz," dedi.

"Yani, iyi bir politika," diye mırıldandı Leona, bu da Matteo'nun bıkkın bakışlarına neden oldu.

Juliet sessizce güldü ve ben o sesi bir şişeye kaydetmek istedim.

Matteo, "Şehrimizde size sınırsız özgürlük tanıyamayız," dedi. "Ya şartlarımızı yerine getirirsiniz ya da Arnavutluk'ta kalıp bize istihbarat gönderirsiniz ki kadınları serbest bırakabilelim."

Elira cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Konuyu daha ayrıntılı görüşmeye açığız."

Odadaki gerilim biraz azaldı. Yüzümü Juliet'in saçlarına gömdüm. Atıştırmalık mı gerekiyordu? Kahvaltının üzerinden bir saatten az zaman geçmişti ama onu besleme isteği mantığımı altüst etmişti. Esaret altındayken kilo vermişti ve çektiği tüm acıları hatırlatmasından nefret ediyordum. Cebimden bir paket meyveli atıştırmalık çıkardım ve eline tutuşturdum. Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü ve bir jelibon ağzına attı.

“Kasap bizim güvenlik sistemimizi nasıl hackledi?” diye sordu Sienna, gözlerinin arasında hayal kırıklığıyla karışık bir kırışıklık belirmişti. Arnavutlara yenilmiş olmanın onu ne kadar kahrettiğini biliyordum.

"Kasap yapmadı bunu," diye alay etti ağır aksanlı bir kadın.

"Sen kimsin?" diye sordu Matteo sert bir şekilde.

"Ben Arta, hacker'ım."

Sienna koltuğunda öne doğru eğildi. "Bunların hepsini sen mi yaptın? Kasabın binamıza girmesine izin mi verdin? Konumlarımızı mı takip ettin?"

"Yapmam gerekeni yaptım."

Matteo öfkeyle ayağa fırladı. "Hepimizi tehlikeye attınız! Sienna ve Romeo saldırıya uğradıklarında ölebilirlerdi. Juliet dövüldü ve hücreye kapatıldı."

“Hayatınızı defalarca kurtaran kadına sesinizi yükseltmeden önce iki kere düşünün.” Elira'nın sesi buz gibiydi.

Matteo donakaldı ve odayı sessizlik kapladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Juliet.

“Arta'nın Kasap'a yanlış bilgi verdiği ve video kayıtlarını tahrif ettiği birçok durum oldu. Ve tabii ki, Juliet'i bulabilmeniz için Kasap'ın yerini size verdi. Eğer benim kadınlardan oluşan koalisyonumla çalışmasaydı hepiniz ölmüş olurdunuz.”

Matteo tekrar yerine oturdu ve Sofiya'yı kucağına çekti. Ben de Juliet'i daha sıkı tuttum. Elira'nın doğru söylediğine inanıyordum ve Juliet'i

kaybetmeye ne kadar yaklaştığımın farkına varmak beni paniğe sürükledi. Onun güvenliği konusunda bir daha asla kayıtsız kalmayı reddettim.

"Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum," diye birden söyledi Sienna.

“Ne?” diye sordular Matteo ve Elira aynı anda.

"İttifakımızın bir parçası olarak, Arta'nın bana daha iyi bir hacker olmayı öğretmesini istiyorum."

Matteo inleyerek ellerini başına koydu. Sofiya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak boynunu okşadı.

Elira ve Arta fısıltıyla Arnavutça konuştular. Arta sonunda İngilizce olarak, "Çalışmanız korkunç değil. Sizi öğrenci olarak alacağım," dedi.

“Tartışmamız gerekecek—” diye başladı Matteo.

"Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Sienna.

Matteo, aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Sanırım bugünlük burada durmak iyi olur,” dedi Sofiya. “Bu hafta çok yoğun geçti. Hepimiz yorgunuz ve gerilim yüksek. Ayrıntıları görüşmek için birkaç gün sonra bir görüşme ayarlayalım.”

"Katılıyorum," dedi Elira.

Juliet'in saçlarıyla oynarken sırıttım. Biz erkeklerin bu konuşmada gereksiz olduğumuz açıktı.

“Juliet,” dedi Elira, Juliet'i irkiltti. Elimle sırtını okşadım. “Her şeyin içine bulaştığın için üzgünüm.” Gerçekten pişman görünüyordu, ama bu onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmedi. “İstediğim bu değildi. Belki bir gün annen hakkında konuşabiliriz.”

Juliet gözlerini kucağına dikmiş, parmaklarını sıkıca kenetlemişti. Ben de elimle parmaklarını örttüm ve hafifçe sıktım.

"Konuşmak isterse bana ulaşacaktır," dedim.

Matteo, stres kaynaklı sersemliğinden biraz sıyrılıp görüşmeyi sonlandırdı. Telefonu kapattı ve hepimiz birbirimize bakakaldık.

“Bu ittifakı gelecekte nasıl yöneteceğimizi bulacağız.” Matteo'nun Juliet'e söylediği sözler nazikti. “Ama bilmeniz gereken önemli şey, sizin tarafınızda insanlar olduğudur. Elbette biz sizin tarafınızdayız, ama Elira ve kadınları da öyle. Eğer bir gün tehlikeye düşerseniz, yardım isteyebileceğiniz yüzlerce insan var.”

"Bunu böyle düşünmek gerçekten çok güzel," dedi Juliet. Yorgunluğu yüzünden göğsüme yaslandı.

Matteo, karısını kollarında tutarak ayağa kalktı. "Biz çıkıp sizi dinlenmeye bırakacağız."

Sofiya, "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize bildirin," dedi.

“Çikolatalı pastaya hayır demezdim,” dedim. Juliet’in en sevdiği pastaydı.

Matteo homurdandı ama Sofiya sırıttı. "Anladım."

Herkes yavaş yavaş daireden çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Juliet derin bir nefes aldı.

"İyi iş çıkardın canım. Biliyorum, çok zordu."

Cevap vermedi ve ben de konuşması için ısrar etmedim. Juliet için sabırlı olmayı öğrenecektim.

“Bir ailem olduğunu bilmek tuhaf,” diye fısıldadı. “Ya da en azından bir teyzem olduğunu. Hep hayalini kurduğum şey buydu, ama şimdi onu tanımak isteyip istemediğimden bile emin değilim. Her şey çok fazla acıyla dolu.”

Alnından öptüm. Geçmişteki acı ve travmalar yüzünden aileden uzak yaşamanın ne demek olduğunu az çok biliyordum, ama benim durumum Juliet'inki kadar kötü değildi. "İstemiyorsan onu tanımak zorunda değilsin. Tamamen senin seçimin."

"Evet, doğru."

Elini sıktım. "Uykuya dalmak ister misin?"

Başını salladı. "Yorgunum ama aynı zamanda çok enerjikim. Şu an uyuyabileceğimi sanmıyorum."

“Anlıyorum, meleğim.” Ben de aynı şeyi hissettim. Vücudumdaki her kas gerilmişti, sanki bir kavgaya hazırlanıyordum. “Mario Kart oynamak ister misin?”

Gözleri parladı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, öyle düşünüyorum."

Oyunu kurdum ve koltuğa onun yanına oturdum. O da hemen yanıma yaklaştı ve başını omzuma yasladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ben mi? Ben iyiyim."

Mırıldanarak tekrar kucağıma oturdu. "Yaşanan her şey senin için korkunç olmalıydı."

İlk defa nutkum tutuldu. Kaçırılıp uyuşturulan oydu. Neden bana nasıl olduğumu soruyordu?

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bu hissin verdiği mutlulukla gözlerim kapandı. Dudakları yanağıma değdi. "Bununla başa

çıkmakta zorlanman normal. Eğer öldüğünü düşünseydim ne yapardım bilmiyorum."

Onu daha sıkı tutarak göğsüme bastırdım. "Hayatımda hissettiğim en kötü şeydi, bir daha seninle konuşamayacağımı düşünmek ve sana karşı başarısız olanın ben olduğumu bilmek."

"Ne saçmalıyorsun? Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedi öfkeyle. "Beni kurtardın."

“Burada güvende olmalıydın.” Arnavutlar – daha doğrusu Arta – New York şehrinin elektrik şebekesindeki bir zayıflığı kullanarak apartmanımızdaki alarm sistemlerini devre dışı bırakmışlardı. Franco ve Sienna, kimsenin bunu tekrar yapamayacağından emin olmak için gerekli değişiklikleri çoktan yapmışlardı ve Matteo da güvenlik denetimi için özel bir şirket tutmuştu. Ama ben hala tedirgindim. Juliet'i kendi dünyama getirerek onu tehlikeye atmıştım. Onu koruyamıyorsam ne işe yarardım ki?

“Dünyanın asla tamamen güvenli olmadığını ve bazı risklerin buna değdiğini çok uzun zaman önce kabul etmek zorunda kaldım.” Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözlerime dikkatle baktı. “Şu anda uzaktan da olsa işlevsel olmamın tek sebebi sensin. Çünkü ölümden uyandığımda gördüğüm yüz senin yüzündü.”

"Meleğim," dedim, sesim duygudan titreyerek. "Seni her zaman bulacağım."

Öne eğildi ve dudakları tatlı ve yumuşak bir şekilde benimkilerle buluştu. Öpüşmeyi derinleştirirken daha iyi erişim sağlamak için başının arkasını avuçlarımın içine alıp geriye doğru eğdim.

Juliet'in hislerine kendimi kaptırdım; kucağımdaki ağırlığına, çıkardığı yumuşak küçük seslere, dudaklarının tatlılığına. Onun gittiğini öğrendiğimde paramparça olan yanım iyileşmeye başladı.

JULIET

BİRİSİ ÇIĞLIK ATIYORDU.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez çığlık kesildi. Nefes nefese kalmış sesler havayı doldurdu ve sesin kaynağının *ben* olduğumu anladım.

Yavaş yavaş kendime gelirken onu duydum. *Romeo* .

"Ben yanındayım. Güvendesin."

Vücudu benimkine dolandı ve elini yavaşça sırtımda yukarı aşağı doğru okşadı. Ona sıkıca sarıldım, yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Uykusunu böldüğüm için kendimi çok kötü hissettim. Komodinlerin üzerindeki iki lamba da odayı aydınlatıyordu. Romeo, lambalar açıkken de gayet iyi uyuyabileceğini söyleyerek onları kapatmama izin vermedi. Belki de haklıydı, ama kesinlikle benim çığlıklarıma rağmen uyumuyordu.

Bana olan tutuşunu sıkılaştırdı. "Özür dileme. Asla benden özür dileme."

Ses tonundaki sertlik boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Yaşananlardan dolayı suçluluk duygusundan kurtulana kadar özür dilemeyi bırakmayacağım."

“Juliet…”

“Hayır, sadece dinle. Her şeyi kontrol edemezsin. Bazen kötü şeyler olur. Fark şu ki, bu sefer beni kurtaracak biri vardı.” Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Yakında tekrar kestirmesi gerekiyordu.

Romeo, "Eğer sana olanlar benim hatam değilse, Breanna'ya olanlar da senin hatan değil," dedi. "Her şeyi kontrol edemezsin sen de."

Breanna'nın intihar ettiğini öğrendiğimden beri ilk defa, utancım biraz hafifledi. Kendimi suçlamak, yapabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen durumu değiştirebileceğim yanılsamasını sürdürmenin bir yoluydu. Yutulması zor bir acı olsa da, belki de ilerlemem için doğru yol buydu.

"Sen de öyle yaparsan ben de suçluluk duygumdan kurtulmaya çalışırım," dedim. "Seni seviyorum bebeğim. Bunu senin taşımanı istemiyorum."

Dudakları alnıma değdi. "Deneyeceğim. Söz veriyorum."

Birbirimize sıkıca sarılırken etrafımızı bir huzur sarmıştı. Sürekli kâbus görmeme rağmen, gecenin bir yarısı onunla uyanık olmanın özel bir yanı vardı.

"Rüyanı anlatmak ister misin?" Başımın arkasını avuçlarının arasına alıp, saç derime nazikçe masaj yaptı.

“Aynı şeydi. Karanlıkta yapayalnız kalmak.”

“Bir daha asla. Asla.” Kaşlarını çattı. “Keşke kabuslarında sana eşlik edebilsem ve karanlıkla savaşabilsem.”

Gülümsememi boğazına bastırdım. Travmamın içine nasıl çekilebiliyordum ve aynı anda nasıl mutlu olabiliyordum? Kabuslar, panik ataklar, agorafobi ve kesme dürtüleri geri dönmüştü, ama bunlarla başa çıkmakta yalnız değildim… ve belki de bu, bir daha boğulmayacağım anlamına geliyordu.

Boğazını öptüm ve omzuna doğru inip köprücük kemiğinin üzerinden geçtim. Çok güzel kokuyordu, deri, tuz ve çilekli vücut yıkama jelimin kokusu gibiydi.

Elini kalçama daha sıkı bastırdı ve ben de ona doğru kıvrıldım. Eve döndüğümden beri ilk defa *arzu duydum* . Bedenimde olmak istedim. *Hissetmek* istedim.

Ellerim göğsünde aşağı doğru kaydı.

İnledi. "Sevgilim, emin misin—"

"Seni istiyorum."

Eli kalçalarıma kaydı ve sıktı. Kalbim duygudan sızladı. Dokunuşunu, seksi ve arzu edilen biri olma hissini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Elimi iç çamaşırının içine sokup penisini sıktım. Vajinam boşluktan kasıldı. Ona ihtiyacım vardı, içimde olmasını istiyordum.

Homurdandı ve beni sırt üstü yere devirdi.

“Bu gece ilk gelenin sen olmayacağının bir ihtimali olduğunu düşünüyorsan, beni tanımıyorsun demektir, güzel kız.” Dudakları

benimkine yapıştı ve ben de bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime iyice çektim. İkimiz de inledik, ellerimizi birbirimizin vücudunda açlıkla gezdirdik. Zevk kıvılcımları içimden mideme kadar yükseldi.

Romeo ellerini yanlarımdan ve kalçalarımdan aşağı doğru gezdirdi ve ilk defa, en ufak bir özgüven eksikliği veya kaygı hissetmedim. Az kalsın ölmek, görünüşe göre vücut imajı sorunlarımı çözmüştü.

Vücudumda öpüşerek aşağı doğru ilerledi, uzun dakikalar boyunca meme uçlarımı emdi, sırılsıklam ıslandıktan sonra en derin noktama indi. Vajinam beklentiyle kasıldı, ona duyduğum özlem doruk noktasına ulaştı.

Yavaşça başladı, nazik dokunuşlarla beni içine çekti. Dili klitorisime bastırdı, parmakları girişimi tahrik etti, ta ki daha fazlasını isteyene kadar.

"Lütfen," diye bağırdım.

"Benim açgözlü kızım, bana çok muhtaçsın." Geri çekilip pembe yanaklarıma alaycı bir gülümseme attı. "Bayıldım."

Sonunda kalın parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. Ağzı tekrar vajinama döndü ve klitorisimi emdiğinde hıçkıra hıçkıra ağladım.

“Romeo. Çok güzel hissettiriyor.”

"Adımı haykırdığını duymaya bayılıyorum."

Vücudum boşalmaya can atıyordu, dudaklarına doğru kıvrıldım. "Neredeyse geliyorum." Zevkin yoğunluğu neredeyse dayanılmazken, kolumu yüzüme doğru bir iniltiyle kapattım.

Romeo'nun parmakları tenimde gezindi, göğsümü kavradı ve meme ucumla oynadı. "Seni tutuyorum bebeğim. Sadece bırak kendini."

Onun verdiği güvence beni sınırın ötesine taşıdı. Zevk dalgaları arasında beni yalayarak bir orgazm daha yaşattı. Yoğunluk nefesimi kesti, sanki bedenimden ayrılıyormuş gibi hissettim.

Nihayet kendime geldiğimde, uzuvlarım gevşemiş ve ağırlaşmıştı ve Romeo hâlâ bacaklarımın arasındaydı.

Yüzünü vajinama bastırdı, derin bir nefes aldı. "Kahretsin, sen her şeyimsin." Yavaşça vücudumda yukarı doğru ilerledi. Hassaslaşmış tenime değmesi hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Kollarımı ve bacaklarımı etrafına sardım, ağırlığına ihtiyacım vardı.

Burnunu yüzümün yan tarafına sürdü. "Seni çok seviyorum, meleğim. Çok çok."

Ona daha sıkı sarıldım. "Ben de seni seviyorum."

Penisi girişime sürtünerek, ona onay vermemi bekledi. Gözleri gözlerimden ayrılmadı, yavaşça içime doğru ilerledi. Yüzümü okşarken ona

doğru eğildim. Onun şefkati karşısında gözlerimden yaşlar süzüldü. Yanaklarıma dökülen gözyaşlarımı sildi.

"İyi misin?"

Yanağından öptüm. "Harika. Lütfen. Devam et."

Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi ve her şey değişti. Gördüğüm en yakışıklı adamdı ve bir şekilde benim olmuştu.

“Bunu yapabilirim.”

Neredeyse tamamen geri çekildi ve tekrar içeri girdi, bu da benim gerilip çığlık atmama neden oldu. Sanki birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyormuşuz gibi, uyum içinde birlikte hareket ettik, ama ilişkimiz başından beri böyleydi zaten. Bunu düşününce kıkırdadım ve o da kaşını kaldırdı.

"Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum, güzel kız, sen ise gülüyorsun?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, saç derisine sürttüm. "Sadece mutluyum ve dükkanımda beni rehin tuttuğun zaman bile bana hiç yabancı gibi davranmadığını düşünüyorum."

Alaycı bir şekilde, "Seni rehin almadım," dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve bu sefer gülme sırası ona geldi.

"Pekala. Belki yaptım, ama pişman değilim. Seni her zaman rehin alırım."

Bacaklarımı kavrayıp yukarı kaldırdı, böylece ona daha da açık hale geldim. Sertçe içine girdi ve beni yatağın üzerinde yukarı doğru itti.

"Sen çok saçmasın," diye haykırdım.

"Hayır, ben tamamen Juliet'e takıntılıyım."

Parmaklarım tenine saplandı. Çok yumuşak, sıcak ve *gerçekti* . Geçtiğimiz birkaç günü uyuşmuş ve bedenimin dışında geçirdikten sonra, tekrar bedenimde olmak ve zevk ve güven duygusunu yaşamak büyük bir rahatlamaydı.

Romeo benim kurtarıcımdı.

Elini aramızdan uzattı ve başparmağıyla klitorisimi okşadı. Tekrar orgazm olmam için neredeyse hiçbir şey gerekmedi.

"Kahretsin, beni çok sıkı kavrıyorsun." Boşalırken yüzünü saçlarıma gömdü. Nefesleri ve inlemeleri beni neredeyse tekrar doruk noktasına ulaştırmaya yetiyordu.

Parmaklarımı çenesinden aşağı doğru kaydırarak onu tekrar dudaklarıma doğru çektim. Sonunda benden ayrıldığında, çarşaflara sızmamak için bacaklarımı birbirine bastırdım.

Burnumdan öptü. "Hemen geliyorum."

Bir bezle geri döndü ve beni temizledi. Vajina dudaklarımı aralayıp dikkatle baktığında yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladım.

Hafifçe sırtımı sıvazlayarak beni bıraktı. "Sadece halini hatırını kontrol etmeye geldim. Kızımın çok fazla ağrısı olmadığından emin olmam gerek."

Yatağa geri uzandığında gözlerimi devirdim. Yan yana, birbirimize dönük şekilde uzandık.

"Senin için bir şeyim var," dedi.

"Evet?"

Komodinin çekmecesinden bir şey aldı ama benden sakladı. Elini kolumda gezdirdi, parmağıma bir şey kaydığını hissettim. Kaşlarımı çattım ve elimi onun kavrayışından kurtardım.

Kalbim tekledi.

Parmaklarımda, daha önce hiç görmediğim kadar muhteşem bir nişan yüzüğü vardı. Ortadaki elmas prenses kesimdi ve etrafı güneş ışınları şeklinde dizilmiş elmaslarla çevriliydi.

Ağzım açık kaldı ve Romeo'nun gözlerine baktım.

“Bu tasarımı seçtim çünkü bana bir yıldızı hatırlattı ve sen benim yıldız kümemsin. Karanlığımdaki ışığımsın.”

Ona şaşkınlıkla baktım. "Şey, bir adımı atlamıyor musun?"

"Hangi aşama?"

“Ah, bilmiyorum. Bu yüzükle birlikte bir *soru da geliyor mu?* ”

"Hayır."

"Hayır mı?" Yüzüğe tekrar baktım. Onu çok seviyordum ama belki de nişan yüzüğü değildi? Yanlış mı yorumluyordum?

Romeo çenemi kavradı. "Soru soracak bir şeyim yok çünkü benimle evleneceksin Juliet. Seni asla bırakmayacağım, bu yüzden seni bana o kadar sıkı bağlayacağım ki, bu düğümü asla çözemeyeceksin."

Dudaklarım seğirdi.

Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve ona geri verdim. "Diz çök ve düzgünce sor."

Homurdandı ve cezalandırmak için dudağımı ısırdı, ama yataktan kalktı. Elleri bacaklarımı kavradı ve beni yatağın kenarına çekti. Önümde diz

çöktü ve yüzüğü uzattı.

“Meleğim Juliet. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmedi. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Seni çok seviyorum."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu sabırsızca.

Gözlerimden yaşlar süzülerek kıkırdadım. "Evet, elbette seninle evlenirim."

“Elbette yapacaksın.” diye sırıttı, sonra yüzüğü tekrar parmağıma taktı.

Loş ışıkta bile parıldıyordu. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Romeo dizimi öptü. "Senin için her şey." Ellerini bacaklarımda gezdirdi, yaralarımı hafifçe sıktıktan sonra kasıklarıma doğru ilerledi. Kurt gibi sırıttı. "Madem burada diz çökmüşüm, bu durumdan faydalanayım bari."

"Hım, neden olmasın?"

Beni kendine doğru çektiğinde çığlık attım. Bacaklarımı iyice açtığında geriye doğru düştüm.

Ve cevabımdan ne kadar memnun olduğunu bana tekrar tekrar gösterdi.

Beklenmedik bir şekilde dinlenmiş hissederek UYANDIM . Gözlerimi açar açmaz ilk yaptığım şey yeni yüzüğüme bakmak oldu.

Sırtıma hafif bir kıkırdama sesi yayıldı. "Yüzüğü kıskanmalı mıyım?"

Romeo'nun kollarının ve bacaklarının arasında yavaşça döndüm, ta ki onunla yüz yüze gelene kadar. "Merak etme, senin yüzün çok daha güzel."

Kalçamı sertçe sıktı. "Şımarık."

Ona sürtündüm. Dün geceden kalma biraz ağrım vardı ama bu, vajinamın tekrar doldurulma arzusundan dolayı kasılmasını engellemedi.

Romeo beni öptü. "O bakışı biliyorum. Seks yapmaya ihtiyacın var, değil mi bebeğim?"

Bacaklarını sıkıca benimkilerin arasına bastırdığında inledim. Kendimi ona sürttüm, zevk harikaydı ama kesinlikle yeterli değildi.

"İşte benim kızım. Adımı haykırana kadar seni becereceğim. Bunu istiyor musun?"

"Evet. *Lütfen* ."

"Benden çok güzel yalvarıyorsun. Ama önce başka bir şey yapmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak memnuniyetsiz bir ifade takındım. "Başka bir şey mi?"

"Evet. Ve eğer çok uslu bir kız olursan, ödül alacaksın."

O uzaklaşırken ona sıkıca tutundum, ama komodinin çekmecesinden bir şey çıkardığında dikkatim dağıldı. Belki daha fazla hediye alacaktım. Ama Romeo'nun çekmeceden çıkardığı şey kesinlikle mücevher *değildi* .

Elindeki şırıngayı ve gazlı bezi görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. "Şey, bu nedir?"

Bizi yatak başlığına yaslayacak şekilde oturttu. "Bu lidokain ve bu da..." çekmeceden başka bir şey çıkardı, "...izleme cihazı için otomatik enjektör."

“Bir takip cihazı mı?”

Başını sallarken gözleri kısılmıştı. "Leona'dan aldım. İrlandalılar, deri altına enjekte edilebilecek kadar küçük ama nerede olursanız olun telefonuma sinyal gönderebilecek kadar güçlü bir GPS çipi geliştirdiler."

Ağzım açık kaldı. "Bunu içime mi sokmak istiyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yüzüğüne zaten bir takip cihazı yerleştirildi."

Yüzüğüme baktım, takip cihazının nerede saklanmış olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Çok küçük olmalı. "Yüzüğümde bir tane varsa, neden bana bir tane daha enjekte etmeniz gerekiyor?"

“Çünkü hiçbir riske girmek istemiyorum Juliet. Yüzüğünü çıkarabilirsin veya bir yerlerde kaybedebilirsin. Birileri yüzüğünü ülkenin öbür ucuna götürürken seni de tam ters yöne kaçırabilir.”

Romeo'nun çenesi, bu konuda asla taviz vermeyeceğini gösteren o inatçı şekilde kasılmıştı. Bu, hayal edebileceğim en akıl almaz, en saçma, en sahiplenici şeydi... Peki neden hoşuma gidiyordu? Tüm hayatımı kaybolmuş hissederek geçirmiştim. Ne kadar çarpık olsa da, sevdiğim adamın beni her zaman bulabileceği düşüncesi bana güven veriyordu.

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

"Tamam aşkım?"

Kolumu uzattım. "Tamamen uyanmadan ve bunu yapmak istemenle gerçek bir deli olduğunu anlamadan önce çabuk yap şunu."

Romeo beni bekletmedi. Temizlerken alkollü mendil cildimde serinlik hissi yarattı. "Önce lidokaini enjekte etmem gerekiyor."

İğnenin batışını görmemek için gözlerimi kapattım. Burnum acıdan buruştu ama çabuk geçti.

Kolum uyuştuktan sonra Romeo enjektörü cildime yerleştirdi.

"Güvenli olduğundan emin misiniz?" diye sordum cihaza bakarak.

Romeo, üst pazısındaki küçük bir kabuğu işaret ederek, "Tamamen güvenli olduğundan emin olmadığım hiçbir şeyi sana yapmazdım." dedi.

Parmaklarımı nazikçe derisindeki lekenin üzerinde gezdirdim. "Takip cihazınız var mı?"

Başını salladı.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bu, seni takip edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Çenemi kavradı ve öpmek için yaklaştı. "Elbette. Beni avlayıp istediğin gibi benimle birlikte olabilmeni istiyorum."

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi devirdim. "Şu an benimle flört etmeyi bırak."

“Asla.” Otomatik enjektörü koluma bastırdı. “Derin bir nefes al, bebeğim.”

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ciğerlerime hava çekmeye çalıştım. Enjektör tıkırdadı ve kolumda, neredeyse bir morluk gibi, derin bir basınç hissettim.

Sonra Romeo'nun dudakları benimkine yumuşakça değdi. "Benim için çok iyi iş çıkardın."

Cesaretimi toplayıp bir göz attım. Romeo, küçük enjeksiyon bölgesinin etrafına gazlı bez sarmıştı.

"Eğer canınız acırsa veya sizi herhangi bir şekilde rahatsız ederse bana söyleyin."

İçimden bir ah çekerek yatağa geri uzandım, adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu. "Şu anda beni rahatsız eden *başka* bir şey var."

Romeo sırıtarak üzerime doğru eğildi. "Şimdi kim flört ediyor?"

Göğsümden beklenmedik ve harika bir kahkaha fışkırdı. Romeo'nun gözleri irileşti ve dudakları aralandı. Bana sanki sihirliymişim gibi baktı, ama bu tamamen onun yüzündendi. Onun sevgisi beni tamamen dönüştürmüştü.

ONE MONTH
LATER

JULIET

SOFIYA

Bugün gelinlik günü, ahhh!

SİENA

Keşke Sofiya da heyecanlansaydı!

SOFIYA

Hey, ben gelinliğimi seçme şansına sahip olamadım. Juliet'in gelinliğini uzaktan izleyerek bu deneyimi yaşıyorum.

Gelinlik mağazası görevlisi bir saat içinde burada olacak. Onun çatı katında mı yoksa dairenizde mi kurulum yapmasını istersiniz? Her iki şekilde de fark etmez.

HER ZAMANKİ GİBİ, Sienna ve Sofiya beni suçlu hissettirmeden bana yardımcı oldular. Romeo bu sabah erkenden çağrılmıştı, ama Queenie ve ben asansörü tek başımıza kullanma pratiği yapıyorduk.

JULIET

Yanına geleceğim.

Telefonumu yere koymak üzereydim ki tekrar titredi.

ROMEO

Seni düşünüyorum, meleğim. Senin eşim olmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

JULIET

Birazdan üst kata çıkıp gelinlik deneyeceğim. Başka bir öneriniz var mı?

ROMEO

Tehlikeli derecede seksi bir şey

Hayır, hayır. Misafirlerimizin gözlerini kör etmek istemiyorum.

Sizi tamamen saran bir şey

Beyaz olmalı

JULIET

Vay be. Bu çok yardımcı oldu.

ROMEO

Yaramaz. Seni seviyorum.

JULIET

Seni seviyorum. Kendine iyi bak.

ROMEO

Sana geri dönebileceğim bir yer varken nasıl hayır diyebilirim ki?

Telefonuma aptal gibi gülümsedim. Aslında elbise denemek konusunda biraz gergindim. İnternetten elbiselere bakmıştım ve tasarımcıların belirli bir vücut tipi için elbise tasarladıkları hemen anlaşılmıştı. Ancak Sienna ve Sofiya her şeyle ilgileneceklerini ve mükemmel bir şey bulacağımı ısrarla söylemişlerdi.

Bir latte yaptım, bir simit kaptım ve parka bakan küçük balkona çıktım. Henüz daireden çıkmak konusunda rahat değildim ama artık balkonda ve çatıda endişe duymadan vakit geçirebilirdim. Bahar New York'a doğru yol almaya çalışırken, Central Park'taki ilk birkaç ağaç yeşermeye başlamıştı.

Queenie kucağıma atladı ve ben onu durduramadan simidimden bir ısırık aldı.

"Aslında kraliçe olmadığınızın farkında mısınız?"

Bana pişmanlık duymayan gözlerle baktı ve dudaklarını yaladı.

Burun kıvırdım. Kendi bölgesindeki herkesi o yönetiyordu.

Kahvaltımı bitirdikten sonra dışarıda kaldım ve nefes egzersizleri yaptım. Bir terapiste gitmeye başlamıştım. Haftada iki kez görüntülü görüşmelerimiz oluyordu ve Romeo bile birkaçına katılmıştı. Çok

cesaretlendiriciydi ve beni desteklemek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Döndükten sonraki ilk birkaç hafta bulanık geçti, ama Romeo, Queenie ve arkadaşlarımız hep yanımdaydı. Hatta Clementine beşiğinde mırıldanırken Matteo ile bir kez daha kendimizi savunma dersi bile almıştık.

Çatı katına çıkma vakti geldiğinde, Queenie kollarımda kıvrılmış halde ön kapıya doğru yöneldim. Son terapi seansımın çoğunu asansörde maruz kalma terapisi yaparak geçirmiştim. Queenie, duygusal destek uzmanı rolünü çok ciddiye almıştı.

Asansör düğmesine bastığımda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Artık kısa yolculuğu panik atak geçirmeden atlatabiliyordum ama yine de kolay değildi. Ancak asansöre girdiğimde ve binadaki herkesin benim için yazdığı renkli resimler ve el yazısı notlarla karşılaştığımda gülümsememi engelleyemedim.

Korkularımın içinde bile sevgiyle çevriliydim.

Saniyeler sonra asansörün zili çaldı ve Queenie ile ben indik. Angelo çatı katındaki dairenin dışındaydı ve beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bak sana, asansöre tek başına biniyorsun." Telefonunda bir şeyler yazıyordu ve ben gözlerimi kısarak ona baktım.

"Hareketlerimi mi rapor ediyorsunuz?"

Göz kırptı. "Eğer Juliet raporunu alamıyorsa, kocanızın dramatik tepkilere yatkın olduğunu anlarsınız."

Dudaklarımı büzdüm ama gülümsememi tamamen engelleyemedim.

Angelo, Queenie'ye başını eğerek, "Majesteleri," dedi ve dairenin kapısını açtı. "İyi eğlenceler."

Kapıdan içeri girer girmez Queenie kollarımın arasından fırladı ve buyurgan bir şekilde Noodle'a doğru yürüdü. Kuyruğuyla yüzüne vurdu - Noodle'ın umurunda değildi gerçi. Noodle, Queenie'yi en iyi arkadaşı olarak görüyordu, ama ben Queenie'nin onu kraliyet tebaası olarak gördüğünden oldukça emindim.

“Merhaba!” diye seslendi Sienna. “İçerideyiz!”

Mutfak adasının üzerindeki devasa meyve, peynir ve hamur işi çeşitliliğine gözlerimi dikerek mutfağa doğru ilerledim.

Kızlar beni kucaklayıp elime bir mimoza tutuşturdular.

Sofiya, “Her şey oturma odasında hazır,” dedi. “Noodle dışında tüm erkekleri dışarı attık, Clementine de Matteo ile birlikte, böylece tamamen sana odaklanabiliriz.”

Sienna, bana çok fazla şey yaptıklarını söyleyebilmeme fırsat vermeden beni oturma odasına sürükledi.

Sienna, iki uzun beyaz gelinlik askısının arasında duran kadını tanıtırken, "Bugünkü olağanüstü gelinlik danışmanımız Charlie," dedi.

Charlie elimi sıkarken gülümseyerek, "Müstakbel gelinimizle tanışmak çok güzel," dedi. Kot pantolon ve tişört giymişti, saçları da sevimli topuzlarla toplanmıştı; ama beni anında rahatlatan şey, benim gibi kilolu olmasıydı. Göğsümdeki gerginlik, burnu havada bir danışman tarafından yargılanma endişesi kayboldu ve yerini heyecan aldı. Bu *eğlenceli* olmalıydı. Hayallerimdeki adamla evleniyordum ve bunu muhteşem, şık bir elbiseyle yapacaktım.

Charlie hiç vakit kaybetmeden benim için elbiseler seçmeye ve hangi tarzları beğendiğimi sormaya başladı. Telefonumda gözüme çarpan elbiselerin birkaç fotoğrafını gösterdim ve sonra işe koyulduk. Misafir odasında elbiseleri giymeme yardım etti ve Sienna'nın boy aynası kurduğu oturma odasında onları denedim. Elbiselerin hepsi üzerime oldukça iyi oturdu, sadece birkaç tadilat gerekiyordu - düğün çok yakın olduğu için bu önemliydi - ama hiçbiri içime sinmedi.

“Belki de çok seçici davranıyorum,” dedim aynanın karşısında dönerek. Bu elbise, istediğimi sandığım her şeye sahipti: dantelli kolları, üst kısmı vücuda oturan, belimde ise hacimli bir etekle genişleyen bir kesim.

Sofiya sert bir şekilde, "Çok seçici davranmıyorsun," dedi. "Deneyebileceğin daha çok şey var!"

“Haklısın.” Charlie parmaklarını koluna vurdu. “Sana çok yakışacak bir tane biliyorum.” İkinci askıdan bir elbise çıkardı. Uzun kollu, derin dekolteli ve her yeri boncuklarla süslüydü. Çok güzeldi, ancak denediğim elbiselerden çok daha vücuda oturan bir model olacağını anlayabiliyordum.

“Evet! Şunu dene,” dedi Sienna, beni dürterek.

Koluma parmaklarımla vurdum ama biraz meraklandığımı da itiraf etmeliyim, bu yüzden Charlie'nin peşinden yatak odasına gittim.

Elbiseyi giydiğim andan itibaren farklı bir his verdi. Sienna ve Sofiya'nın yanına döndüm, ikisi de aynı anda nefeslerini tuttular.

"Juliet, muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı Sofiya.

Boy aynasının karşısında kendi kendime döndüm.

Boncuk işlemeleri, aksi takdirde sade olan silüete güzel çizgiler katmıştı, ancak elbisenin en çarpıcı kısmı, hiç şüphesiz, ön ve arka kısımdaki derin dekolteydi. Elbisenin üst kısmı yeterince yapılandırılmıştı, bu yüzden sütyen takmama gerek kalmadı ve göğüslerim yine de dik görünüyordu. Muhtemelen hayatımda hiç bu kadar dekolte göstermemiştim, ama kendimi çok seksi hissettim.

Elbise vücut hatlarımı sarıyordu, geniş kalçalarımı ve karnımı gizlemiyordu.

"Mükemmel," dedi Sienna.

"Sence de hoş durmuyor mu?" diye sordum, karnımı işaret ederek. İkisi de itirazlarını yüksek sesle dile getirdiler ve Charlie de onlara katıldı.

“Tamam, tamam!” diye bağırdım, beni *şimdiye kadar gördükleri en güzel göğüslere sahip seksi bir tanrıça* olarak nitelendiren coşkulu söylemlerini bölerek. Gülmekten yanaklarım acıyordu. “O zaman sanırım bu elbise tam da aradığım şey.”

Mutluluk çığlıkları yükseldi ve sabahın geri kalanını içki içip atıştırmalıklar eşliğinde düğün planları hakkında konuşarak geçirdik.

Yatakta onun göğsüne yaslanmışken ROMEO'NUN ELİ sırtımı okşadı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve o da otuz dakika önce eve gelmişti. Düğün günümüz ve sonrasındaki "balayı" için her şeyi hazırlayabilmek adına fazladan iş alıyordu. Seyahat planımız yoktu ama Romeo'nun dairede bizim için planlanmış dolu dolu bir hafta aktivitesi vardı.

Onu bir hafta boyunca sadece kendime ayıracak olmam beni çok heyecanlandırmıştı.

“Bugün davetli listesi hakkında konuştuk,” dedim. “Ve annenizi davet edip etmediğinizi merak ediyordum.”

Romeo annesinden neredeyse hiç bahsetmezdi. Çok nadiren telefonda konuşurlardı ve İtalya'da yaşadığını biliyordum, ama bunun dışında, annesi bir gizemdi.

Eli sırtımda donup kaldı. "Emin değilim."

"Yakında olacak."

Cevap vermeyince, çıplak göğsüne yaslandım. "Onun hakkında bana pek bir şey anlatmadın. Büyürken ailenle aranız iyi miydi?"

Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Çocukken hepimiz çok yakındık. Annem ve babam harikaydı. Görücü usulü evlenmişlerdi ama babam, annem gelinlik giyip koridordan aşağı yürürken ona aşık olduğunu söyledi. Muhteşem bir çocukluk geçirdim."

"Buna sahip olmana çok sevindim," dedim.

Kollarını bana doladı, beni göğsüne doğru sıkıca sardı. "Keşke sen de bunu yaşayabilseydin, meleğim."

Mırıldandım. "Sonra ne oldu?"

“Matteo’nun babası Aurelio Rossi, Don'du. Kardeşi Aldo ise iktidar hırsıyla doluydu ve Aurelio’yu öldürdü. Matteo ve Sienna canlarını zor kurtardılar. Sonraki iki yılı savaş halinde geçirdik; ailem ve birçok kişi Matteo’nun iddiasını desteklerken, bazıları da Aldo’yu destekledi. Matteo’yu destekleyen herkesi hedef aldılar. Aldo’nun adamlarından bir grup, anne babamın evine girip onları günlerce rehin aldı. Onlara işkence ettiler ve sonunda babamı öldürdüler. Ben de son anda babamın yanına yetiştim.”

Yanağına nazik bir öpücük kondurdum, keşke acısını dindirebilseydim diye düşündüm. Eminim ki konuşmakta zorlandığı için ya da beni bunlardan korumak istediği için birçok şeyi dile getirmiyordu, ama paylaştığı her şey için ona minnettardım.

"Çok üzgünüm," dedim. "Böyle bir şey yaşadığınız için çok üzgünüm."

Derin bir nefes aldı. "Olaydan sonra annem İtalya'ya taşındı ve o zamandan beri aramızdaki ilişkiler gergin."

"Onu hiç ziyaret ediyor musunuz?"

Omuz silkti. "Birkaç yıl önce İtalya'daydım ve onu gördüm. Şimdi yeni bir partneri var; oraya taşındıktan sonra tanıştığı Francesca adında bir kadın."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Yeni biriyle, hem de bir kadınla birlikte olması?"

Başını salladı. "Hayır, onun mutlu olmasını istiyorum. Francesca ile sadece bir kez tanıştım, ama birlikte iyi görünüyorlar."

“Geride kalan tek ailen o. İkisini de davet etmeliyiz.” Cevap vermeyince, yanağını avuçlarımın arasına aldım. “Bana neyi anlatmıyorsun?”

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Önemli değil. Annemin gelmekten çok mutlu olacağından eminim. Seni çok sevecek."

Hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordum ama onu zorlamayacaktım. Hazır olduğunda bana söyleyeceğine güveniyordum.

"Seninle evlenmek için ne kadar heyecanlı olduğumu söylemiş miydim?" diye mırıldandı.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Bunu bir iki kez dile getirmiş olabilirsin."

JULIET

YATAK KAYDI ve inleyerek yana döndüm. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, sadece *çok erken* olduğunu biliyordum. Romeo'ya uzandım ama elim havayı deldi.

Kulağımın dibinde duyulan kısık bir kıkırdama beni rahatlattı. "Uyurken bile beni bu kadar çok istemene bayılıyorum." Dudakları yanağıma değdi.

"Hadi yatağa geri gel," diye sızlandım, arkama uzanıp onu yakalamaya çalıştım.

“Yapamam. Düğünle ilgili çok önemli işlerim var.”

Gözlerimi zorla açtım. "Ne tür şeyler?"

Elleri bedenimi kavradı ve beni öpmek için eğildi. "Gizli şeyler."

Onu üzerime çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı. "Ne zaman döneceksin?" Surat asmıştım ama düğün günümdü, bu yüzden surat asmaya hakkım vardı.

"Damat, düğünden önce gelini göremez."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi beni görüyorsun."

Hafif ve hoş bir kıkırdamayla, "Sabahın çok erken saati. Sayılmaz." dedi. Yarı yarıya üzerime doğru eğildi. "Bana öyle bakma. Sürpriz hoşuna gidecek. Ayrıca, bu gece telafi edeceğim."

Yanaklarım kızardı ve vajinam kasıldı, onun vaat ettiği şeye duyduğum özlem iyice arttı. "Umarım öyledir."

"Aman Tanrım, çok tatlısın. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, karım."

Onu içime çektim ve bedeninin üzerimdeki ağırlığının tadını çıkardım. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, kocam."

Beni nazikçe öptü, öpücüğü derinleştirmeye çalıştığımda gülümseyerek geri çekildi. "Sofiya ve Sienna kahvaltıyla birlikte birazdan burada olacaklar. Bugün iyi eğlen, meleğim. Bir dahaki görüşmemizde, nikah masasına doğru yürürken olacaksın."

Sienna, kahvaltı tabaklarımızı toplarken, "SAÇ VE MAKYAJ EKİBİ birkaç dakika içinde burada olacak," dedi.

“Yani bunun zamanı geldi!” dedi Sofiya, gümüş kağıda sarılı küçük bir kutuyu uzatarak.

Hediye etiketinde Queenie'nin adını görünce sırıttım. "Hey, tatlım, buraya gel. Baban sana bir hediye aldı." Queenie koltuktaki yerinden aşağı atladı ve yavaşça gerinerek Romeo'nun onun için ördüğü açık mavi kazağı gösterdi; bu, giderek büyüyen geniş minyatür kıyafet koleksiyonunun bir parçasıydı.

“Aaa, bu ne?” Ben paketi açarken Sienna yaklaştı.

"Aman Tanrım. Bunu yapamazdı." Elmas gibi görünen taşlarla süslenmiş, kedi yavrusu büyüklüğünde altın bir taçtı.

"Bu gördüğüm en tatlı şey!" diye cıvıldadı Sofiya. "Hadi bunu kraliçenin üzerinde görelim."

Queenie yanımıza doğru koştu, ben de onu kucağıma alıp mutfak tezgahına oturttum. "Bunlar gerçek elmas değil, değil mi?"

Sofiya homurdandı. "Hayır, elbette ki hayır. Bu tamamen saçma bir şey olurdu."

İnledim. "Kahretsin, gerçeklermiş, değil mi?"

Sienna güldü. "Dur, bu bana şunu hatırlattı. Noel'den önce aldığın o hibeyi biliyor musun?"

Bunun nereye varacağından şüphelenerek başımı salladım.

“O mektubu ben uydurdum, Romeo da parayı gönderdi.”

Ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır. Sana yarım milyon dolar göndermek istedi ve bunun inanılmaz derecede fazla olduğunu söylediğimde çok sinirlendi."

Gülmemek için dudaklarımı büktüm. Saçma sapan adamım. Bunu daha sonra bağırarak anlatırdım ama şu an şımartılmanın tadını çıkaracaktım. Sonuçta bugün benim düğün günümdü.

Tacı Queenie'nin başına yerleştirdim. "Tam bir kraliyet mensubu gibi görünüyorsun." Başını sallayacağından endişelenmiştim ama o sadece etrafına buyurgan bir şekilde bakındı.

“Ah, kraliçe olduğunu biliyorsun, değil mi?” Sienna çenesini kaşıdı ve Queenie mırıldandı.

Tacı çıkardım. "Düğün zamanı gelince tekrar takarız." Tezgahın üzerindeki kutuya geri koymak üzereyken, yanında daha büyük bir kutu görünce donakaldım.

"Sıra sende," dedi Sofiya sırıtarak.

Bu hediyenin etiketinde adım yazıyordu. Gümüş kağıdı açıp altındaki siyah kadife kutuyu açtığımda parmaklarım titriyordu; kutunun içinde başka bir taç vardı. Ama bu insan boyutundaydı ve daha da muhteşemdi. Küçük altın dallardan oluşuyordu ve tepede bir nokta oluşturuyordu. Dalların uçlarına küçük elmaslar yerleştirilmişti, bu da organik tasarımı bozmadan ışıltı katıyordu. Nişan yüzüğüm dışında gördüğüm en güzel şeydi.

Ağzım açık bir şekilde Sofiya ve Sienna'ya baktım. "Bana bir taç verdi."

Sofiya ellerini çırparak, "Üzerinde harika duracak," dedi.

Eski bir koruyucu aile çocuğu için fazla abartılı, çok müsrif olduğunu söylemek istedim ama ona bakmakla o kadar meşguldüm ki tartışamadım.

Kapı çalınca saç ve makyaj ekibinin geldiği anlaşıldı ve daire hızla bir hareketlilikle doldu. İki kadın beni bir sandalyeye oturttu ve makyajıma başladılar. Tüm bu süre boyunca tacı sıkıca tuttum, anı yaşamaya ve sakin kalmaya çalıştım. Bu benim günüm, benim hayatımdı. Tadını çıkarmayı hak ediyordum.

Saçlarım gevşek dalgalar halinde şekillendirildikten sonra—Romeo'nun ısrarıyla pembe uçları yeni boyanmıştı—kuaför başıma tacı yerleştirdi. Beni aynaya doğru döndürürken derin bir nefes aldım. Taç saçımla mükemmel uyum sağlıyordu ve makyajım yumuşak ve doğal olmakla birlikte en güzel özelliklerimi de vurguluyordu. Karnımda bir heyecan tohumu yeşerdi. Bir prenses gibi görünüyordum. Hayallerimdeki adamla evlendiğimde böyle görünecektim.

Hayat gerçekten muhteşemdi.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Hiç böyle görünmemiştim."

Sofiya, Clementine'i kucağında sallarken, "Nefes kesici görünüyorsun," dedi. Matteo onu biraz önce emzirmek için getirmişti.

Sienna nazikçe kollarını omuzlarıma doladı. "Yeni kız kardeşimin ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Romeo aklını kaybedecek."

Ellerimi yüzümün önünde yelpaze gibi salladım. "Beni ağlatma."

"Ağlamak yasak!" dedi Sofiya.

"Asla yapmazdım," diye alay ettim.

"Merak etmeyin, gerekirse rötuşlar için törene kadar burada olacağım," dedi stilist göz kırparak.

Ön kapıdan gelen bir bağırış sesi beni yatak odasından çıkmaya zorladı.

“Merak etmeyin, herkes. Eğlence geldi!” Leona, enerji dolu bir kasırga gibi daireye daldı, kızıl saçları etrafında bir patlama gibi bukleler oluşturuyordu. “Günün olmazsa olmazlarını getirdim—düğün gecesi hediyesi, şampanya ve kayınvalideleriniz!” Kenara çekildi ve iki kadını ortaya çıkardı.

Romeo'nun bana gösterdiği, ailesiyle birlikte çekilmiş çocukluk fotoğrafından Allegra De Luca'yı tanıdım. Yüzündeki çizgiler zamanın izlerini taşıyordu ama zeytin rengi teni ve kısa siyah saçlarıyla hâlâ çok güzeldi. Elini tutan kadının ise gümüş rengi kısa saçları vardı.

"Merhaba Juliet," dedi kayınvalidem, neredeyse çekingen bir ses tonuyla.

İkimiz de bir anlığına donakaldık, ne yapacağımızı bilemedik, sonra birbirimize sarıldık. Boylarımız hemen hemen aynıydı ve kolları sıcak ve güçlüydü.

"Çok güzel görünüyorsun. Oğlumun sana bu kadar hayran olmasının nedenini anlamak kolay."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim ayrılırken. Allegra gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi. Yanındaki kadına döndüm. "İkinize de."

"Ben Francesca," dedi beni kucaklamadan önce. "Burada olmaktan onur duyuyoruz."

"Seyahatiniz nasıl geçti?" diye sordum.

"Her şey çok sorunsuz geçti," dedi Allegra.

Francesca sözlerine şöyle devam etti: "Romeo bize birinci sınıf biletler ayarladı, bu yüzden çok şımartıldık."

“Bu iyi.” Başka ne diyeceğimi bilemeden sabahlığımla oynadım. “Daha önce konuşmadığımız için üzgünüm.”

Allegra, "Gelecekte birbirimizi tanımak için bolca zamanımız olacak," dedi. "Eğer sen de bunu istiyorsan."

Francesca kolunu Allegra'nın omzuna attı. Bu kadında tanıdığım, kırılgan bir yan vardı.

“Bunu çok isterdim,” dedim. “Aslında pek ailem yok, bu yüzden…” Sözlerim yarım kalırken boğazımı temizledim.

“Hep bir kızım olsun istedim,” dedi Allegra sesi titreyerek. Çantasından küçük bir kutu çıkardı. “Bunu senin için getirdim.”

Siyah kadife kutunun içinde, minik güneş ışınlarına benzeyen zarif bir çift altın küpe duruyordu.

"Çok güzeller," diye fısıldadım.

"Elbette bugün bunları giymek zorunda değilsin, ama sana vermek istedim. Anneme aittiler."

Bugün neden her şey beni ağlatıyordu? Gözyaşlarımı sildim, onun bana bir aile yadigarı vermek istemesi beni çok duygulandırdı. Bunu asla hayal etmemiştim.

“Onları çok seviyorum ve bugün onları takmaktan onur duyardım. Yüzüğümle de uyumlular. Ama onları bana vermek istediğinizden emin misiniz?”

"Evet elbette."

Salondaki aynaya döndüm ve ayakkabılarımı giyerken kapı tekrar açıldı. Bu sefer içeri Arturo girdi, şık yeşil bir takım elbise ve ona uygun bir papyon takmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Kitapçı sahibini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onu özlemişim.

“Juliet. Çok güzel görünüyorsun.” Beni sıkıca kucakladı ve sesini alçalttı. “Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin? Kaçmak istersen diye arabamı da getirdim.”

Arturo mafya içinde büyümüştü; teklifiyle ne kadar risk aldığının tam farkındaydı, ama onun samimi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dudaklarım seğirdi. "Evet, bundan çok eminim."

Hafifçe memnuniyetsiz görünüyordu, ben de koluna hafifçe vurdum.

"Neşelenin. Her şey harika olacak. Bizi evlendirmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Arturo'ya evleneceğimi söylediğimde, *sevgilimi* ondan sakladığım için bana ağzının payını vermişti - kendi sözleriyle. Nişanlımın kim olduğunu öğrendiğinde ise, mafya adamlarının tehlikeleri ve nasıl bu kadar aptal

olabildiğim, Romeo De Luca'nın güvenilmez, bilinen bir çapkın olduğu konusunda daha da uzun bir nutuk çekmeye başlamıştı.

Ertesi gün beni aradı ve nikah kıymak istersem diye nikah memuru lisansı için başvuruda bulunduğunu söyledi.

Elbette, evet demiştim.

"Bu Bayan De Luca, neredeyse kayınvalidem," dedim Arturo'ya.

“Hayır, Juliet. Lütfen bana Allegra deyin,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Arturo yanaklarından öptü ve Francesca'ya da aynısını yaptı.

“Arturo’nun kitapçısında birkaç yıldır çalışıyorum. Romeo ile de orada tanıştım aslında.”

Kitapçı dükkanını düşündükçe kalbim acıyordu. Terapi sürecinde ilerleme kaydediyor olsam da, işe geri dönmeye hazır hissetmiyordum. Bir yanım da asla hazır olamayacağımdan endişeleniyordu. Arturo tamamen anlayışlı davranmıştı ve ona yeni bir müdür bulmasında yardımcı olmuştum, ama yine de canım yanıyordu. Sienna ve Sofiya, okuduklarımı paylaşabilmem için sosyal medyada bir kitap hesabı açmamı sürekli teşvik ediyorlardı ve bunu düşünüyordum.

Arturo kararlı bir şekilde, "Juliet neredeyse benim torunum sayılır," dedi.

Ağlama. Makyajını bozamazsın.

Sienna hepimizi geç bir öğle yemeği için hazırlanmış büyük bir masaya götürdü. Romeo sürekli bana mesaj atıp zamanın çok yavaş geçtiğini ve neden gün batımı töreni yapmaya karar verdiğimizi soruyordu.

Nihayet giyinme vakti geldiğinde, Sienna fermuarımı çekebilsin diye onunla birlikte yatak odama gittik.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, arkamda dururken çenesini omzuma yaslayarak.

"Bayıldım."

Sırıttı. "Güzel, çünkü o kadar ateşlisin ki Romeo ne yapacağını bilemeyecek."

Konuklarımın şaşkınlık ve gözyaşları arasında yatak odasından çıktım. Arturo bile duygulandı. Herkes bana ilgi gösterip ne kadar güzel göründüğümü söylerken, sonunda anladım ki artık bir ailem vardı.

JULIET

Güneş batmaya başlarken GÖKYÜZÜ PEMBE ÇİZGİLERLE KAPLIYDI ve Matteo ile ben, çatıya çıkan merdivenlerin dibinde, tören müziğinin bizi çağırmasını bekliyorduk. Hiçbir zaman gösterişli bir düğün hayal etmemiştim ve Romeo ile sadece bir evlilik cüzdanı imzalayıp işi bitirmekle de gayet mutlu olurdum, ama şimdi gelinliğimi giymiş ve arkadaşlarımız bizi beklerken, onun neden bu kadar ısrar ettiğini anladım.

İlişkimiz, hayatımda yaşadığım en güzel şeydi ve kutlanmayı hak ediyordu.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. "Düğün öncesinde gergin miydiniz?"

Matteo kaşını kaldırdı. "Hayır."

Pekala, o halde.

“Ama dünyanın en mükemmel kadınıyla evleneceğimi bilseydim, yine de öyle olurdum.”

Sırıttım. Birkaç hafta önce Matteo ile kendimizi savunma pratiği yapıyorduk ve o da sakarca bir şekilde beni nikah masasına kadar götürmeyi teklif etmişti. Ben de kabul ettiğimde, yemin ederim ki yanakları kızardı.

Romeo ile evlenmek sadece hayallerimdeki adamla birleşmek anlamına gelmiyordu, aynı zamanda resmen bu ailenin bir parçası olmak demekti.

Müzik başladı ve Matteo bana nadir görülen bir gülümseme bahşetti. "Hazır mısın?"

Uzattığı koluna girdim. "Hazır mısın?"

Merdivenlerden yukarı çıktık ve tamamen dönüştürülmüş olan çatıya ulaştık. Sofiya ve Sienna daha önce burayı görmemi yasaklamıştı ve

gördüklerimi aklım almıyordu. Beton zemin, çim gibi görünen bir şey ve rengarenk bahar çiçekleriyle kaplanmıştı. Üzerimizdeki ipli ışıklar yumuşak bir şekilde parlıyordu ve yaylı çalgılar dörtlüsü en sevdiğim şarkılardan birini çalıyordu.

Romeo'nun tören için ısrar ettiği tek şey pembe çiçeklerdi. Pembe, dedi, saçımın rengini ve hayatına getirdiğim parlaklığı simgeliyordu.

Orada, çiçeklerden yapılmış bir kemerin altında duruyordu.

Benim Romeo'm.

Ben daha hızlı yürürken Matteo kıkırdadı. Çevremiz, dekorasyon, konuklarımızın gülen yüzleri birbirine karıştı ve sonunda sadece onu görebiliyordum. Siyah smokini geniş omuzlarına yayılmış, açık pembe bir yaka çiçeğiyle süslenmişti. Kusursuzca dağılmış saçlarının arasından parmaklarımı geçirmek istedim. Ama beni nefessiz bırakan ve neredeyse mutluluktan gözlerimden yaşlar akmasına neden olan onun gülümsemesiydi.

Matteo ve ben koridorun başına vardığımızda, Romeo hiç vakit kaybetmeden belimden yakalayıp beni göğsüne bastırdı. Kollarımı ona doladım, endişem anında kayboldu.

"Kahretsin, bebeğim," dedi dudakları kulağımın kenarına değerek. "Sana, tüm misafirlerimizin gözlerini oymak zorunda kalacağım bir elbise seçmemeni söylemiştim sanırım."

Burun kıvırdım. "Lütfen göz oymayın."

Arturo yüksek sesle öksürdü ve ben kızararak geri çekildim. Matteo oturmadan önce ona sarıldım ve sonra ellerim tekrar Romeo'nun ellerindeydi.

Arturo, “Bugün burada Juliet Leka ve Romeo De Luca’nın evliliğini kutlamak için toplandık,” dedi. “Bu, Romeo için çok özel bir gün; çünkü Juliet’i asla hak edemeyeceğini ve ona zarar verirse ölümünün yavaş ve acı verici olacağını biliyor.”

"Arturo!" diye bağırdım ama Romeo sadece güldü.

“Haklısınız efendim. Ne kadar şanslı olduğumu asla unutmayacağım.”

"Sakın yapma," dedi Arturo sert bir şekilde, sonra da bana göz kırptı. Gözlerimi devirdim ama içten içe onun bu kadar çok önemsemesine bayılıyordum.

Kısa törenin geri kalanı adeta bir sis perdesi içinde gerçekleşti. Romeo'nun elleri benimkileri sıkıca tutarak, yeminlerimizi ederken beni

yere sağlam basmamı sağladı. Yüzükleri takma zamanı geldiğinde, Arturo yüzükler için bir dua okudu ve onları bize uzattı.

Romeo'nun altın yüzüğünü parmağına takmaya hazırlanırken ancak o anda gördüm.

"Ne yaptın?" diye birden ağzımdan kaçırdım, düğün törenimizin ortasında olduğumuzu unutmuştum.

Romeo sırıttı. "Ne kadar sürede fark edeceğini merak ediyordum."

Ağzım açık kaldı, elini avucuma aldım çünkü eli artık dövmelerle kaplıydı. Parmaklarındaki harfler *"melek"* yazıyordu ve eline ve bileğine doğru büyük bir gül yayılıyordu. "Bir tane daha yaptırdım ama onu sana daha sonra göstereceğim," dedi göz kırparak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Boğazım düğümlendi, gözyaşlarım makyajımı bozmakla tehdit ediyordu.

Kaba eller yüzümü kavradı. "Sonsuza dek sen ve ben olacağız, meleğim. Benim stelina'm, sevgilim. Seni seviyorum."

Yıllarca koruyucu aileler tarafından seçilmemenin, izole ve yalnız kalmanın ardından Romeo, kalıcı olarak beni kendine bağlamıştı. Beni seçmişti.

"Ben de seni seviyorum." Sözlerim boğuk ve duygu doluydu.

Romeo alnıma bir öpücük kondurduktan sonra elimi sıktı. "Şimdi şu yüzüğü parmağıma tak, karım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ne dersen de, kocam."

Yeni dövmesini tahriş etmek istemediğim için yüzüğü yavaşça parmağına geçirdim. O da hiç vakit kaybetmeden alyansımı parmağına taktı.

“Pekala, bu kadar duygusallık yeter,” diye homurdandı Arturo. “Yüzüklerinizi takarak yeminlerinizi mühürlediğinize göre, sizi karı koca ilan ediyorum. Romeo, gelinini öpebilirsin.”

Kocam bir kolunu belime dolayarak, diğer koluyla da yüzümü okşayarak beni kendine iyice çekti. Dudakları yumuşak ve ısrarcı bir şekilde dudaklarımla buluştu.

Onu öpmek eve dönmek gibiydi.

Misafirlerimizin tezahüratları beni gerçekliğe geri döndürdü. Allegra, Sienna ve Sofiya gözyaşlarını siliyordu. Angelo sevinç çığlığı attı ve Queenie, Matteo'nun kollarında, tacıyla asil bir şekilde otururken kuyruğunu salladı.

Romeo elimi tuttu ve koridordan aşağı doğru ilerledik. Konuklarımız çiçek yaprakları atmaya başlayınca sevinçten çığlık attım. Çiçeklerin ve kahkahaların arasında dünya kusursuz görünüyordu.

ROMEO

JULİET, IŞIK ZİNCİRLERİNİN ALTINDA PARILDIYORDU ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sofiya ve Sienna ile dans ediyordu, Queenie kollarındaydı. Kahkahası havada yankılanıyordu, sesi müzikten bile daha büyüleyiciydi.

Matteo yanıma geldi ve omzumu kavradı. "Senin adına çok mutluyum, kardeşim. Bunu hak ediyorsun."

"Lanet olsun, gerçekten de çok duygusal bir hale geldin."

Omzuma yumruk attı.

Angelo yanımıza geldi ve üçümüz sohbet etmeye başladık. Birkaç dakika sonra, Juliet'i görmeyi umarak dans pistine baktım ama orada değildi.

O gözden kaybolduğunda her zaman hissettiğim aynı panikle kalbim hızla çarpıyordu. Çatı katını taradım ve ancak onu annemle birlikte kenarda dururken gördüğümde derin bir nefes alabildim.

Annem, geldiğinden beri onunla yüzleşmekten çok utandığım için ondan kaçınıyordum.

Onların konuştuğu yere varmadan durdum. Dinlememeliydim ama kahretsin, ben de bir aziz değildim.

“Bugün çok güzel bir gündü,” dedi annem. Gözlerini sildi. “Romeo beni arayıp davet ettiğinde çok şaşırdım ama çok da minnettarım.”

"O senin burada olmanı istiyor. İkimiz de istiyoruz," dedi Juliet.

Annem tereddüt etti ve ben gözlerimi sıkıca kapattım. Onun iyiliği için ilişkimizden uzaklaşmıştım ama yine de içim acıyordu.

“Onun benden uzaklaşmasına neden olan yanlışımı keşke bilseydim.” Boğazını temizledi. “Beni dinleme. Bu gün tamamen sizin ikiniz ve

mutluluğunuzla ilgili.”

Juliet'in kaşları çatıldı. "Bence yanlış bir şey yapmadın," dedi tatlı bir sesle.

Anne, Juliet'in yanağını okşadı. "Bütün anne babaların doğru olmasını dilediği şey bu, ama çoğu zaman öyle olmuyor. Kocamın başına gelenleri biliyor musun?"

Juliet başını salladı. "Çok yıkıcı olmalıydı."

“Bu hayat çok acımasız olabiliyor,” dedi annem. “Yeni evlendiğimde, dünyaya bir çocuk getirmek konusunda çok endişeliydim, ama Romeo her zaman en tatlı çocuktu. Matteo'nun annesiyle en iyi arkadaştık ve altı ay arayla hamile kaldık. Bebeklerimizi birlikte büyütmek ve oğullarımızın en iyi arkadaş olmalarını görmek en büyük hediyeydi. Hayatımın en mutlu yıllarıydı. Matteo, çocukken bile her zaman çok ciddiydi ve Romeo onun içindeki neşeyi ortaya çıkardı.” Konuşmaya devam ederken sesi daha da kısıldı. “O gün her şeyi mahvetti. Romeo sonunda bize geldiğinde, ben işkence görmüştüm ve babası çoktan gitmişti. Tatlı oğlumda böyle bir umutsuzluk, böyle bir öfke hiç görmemiştim.” Burnunu çekti ve kalbim kırıldı. Bunu ona ben yapmıştım, ona bu kederi ve acıyı ben çektirmiştim.

"Ama sen hiçbir yanlış yapmadın," diye ısrar etti Juliet.

“Öyle olmalı,” diye yanıtladı annem. “Romeo bunca yıldır benden uzaklaştı ve nedenini bilmiyorum. Beni görünce kötü anılar canlandığı için olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun benim yaptığım bir şeyden kaynaklandığını düşünüyorum.”

Dur, ne? O da öyle mi düşünüyordu?

Onlara doğru hızla yürüdüm. Juliet beni ilk gören oldu ve elini uzattı. Ama ben onu yanıma çektim, ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

"Bunu nasıl düşünebilirsin? Hiçbir yanlış yapmadın anne."

İri gözleri benimkilerle buluştu. "Öyleyse neden uzak durdun?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Çenemi sıktım ve Juliet'e daha sıkı sarıldım. Mükemmel karım. Beni bir kahraman, iyi bir adam olarak görüyordu.

Artık gerçeği bilecekti.

“O adamları öldürdüğüm için yaptıklarım yüzünden.” Bu, durumu kibarca ifade etmenin bir yoluydu. Onları bir katliamda vahşice öldürmüştüm ve annem her şeye şahit olmuştu. “Gözlerinde gördüm. Benden korkuyordun ve dönüştüğüm canavardan dehşete düşmüştün. Sana acı vermemek için senden uzak durdum.”

Kaşları şaşkınlıkla çatıldıktan sonra hafifçe gülümsedi. “Ah, benim aptal oğlum. Ben senden hiç korkmadım. Sadece korktum. Hayatımın aşkı gözümün önünde öldürülmüştü ve gaspçıların adamlarının sana ne yapacağından çok korkmuştum. Ve…” Tereddüt etti, bakışlarını kaçırdı. “Senin *için* korktum. Karanlığın seni tüketmesini, tüm parlaklığını kaybetmeni istemedim.” Gözleri yaşlarla parlayarak tekrar gözlerime döndü. “Ama kaybetmedin. Her zaman olduğun gibi güzel bir oğulsun ve şimdi yanında muhteşem bir gelinin var. Senin için her zaman istediğim şey buydu—benim bildiğim gibi bir aşkı bilmen. Önce babanla, şimdi de Francesca ile. Aşk olmadan hayat hiçbir şeydir.”

Orada öylece durdum, şok olmuştum. Bunca yıldır annemin benden dehşete düştüğüne, gizlice benden nefret ettiğine o kadar inanmıştım ki.

“Ah, canım benim.” Bana doğru uzandı ve neredeyse kollarının arasına düşecektim. Bir an için, annem tarafından kucaklanan küçük bir çocuk gibi hissettim kendimi.

"Ti voglio bene, anne. Uzak durduğum için üzgünüm."

Geri çekildi ve yüzümü okşadı. "Yine evine geri döndün. Ve bana bir kız çocuğu getirdin." Şimdi sıra Juliet'teydi. Anne onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı. "Senin annen olmayı çok isterdim."

Juliet gözyaşları içinde sadece başını salladı, ama annemin beni anladığını biliyordum.

İki kadın da birbirlerinden uzaklaştıktan sonra gözyaşlarını sildi.

"Seni ziyaret etmeni çok isterim," dedi annem çekingen bir şekilde. "Sana gösterebileceğim Romeo'nun çok sayıda bebeklik fotoğrafı var."

Juliet elbisesiyle oynuyordu ve ben onu tekrar yanıma çektim. "Juliet yolculukta zorlanıyor. Ama sen, Francesca, burada her zaman hoş geldin."

Annem sanki burnunu her şeye sokacakmış gibi görünüyordu ve Juliet'i üzecek bir şey söylerse onu hemen susturmaya hazırdım. Ama gelinim verdiği cevapla beni şaşırttı.

"Agorafobim var," dedi. Kendisiyle ilgili açıkça konuşması nadir görülen bir durumdu.

Annenin gözleri yumuşadı. "Zavallı küçük kız."

“Belki bir gün.” Juliet omuz silkti. “Bilemezsin. İtalya'nın her zaman çok güzel göründüğünü düşünmüşümdür.”

Onu sıkıca kucakladım. Benim kızım. Çok cesur.

"Elbette bir gün, hazır olduğunda," dedi annem.

Kaos başlamadan önce aldığımız tek uyarı bir havlama ve öfkeli bir *miyavlama* oldu. Queenie, ağzında büyük bir şeyle bacaklarımın arasından koştu, Noodle da hemen arkasından geliyordu.

“Ne var elinde, Queenie?” diye sordu Juliet, kediyi yerden almak için çömelirken. “Bu Noodle’un kemiği mi? O senin değil.”

Noodle, Juliet'in ayaklarının dibinde oturmuş, dudaklarını yalarken acınası bakışlarını kemiğe dikmişti.

“Onu geri vermen gerek, tatlım. Hadi gel.” Juliet, memnuniyetsiz Queenie'nin ağzından kemiği çekip Noodle'a geri verdi. “Küçük baş belası.”

Sienna ve Matteo yanımıza doğru koştular.

"Oh, neyse ki yakaladın onu," dedi Sienna.

Matteo kaşlarını çattı. "Oğlumun kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyor." Noodle kuyruğunu sallayarak kafasıyla bacağına vurdu.

"Tamamen deli bir aile," dedim.

Queenie kollarında uyuyakalırken Juliet güldü. "Çılgın *ailemiz* ."

Bunu duymak beni çok etkiledi. Yüzünü kavradım ve etrafımızda insanlar varken pek uygun olmayan bir öpücük için onu kendime çektim. Alkışları ve ıslıkları umursamadım. Bundan, ondan asla yeterince doyamayacaktım. Ondan önceki hayatım kötü değildi, ama şimdi onunla birlikte yaşadığım deneyimden sonra?

Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

JULIET

Romeo beni yatak odamıza çekerken KIKIRDADIM . Bol miktarda Chicago usulü kalın hamurlu pizza yemiş ve arkadaşlarımızla geç saatlere kadar dans etmiştik, ta ki kocamın sabrı tükenene kadar. Beni bir mağara adamı gibi omzuna atıp götürmüştü.

Hiç de umurumda değildi.

"Size vereceğim bir hediye daha var," dedi.

Kaşımı kaldırdım, bana *ne* vermek isterse versin diye son derece hazırdım.

Güldü. "Tamam, iki hediye daha, çünkü şu anda aklınızdan geçen her şeyi kesinlikle yapacağız. Önce bu."

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve gömleği aralayarak başka bir dövmesini ortaya çıkardı.

Adım, kalbinin üzerine yazılmıştı.

“İlk tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?” Elleri yanlarımdan aşağı doğru kaydı, kalçalarımdan kavrayıp beni kendine doğru çekti. “Beni tam burada işaretledin ve o anda senin benim olacağını anladım.”

Dövmeden gözlerimi alamadım, aşkımızın kalıcı bir diğer sembolüydü o da.

"O zaman bunu bilemezdin," dedim.

Dudakları yanağımda gezindi, sakalının sertliği tenimi elektriklendirdi. "Biliyordum, stellina. O sabah, senden ayrıldığımda, beni sonsuza dek değiştirdiğini biliyordum. Ve şimdi bütün dünya biliyor. Ben sana aitim, benim Juliet'im."

"Beni *tekrar* ağlatamazsın. Bugün yaptığım tek şey ağlamak oldu."

Onun kıkırdaması göğsümde yankılandı. Tenine kazınmış ismimin üzerine hafif bir öpücük kondurdum.

"Şimdi senin adını dövme yaptırmak istiyorum."

Romeo donakaldı ve bana olan tutuşunu sıkılaştırdı. "Kahretsin, böyle şeyler söyleyemezsin." Beni kucağına alıp yavaşça yatağa fırlattı. "Böyle şeyler söylediğinde kendimi kontrol etmemi bekleyemezsin."

Gözleri karanlık bir şekilde bedenimin üzerinde süründü.

Ensesini kavradım. "Güzel. Kontrolsüz davrandığın zamanları çok seviyorum."

Beni yüzüstü çevirirken, ancak hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Çıplak sırtımdan fermuarıma kadar bir öpücük çizgisi çizdi.

"Bu elbise sana çok yakıştı. Koridorda yürürken adeta bir melek gibiydin."

Elbiseyi üzerinden çıkarmasına yardım ettim, üzerimde sadece Leona'nın bana hediye ettiği dantelli beyaz külot kaldı. Sırt üstü döndüm. Şimdi Romeo'nun koyu renk gözlerini görebiliyordum, tanga külotumla oynuyordu—her zamanki yüksek belli iç çamaşırlarımdan çok farklıydı. Dudakları meme ucumu kavrayıp emmeye ve ısırmaya başlayınca gözlerim kapandı, sonunda yataktan kalktım.

"Daha fazlası!" diye nefes nefese sordum.

İnledi. "Bütün gün bunu düşündüm."

O beni bekletmedi, külotumu yırtıp attı, ben de titreyen parmaklarımla onun pantolonunu ve boxerını çıkardım.

Romeo'nun elleri bana dokunurken sertti; kalçamı kavradı, bacağımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı, ona açılmam için çenemi sıktı. Dili benim dilimde gezindi, zevkimi doruğa çıkardı ve daha fazlasını istemeye başladım.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve pozisyonumuzu değiştirerek üstte ben oldum.

"Kahretsin, evet," diye inledi Romeo.

Daha önce hiç böyle üstte olmamıştım ve bir anlık özgüven eksikliği hissettim. Her şeyi görebiliyordu ama gözlerindeki karanlık, istekli bakıştan anladığım kadarıyla, tam olarak istediği de buydu.

“Bu benim yeni fantezim. Sen kucağımda, tahtında oturmuş, inanılmaz seksi görünüyorsun.” Göğüs ucumu çimdikledi ve nefesim kesildi. “Kraliçem.”

Böyle şeyler söylediğinde kendimi bilinçli tutmak imkansızdı. Şaşırdım, elimi uzatıp göğüs uçlarımla oynadım ve bana dünyanın en seksi insanıymışım gibi bakışlarından zevk aldım.

Yukarı doğru kalkarken kalçalarımı yönlendirdi ve penisini girişime yerleştirdi. Piercingli başını klitorisimin üzerinde ovdum. Zaten onun için ıslanmıştım.

"Beni daha fazla kışkırtma. Beni o güzel küçük amcığının içine al."

Onun penisinin üzerine iyice çökerken uzun bir inilti çıkardım, ta ki iki insan arasında olabilecek en yakın bağ kurulana kadar.

Ritmimi bulmam biraz zaman aldı ama kekelediğim veya takıldığım anlarda bile Romeo beni övmeyi hiç bırakmadı.

"Bak sana, sikimi ne kadar güzel alıyorsun. O açgözlü amına beni nasıl da emiyorsun."

Elleri göğüslerimdeydi, beni neredeyse orgazma ulaştırana kadar sıkıp çimdikliyordu.

Onu öpmek için can atarak eğildim. Açı değişikliği klitorisimi onun pürüzlü tenine bastırdı. Bana verdiği zevkle acımasızca karşılık verirken inlemelerimi yuttu.

"Gel benimle bebeğim," diye ısrar etti. "Uslu bir kız ol ve gel yanıma."

Başparmağı klitorisime bastırıp, zevkim doruğa çıktıkça daireler çizerek ve okşayarak beni tahrik etti. İnledim, omuzlarına olan tutuşumu sıkılaştırdım, ta ki vücudum dayanamayacak hale gelene kadar. Zevk vücudumda patladı, beni sonsuz dalgalarının altına çekti. Romeo da benimle birlikte boşaldı, göğsünden bir inilti koptu ve derinlere boşaldı. Orgazmım boyunca onun üzerinde hareket ettim, bu hissin asla bitmesini istemedim.

Sonunda göğsüne yığıldığımda, penisi hâlâ derinlerde gömülü haldeyken, kolları beni adeta bir mengene gibi sarmıştı.

"Benim Romeo'm," diye mırıldandım.

“Benim Juliet’im.”

“Hikayemizin bir trajediyle sonuçlanmamasına çok sevindim. Mutlu sonumuza kavuştuk.”

“Söz veriyorum meleğim. Bu sadece başlangıç.”

Son.

Henüz veda etmeye hazır değil misiniz? Romeo ve Juliet'in evde geçirdikleri balaylarında neler yaptıklarını görmek mi istiyorsunuz? İşte o heyecan verici bonus sahne!

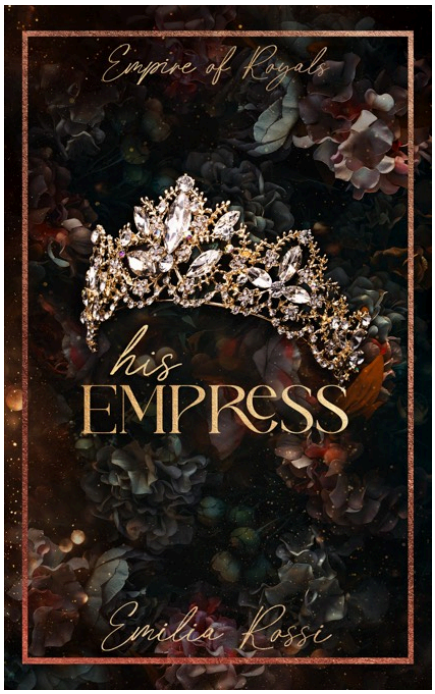

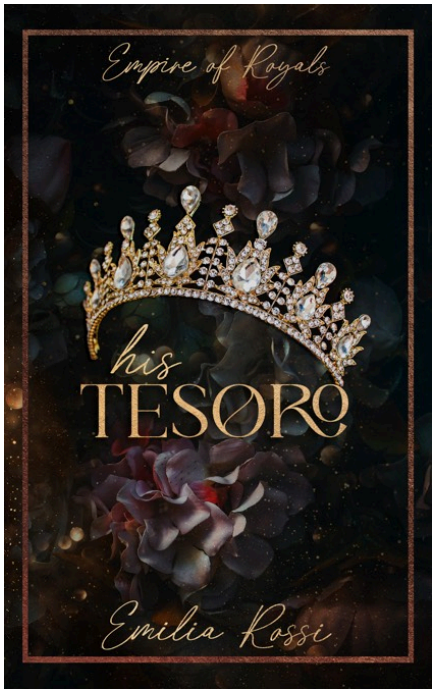

AYRICA EMILIA ROSSI'NİN ESERLERİ

Empire of Royals evreninin bir sonraki kitabı olan ***His Empress'i*** *ÖN SİPARİŞ VERİN!*

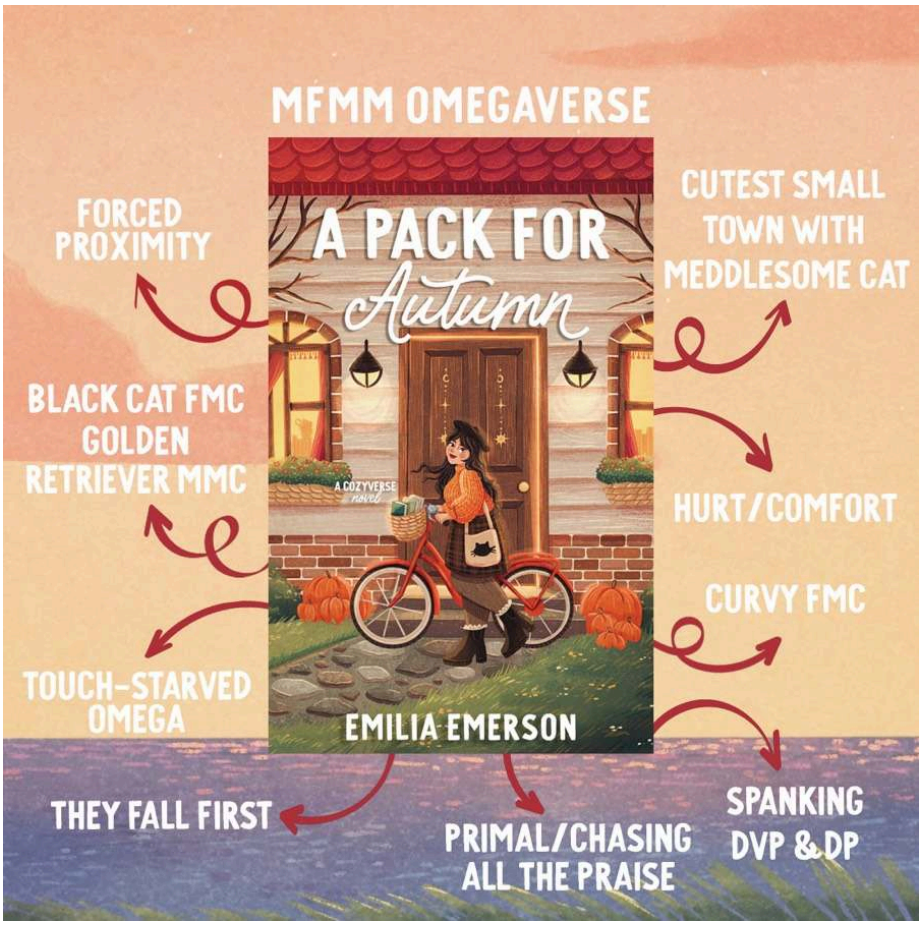

Eğer serinin ilk kitabı olan ve Matteo ile Sofiya'nın aşk hikayesini anlatan ***His Tesoro'yu*** henüz okumadıysanız, ne bekliyorsunuz? Hemen okuyun!

Ayrıca Emilia Emerson takma adıyla yayınladığım "Why Choose Romance" kitaplarım da var. Eğer *"His Juliet"i* beğendiyseniz, bunları da beğenebilirsiniz:

Sonbahar İçin Bir Paket

Büyüleyici küçük bir kasabada geçen, neden omegaverse'ü seçeceğinizi sorgulayan bir hikaye. Olive, yeni deniz feneri bekçisi olmak için Starlight Grove'a taşınır. Tek istediği sakin ve yalnız bir hayattır... ama üç alfa müteahhit ona göz koymuştur! Acı/teselli, hızlı gelişen tutku, ilginç yan karakterler, burnunu her şeye sokan bir kedi ve PMDD/PCOS temsili içerir.

LUNA VE SOL OMEGAVERSE

Yasak: Birinci Bölüm ve Yasak: İkinci Bölüm

Karanlık bir dünyada geçen, kız arkadaşlarına tamamen takıntılı üç erkeğin yer aldığı, neden omegaverse türünü seçmeli sorusunu ele alan bir ikili hikaye. Travma geçirmiş bir kadın baş karakter, acı/teselli, kader eşleri, üç koruyucu alfa ve bolca heyecan içeriyor.

Değerli

Luna & Sol evreninde geçen, omegaverse türünü neden seçmelisiniz sorusuna cevap arayan bir hikaye. Bu, *Forbidden'dan* sonra geliyor ancak bağımsız olarak da okunabilir. Maceraperest Westin ve dört arkadaşına aşık olun. *Cherished'da* ayrıca kronik hastalık temsili de bulunuyor!

TEŞEKKÜRLER

His Tesoro'yu yazarken, Matteo'nun ikinci adamına Romeo'ya karar vermeden önce birkaç farklı isim vermiştim. İsmine karar verdiğim an, bir kitapçıda Juliet adında bir kadınla tanışacağını biliyordum. Bu ikisi uzun zamandır aklımı meşgul ediyordu, ama onları tanımam biraz zaman aldı. Juliet ve Romeo gerçek benliklerini saklıyorlar çünkü birinin onları gerçekten görmesi durumunda ne olacağından korkuyorlar ve onları anlamaya çalışırken beni gerçekten çok uğraştırdılar!

Bu hikâyenin derinliklerine indikçe, onlara daha çok aşık oldum. Romeo ve Juliet ikisi de acı çekmiş, ama birbirlerinin karanlığından korkmuyorlar. Juliet'in acısı Romeo'nun kaldıramayacağı kadar büyük değil. Rol yapmasına veya onu bu acıdan korumasına gerek yok ve bunun tersi de geçerli. Romeo, Juliet'e yıllardır yaşamadığı bir neşe getiriyor ve Juliet de Romeo'nun gerçek benliğini saklamaya alışkın olduğu bir dönemde hayatına ışık ve samimiyet getiriyor.

Hikayenin akıl hastalığıyla ilgili kısımlarının çok karanlık olacağından endişe ettiğim zamanlar oldu. Ama umudum, bu hikayenin, rol yapmalarına gerek olmadığını bilmeye ihtiyacı olan insanlara ulaşması... ya da en azından, doğru insanlarla rol yapmanıza gerek kalmayacağını bilmeleridir.

Şimdi de teşekkürlere geçelim:

Öncelikle *, Empire of Royals'a gösterdiğiniz tüm sevgi ve destek için harika okurlarıma* teşekkür ederim. Bu kitapların sizin için ne ifade ettiğine dair mesajlarınız benim için her şey demek ve gelecek hikayeler için çok heyecanlıyım!

Ella'ya—Juliet'in hikayesini yazarken seni kalbime yakın tuttum. Sevgi dolu, aydınlık bir hayatı hak ediyorsun. Senin kız kardeşin olmak hayatımın en büyük onurlarından biri.

Büyükbabama—soyadını Arturo için kullanmama izin verdiğin için ve her zaman en iyi İtalyan büyükbaba enerjisini yansıttığın için.

Sevgili beta okuyucularım Aimee, Blair, Bri, Erika, Katherine ve Kendra. Tüm teşvikleriniz ve geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu

kitapta yaptığım düzenlemelerle gurur duyuyorum ve bunun büyük bir kısmı sizin geri bildirimleriniz sayesinde oldu!

RE May'e, yani Rachel'a, en iyi Mafya suç ortağına. Sedona'daki bir evde, arka planda Crown ve Chernobyl dizileri açıkken, seninle birlikte çılgıncasına taslak hazırlamak isteyeceğim başka kimse yok.

Eliana'ya, coşkunluğun, zekice geri bildirimlerin ve Kasap ile iki kardeşi Vejetaryen ve Pesketaryen hakkındaki kapsamlı hayran kurguların için teşekkürler.

Sonsuz desteğiniz için yazma ortaklarım Jenny, Robyn ve Darcy'ye teşekkür ederim.

Ve son olarak, ARC okuyucularıma ve kitaplarımı okuyan, yorumlayan ve paylaşan herkese teşekkür ederim! Tam zamanlı bir yazar olmak hayallerimin gerçekleşmesi ve bunu sizsiz başaramazdım.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Rossi, kıskanç/sahipleyici erkekler ve onları parmaklarının ucunda oynatan inanılmaz kadınlar arasında geçen, ateşli mafya romantizmi türünde romanlar yazıyor. Ayrıca Emilia Emerson takma adıyla omegaverse kitaplarını neden tercih etmeniz gerektiği üzerine yazılar da kaleme alıyor.

Emilia seyahat etmeyi, muhteşem yemeklerin tadını çıkarmayı ve köpeği Charlie ile sakin günler geçirip yazı yazmayı çok seviyor.

Haberler ve duyurular hakkında güncel kalmak için bizi takip edin:

Facebook Grubu: Emilia'nın Aşk Evreni

Haber bültenine kayıt olmak için: www.emiliaemerson.com

Instagram: @authoremiliarossi